

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The New York Times bestselling Midnight Breed series

LARA ADRIAN

EDGE
—OF—
DAWN

‘EVOCATIVE, ENTICING, EROTIC.’ J. R. WARD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ŞAFAĞIN *KENARI*

Lara Adrian

Canvas

Okuyucularım için

Benimle gelin. Macera devam ediyor. . .

Teşekkür

Her zaman olduğu gibi, gerçek hayattan uzaklaşıp mutlu bir şekilde yazılarıma daldığım süre boyunca bana gösterdikleri sevgi, destek ve sabır için (OMG, sabır!) aileme, arkadaşlarıma ve personelime teşekkür ederim.

Amerika'daki ve dünyanın dört bir yanındaki okurlarıma, kitaplarım için gösterdiğiniz inanılmaz coşku için çok teşekkür ederim! Nezaketiniz, dostluğunuz ve desteğiniz beni sürekli hayrete düşürüyor ve alçakgönüllülükle karşılıyorum. (((SELAMLAR)))

Dünya çapındaki yayın ekiplerime ve destek personelime, kitaplarımın okuyucularına ulaşmasına yardımcı olduğunuz ve çalışmalarımın olabileceğinin en iyisi olmasını sağlamak için gösterdiğiniz özen ve çaba için teşekkür ederim.

Ailesinde trajik bir kayıp yaşayan romantizm topluluğunun değerli bir üyesine yardım etmek için düzenlenen bir bağış kampanyasına cömertçe katkıda bulunan okuyucu Candice Brady'ye özel teşekkürler. Candice'in kazanan teklifi bu romanda özel bir "konuk yazar" olarak yer aldı.

YEVMIYE KAYITLARI

Order Washington, D.C. merkezinin özel tarih arşivlerinden

26 Aralık

Yılın artık bir önemi yok; tarihin de. Şu anda dünyada olanlardan sonra, tahminimce tarih yakında sadece Önce ve Sonra terimleriyle açıklanacak.

Sonrası. İnsanlık vampirlerin gerçek olduğunu fark etmeden önce ve *sonra*. Dragos adında güç delisi bir vampir, Soy'un en ölümcül üyelerinden birçoğunu -vahşi, kan bağımlısı Haydutlar- serbest bıraktıktan sonra, hapsedilmiş canavarları şüphesiz ve açıkça hazırlıksız insan halkının üzerine saldı. Hatta Bunu yazarken gördüklerime inanmakta güçlük çekiyorum.

Katliam tarif edilemez. Dehşetin eşi benzeri yok. Tarikat'ın Maine'deki geçici yerleşkesine akan korkunç haber yayınlarından ve internet videolarından başka bir yere bakmak zor.

Her rapor, çılgılık atan erkeklerin, kadınların ve çocukların, karanlık sokaklarda izdiham yaratan histerik kalabalıkların görüntülerini getiriyor, hiçbir peşindeki avcılardan kaçacak kadar hızlı değil. Alevlerle parlayan şehirler, terk edilmiş ve yıkıntılar arasında tüten araçlar, havayı dolduran silah sesleri ve sefalet.

Her yerde kan dökülüyor ve katliam yapılıyor.

Lucan ve Tarikat'ın diğer savaşçıları Boston'daki şiddet olaylarıyla mücadele etmek için harekete geçmiştir, ancak sayıları bir düzineyi bile bulmamaktadır.

Dünyanın dört bir yanındaki büyük şehirlere akın eden yüzlerce Haydut'a karşı asker yetiştirin. Şafak söküp de Haydutlar gölgelere geri döndüğünde, masum hayatların bedeli kolayca binlerle ifade edilebilir. Ve tüm bu kana bulanmış kaosun ardında bıraktığı hasar -insanlar ve Irklar arasındaki güvensizlik- asla onarılamayabilir.

Yüzyıllar süren gizlilik ve özenli barış, tek bir gecede bozuldu ...

345. Gün, A.F.D.

İlk Şafak'ın üzerinden neredeyse bir yıl geçti. Artık herkes buna böyle diyor - dünyayı sonsuza dek değiştiren Rogue saldırılarının ertesi sabahı. İlk Şafak. Zamanın böylesine korkunç bir anı için ne kadar umut verici, zararsız bir terim. Ancak umut ihtiyacı anlaşılabilir. Bu çok önemli, özellikle de O korkunç gecenin ve ardından gelen belirsiz günün yaraları hâlâ çok taze.

Umuda duyulan ihtiyacı Tarikat'tan daha iyi kimse bilemez. Savaşçılar on iki aydır bir nebze olsun sükûneti, bir nebze olsun barışı geri kazanmak için mücadele ediyor. Dragos artık yok. Kişisel kitle imha silahları olarak kullandığı Haydutların hepsi yok edildi. Aylarca süren katliam ve terör sona erdi. Ancak her iki tarafta da hala çok fazla nefret ve şüphe var. Çok değişken bir zamandayız ve en ufak bir şiddet kıvılcımı bile felakete dönüşebilir.

İki hafta içinde Lucan'ın tüm dünya ulusları önünde Irk adına konuşması planlanıyor. Açıkça, barış çağrısında bulunacak. Özel olarak, Tarikat'taki hepimizi, insan ve Irk'ın kendilerini savaşa sürüklenmiş bulabileceklerinden korktuğu konusunda uyardı. . .

4 Ağustos, 10:00.

Bazen İlk Şafak'tan bu yana geçen on yıl boyunca sanki yüz yıl boyunca kan ve can dökülmüş gibi geliyor. Savaşlar devam ediyor. Şiddet dünyanın dört bir yanında tırmanıyor. Birçok büyük şehirde anarşi hüküm sürüyor ve suç Çatışmanın her iki tarafında da durmak bilmeyen ölümlere ek olarak isyancı çetelerin ve diğer militanların faaliyetleri.

Tarikat'ın D.C.'deki merkezi her gün dünyanın dört bir yanında bulunan bölge komuta merkezlerinin liderlerinden ciddi raporlar alıyor. Savaş giderek kötüleşiyor. Akan kanın suçu her iki tarafa da atılıyor, huzursuzluk derinleşiyor ve zaten alev alev yanan ateşe körükle gidiliyor. İnsan ve Irk arasındaki barış umudumuz hiç bu kadar ulaşılmaz görünmemişti.

Ve eğer bu çatışmadan on yıl sonra durum buysa, bunun gelecek için ne anlama gelebileceğini tahmin etmekten korkuyorum.

İNSANLAR.

Gece onlarla doluydu.

Boston'un eski North End'inin karanlık kaldırımlarını ve kavşaklarını tıkadılar, dans kulüplerinin, sim-loung'ların ve kokteyl barlarının açık kapılarından taştilar. Gezinerek, aylaklık ederek, sohbet ederek, gece yarısına yakın sokakları çok fazla sesle doldurdular, çok fazla beden Haziran akşamının mevsimsiz sıcaklığında ayaklarını sürüyerek terledi.

Ve endişeli yan bakışlardan -şu anda şehrin eski yasak bölgesinin ortasından geçen dört Tarikat üyesini fark etmemiş gibi davranan ve en ufak bir dehşete kapılmayan insanların sayısız hızlı bakışlarından- kaçınmak için çok az yer vardı.

Görevsiz savaşçılardan oluşan ekibin tek kadın üyesi olan Mira, *Homo sapiens* sivillerden oluşan kalabalığı sert bir gözle taradı. Kendisinin ve arkadaşlarının sokak kıyafetleri giymesi ve silahlarını gizlemesi çok kötüydü. Savaş teçhizatı ve ağır ateşli silahlardan oluşan bir cephaneliği tercih ederdi. Boston'un iyi vatandaşlarına ölümcül bir dehşet içinde bakmaları için gerçek bir bahane verirdi.

Yanında yürüyen üç Irk erkeğinden biri, "Yirmi yıldır insanlığa tanıtıldık ve çoğu hala bize şahdamarlarını toplamaya gelmişiz gibi bakıyor," dedi.

Mira ona alaycı bir bakış attı. "Besleme sokağa çıkma yasağı gece yarısı yürürlüğe giriyor, bu yüzden hoş geldin arabasını burada görmeyi beklemeyin. Ayrıca, korku iyi bir şeydir, Bal. Özellikle de onların türüyle uğraşmak söz konusu olduğunda."

Zeytin tenli, kalın kaslı ve acımasız bir güçten oluşan dev bir duvar olan Balthazar, şahin gibi altın gözlerinde acımasız bir anlayışla onun bakışlarını karşıladı. Siyah saçlı vampir uzun zamandır Tarikat'taydı; yaklaşık yirmi yıl önce, insanların aslında gezegendeki en büyük yırtıcı olmadıklarını öğrendikleri İlk Şafak'ı takip eden karanlık ve ilk yıllarda Tarikat'a katılmıştı.

Bu gerçeği kolayca kabul etmemişlerdi. Ne de barışçıl bir şekilde.

Takip eden zaman içinde her iki tarafta da çok sayıda insan hayatını kaybetti. Uzun yıllar boyunca ölüm ve kan döküldü, keder ve güvensizlik yaşandı. Şu anda bile, insanlar ve Irklar arasındaki ateşkes geçici bir durumdaydı. Her iki küresel ulusun yönetici liderleri -insanlar ve vampirler- herkesin iyiliği için kalıcı bir barışa aracılık etmeye çalışsa da, her iki kampta da özel nefretler ve şüpheler hâlâ varlığını sürdürüyordu. İnsanlık ve Irk arasındaki savaş hâlâ devam ediyordu ama yeraltına inmişti, ilan edilmemiş ve onaylanmamıştı ama yine de ölümcüldü. Tarikat'ın koruması altındaki çocukluğundan, onu şu anki savaşçı haline getiren sıkı eğitim ve savaş deneyimine kadar geçen yıllarda tanık olduğu tüm acı ve ıstırapları düşününce Mira'nın göğsünü soğuk bir sızı doldurdu. Acıyı bir kenara itmeye, geride bırakmaya çalıştı ama bunu yapmak zordu. Bütün gecelerin yanında bu gece

Acıyı bastırmak imkansız.

Ve bu savaşın kişisel, hayatındaki herhangi bir şeyin olabileceği kadar samimi olan kısmı, şimdi sesine çığ, ısırmacı bir kenar verdi. "Bırakın insanlar korksun. Belki boğazlarını kaybetmekten daha fazla endişe ederlerse, aralarındaki tüm Irkların küle dönüştüğünü görmek isteyen radikallere daha az müsamaha gösterirler."

Arkasından, takım arkadaşlarından biri kısık bir sesle kıkırdadı. "Halkla ilişkiler alanında kariyer yapmayı hiç düşündünüz mü Kaptan?" Omzunun üzerinden tek parmaklı bir selam verdi ve yürümeye devam etti, uzun sarı örgüsü deri kaplı kışına bir kuyruk gibi çarpıyordu. Webb'in kahkahası derinleşti. "Doğru. Ben de öyle düşünmüştüm."

Diplomatik görevler için uygun biri varsa, o da Julian Webb'di. Adonis yakışıklısı, cana yakın, gösterişli ve cazibesini ortaya koyduğunda son derece yıkıcıydı. Webb'in Breed'in ayrıcalıklı elitleri arasında kültürlü bir yetiştirmenin ürünü olduğunu söylemeye gerek yoktu. Hiç de öyle olmadı. Geçmiş ve Tarikat'a katılma nedenleri sadece Lucan Thorne ile paylaştığı bir sırdı ve Tarikat'ın kurucu büyüğü de bunu söylemiyordu.

Mira bazen Lucan'ın geçen yıl Webb'i bu yüzden mi ekibine bizzat atadığını merak ediyordu; kendisi ve Konsey için onu yakından takip etmek ve Tarikat'ın görev hedeflerine herhangi bir sorun çıkmadan ulaşıldığından emin olmak için. On sekiz ay önce Konsey tarafından itaatsizlikten dolayı aşağılayıcı bir şekilde kınanmasından bu yana, Lucan'ın Webb'i birimin liderliğindeki olası pürüzleri düzeltmesi için görevlendirdiğini öğrenmek Mira'yı şaşırtmazdı. Ama Webb'e karşı kışını yırtmamıştı.

Tarikat'taki yerini kazanmak için kendini öldürmenin eşiğine kadar eğitti, ancak bunu bir kenara attı.

Bir kadının Tarikat'ta yükselmesi ve bir savaşçı takımının kaptanı olarak ödüllendirilmesi oldukça sıra dışıydı, hatta hiç duyulmamış bir şeydi. Şimdi bile bunu düşündükçe gururu kabarıyordu. Kendini yetenekli ve değerli olduğunu kanıtlamak için yaşamıştı. Tarikat'ın büyüklerinin ve birlikte eğitim aldığı diğer savaşçıların saygısını kazanmak için kendini acımasızca zorlamıştı; kan, ter ve inatçı bir kararlılıkla sonunda kazanmıştı bu saygıyı.

Mira Breed değildi. Onların doğaüstü hızına ya da gücüne sahip değildi. Onların ölümsüzlüğüne de sahip değildi; bir Irk *Eşi* olarak - *Homo sapiens* bir anne ile henüz genetik kökenleri belirlenmemiş bir babanın dişi yavruları - sadece Irklardan biriyle kan bağı kurarak elde edebileceği bir şeydi bu. Bu bağ aktive edilmediği takdirde, Mira ve diğer nadir dişi doğan Irkdaşlar da ölümlüler gibi yaşlanacak ve nihayetinde öleceklerdi.

Yirmi dokuz yaşında ve bekârken, yorucu kariyer seçiminin fiziksel ve zihinsel etkilerini hissetmeye başlamıştı bile. Son sekiz yıldır kalbinde taşıdığı yara da muhtemelen yardımcı olmamıştı. Ve bir buçuk yıl önce aldığı "uygunsuz davranış" kınaması, Lucan'ın onu masa başı görevine yeniden atamak istemesi için fazlasıyla yeterli bir bahaneydi. Ama henüz yapmamıştı ve Lucan'a bunu düşünmesi için daha fazla sebep verirse lanetlenirdi.

"Fırtına geliyor," diye mırıldandı ekibinin üçüncü üyesi yanından. Torin hava durumundan bahsetmiyordu, Mira biliyordu. Yeni çevresini değerlendiren bir aslan gibi, iri vampir yanık sarı başını bulutsuz gece göğüne doğru eğdi ve derin bir nefes aldı. Minik cam boncuklarla örülmüş bir çift örgü, jilet gibi keskin elmacık kemiklerini ve ince yontulmuş yüz hatlarını çerçeveliyordu; Torin gibi ustalıklı ölümcül olan biri için alışılmadık, egzotik bir görünümdü bu ve onun gezgin geçmişini ima ediyordu. Nefesini verip yoğun bakışlarını Mira'ya doğru çevirdiğinde, parıldayan saç örgüleri omuz hizasındaki kalın yelesinin geri kalanıyla birlikte sallanıyordu. "Burada olmak için kötü bir gece. Havada karanlık bir şeyler var."

Torin'in etrafındaki enerji güçlerindeki değişimleri tespit etme ve yorumlama konusundaki eşsiz yeteneği olmasa bile o da bunu hissetmişti.

Hissettiği fırtına onun içinde yaşıyordu.

Bir adı vardı: Kellan.

Adının heceleri zihninde gök gürültüsü gibi yuvarlandı. Bunca zaman sonra bile hâlâ hamdı. Ölümünden bu yana, ardında bıraktığı duygu fırtınası Mira'nın içinde daha da çalkantılı hale geldi, özellikle de yılın bu zamanlarında. İster kederli ister inkârcı olsun, Kellan'ın anısına öfkeyle sarılıyordu. Sağlıksız olduğu kesin ama umut acımasız ve inatçı bir şey olabilirdi.

Hâlâ bir parçası bunun kötü bir rüya olması için dua ediyordu. Eninde sonunda uyanacaktı. Bir gün kafasını kaldırdığında genç Breed erkeğinin bir görevden çıkmış, sağlıklı bir şekilde içeri girdiğini görecekti. Bir gün, kulağında onun derin sesini duyacaktı, eğitim odasında dövüşürken hınzırca bir meydan okuma, sahte dövüş nöbetleri onları minderlerin üzerinde uzuvların birbirine karışmasına neden olduğunda zar zor dizginlenen ihtiyacın kaba bir hırıltısı.

Onun savaşçı vücudunun müthiş gücünü tekrar hissedecekti, büyük, sağlam ve kırılmaz. Onun dalgın ela gözlerine bakar, eski bir kuruş kadar bakır kahverengisi parıldayan ve parmaklarında ipek kadar yumuşak hissettiren dalgaların tepesine dokunurdu. Onun deri ve baharat kokusunu koklar, nabzının atışını hisseder, gözbebeklerini dolduran kehribar sıcaklığının kıvılcımlarını ve ortaya çıkan dişlerinin keskin beyaz parlaltısını görürdü, kontrol altında tuttuğu arzu, onu kontrol etmek için en iyi çabalarına rağmen ona ihanet ettiğinde.

Bir gün gözlerini açtığında Kellan Archer'ı, insan isyancılar tarafından savaşta öldürüldüğü gece olduğu gibi, yine yatağında yanında çıplak uyurken bulacaktı.

Hope, diye düşündü alaycı bir şekilde. *Ne kadar kalpsiz bir kaltak.*

Düşüncelerinin zayıflığından dolayı kendine kızarak hızını artırdı ve yarım düzine insan çiftin son moda bir otel barından çıkmış ve şimdi bir trafik sinyali beklemekte olduğu ilerideki kavşağa baktı. Karşılarında, şehrin her yerde bulunan Faceboard'larından biri, yaya geçidinde sıkışıp kalmış, ışığın değişmesini bekleyen tutsak kitlesinin ilgi alanlarına göre özel olarak hazırlanmış iğrenç bir reklama başlamadan önce grubun retinalarını tarama cüretini gösterdi.

Gezegendeki en zengin adamlardan biri olan iş adamı Reginald Crowe'un dijital olarak oluşturulmuş 3D görüntüsü çiftlere isimleriyle hitap edip lüks tatil köyleri koleksiyonundaki indirimli konaklamaları pazarlamaya başladığında Mira inledi. Crowe'un yüzü bu yıl basın bültenlerinde ve röportaj programlarında, eğlence bloglarında ve haber sitelerinde her yerdedi. . bir web kamerasının ya da onu dinlemek isteyen bir yayın ekibinin olduğu her yerde

türünün en büyük bilim ödülü olan yeni açıklanan teknoloji bursu hakkında. Ne bu haberin ne de Crowe'un yaklaşan Küresel Milletler Konseyi zirvesini desteklediğine dair duyurunun, milyarderin Bayan Crowe'dan kısa süre önce boşanmasıyla ilgili haberlerle aynı derinlikte yer bulması muhtemelen onu çok rahatsız etmiştir.

"Hadi," dedi ve ışıқта beklememek için kaldırımından indi. Ekibini caddenin karşısına geçirerek Asylum'a doğru ilerledi, Son yıllarda vampir ve insan müşterilerinin karışımıyla gayri resmi bir tarafsız alan haline gelen yerel bir içki mekânı. Tarikat'tan başka bir ekip bu gece onlarla buluşacaktı. Mira pek sosyalleşme havasında değildi -hele de bu şehirde, bu gecede- ama ekipler kutlamayı hak ediyordu. Geçtiğimiz beş ay boyunca ortak bir görevde birlikte çok çalışmışlardı; son yirmi yılda Tarikat'ın en önemli işi haline gelen gizli, özel görevler.

Mira'nın ekibinin ve Asylum'a girerken arka masada gördüğü ekibin ortak çabası sayesinde, GNC'nin mücadele etmesi gereken bir uluslararası militan grup eksilmişti. Bu, daha iyi bir zamanda gelemeyecek bir zaferdi: Bundan sadece bir hafta sonra, dünyanın dört bir yanından hükümet liderleri, ileri gelenler ve VIP'ler, hem Irk'ı hem de insanlığı temsilen, Washington, D.C.'de çokça duyurulan bir barış ve dayanışma gösterisinde bir araya geleceklerdi. Mira'nın evlat edinen ebeveynleri Nikolai ve Renata da dahil olmak üzere tüm Tarikat büyükleri katılacaktı.

Montreal'deki evlerine döndüğünde, çiftleşen çift hâlâ onlarla gidip gitmeyeceğini teyit etmesini bekliyordu. İkisi de bir şey söylememiş olsa da, davetlerinin sosyal çevresini genişletmesi ve belki bir gün bağ kurmayı düşünebileceği biriyle tanışması umuduyla yapıldığını biliyordu. Bu aynı zamanda onu bir süreliğine de olsa savaş alanından uzaklaştırmak için iyi niyetli ama çok da ince olmayan bir girişimdi.

Takımıyla masaya oturduğunda kaşlarını çatmış olmalıydı, çünkü oturduğunda diğer takımın kaptanı ona endişeli bir bakış attı.

"İyi misin?" Nathan'ın sesi, Asylum'un barından ve dans pistinden yükselen müzik ve gürültü gürültüsü altında düz ve okunaksızdı. Yeşilimsi mavi gözleri, asker kısalığında kesilmiş simsiyah saçlarının altında sabit ve kırışmıyordu. "Buna hazır olup olmadığından emin değildim."

Boston'a dönmeyi kaldıracabileceğinden emin değildi. Özellikle de Kellan'ın ölüm yıldönümünde.

Adam kelimeleri özellikle söylememiş olsa da onun ne demek istediğini anlamıştı. Onu çok iyi tanıyordu, neredeyse Kellan kadar uzun süredir onun en yakın arkadaşlarından biriydi. Kellan gideli sekiz yıl olduğu için daha da uzun süredir. Nathan da o gece oradaydı. Nehir kenarındaki depo karanlık gökyüzüne doğru patladığında Mira'nın hemen yanındaydı, onu alevlerden ve düşen enkazdan koruyordu. Ve günler sonra Mira uyanıp da Kellan'dan ya da bubi tuzaklı binanın içinde peşine düştüğü insan asi pisliklerden geriye hiçbir iz kalmadığını öğrendiğinde revirdeki yatağının başucunda duruyordu.

Mira boğazını temizledi, bunca yıl sonra hâlâ kül ve dumanın tadını alıyordu. "Hayır, sorun yok. Ben iyiyim." Ona inanmamıştı, hem de hiç. Onun araştıran bakışlarından uzaklaştı ve masanın etrafında toplanan diğer savaşçılara baktı. "Eğer daha önce söylemediysem, hepiniz iyi iş çıkardınız. Orada birlikte çok ciddi işler başardık."

Torin ve Webb başlarıyla onaylarken, Bal Nathan'ın mürettebatının üç üyesine çarpık bir sırıtış fırlattı. "Kaptan haklı. Sizinle çalışmak çok güzel hanımlar. Ne de olsa her yetenekli cerrahın dökülen kan ve bağırsakları temizleyecek ya da ihtiyaç duyduğunda ona doğru aleti verecek birine ihtiyacı vardır."

Nathan'ın ikinci adamı, kovboy bakışlı, hızlı gülümseyen ve yavaş Teksas ağızıyla konuşan kahverengi saçlı Breed savaşçısı Elijah, "Burada sizin için bir alet var," diye espri yaptı. "Cerrahi hassasiyetten bahsetmek istiyorsan, seni fena halde yeneriz. Adamım Jax burada mı? Hareket halindeki şiir. O isyancı piçlerden ikisi bize ateş açma gafletinde bulundu ama Jax ikisini de hira-shuriken'ini tek bir atışta indirdi." Eli parmağını kendi boynunda ve yanında oturan takım arkadaşı Rafe'in boynunda gezdirirken alçak bir ısıklık sesi çıkardı. "Çok güzel bir şey, Jax."

Jax bu övgü karşısında kara başını hafifçe eğdi. Yarı Asyalı ve yüzde yüz ölümcül olan bu iri, siyah saçlı vampir ölümcül zarafeti ve kendi elleriyle yaptığı ve gittiği her yere yanında taşıdığı keskin kenarlı fırlatma yıldızlarındaki becerisiyle ünlüydü. Mira, Jax'in üzerinde muhtemelen yarım düzine hira-shuriken olduğunu kontrol etmeden biliyordu.

Kendi özel bıçaklarını da taşıyordu, hançer kullanmayı ilk öğrendiğinden beri kullandığı hançerlerdi bunlar. Şehrin sivil bölgelerinde her türlü silahı ateşlemek yasa dışı olmasına rağmen her zaman ulaşabileceği bir yerdeydiler. Sadece hükümetin yönettiği bir polis teşkilatı olan Ortak Kentsel Güvenlik Görev Gücü İnisiyatif Ekibi'nin üniformalı görevlileri

özenle seçilmiş Breed ve insan memurlardan oluşan bir grup, gizlenmemiş silah taşıma ya da askeri olmayan durumlarda ölümcül güç kullanma yetkisine sahipti.

Tamamladıkları görevin başarısını düşünen Mira, Nathan'ın diğer ekip üyesi sarışın, mavi gözlü Xander Raphael'e başıyla selam verdi. "İsyancıların yerleşkesine girmek için ihtiyacımız olan örtüyü sağlayarak iyi iş çıkardın," dedi ona. "Ciddi yeteneklerin var evlat."

"Teşekkürler." Çocuk denecek yaşta olmasına rağmen Mira, Rafe'yi bebekliğinden beri tanıyordu. Şu anda masanın etrafında oturan grubun en yenisiydi, on ay önce eğitimden yeni çıkmıştı. Mira ondan neredeyse on yaş büyüktü ama genç Irk savaşçısı yaşının çok ötesinde yetenekli ve bilgeydi. Aynı zamanda bir Tarikat büyüğü olan Dante ile eşi Tess'in oğluydu. Tüm Irk yavruları gibi Rafe de annesinin eşsiz duyu ötesi yeteneğine sahipti. Tess'in dokunuşuyla iyileştirme yeteneği, aynı zamanda babasının doğuştan gelen cesareti ve neredeyse eşsiz dövüş becerileriyle doğan oğlu için bir çatışmaydı.

Rafe'in annesinden aldığı bir diğer hediye de açık renk saçları ve göz rengiydi. Tess'in bal rengi dalgaları ve akuamarin bakışları büyüleyici ve son derece kadınsıydı. Rafe'de, 1.80 boyunda ve yağsız, sert kaslarla sarılmış, bu kombinasyon çevresindeki her kadının başını döndürüyordu.

Bu kadınlardan biri, bir grup arkadaşıyla birlikte bardan masalarını izleyen yirmili yaşlarında esmer bir kadındı ve Rafe'in dikkatini çekmek için elinden geleni yapıyordu. O da fark etmişti. Güzel kızın ona ne teklif edeceğini bildiğine de şüphe yoktu; Mira, savaşçının ve masadaki diğer birkaç erkeğin onu selamlamak için başlarını çevirmelerinden bir an önce, ağzının kenarındaki o erkek kibri kıvılcımını gördü.

"Hey," dedi genç kadın, gözleri en uzun süre Rafe'in üzerindeydi. Hiç şüphesiz seçimini yapmıştı.

Eli masanın geri kalanı için "Selam, sen," diye cevap verdi. "Senin adın ne güzelim?"

"Ben Britney." Ona ve diğer erkeklere gülümseyerek baktı, sonra tekrar Rafe'ye döndü. "Arkadaşlarım buraya gelip seninle konuşmam için bana meydan okuyorlardı."

Rafe gülümsedi. "Bu doğru mu?" Sesi yumuşak ve acelesizdi; karşı cins üzerindeki etkisiyle tamamen barışık bir erkeğin sesiydi. Ya da bu durumda başka bir türün.

"Onlara korkmadığımı söyledim," diye devam etti Rafe'in hayranı. "Onlara bunun nasıl bir şey olduğunu merak ettiğimi söyledim-" Başını hızla salladı, telaşlanmıştı ama

çapkın. "Yani, nasıl biri *olduğunuzu* merak ediyordum..."

Fang-girls, diye düşündü Mira gözlerini eğlenerek devirerek. İnsanlar ve Melezler arasında süregelen iç kargaşaya rağmen, bir vampirin ısırtığının şehvetine karşılık taze kırmızı hücrelerini bağışlamak isteyen kadınların -ve çok sayıda erkeğin- sayısı hiç de az değildi.

Balthazar kıkırdadı. "Buraya tek başına gelmen çok cesurca, Whitney."

"Ben Britney." Kıkırdadı, gergindi ama kararlıydı. "Her neyse, bunu yapmam gerektiğini söylediler, işte buradayım." Rafe'e yaklaşırken dudaklarını yaladı ve uzun kahverengi saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru itti. Bu ayarlama boynunun narin beyaz sütununu ortaya çıkardı ve Mira masadaki birden fazla Cins erkeğin içgüdüsel tepkileriyle havanın keskinleştiğini hissetti.

"Arkadaşlarının utanması için bir sebep yok." Torin'in sesi, Mira'nın uyuyan duyularını bile farkındalıkla titreten dumanlı, karanlık bir davetti. Dişlerinin inci gibi beyaz noktalarını tam olarak gizleyemeyen ayırık dudaklarının arasından bir nefes çekti. "Onları çağır ve senin kadar cesur olup olmadıklarını görelim Britney."

Kız heyecanla diğerlerinin de ona katılmasını işaret edince Mira masadan kalktı. Bir görevden yeni çıkan ve bir tür ödülü hak eden savaşçıların, burada kendilerine sunulan uygunsuz teklifi kabul etmeye hakları vardı. Ama bu, izlemek istediği anlamına gelmiyordu.

"Beslenme saati gece yarısı bitiyor çocuklar. Aranızda sokağa çıkma yasağını ihlal etmekten endişe eden varsa diye söylüyorum, şu andan itibaren on dakika."

Nathan da ayağa kalktı, vampirler arasında bu gece onlara kan ev sahipliği yapmak isteyen birkaç sıcak ve güzel kadının yaklaşmasından etkilenmemiş görünen tek kişiydi. "Ne yapıyorsunuz siz?"

"Yoldan çekiliyorum. Birazdan dönerim."

Kaşlarını çattı. "Seninle gelmeliyim-"

"Hayır, kal." Bir elini kaldırdı ve gelen kadınlara doğru başıyla bir işaret yaptı. "Tanrı biliyor ki bu aptallara yetişkin gözetimi olmadan güvenilmez."

Bu alay Eli, Bal ve diğerlerinde beklenen tepkiyi uyandırdı ama Nathan'ın bakışları ciddiyetini korudu. Adamın geniş ağzı onaylamaz bir ifadeyle

düzleşince, kız uzanıp çenesini avucunun içine aldı. Onun bu temas karşısında gerildiğini hissetti ve aniden bu şefkatli hareketi geri alabilmeyi

diledi. Nathan otuz üç yıllık hayatının yarısından fazlasını Tarikat'la

geçirmiş olabilirdi ama karanlık çocukluğunun yaraları asla kapanmayabilirdi.

Gömülü. Dokunma ve şefkat eski suikastçıyı her zaman gerer, hiçbir kan dökme ve savaşın yapamadığı kadar seğirmesine neden olurdu.

"Biraz eğlen, Nathan. Bunu sen de hak ettin, biliyorsun." Mira masadan uzaklaşmaya başladı. "On dakika," diye seslendi omzunun üzerinden. "Biri kibar olsun ve döndüğümde beni bir içkiyle beklesin."

Çıkışa ulaşana kadar iyiydi. Sonra bütün gece tuttuğu ağırlık göğsüne yerleşti ve gözlerinin arkasına iğne gibi sıcak yaşlar getirdi.

"Kahretsin. Kellan. . ." Asylum'un kalabalık girişinden birkaç metre ötedeki tuğla dış duvara yaslanırken, onun adının dudaklarından hırıltılı bir nefesle kaçmasına izin verdi. Tanrım, onu düşünmenin bu kadar acı vermesinden nefret ediyordu. Onun anısının hâlâ üzerinde yarattığı etkiden kurtulmanın yolunu bulamamış olmaktan nefret ediyordu. Hayır, onun ölümü içindeki bir şeyi de öldürmüştü. Onu derinlerde bir yerde, daha önce ya da o zamandan beri ondan başka kimsenin ulaşamadığı bir yerde kırmıştı.

Mira başını eğdi, örgüsünden kurtulup yüzüne doğru bir peçe gibi savrulan gevşek sarı dalları kenara süpürme zahmetine katlanmadı. İçinden küfretti, kendini toparlamak için mücadele etti. Yanaklarındaki nemi silerken parmakları titriyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekti. "Lanet olsun. Kendine gel, savaşçı."

Öfkeli bir şekilde kendini azarlaması, başını kaldırıp omuzlarını dikleştirilmesi için yeterince işe yaradı. Ama onu somurtkanlığından asıl kurtaran, yakındaki kalabalığın içinden gelen tiz, insani bir kıkırdama oldu. Mira bu çiftlik kahkahasını nerede duysa tanırdı. Sadece sesi bile damarlarının nefretle dolmasına neden oldu.

Asylum'a girmek için bekleyen kalabalığın önünden geçmekte olan küçük hırsızlar ve baş belalarından oluşan bir grubun içinde salınan genç adamın kafasını - gülünç kırmızı mohawk'ını - gördü. Parlak kıvılc saçlarının dik taranışı ve kendine özgü kahkahası, suçlunun sokaktaki adının Horoz olmasına yardım etmişti.

Orospu çocuğu.

O piçi yıllardır görmemişti. Şimdi onu görünce kanı kaynadı. Bilinen bir isyancı sempatizanı, bir yerlerde bir hapisanede çürümesi gerekirken sabıkalı arkadaşlarıyla kasıla kasıla dolaşıyordu. Daha da iyisi, bıçaklarının ucunda boğularak ölmüştü.

Kırmızı mohawk'ının tepesindeki adam dört arkadaşıyla birlikte sokağın köşesini döndüğünde, Mira bir lanet tısladı. Horoz'un neyin peşinde olduğu onu ilgilendirmiyordu. Onu ilgilendirmiyordu.

Her zamanki gibi iyi bir şey yapmadığı ortaya çıksa bile, onun lanet yargı yetkisi.

Hala . . .

Dürtüleri onu harekete geçirdi, hatta daha iyi karar vermesine rağmen. Horoz insan militan gruplarının ve isyancı grupların ara sıra tedarikçisiydi. Ve bu ara sıra yapılan ittifak onu Mira'nın daimi düşmanı haline getirmişti. Gizli bir mesafeden onun ve arkadaşlarının arkasına düştü, pabuç tabanlı botları kaldırımı gizli bir şekilde takip ederken sessizdi.

Adamlar blok boyunca ilerlediler ve uzun zaman önce North End'de popüler bir dans kulübü olan başka bir mekânın ara kapısından girdiler. Eski neo-Gotik kilise artık kutsal olmaktan çok uzaktı ve on yıl öncesine göre bile çok daha az itibarlıydı. Grafitiler ve savaşımlardan kalma eski bombardıman izleri, eski kırmızı tuğlalı binanın yan tarafına boyanmış soluk "La Notte" tabelasını neredeyse gizliyordu. Artık ipeksi trance ve synth müzikleri çalmıyordu, şimdiki sahibi sokak seviyesindeki kulüpte çığlık atan vokallere sahip hardcore endüstriyel grupları tercih ediyordu.

Müessesenin yeraltı arenasında yer alan müşterilerin gürültülü bağırışlarını ve kana susamış tezahüratlarını bastırmak için her şey daha iyi.

Horoz ve arkadaşları şimdi kulübün o bölümüne inmişlerdi. Mira da onları takip etti. Duman ve dökülen içkinin pis kokusu havada sis gibi asılı duruyordu. Dik merdiven boşluğunun dibinde kalabalık yoğundu, giriş ile odanın ortasındaki büyük, kafesli, çelikle güçlendirilmiş dövüş arenası arasındaki boşlukta daha da yoğundu.

Kafesin içinde, iki devasa Irk erkeği kanlı bir dövüş içinde birbirlerinin etrafında dönüyordu. Dışarıda, çevrenin etrafında toplanmış ve bir düzine sıra boyunca ayakta duran insan seyirciler tezahürat yapıyor, bağırıyor ve favorileri üzerine bahis oynuyorlardı. Ringdeki kan miktarına ve dışarıdaki kalabalığın hararetine bakılırsa bu maç bir süredir devam ediyordu. Mira bu yasak oyunları daha önce de görmüştü ve gladyatör tarzı deri şortlar giyen ve boyunlarında U şeklinde çelik torklar olan iki güçlü vampiri görünce neredeyse hiç irkilmedi. Parmaksız deri eldivenlerinin boğumlarındaki titanyum çiviler her darbeyi et ve kasların vahşice parçalanması haline getiriyordu.

Horoz ve arkadaşları dövüşçülerden birinin göğüs kafesine aldığı sert darbeyi izlemek için durakladılar. Dövüşçü geriye doğru parmaklıklara çarparken yuhalayan kahkahaları kalabalığın içinden yükseldi. Yere düşen vampir zaten kötü durumdaydı, büyük kalabalıkları ve ağır cüzdanları getirmekte asla başarısız olmayan yenilmez bir dövüşçüyle karşı karşıyaydı. Şimdi, kan tükürüyor, kabarıyor

Bu son darbenin gücü altında, kaybeden erkek kafesin içindeki merhamet düğmesine ulaşmak için çabaladı. Merhamet çağrısı maçı geçici olarak durdurup yaralı dövüşçünün siyah saçlı rakibine cezalandırıcı bir elektrik şoku gönderirken Horoz ve diğer seyirciler tısladı ve yuhaladı. Muazzam Breed dövüşçüsü hiç şaşırmadan, sanki bir arı sokmasından daha fazlası değilmiş gibi darbeyi aldı, dişlerini soğuk bir gülümsemeyle göstererek rekoru için bir galibiyet daha vaat etti.

Dövüş devam ederken kafes şiddetle gümbürdedi ama Mira arenadaki gösteriyi görmezden geldi. Gözleri hedefine kilitlenmişti. Horoz'u kalabalığın içinde sinsice takip ederken cezalandırma ihtiyacı damarlarında asit gibi kaynıyordu.

Asi sempatizanının kıkırdamasını ve yuhalamasını izlerken Kellan'ın son anlarını düşündü, o ve diğer insanlar her korkunç saldırıyı alkışlıyor, daha fazla Breed kanı dökülmesi için köpürüyorlardı.

Bıçaklarını sırtındaki kınlarından ne zaman çıkardığını bilmiyordu.

Ellerinde özel işlenmiş metalin ürpertisini hissetti, parmak uçları hançerlerin kabzalarındaki parşömen işçiliğinde hafifledi. Horoz ona doğru ani bir bakış fırlattığında içgüdülerinin kılıçları savurmak için kaşındığını hissetti. Onu gördü, onun için geldiğini fark etti. Onunla göz göze geldiklerinde gözlerinde bir şey parladı. Panik, kesinlikle. Ama Mira o endişeli bakışlarda suçluluk da gördü. Aslına bakılırsa, onun oh olsun bakışı, görmeyi beklediği ya da görmek istediği son kişinin o olduğunu söylüyor gibiydi. Serserilerinden birinin arkasına çekildi.

Sanki dik saçları onu ele vermeyecekmiş gibi.

Mira boğazının arkasından bir hırıltının yükseldiğini hissetti. Orospu çocuğu kaçacaktı. Ve kesinlikle kaçtı.

"Lanet olsun!" Yoğun kalabalığın arasından omuzlarını kaldırarak ilerledi ve bıçaklarıyla ona net bir atış yapmak için manevra yaparken avını gözden kaçırmamaya çalıştı.

Birisi onun silah çektiğini gördü ve bir uyarı çığlığı yükseldi. İnsanlar onun yolundan çekildi - Horoz'u vurma şansını yakalamasına yetecek kadar uzun bir süre. Hiç tereddüt etmeden fırsatı değerlendirdi. İkiz bıçakları uçtu. Hareket halindeki hedefine isabet eden ve onu uzak duvara saplayan hatasız bir yolda ok gibi ilerlediler; hançerlerden biri kabzasına kadar insanın ince pazularına gömülmüştü.

Uludu, artık biraz acı çektiği için eğlenmiyordu. Mira ona doğru yaklaşırken aval aval bakan birkaç kişiyi kenara itti, damarlarında zehir dolaşıyordu. Bu gece burada zaten bir yasayı çiğnemişti;

Bir kol mesafesindeki asi müttefikine bakarken, hesabına ağırlaştırılmış cinayeti de eklemek istedi.

Güçlü bir el omzuna indi.

"Yapma, Mira." Nathan. O ve diğer savaşçılar şimdi onun arkasında duruyordu, her birinin sert yüzünde onaylamama ifadesi vardı.

Birden kulübün ne kadar sessizleştiğini fark etti. Kafesteki yasadışı müsabaka sona ermişti, seyirciler şimdi Mira'nın başlattığı yeni müsabakayı izliyorlardı. Mekânın insan sahibi ve bazı Irk dövüşçüleri kulübün diğer alanlarından içeri girmişlerdi, sadece varlıkları bile işlerin kontrolden çıkması halinde daha fazla sorun çıkacağı tehdidini taşıyordu.

Kahretsin. Mira bu kez kendi ayağına sıkıldığını biliyordu ama kanı hâlâ fokur fokur kaynıyordu ve tek düşünebildiği Kellan'la hesaplaşmaktı. Bu gece bir asi piç daha eksilmesi başlangıç için iyi bir yerdi.

"Boş ver," dedi Nathan, sesi asker soğukluğunda ve duygusuzdu, daha önce ağır çatışma ateşi altında bile binlerce kez duymuş olduğu şekilde konuşuyordu. "Bu şekilde eğitilmedin. Bunu biliyorsun."

Biliyordu. Bunu biliyordu ama yine de Nathan'ın elinden kurtuldu ve duvara yapıştığı yerde kıvranarak bir ölüm perisi gibi bağırarak Horoz'a doğru sert bir hamle yaptı. Nathan onu engelledi. Kızın onu takip edebileceğinden daha hızlı hareket ederek kızla insan arasına girdi.

"Yolumdan çekil, Nathan. Bu pisliğin kimlerle takıldığını biliyorsun, isyancı domuzlarla. Gördüğüm kadarıyla bu da onu onlardan biri yapıyor."

"Biri bana yardım etsin!" Horoz uludu. "Biri polisi arasın! Ben masumum!"

Mira başını salladı ve takım arkadaşının onaylamayan bakışlarıyla karşılaştı. "Yalan söylüyor. Bir şeyler biliyor, Nathan. Bunu onda görebiliyorum. Hissedebiliyorum. Kellan'ın ölümünden kimin sorumlu olduğunu biliyor. Kahretsin, birinin ona olanların bedelini ödemesini istiyorum!"

Nathan'ın laneti havasız bir hırıltıydı. "Tanrı aşkına, Mira." Gözleri yoğun ama şefkatliydi. Onu daha önce hiç görmediği ve şimdi kabul etmekten nefret ettiği bir acıma duygusuyla sarıyordu. "Kellan'a olanların bedelini ödediğin tek kişi kendinsin."

Sözlerindeki gerçek ona bir tokat gibi çarptı. Darbeyi sersemlemiş bir sessizlikle karşıladı ve ekibinin geri kalanının ve Nathan'ın ikisinin etrafına yerleşmesini izledi.

"Burada oyalanmak iyi bir fikir olmasa gerek," dedi Webb Mira ve Nathan'a. İkisi de söze dökülmeyen çekişmelerinde rahatlamamışlardı. "Eğer biz

bunu çabucak temizlemezsensiz, işler çirkinleşebilir."

Bal nefesinin altında alçak sesle küfretti. "Bunun için çok geç."

Dışarıdaki caddeden yeraltı kulübüne akın eden yirmi siyah giyimli Ortak Kent Güvenliği görevlisi geldi. JUSTIS müfrezesi ağır silahlı ve tam teçhizatlı olarak içeri daldı. Kolluk kuvvetleri etraflarını sarmış, otomatik silahlarını ona ve ekip arkadaşlarına doğrultmuşken Mira sadece izleyebildi ve kendinden başka kimseyi suçlamadı.

LUCAN THORNE YÜZLERCE BAŞKA ŞEY DÜŞÜNEBİLİRDİ

Saat gece 1'i biraz geçe, Tarikat'ın Washington, D.C.'deki küresel merkezindeki masasında boş boş oturmak, kâğıtları itmek ve video postalarını karıştırmak yerine yapmayı tercih ederdi. Bu tercih edilen diğer şeylerin en azı, Breedmate'i Gabrielle'i aramak ve yataklarında onun sıcak, yumuşak kıvrımlarını hissetmek için duyduğu özlem değildi.

Hayır, bu, onun olduğu onca zaman boyunca içinden atamadığı bir arzuydu. Kadınıyla geçirdiği yirmi yılı aşkın kısa sürede, dokuz yüzyılı aşkın süredir başka hiçbir şeyin sahip olamadığı kadar ona sahip olmuştu.

Vücudu hevesle kabul etti, sadece güzel eşinin düşüncesine bile karşılık veriyordu. Lucan boğazından alçak sesle inledi ve kasıklarındaki ani gerginliği ayarlamak için kıpırdandı. Çoğu bir haftadan kısa bir süre içinde şehirde gerçekleşecek olan dünya barış zirvesi ile ilgili olan bir yığın gizli Küresel Milletler Konseyi belgesini ve anlaşmasını imzalarken kalemi kâğıdın üzerinde gezindi.

İnsan ve Breed dünya liderlerinin eşit bir karışımından oluşan diğer GNC başkanlarıyla zirve öncesi yapılan toplantılar hiç de barışçıl geçmemişti. Ama en azından kılıçlar çekilmiş ve çatışmalar kapalı kapılar ardında kalmıştı. Konsey üyeleri kişisel gündemlerinin, siyasi egolarının ve birbirlerine duydukları güvensizliğin dikkatli bir kamuoyuna sızmasına izin vermenin kimseye fayda sağlamayacağını anlamış görünüyorlardı. Zirve, insan-ırk ilişkilerine parlak ve dostane bir yüz kazandırmak kadar, gelecek nesiller için bu barışçıl geleceği sağlamaktan sorumlu olacak devlet başkanları arasında gerçek bir anlaşmayı müzakere etmekle de ilgili hale gelmişti.

Lucan sadece her şeyin daha başlamadan etrafına yıkılmamasını umabilirdi.

Bir GNC güvenlik brifingine imzasını attı ve daha önce gözden geçirdiği ve onayladığı çeşitli diğer onay yığınınına ekledi

Uygulama. Kalan rapor demetine uzandığında, tableti gelen bir üst düzey mesajla çınıladı. Ekrandaki alma düğmesine dokundu ve v- postayı oynatmak için gereken şifreyi girmek üzere durakladı. Mesaj GNC'nin üst düzey yetkililerinden birinden, Charles Benson adında yaşlı bir insan devlet adamından geliyordu. Bu adam aynı zamanda Konsey'deki daha ılımlı görüşlü kişiler arasındaydı ve Lucan'ın, insanlarla Melezler arasında daha güçlü ilişkiler kurmak için yapılan görüşmeler, fazla abartılan barış zirvesinin şatafatı ve parıltısı günlük gerçekliğin sertliği ve sıradanlığı içinde kaybolup gittikten çok sonra bile devam ederken şiddetle ihtiyaç duyulacağını düşündüğü bir müttefikti.

Lucan kalemini bıraktı ve Benson'ın kendisiyle özel olarak ve üstelik yüksek güvenlik yetkisi altında temas kurduğuna göre mesajın önemli olması gerektiğini tahmin ederek izledi.

"Bu talebimle sizi evinizde rahatsız ettiğim için özür dilerim, Başkan Thorne." Yaşlı adam boğazını temizlerken, kırışmış yüzü kaydedilen video mesajında endişeli görünüyordu, ince dudakları daha düz bir çizgi halinde bastırıyordu. "İzin verirseniz sizden bir iyilik isteyeceğim. Tarikattan yani. Gördüğünüz gibi kişisel bir konu."

Lucan kaşlarını çatarak monitöre baktı. "Yeğenimle ilgili. Belki Jeremy'nin zirve toplantısının arifesinde Reginald Crowe'un vakfından çok önemli bir ödül alacağını farkındasınızdır."

Lucan'ın çatık kaşları artan şüpheyle daha da derinleşti. Benson'ın dâhi yeğeninin kim olduğunu biliyordu. Jeremy Ackmeyer'in çalışmalarının dünya çapında saygı gördüğünü ve bu insanın tüm zamanların en yetenekli beyinlerinden biri olarak kabul edildiğini biliyordu; bu takdir, genç bilim adamına kısa süre önce dünyanın en zengin adamlarından biri tarafından şahsen takdim edilecek büyük bir para ödülü kazandırmıştı. Benson'ın mesajı şöyle devam ediyordu: "Korkarım Jeremy biraz ... eksantrik biri,". "Kız kardeşimin oğlu. Çocuk doğduğu günden itibaren onu şımartmaması konusunda uyardım." İnce, kemikli elini küçümseyici bir şekilde sallayan meclis üyesi sonunda asıl konuya geldi. "Jeremy'nin zirve galasına katılmayı reddettiğini söylemekten utanıyorum. Size karşı dürüst olmam gerekirse, o korkak bir çocuk, içine kapanık, mantıksız biri. Şu ya da bu sebepten ölmekten korktuğu için seyahat etmeyi reddediyor. Sanırım ona Washington'a kadar eşlik etmeniz için sizi ikna edebileceğimi umuyordum-"

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Lucan parmağını bitiş düğmesine vurarak ve alçak sesle mırıldandığı bir küfürle mesajı kesti.

Tarikat ne zamandan beri münzevi entelektüellerin kişisel şoförü ve güvenlik detayı haline geldi?

Siyasi açıdan uygunsuz olsun ya da olmasın, paranoyak yeğeninin başka düzenlemeler yapması gerektiğini Meclis Üyesi Benson'a söylemeye hazır bir şekilde tablete baktı. Ancak parmağı ekrandaki kayıt düğmesinin üzerinde gezinirken, dışarıdan yükselen sesler dikkatini özel çalışma odasının uzun, perdeli pencerelerine çekti.

Protestocular.

Lucan pencereye doğru yürüdü ve uzun perdeleri açtı. Anlaşılan mezarlık vardiyası görev için rapor vermişti. Sokaktaki yüksek demir kapıların diğer tarafında duran on beş kadın ve erkek insan -hatta tabela taşıyan, bağırان küçük bir kız- saydı. Pankartlarda yirmi yıldır Irk'a savrulan aynı bıkkın kin vardı: *Geldiğiniz Yere Geri Dönün! Dünya insanlar içindir, canavarlar için değil! Yırtıcılarla Barış Yapamazsınız!*

Zirvenin duyurulmasından bu yana, hem insan hem de Irk muhalefetini temsil eden göstericiler ve slogan atan protestocular, Kongre Binası yakınlarındaki GNC binasının dışında veya Tarikat'ın sıkı bir şekilde korunan D.C. merkezinde nadiren görülüyordu. Bu gece, Konsey kararlarını incelemekle geçen saatlerin baş ağrısı ve ileride siyasi destek alacağına güvendiği birinden gelen saçma sapan talep karşısında öfkeyle dişlerini sıkarken azı dişlerinin zonklayan ağrısıyla, nefret kusan bir ayak takımı düşüncesi Lucan'ı her zamankinden daha fazla rahatsız etti.

En azından sadece grev işaretleri ve bağırışlar vardı, Irk'ın insanlık tarafından keşfedilmesini izleyen aylar ve yıllarda her iki tarafta da meydana gelen topyekûn sokak çatışmaları ve terör eylemleri değil. Lucan bundan kaçınmayı ummuş olsa da, o zamanlar savaş kaçınılmazdı. Çok fazla kan dökülmüş, çok fazla korku ve şüphe yaşanmıştı. Irk binlerce yıl boyunca insanlarla birlikte gizlice yaşamış olsa da, yüzyıllar boyunca gösterilen özen ve ihtiyatı ortadan kaldırmak için gereken tek şey, yirmi yıl önce kötü niyetli güç arzusuyla hapsedilmiş, kan bağımlısı çok sayıda vampiri serbest bırakarak onları masum insan nüfusunun üzerine salan bir Irk erkeğinin ağza alınmayacak eylemiydi.

Katliamın temizlenmesine yardımcı olmak ve tüm dünyayı kanlı ve korkunç bir şekilde kesip biçen Haydutları durdurmak Tarikat'a düşmüştü. Ancak Lucan ve savaşçıları saldırıların ardından patlak veren şiddeti engellemek için yeterince hızlı hareket edemediler. Bütün şehirler yerle bir oldu, binalar

hükümetler anarşi ve isyanlar yüzünden dağıldı. Breed'in sivil toplulukları, Darkhavens'ı harabeye çeviren, aileleri katledilen veya güneşin öldürücü ışınlarına maruz bırakan gündüz baskınlarına maruz kaldı.

Ardından, insanlar ve Breedler arasındaki savaşın daha da kötüye gidemeyeceği düşünülürken, Rusya'nın iç bölgelerine büyük bir kimyasal silah yerleştirildi ve yüz binlerce dönümlük vahşi doğayı yaşanmaz bir çorak araziye dönüştürdü. Bu, ne insanların ne de Breed'in bugüne kadar sorumluluğunu kabul etmediği felaket bir hamleydi.

Daha kötüsü de olabilirdi. Bu büyüklükte ve güçte bir silah büyük bir şehre salınmış olsaydı neler olabileceğini düşünmek.

Yine de hasarın etkisi dünya çapında hissedilmişti. Bu da Lucan'ın dünyanın her köşesindeki tüm nükleer siloları ve kimyasal silah tesislerini yok etmek üzere Tarikat'ı hızla ve tam güçle göndermesine neden oldu.

Yapılması gereken doğru şey -yapılacak tek aklı başında şey- bu olmasına rağmen, her iki ırktan da Lucan'ı bu ağır taktiği nedeniyle hor gören kişiler vardı. Bazıları, insan ve Irk arasındaki çekişme tırmanırsa, kendisini bir kez daha dünya için tek yargıç ve jüri olarak atamaktan çekinmeyeceğinden korkuyordu.

Lanet olsun ki haklı.

Lucan bunun asla vermek zorunda kalmayacağı bir karar olmasını umuyordu.

Çalışma odasının kapısı çalındı, düşüncelerinin acımasız yoluna hoş bir müdahale oldu.

"Girin," diye seslendi, davetten çok hırıltıyla. Örtünün tekrar yerine düşmesine izin vererek pencereden uzaklaştı.

Uzun zamandır Tarikat'ın karmaşık operasyon merkezi ve yerleşkesinin teknik dehası olan Breed savaşçısı Gideon'u bekliyordu. Gideon şu anda Lucan'a zirve toplantı tesisiyle ilgili güvenlik güncellemelerini sağlamakla görevliydi, böylece Tarikat varlıkları birkaç gün sürecek etkinlik için görevlendirilebilecekti.

Ama kapıdaki Gideon değildi.

"Darion."

"İşinizi bölüyor muyum, Peder?"

"Hiç de değil." Darion'a içeride kendisine katılmasını işaret etti.

Oğlunun görüntüsü - annesinin kumral saçlarının koyu kestane tonunu taşıyan ve annesiyle aynı renkte olan uzun boylu, kaslı on dokuz yaşında bir adam

duygusal kahverengi gözleri Lucan'ın mevcut yüklerinin ağırlığını hafifletiyordu. Darion'un taşıdığı diğer özellikler -Lucan'ın köşeli yüz yapısı ve güçlü çenesi, her iki ebeveyninden de miras kalan esnek olmayan demir gibi bir iradeyle birleşmişti

-Bu da genellikle baba ve oğlun arasını açardı. Gabrielle'in renkleri ve oğluna da geçen duyu ötesi yeteneği bir yana, Lucan için Dare'in etrafında olmak aynaya bakmak gibiydi.

Darion birçok yönden babasına çok benziyordu ve bu durum Lucan'ı kabul etmek istediğinden çok daha fazla rahatsız ediyordu. Ama Lucan'ın başkalarına liderlik etme konusundaki doğal eğilimiyle mücadele ettiği yerde, Dare'in böyle bir endişesi yoktu. Çoğu zaman fazla cesurdu. Giriştiği her işte korkusuzdu. Bu nitelikler, oğlunun sonunda Tarikat'ın bir savaşçısı olarak savaşa hazırlandığını ve savaşa atıldığını hayal ettiğinde Lucan'ın kanını bir babanın korkusuyla donduruyordu.

Lucan'ın istediği olsaydı, korktuğu o an asla gelmeyecekti.

Darion koyu renk kot pantolonu ve kolları kıvrılmış, yakası açık siyah gömleğiyle rahat adımlarla çalışma odasına girdi. "Bu gece daha fazla protestocu var," dedi ve kare şeklindeki çenesini dışarıdaki seslerin yükseldiği pencerelere doğru kaldırdı. "Zirve tarihi yaklaştıkça sayıları artıyor gibi görünüyor."

Lucan homurdandı ve başını salladı. "Tüm bu mızızlanmalarına rağmen, ne yazık ki bu sadece daha büyük sorunların arka plan gürültüsü."

"Sanırım bugünkü toplantılar iyi geçmedi?"

"Son birkaç haftadır diğerlerinden daha iyi ya da daha kötü değil." Lucan masasının diğer tarafındaki bir sandalyeyi işaret etti, sonra Darion otururken kendi koltuğuna oturmak için etraftan dolaştı. "Gün geçtikçe bu zirve alay konusu olmaya başlıyor. GNC'nin kendi Konsey üyeleri en temel ilkeler üzerinde anlaşamazken, ırklar arasındaki güvensizlik uçurumunu kapatmayı nasıl bekleyebiliriz?"

"O kadar kötü mü?" Darion sordu, derin sesi Lucan'ın düşünceleri kadar acımasızdı.

"Evet," dedi Lucan. "Ve sonra bazıları. Politikacılar zirveyi kişisel kampanya mitingleri olarak kullanıyorlar. Şirketler altın arıyor, tüm etkinliği bir medya ve reklam sponsorluğu sirkine dönüştürüyorlar. Reginald Crowe gibi paralı palyaçoları da unutmayalım, isimlerini dünyanın dört bir yanında ışıklar içinde görmek karşılığında her sahneyi ve pavyonu büyük bağışlarla yaldızlıyorlar." Lucan olgun bir küfür mırıldandı. "Bu zirvenin her türlü istismardan uzak tutulması gerekirdi. Bunun yerine, bu bir

Lanet olası bir şaka. Her iki tarafta da çok fazla avuç açma ve iyilik peşinde koşma var. Zirveden para kazanmaya ya da zirveyi kişisel imparatorluklarını kuracakları bir platform olarak kullanmaya çalışan hem insan hem de Irk çok fazla insan var."

"Öyleyse kapat şunu," diye yanıtladı Dare, kara kaşları ciddi bakışlarının üzerinde düzleşerek. Öne doğru eğildi ve güçlü kollarını iki yana açılmış kalçalarına dayadı. "Bütün bu lanet şeyin fişini çek. Sonra yeni bir rota belirle, daha iyi bir rota, senin kontrolünde olsun. Bırak diğer GNC üyeleri arkada sıraya girsinler ya da yoldan çekilsinler."

Lucan, Dare'in kararlı, siyah ya da beyaz yaklaşımında kendisinin daha genç bir versiyonunu duyarak alaycı bir şekilde gülümsedi. "Cezbedici, Dare. Bu konuda sana karşı dürüst olacağım. Ama insan-ırk ilişkilerine yumruğumu indireli neredeyse yirmi yıl oldu. Bunu şimdi, sözde barışımızın ve gelecek için iyimser planlarımızın yüksek görünürlüklü bir kutlamasının ortasında tekrar yapmak mı?" Başını iki yana salladı ve bu fikri ilk kez düşünmüyordu. O bir savaşçıydı ve uzun yaşamının büyük bölümünde de öyle olmuştu. Elindeki silahın verdiği hisse, ölen düşmanlarının kanının ayaklarının dibinde birikmesine alışkındı. Sert bir adamdı, yeni rolünün gerektirdiği diplomasiye pek uygun değildi, pervasız aptallara veya yağlı fırsatçılara karşı zerre kadar hoşgörüsü yoktu. "Zirveyi bozmak şu ana kadar attığımız tüm iyi adımları -az da olsa- geri alacaktır. Daha da kötüsü, her iki tarafta da bunu Düzen'in liderinin ihaneti olarak adlandırmaya çok hevesli olanlar var. Hatta savaş."

Lucan bir anda kendini çok kapalı hissetti ve ayağa kalkarak masasının arkasına geçti. "Sana söylüyorum Darion. İnsanlık ve Irk arasındaki gerçek barışın bir barut fiçisinin üzerinde durduğundan giderek daha fazla korkuyorum. Ortak geleceğimize dair tüm umutları havaya uçurmak için tek bir kıvılcım yeterli olacak."

Darion hareketsiz ve düşünceli bir şekilde dinlerken, Lucan onun karşısında yerde bir iz bırakmıştı. Konuştuğunda derin sesi ciddiydi. "Eğer biri bu kıvılcımı yakacak olursa, bu isyancılar ya da diğer hoşnutsuzlar olabilir, bir savaş kışkırtmak için barış zirvesinden daha iyi bir yer olabilir mi? Buna hazırlıklı olmalıyız, en küçük bir tehdit karşısında bile harekete geçmeye hazır olmalıyız."

Lucan'ın cevap niteliğindeki laneti dişlerinin arasından tıslayarak çıktı. O da aynı şeyi düşünmüştü elbette. Gideon'la birlikte zirvenin akla gelebilecek her düzeyde sağlam ve güvenli olmasını sağlamak için her türlü önlemi almışlardı. Etkinliğe giren her devlet adamının üstünü bizzat araması gerekse bile, Tanrı şahidimdir ki bunu yapardı.

Darion'a baktı ve biricik oğluna ne kadar kolay güvenebildiğini düşündü. Dare'e bir erkek olarak saygı duyuyordu. Onun keskin zekâsına ve inançlarının gücüne hayret ediyordu. Darion, ciyaklayan, çaresiz bir bebekken, Lucan gibi hayatı neredeyse bin yıla yayılmış birine göre bir gecede adam olmuştu.

Lucan, genç erkeğin silah ve dövüş eğitimi sırasında gösterdiği örnek yeteneğe rağmen Dare'in bir gün GNC'de onun yanında yer alabileceğini ummuştu. Oğlunun yoğun bakışlarıyla karşılaştığında bu umudu biraz azaldı. Babası bunu itiraf etmekten nefret etse de, bir savaşçının bakışlarıydı bu. Bir ebeveyn olarak oğlunu yakınında tutmak istiyordu. Onu güvende tutmak.

"Yardım edebilirim," dedi Darion. "Yardım etmek istediğimi biliyorsun. Hazır olduğumu biliyorsun."

Lucan sandalyesine geri döndü ve hâlâ onayını bekleyen bir yığın belgeye uzandı. "Savaş isteme evlat. O kelimenin ne demek olduğunu hatırlamak için çok gençsin."

"Savaşların en kötü olduğu dönemde altı yaşındaydım. Yeterince şey duydum. Tarikat'ın yerleşkesinde ve üniversitedeki çalışmalarında yeterince şey öğrendim. Hayatımın büyük bölümünde savaşlar ve mücadele hakkında konuşmalarınızı dinledim. Savaşın ne demek olduğunu ve bir savaşçı olmak için ne gerektiğini anlıyorum." Lucan'ın nabızı öfkeden çok endişeden yükselmişti. GNC anlaşmalarından birine agresif bir şekilde adını karaladı, ardından başka bir belge setine uzandı. "Savaş hakkında okumak ve konuşmak sizi bir savaşçı yapmaz. Bu sizi insanların savaş bayrağı altında birbirlerine yaptıklarına tanık olmaya ya da bunların bir parçası olmaya hazırlamaz. Baban olarak, umarım hiçbir zaman bunları biliyorum."

Darion'un öfkesi elle tutulur bir şeydi, masanın üzerinden yayılan bir güçtü. "Beni hâlâ korumana muhtaç bir çocuk olarak görüyorsun."

Lucan kalemini yere bıraktı. "Bu doğru değil," diye cevap verdi, artık ayıktı. Darion'la yaptığı konuşmaların hep aynı yerde bitiyor gibi görünmesinden pişmanlık duyuyordu. Aynı soğuk çıkmazda.

Oğlunun çenesi sımsıkı kenetlenmişti, yanağında bir tendon titriyordu. Alay ederek Lucan'ın bakışlarını kırpmadan tuttu. "On iki yaşından beri Tegan'ın yanında eğitim aldım, çünkü o -senin deyiminle- tanıdığın en iyi savaşçılardan biri. Eğer bana Tarikat'ta bir yer vermeyi hiç düşünmediyseniz, neden beni en iyilerden bir şeyler öğrenmeye gönderdiniz?"

Lucan onu Tegan'a gönderdiğini söyleyemezdi çünkü Tarikat'a hizmet eden tüm savaşçılar Tegan'ın sert ve acımasız yönetimi altındaydı.

Dare'in kırmak için en iyi şansa sahip olduğu eğitim. Ama Darion kırılmamıştı. Hayır, ondan çok uzaktı. Mükemmelleşmişti. Tüm beklentileri yıkmıştı.

"Burada senin yerin var."

Dare homurdandı. "Taktiksel stratejiler hakkında tavsiyelerde bulunmak ve sahada asla parçası olamayacağım operasyonların haritasını çıkarmak." Şimdi arkasına yaslanmış, uzun bacaklarını uzatmış ve kaslı, *dermaglif kaplı* bir kolunu sandalyenin arkasına sarkıtmış, umursamaz bir şekilde yayılıyordu. Hayal kırıklığı, Breed deri işaretlerinin kıvrımlarına ve kavislerine sızmaya başlayan nabız gibi atan renkten anlaşıyordu. "Sadece bir kez olsun, eğitimimi gerçek bir görevde test etmek istiyorum, bir bilgisayar programında kurgulanmış ya da savaş odasının duvarlarına karalanmış değil. Bana bir şans verirsiniz daha fazlasını yapabilirim."

"Tarikat'taki rolünüz diğerlerinden daha az önemli değil." Lucan kalemini tekrar eline aldı ve sakince masasındaki diğer belgeleri imzalamaya başladı. "Bu saatte buraya eski tartışmamızı yeniden açmak için geldiğini sanmıyorum. Eğer geldiysen, beklemek zorunda kalacaksın."

"Hayır. Bu yüzden burada değilim." Darion iletişim ünitesini çıkardı ve ince cihazın ekranına dokundu. "Size bugün karargâhın özel arşivlerinde rastladığım bir şey hakkında soru sormak istiyorum."

Lucan, D.C. yerleşkesinde, Irk ve onun öteki dünya kökenleri hakkında geniş ve sürekli büyüyen bir tarih barındıran odadan bahsedilince başını kaldırdı. Tarikat'ın son yirmi yıldır olağanüstü bir kadının çabalarıyla topladığı bir tarih. "Jenna'nın günlüklerini mi okuyordun?"

Dare'in gülümsemesi kuruydu. "Çok fazla boş zamanım var. Hepsini Facebook'ta harcıyor değilim."

Lucan kıkırdadı, konuşmalarının ateşli bir çıkmazla sonuçlanmayacağına sevinmişti. "Bana ne bulduğunu söyle."

Bunu söyler söylemez Gideon, Lucan'ın çalışma odasının açık kapısına geldi. Breed erkeğinin dikenli sarı saçları her zamankinden daha dağınıktı, sanki Gideon üç saniyede çözemeyeceği bir sorunla karşılaştığında sık sık yaptığı gibi ellerini tekrar tekrar saçlarında gezdirmiş gibiydi. Ya da kendini rahatsız edici haberlerin taşıyıcısı olarak bulduğunda.

Kablosuz gümüş gözlüklerinin üstünden bakan Gideon'un mavi gözlerindeki bakış, Lucan'a şu anda yoluna iyi bir şey çıkmayacağını söylüyordu.

"Güvenlik şemalarında bir sorun mu var?" diye tahmin etti ve Gideon odaya girdiğinde diğer savaşçıyla yüzleşmek için ayağa kalktı.

"Kısa bir süre önce Boston'da sorun çıktı." Gideon onaylamak için Darion'a hafifçe başını salladı, sonra da Lucan'a bakarak genç erkeğin önünde Emir işlerinden bahsetmek için izin istedi.

Lucan çenesini eğdi, kaşları çatılmıştı. "Bana neler olduğunu anlat."

Lucan, Gideon'un kulüpte yaşanan ve Tarikat'ın en donanımlı iki ekibinin JUSTIS tarafından gözaltına alınmasına neden olan olayın özetini anlatmasını dinledi. "Silahsız bir sivile saldırmak için ölümcül silahlar kullandı. Sebepsiz yere. Halka açık bir yerde.

"Mira'nın onun için bahaneler uydurmama ihtiyacı olduğundan değil," diye araya girdi Gideon, "ama görünüşe göre oraya kadar kovaladığı insanın bölgedeki isyancı gruplarla bağlantıları var."

"Hayır, onun kimsenin mazeretine ihtiyacı yok," diye cevap verdi Lucan, kanı kaynamaya başlamıştı. "Ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, isyancıların karıştığı her şeye karşı sert bir tutumu var. Bu ona yarım düzine yasayı çiğneme ve emrime karşı gelme ruhsatı vermez."

Lucan kadın kaptanın kaderini düşünürken odaya çöken sessizlikte ne Gideon ne de Dare bir şey söyledi. "O şimdi nerede?"

"Herhangi bir suçlama yapılmadı, bu yüzden her iki ekip de JUSTIS memurları La Notte'yi temizledikten kısa bir süre sonra serbest bırakıldı. Hepsi Chase ile birlikte Boston Op Center'da sakinleşiyorlar."

Lucan homurdandı. "Bu bokun olduğu yere gittiği için şanslı. La Notte'nin sahibi muhtemelen her şeyi unutturmak için JUSTIS'e yüklü bir ödeme yapmıştır. Mira'nın şiş kebab yapmaya çalıştığı insana gelince, kim bilir onu neden serbest bıraktı. Önemli değil."

Gideon başını salladı. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Chase'e Mira'nın ekibinin derhal Montreal'e geri gönderilmesini istediğimi söyle. O geride kalacak. Onu görüntülü aramada istiyorum. Tamam. Lanet olsun. Şimdi."

MIRA, ANTRENMANDA GÜÇLÜ BİR SOLO SEANSINA DEVAM EDERKEN KILICIYLA BİRLİKTE BİR LANETİN DE UÇMASINA IZIN VERDİ

Boston Operasyon Merkezi'nin odası. Saat geç olmuştu, daha doğrusu erkendi. Sabahın üçü bile değildi ve muhtemelen Lucan Thorne tarafından bizzat verilen hak edilmiş bir azarla daha da kötüleşen kötü bir geceyi yatağında uyuyarak geçiriyor olmalıydı.

Bunun yerine, video-konferanstan azarlanarak kovulması ve aktif görevden derhal alınacağı haberi üzerine Mira doğruca kapalı atış poligonuna gitmişti. Son bir saattir kendini zorluyor, içinde hâlâ düğümlenmiş olan öfke ve hayal kırıklığı sarmalını temizlemek için bedenini yorgunluğa sürüklüyordu.

Eğitimi ona birkaç saat önce şehirde gösterdiğinden daha iyi bir disiplin öğretmişti ve Tarikat'ın kurucusu ve komutanının onaylamaması bir yana, duygularının kendisini yönetmesine izin vermesinden nefret ediyordu. Üstelik yaptıkları hem kendi ekibine hem Nathan'ın ekibine hem de genel olarak Tarikat'a büyük bir leke sürmüşken... Lucan'ın ona hatırlattığı gibi, Irk'ın ve insanlığın barış yolunda zorlukla kazandıkları ilerlemeyi raydan çıkaracak hiçbir şeye ihtiyacı olmadığı bir zamanda.

Elbette haklıydı. Kellan'ın kaybindan duyduğu acı ne kadar derin olursa olsun ya da sorumlu tuttuğu kişileri ne kadar hor görürse görsün, Tarikat'a olan görevi her şeyden önce gelmeliydi. Bir savaşçı olarak böyle bir zayıflığın üstünde olmalıydı. Bundan daha güçlü olmalıydı, lanet olsun. Ama başarısız olmuştu.

Ve şimdi bedelini ödemek zorunda kalacaktı.

Pişmanlık ve kendine yönelttiği öfke, poligondaki hazır pozisyonuna geri dönerken adımlarını sertleştirdi. Sarı saçlarının gevşek tutamlarını uzun örgüsüne geri soktu, ardından alnında boncuk boncuk biriken nemi sildi ve gözlerindeki dökülmemiş yaşların acısına ekledi, Mira kendini bir başka cezalandırıcı eğitim turuna hazırladı. Acımasız bir odaklanmayla

kalan hançerini siyah taytının kalçalarına takılı kılıflardan çıkardı, ardından hayali bir rakibe karşı hızlı bir dizi vuruş ve karşı vuruş hareketini tamamladı. Zor nefes alıyordu, şakaklarından ve göğüslerinin arasından ter damlıyordu, kendini bir başka sahte dövüş turuna, ardından bir diğerine sürükledi.

Efordan nefesi kesilene, kasları çığlık atana, beyaz atleti nemli ve tenine yapışana kadar devam etti. Sonra son bir güç hamlesiyle savaş çömelmesine döndü ve silahını çevik parmaklarından kurtardı. Bıçak ok gibi dümdüz bir şekilde ileri fırladı, menzilin en ucundaki hedefe saplanmadan önce parıldayan bir metal parıltısından başka bir şey değildi.

"Kusursuz bir uygulama." Arkasından gelen Nathan'ın sesi onu şaşırttı. "Bıçak çalışman her zamanki gibi etkileyici."

Mira onun odaya girdiğini bile duymamıştı; bunu hem yaptığı işe derinlemesine konsantre olmasına hem de arkadaşının sinir bozucu ürkekliğine bağlıyordu. Nathan'ın ölümcül sessizliği onu şaşırtmamıştı. Cins olduğu için, kendi türünün dışındakilerin görebileceğinden bile daha hızlı hareket edebiliyordu. Ama Nathan'ın gizliliği bundan daha derindi.

Öz annesi tarafından kurtarılıp henüz ergenlik çağındayken Tarikat'a kabul edilene kadar bir delinin laboratuvarında yetiştirilmiş ve sadece ölüm dağıtmak amacıyla yaratılmıştı. Mira Nathan'ı çocukluğundan beri tanıyordu, uzun zaman önce onu kendi ailesi kadar sevmeye ve güvenmeye başlamıştı. Yine de şimdi yüzünü ondan saklıyor, sırtını ona dönerken yanaklarındaki teri ve sıcak gözyaşlarını fırçalıyordu.

"Bana bakma, Nathan." Gözyaşları yüzünden değil ama başka, daha büyük bir nedenden dolayı. Özel yapım lenslerinin bulunduğu lens kutusunu işaret etti. "Gözlerim. Bomboşlar. Burada yalnız olacağımı düşündüm, bu yüzden eğitim alırken görüşümü korumasız bıraktım."

Tüm Irk Eşleri ve doğurdukları Irk yavruları gibi, Mira'nın da kendisine özgü bir duyu ötesi yeteneği vardı. Birçoğundan daha güçlü olan bu yetenek, ayna gibi berrak gözlerinin yansımada birine kaderinin bir anlık görüntüsünü gösterebilmesiydi. Çoğu zaman bu bakışlar hoş karşılanmaz, hatta dehşet vericiydi. İnsanların gördüklerini kontrol edemediği gibi, kendisi de imgelemin ayrıntılarına vakıf değildi. Ve yeteneğini kullanmanın bedeli, görme yetisinin giderek bozulmasıydı.

Küçük bir kızken, görüşünü korumak ve görme duyusunu susturmak için yüzüne kısa bir peçe takmıştı. Ailesi, Nikolai ve Renata, onu yanlarında getirdikten sonra

Tarikat'ın koruması altında yaşamaları için Mira'ya bugüne kadar taktığı gibi özel lensler verilmişti.

Arkasındaki hava Nathan'ın hareketiyle hafifçe kıpırdandı, ardından pürüzsüz plastik lens kutusu avucuna bastırıldı. "Lucan bu gece aradığında neden yanında durmama izin vermedin? Onunla tek başına yüzleşmek zorunda değildin. Sana kefil olur, olanlar için suçun bir kısmını üstlenebilirdim."

"Senden bunu yapmanı asla istemem, yapmana da izin vermem," dedi ve menekşe renkli lensleri gözlerine takarken bu fikri tamamen reddetti. İsteyeceği son şey Nathan'ın ya da iki ekibin herhangi bir üyesinin onun eylemleri yüzünden haksız yere cezalandırılmasıydı. Zarar görmesini isteyeceği tek kişi, bu gece parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdiği asi sempatizanıydı. "Horoz'dan haber var mı? Sanırım JUSTIS ekibi onu şimdiye kadar vahşi doğaya geri salmıştır."

Dönüp Nathan'a baktığında, Nathan başını belli belirsiz salladı. "Hiçbir suç işlememişti, hiçbir tutuklama emri yoktu. Onu tutmak için bir neden yoktu, bu yüzden gitmekte özgürdü."

"Kahretsin," diye mırıldandı Breed savaşçısının değerlendiren bakışını görmezden gelerek. "O piçin tekrar ortaya çıkması kim bilir ne kadar sürecek."

Onun cevabını beklemeden Nathan'dan uzaklaştı ve bıçaklarını almak için atış poligonuna doğru ilerledi. Geri döndüğünde Nathan soğukkanlı ve mesafeli bir şekilde onu izliyor, bir taktik planı ya da çözülmesi gereken bir bulmacayı inceler gibi onu inceliyordu. "Lucan'la aranızın pek iyi olmadığını duydum."

Onaylarcasına omzunu kaldırdı. "Bana kızmakta haklıydı. Haddimi aştım ve bu kabul edilemez. Daha dikkatli olmalıydım. Eğer o insan müsveddesinin icabına bakmak istiyorsam, bunu halkın gözü önünde yapmam gerekirdi. Bir dahaki sefere daha ihtiyatlı olmayı öğreneceğim."

"Bir dahaki sefere." Nathan nefesinin altında alçak sesle küfretti. "Bir sonraki emre kadar görevden alındın, Mira. Bir dahaki sefere diye bir şey olamaz, yoksa kendini kalıcı olarak saflardan çekilmiş bulmayı bekleyebilirsin. Bu kimsenin istediği bir şey değil. Senin de bunu istemediğini biliyorum."

"Hayır," dedi. "Benim istediğim intikam."

"Ve böylece her savaşa öfke dolu bir kafayla giriyorsun, silahlar patlıyor, bıçaklar havada uçuşuyor ve sonuçlarına lanet ediyorsun." Başka bir zaman olsa bunu cesaretine bir iltifat olarak algılayabilirdi ama arkadaşının ifadesindeki suçlamayı inkâr etmek imkânsızdı. Uzun bir süre sessiz kaldı

bir an onu inceledi. "Böylesine bencil amaçlar güden bir savaşçı, başkalarına savaşta liderlik etmeye uygun bir savaşçı değildir. Belki de hizmet etmeye hiç uygun değildir."

Lucan da bu gece ona hemen hemen aynı şeyi söylemişti. Tarikat'ın kurucusu ve komutanının onaylamamasını kazanmış olması yeterince kötüydü. Nathan'ı ve onunla birlikte hizmet eden diğer savaşçıları hayal kırıklığına uğratmak ise katlanılması çok daha zor bir durumdu. "Özür dilerim," dedi, tüm kalbiyle. "Keşke onu unutabilseydim Nathan, ama yapamam."

"Onu hâlâ seviyorsun."

Bu bir soru değildi ve o da bunu inkâr edemezdi. Nathan, Tarikat'ın çoğu ve dostlarıyla birlikte, Kellan ve onun arasında yıllar içinde oluşan bağı uzun zaman önce fark etmişti. Onun için asık suratlı, hasarlı bir çocuğa duyulan çocukluk aşkı olarak başlayan şey, genç bir kadına dönüştüğünde ve Kellan'ın cesur bir asker, sarsılmaz bir onura sahip iyi bir adam olmasını izlediğinde çok daha derin bir şeye dönüşmüştü.

Mira, Kellan'ı sekiz yaşından beri seviyordu. Büyürken en iyi arkadaşı, savaşçı olmak için eğitime başladığında en sevdiği idman arkadaşı olmuştu. On beş yaşında ilk öpücüğü olmuştu. Arzunun ilk tadına vardığında, idman ve kahkahalar ateşli bakışlara ve bakir bedenini titreten ve daha fazlası için aç bırakan okşamalara dönüşmüştü.

Kellan onun için tek kişiydi. Birlikte geçirecekleri hayatı kaç kez hayal etmişti? Ne kadar sık geleceklerini, kan bağı olan eşi olarak onunla sonsuzluğu paylaşmayı hayal etmişti?

Ama her zaman kendisinden bir şeyleri ondan saklamıştı. Nedenini hiç anlamamıştı. Ve sonra birlikte inanılmaz bir geceyi paylaştılar - en sonunda onun her şeyine sahip olduğu bir gece - sadece birkaç kısa saat sonra hayatını alan patlamada onu sonsuza dek kaybetti.

"Onu unutamıyorum, Nathan. Onu hayatımızdan çıkaranları da affedemem. Bunu nasıl yapıyorsun? Ne de olsa Kellan senin de arkadaşındı."

"Sahip olabileceğimin en iyisi." Nathan ve Kellan kardeş kadar yakındılar. Belki daha da yakınlardı, aynı tarikat ekibinin üyeleri olarak sayısız kez birlikte savaşa girmişlerdi. Birlikte gözlerini kırpmadan ölümle yüzleşmişler, görev gerektirdiğinde merhamet göstermemişlerdi. Ve bunu arkadaş, aile, silah arkadaşı olarak yapmışlardı. Mira, Nathan'ın yeşilimsi mavi gözlerinde bu kaybın acısını görebiliyordu, her ne kadar yakışıklı yüzü metanetli, asker ifadesini korusa da. "Ben de onu özleyorum, Mira. Gitmiş olmasından nefret ediyorum. Ama o gitti. O öldü. Geleceğini çöpe atman onu geri getirmeyecek."

Tanrım, ya olursa? Kısa, keskin ve çaresiz bir an için, Kellan'ın tekrar hayatta olması için neleri feda edebileceğini düşündü. Onsuz neredeyse on yıl geçirmişti ve hâlâ onu görmek, ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Bunu ne kadar derinden arzuladığı acınası bir durumdu. İçindeki inatçı bir parça hâlâ bunun korkunç, kozmik bir hata olduğu ve bir an önce düzeltilmesi gerektiği, böylece her şeyin yeniden olması gerektiği gibi olacağı umudunu taşıyordu.

Doğru. Acınası.

"Montreal'e ne zaman dönüyorsun?" Nathan sordu, karanlık düşüncelerine hoş bir ara vererek onu gerçekliğe geri çekti. Şu anda pek de parlak değildi.

"Ben geri dönmem. Bir süreliğine yani." Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Lucan ve diğer Tarikat komutanlarıyla Konsey'de yüz yüze görüşmek üzere Washington'a çağrıldım. Orada kaptanlık görevimden istifa etmem isteneceğinden neredeyse eminim. Webb yerime geçecek. Lucan'ın kararı. Ekibi bensiz üsse geri gönderdi bile."

Başparmağını el yapımı hançerlerinden birinin parşömeninin üzerinde gezdirdi; bu hançer, şimdiye kadar tanıdığı en yakın ebeveynleri olan Nikolai ve Renata'nın hediyesiydi. Bıçaklar Renata'nın çok güzel kullandıklarına benziyordu ama bu çift Mira için özel olarak tasarlanmıştı ve kaptanlığa terfi ettiği gün ona hediye edilmişti.

İki hançerinin kabzaları da aynı zanaatkâr tarafından oyulmuştu ve Renata'nın dört hançerini süsleyen aynı kelimeleri taşıyordu: Cesaret. Fedakârlık. Onur. İnanç.

Onları tutmaya hiç bu kadar değersiz hissetmemişti.

Nathan ona ciddi bir sessizlikle baktı ve bu konudaki fikrini söylemekten kaçınsa da, Tarikat'taki konumunun en iyi ihtimalle zayıf olduğunu onun kadar iyi anladığını söyleyebilirdi. Bir tür kimsesizler diyarına sürgün edilmişti, tam olarak ayakları yerden kesilmemişti ama yine de akıntıya kapılmıştı.

"Konsey incelemeniz için bir tarih belirlendi mi?"

Başını salladı. "Bundan dört gün sonra, GNC barış zirvesi başlamadan hemen önce. Ama rütbemin indirilmesi hemen başlayacak." Kınanmasının acısına ek olarak, hiç de özel olmayan özel bir göreve de atanmıştı. "GNC barış zirvesi başlamadan önce

Zirve'nin ödöl alıcıları. Ackroyd ya da Ackerman adında bir münzevi."

"Ackmeyer," diye düzeltti Nathan. "Jeremy Ackmeyer. İnsan bir bilim dehası, Mira. Eksantrik ama zeki. Ackmeyer'in tekstil ve bitki genomlarından güneş enerjisine kadar her konuda patenti var."

Hafifçe omuz silkerek onayladı. "İşte o adam. Dahi ya da değil, görünüşe göre kendi gölgesi de dahil olmak üzere her şeyden ürküyor. Ayrıca GNC'nin yöneticilerinden biriyle de akraba. Lucan, Tarikat'tan Ackmeyer için Berkshires'daki evinden zirveye kadar kişisel eskort sağlamalarının istendiğini ve Crowe Enterprises'dan çok abartılan ödölünü almak için zamanında geldiğinden emin olmalarının istendiğini söyledi."

Reginald Crowe'un sirk gösterisinin bir parçası olma düşüncesi karşısında gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyordu, her ne kadar bu rol ona zorla verilmiş olsa da. Lucan bu görevi bir ceza olarak görmese de, Mira bunun onun ellerinin dolu olmasını sağlamanın bir yolu olduğunu biliyordu -kendisiyle şahsen ilgilenip Tarikat içindeki kaderine karar vereceği zamana kadar onu beladan ve sokaklardan uzak tutacak önemsiz bir işle görevlendirmek.

Nathan uzun bir süre düşündü. "Daha kötüsü de olabilirdi. Seni hâlâ tek başına bir görevle oyunda tutmak istiyorsa Lucan'ın gözünden çok fazla düşmüş olamazsın."

Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Bu bir görev sayılmaz; bunu ikimiz de biliyoruz. Ve bu görevde yalnız olmamın tek nedeni Ackmeyer'in sadece gündüz seyahati konusunda ısrarcı olması. Bu da otomatik olarak Tarikat üyelerinin yüzde doksan dokuz nokta dokuzunu dışarıda bırakıyor, tabii yol boyunca kendilerini kül etme riskini almak istemiyorlarsa."

Ackmeyer'in zirveye giderken kendisine eşlik etmesi için başka şartları da vardı; toplu taşıma ve hava yoluyla bulaşan hastalıklara karşı duyduğu fobiler onu arabayla seyahat etmekle sınırlıyordu - tabii ki içi baştan aşağı dezenfektanla temizlenmiş ve kapsamlı bir şekilde vakumlanmış yepyeni bir arabayla. Günde dört saatten fazla araba kullanmamayı talep ediyor, ancak kamu lojmanlarında kalmayı reddediyordu. Bu da Washington'a vardıklarında on bir saatlik yolculuğun altmış saatten fazla süreceği anlamına geliyordu.

Lucan'ın Ackmeyer'in güvenliğini ona vermesine şaşmamalı. Tanıdığı savaşçılardan herhangi biri, güney Massachusetts eyalet sınırına varmadan önce bu tuhaf insanı boğabilirdi. Cehennem gibi umuyordu ki

kendisi baştan çıkmayacaktı. Tarikat içindeki konumunu kurtarmak için küçük de olsa bir şansı varsa, şeref konuğunun boğazını sıkmak en iyi yaklaşım olmazdı.

Kalbinin özel ve tehlikeli bir köşesinde, Lucan onu Tarikat'tan atsa bile savaşmaya devam edeceğini biliyordu. Yine de adalet isteyecek, Kellan'ı dünyasından koparıp alan asilerden intikam almak isteyecekti. Bu yanlışı düzeltmek için ne kadar ileri gideceğini bilmiyordu ama bunu düşünmek onu biraz korkutuyordu. Nefreti çok sıcaktı, onu çok derinden yaralamıştı.

Bıçakları soğuktu, kabzaları avuçlarını ısıırıyordu. Hançerleri parmaklarında evirip çevirdi ve uyluklarındaki kılıflarına yerleştirdi. "Her neyse, birkaç saat içinde ayrılıyorum, sonra D.C.'deki kaderimle buluşacağım," dedi Nathan'a. "Yatağa gitmeliyim, gitmeden önce biraz uyumaya çalışmalıyım."

"Mira," dedi Mira ondan uzaklaşmaya başlarken. Artık konuşmak istemiyordu. Sadece dört gün sonra yolculuğunun sonunda onu neyin beklediğini ya da oradan nereye gidebileceğini düşünmek istemiyordu. "Mira, dur."

Durakladı, sevgili arkadaşının ayık bakışlarıyla karşılaşmak için döndü.

"Dikkatli ol," dedi, gözlerini kırpmadan ona dikmiş, sanki kadının ta içine işleyen bir bakışla. "Yürüdüğün çizgi yeterince ince. Bunu doğru yap. Şimdi vazgeçemeyecek kadar iyisin. Lucan'a seninle ilişkisini kesmesi için daha fazla sebep verme."

"Endişelenecek bir şey yok." Hafifçe kaşlarını çattı ve yanlışı anladığını düşünerek hafifçe başını salladı. "Bebek bakıcılığı görevindeyim, görevde değil. Hiçbir şey ters gitmeyecek."

AYNI SABAH, TITİZ BİR ŞEKİLDE

Mira, Jeremy Ackmeyer'in kendisinden aldığı talimatlar doğrultusunda, Massachusetts'in batısındaki kırsal kesimdeki evine saat tam 9:00'da vardı. Ev büyüktü ama son derece minimalistti. İnzivaya çekilmiş dâhiyi korumak için ne bir çit, ne özenle yapılmış bir kapı, ne de bir koruma katmanı vardı. Sadece, acımasızca biçilmiş beş dönümlük çıplak bir çimenliğin ortasındaki geniş bir tepecikte oturan, beyaz betondan, açılı çatı güneş panellerinden ve çelik panjurlu gölgeli pencerelerden oluşan ifadesiz tek katlı bir blok.

Kapısı ya da muhafızları olmasa bile Mira'ya göre ev, birinin -Ackmeyer gibi tuhaf bir ördeğin bile- evim diyebileceği bir yerden çok bir hapishane gibiydi.

Mikrop düşmanı bilim adamı onun eve girmesini ve potansiyel olarak herhangi bir şeyi kirletmesini istemiyordu ama onunla aşağıdaki garajda buluşmasını ve ayrılmak için doğrudan arabaya binmesini şart koşmuştu. Kendisine söylendiği gibi uzun araba yolundan yeraltı garajına doğru ilerledi ve sağdaki bölmenin kapalı kapısının önündeki elektronik giriş panelinde fren yaptı.

Mira sürücü tarafındaki camı aşağı kaydırды ve sabahın temiz havası için şükretti. Sedan'ın içinde hâlâ güçlü bir dezenfektan kokusu vardı, Ackmeyer'in araca adım atmayı kabul etmeden önce ısrarla istediği tepeden tırnağa sterilizasyondan kalmıştı. Fomitler, diye açıklamıştı, sanki bu kelime onun içine soğuk bir dehşet salmış gibi. Kız ona yaklaşıp yaklaşmaz yüzünün yan tarafını yalamaya karar verirse ne yapacaktı? Muhtemelen apoplektik bir şokla yere yığılırdı. Kargosunun yolculuk boyunca baygınlık geçirmesi yolculuğun biraz daha hızlı geçmesini sağlardı.

Bu fikre gülümseyen Mira, içine çekildi ve kır havasından birkaç uzun nefes aldı. Özgürlüğün bu küçük tadı ona önümüzdeki beş günlük eziyet boyunca yetecekti. Garaj giriş panelindeki varış düğmesine basarak öne doğru eğildi ve geçici girişi okudu

Ackmeyer o sabah erken saatlerde onu almak için konuştuğunda kendisine bir şifre vermişti. "*Annus Mirabilis*."

Ackmeyer Latince şifreyi ismiyle açıkça oynadığı için mi yoksa başka bir nedenle mi seçmişti? Şifreyi ona verdiğinde neredeyse soracaktı ama yolda sormak için bolca vakti olacağını düşünerek beklemeye karar verdi. Başkent yolunda birlikte geçirecekleri saatler için iyi bir sohbet başlatıcıya ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Garaj kapısı hareket etmiyordu.

Mira başını pencereden dışarı çıkardı ve şifreyi tekrar denedi.

Hiçbir şey bulamadı.

"Ah, hadi ama," diye mırıldandı, yanıt vermeyen bölme kapısına kaşlarını çatarak bakarken. Tüm obsesif-kompulsif eğilimlerine rağmen, evindeki güvenlik sisteminin devre dışı olduğunu fark etmemiş miydi?

Bir kez daha denedi ve garaj kapısı hâlâ yerinden oynamayınca gözlerini kısarak ön camdan yukarıdaki eve baktı. Ackmeyer ona kendisini garajda beklemesini özellikle tembihlemiş, onun ya da bir başkasının hiçbir koşulda evine girmesini yasaklamıştı. Ona geldiğini söylemek için bahçeye çıkamayacağını söylememişti.

Mira arabadan indi ve tepeyi tırmanarak evin önüne geldi. "Bay Ackmeyer?" diye seslendi, gölgeli pencerelerden birine doğru yürüyüp çelik çıtaların arasından içeriye bakmaya çalıştı. "Jeremy, içeride misin?"

Burada doğru olmayan bir şeyler olduğuna dair bir savaşçı içgüdüsüyle ensesi karıncalandı. Birkaç saat önce bu yolculuğu ayarlamak için Ackmeyer'le konuştuğunda, Ackmeyer'in ilk etapta bu yolculuğu yapmaya pek de hevesli olduğu söylenemezdi. İşini ödülleri ya da övgüler için yapmadığını ısrarla vurgulamıştı ki Mira kişisel tuhaflıklarına rağmen bu konuda ona saygı duyuyordu. Sosyal ve politik açıdan motive olmuş ailesine olan yükümlülüğü ve Reginald Crowe'un baskısı nedeniyle Washington'daki galaya katılmaya zorlanıyordu.

Gerçi bunların hiçbiri onun umurunda değildi. Burada yerine getirmesi gereken bir görevi vardı ve bu da Jeremy Ackmeyer'ı beklediği gibi zirve kutlamasına sağ salım ulaştırmaktı.

Ama burada doğru olmayan bir

şey vardı. Hem de hiç.

Onu en çok etkileyen şey buranın sessizliğiydi. Tamamen, doğal olmayan bir sessizlik.

Ve sonra, bir kaza.

Ses evin içinde bir yerden geliyordu.

Güpegündüz ev soyuluyor muydu?

Mira kılıcını sırtındaki gizli kılıfından çıkardığını fark etmeden önce elinde hissetti. Savaş hisleri, Ackmeyer'in içeride iyi olduğunu bilme ihtiyacıyla çatıştı. "Jeremy? Eğer içerideysen, seni görmeme izin vermelisin."

Yüksek, ağır bir gümbürtü cevap verdi. Sonra merdiven boşluğunda gürleyen bir bot sesi. Kaç tane olduğundan emin olamadı. Kısık sesler duyuldu, ardından acılı ve boğuk bir bağırış geldi ve Mira'nın huzuru için çok ani bir şekilde kesildi.

Vay anasını.

Evin çevresinde sürünürken parmaklarını hançerinin kabzasına doladı ve içeride bilinmeyen bir sayıya karşı tek kişi olarak en iyi hareket tarzını belirlemek için durumu ölçtü.

Mira bıçaklarında ve göğüs göğüse dövüşte iyiydi ama şimdi Ackmeyer'in silahlardan ve her türlü şiddetten nefret ettiğini belirtmesine aldırmanmış olmayı çok isterdi. Hançerlerini üzerinde gizlemişti ama onu üzmemek için silahını arabanın torpido gözüne saklamıştı. Lanet olsun. Hızla tepeden aşağı indi ve rölantideki aracın yolcu tarafındaki kapısını açtı.

Büyük 9 mm'lik silahını kılıfından çıkarıp emniyetini atar atmaz garajın sol kapısı kalktı ve plakasız siyah bir teslimat kamyoneti bir mermi gibi yanından geçip gitti.

Minibüs onu kıl payı kaçırdı, lastikler kaldırımda çığlık atıyor, kükreyerek yola çıkarken arkasından dumanlar yükseliyordu. Mira çömeldi ve geri çekilen araca ateş açtı.

Arka lastiklerden birini patlattı ve hasar nedeniyle yavaşlayarak çılgınca savrulan minibüse mermi yağdırmaya devam etti. Şarjörü bitene kadar ateş etti, sonra arabasının açık yolcu kapısına daldı ve koltukların üzerinden sürücü tarafına atladı. Sertçe geri vitese taktı, gaza bastı ve öne doğru bir dönüş yaptı.

Gözlerini önündeki topallayan minibüse dikerek arabayı sürmeye başladı ve pedalı yere bastı. Minibüse arkadan çarpıp kendi aracını devre dışı bırakma riskini almaktansa, Mira kükreyerek minibüsün yanına geldi ve arabasını avını yakalamak için kullandı, onu asfalt araba yolundan uzaklaştırıp patlayan lastiğin yuvarlanmasının daha zor olacağı engebeli avluya yönlendirdi.

Çok az seçeneği olan minibüs yavaşlamaya başladı. Engebeli arazide zorlanıyor, Mira'nın rotasına sadık kalarak dik bir şekilde yan tarafına binmesiyle sağa doğru açılıyordu.

Minibüstekilerin ateş açmasını bekledi ama uzun siyah saçlı genç bir kadın olan şoför ve ön koltukta oturan sert bakışlı sarışın adam Mira'yı vurup öldürmekten çok ondan kaçmakla ilgileniyor gibiydi. Ama adam tedirgindi, ellerini koltuğun üzerinde sallıyor ve şoföre emirler yağdırıyordu. Kadın soğukkanlılığını korudu, Mira'nın tuzağından eninde sonunda kurtulabileceğini düşünerek manevralar yaptı ama ortağının böyle bir sabrı yoktu. Direksiyona doğru hamle yaptı, sürücünün üzerine süründü ve koltuğa kendisi oturmak için onu kenara itti.

Çılgınca direksiyonu kırdı, sonra sertçe sola kırarak minibüsün yan tarafını Mira'nın sedanına sürttü. Mira daha da derine indi, ayağını gaza bastı, minibüsün karşıt gücüne karşı direksiyonu sabit tutma çabasıyla kolları titriyordu. Sürücü aniden frene bastığında, Mira hatasını fark etti. İleriye doğru ivmesini durdurmak için çok geç kalmıştı ve kendini minibüsün önünde buldu.

Bir saniye bile geçmeden, ona arkadan çarptı.

Çarpma merkezin dışındaydı ve arabasının sağ arka tarafını parçaladı. Çarpmanın etkisiyle vücudu yana doğru uçarak omzunu ve başını sürücü tarafındaki kapiya ve cama çarptı. Kafatasının içinde ışık patladı. Kan kokusunu aldı, sıcak ve ıslak ısının kafa derisine ve yüzünün sol tarafına yayıldığını hissetti.

Görüşü zayıflıyor, sedan şiddetli bir dönüşe geçerken hızla kalın siyah bir sisle doluyordu. Her şey yavaşladı ... sonra durdu.

Sesler yaklaşıyor.

Kaç kişi olduklarını bilmiyordu. Başını kaldırıp siyah minibüsü görene kadar nereden geldiklerini anlayamamıştı. Tüm duyuları ağır bir tülle örtülmüştü, görüntü ve ses beyninin işlemekte zorlandığı bir girdi karmaşasıydı. Hareket etmeye çalıştı ama uzuvları bu zayıf komutu reddetti.

"Hadi, Brady. Bunun için zamanımız yok." Bir adamın sesi, kırılmış ve endişeli bir şekilde yaklaşıyordu. "Hemen gitmeliyiz!"

"Bowman'ın bu işle ilgili emirlerini duydun." Cevap kadındı. "Kayıp yok, Vince. Hedefi güvene al ve çık. Plan buydu."

"Ve Ackmeyer'i yakaladık, yani görev tamamlandı. Şimdi buradan siktir olup gidelim."

"Onun iyi olduğundan emin olana kadar hiçbir yere gitmiyorum." Uzun bacaklı bir yürüyüş Mira'nın arabada yığıldığı yere doğru koştu. Sürücü tarafındaki kapı inleyerek açıldı. "Tanrım. Lanet olsun. Git Doktor'u çağır. Ona hemen burada ihtiyacım var."

"Ölüyor mu?"

"Öyle olmaması için dua etsen iyi olur." Kısa bir cevap. "Git Doktor'u getir, hemen şimdi."

Mira'nın duyularını bastıran yoğun sisin içinden, adam yaklaştıkça havanın kıpırdadığını hissetti. Daha iyi görebilmek için yoldaşının üzerine eğilen adamın ani nefes çekişini duydu. "Vay canına. Bu kaltak Ord'dan biri-"

"Onun kim olduğunu biliyorum," diye tersledi kadın. "Minibüse geri dön ve Doktor'u çağır. Ve Chaz'e söyle boşa çıkan lastiği değiştirmekle meşgul olsun. Üssü arayacağım. Biri patrona bu işi fena halde batırdığımızı söylemeli."

Mira'nın parmaklarındaki küçük esnemeyi fark etmemiş gibiydi. Kas tepkisinin seğirmesinin Mira'nın elini, kambur oturduğu ön koltuğun yanında yerde duran hançerin kabzasına çarptığını fark etmedi.

Adam talimatlarını yerine getirmek için koşarken Mira kılıcının soğuk metal kabzasına odaklandı ve kadın onları yönlendiren kişiyle iletişime geçmek için arkasını döndü.

"Şimdiye kadar burada olmalıydılar." Başarısız saha operasyonundan gelen çağrıdan yaklaşık üç saat sonra kalesine doğru ilerlerken Bowman'ın sesi kelimelerden çok hırıltılıydı.

Boston'un güneyinde bulunan asi ana kampının iletişiminden sorumlu minyon genç kadın, sığınağın kasvetli koridorlarında ona ayak uydurmak için acele ediyordu. Çivit boyalı kısa saçlarından bir tutamı, üzerinde bir düzine küçük metal halka bulunan kulağının arkasına tutturdu. "Durum güncellemesi için onlara ulaşmaya çalışıyorum ama şu ana kadar yanıt alamadım."

"En son ne zaman denedin, Nina?"

"Beş dakika önce."

Bowman'ın cevap niteliğindeki küfrü nemli, blok granit duvarlarda yankılandı. Bir eliyle çenesini ve çenesini koyulaştıran keçi sakalını ovuşturdu. "Tekrar dene. Şimdi yap."

"Emredersiniz efendim." İletişim cihazını çoktan çalıştırmış, kendisini yoldaki ekibe bağlayacak komutu söylüyordu. Sadece saniyeler sürdü

Başını ciddi bir şekilde sallamadan önce, büyük kahverengi gözleri endişeyle ciddilemişti. "Hâlâ bir şey yok."

"O r o s p u çocuğu." Bir şeyler ters gidiyordu. Birkaç saat önce Ackmeyer'in evinde meydana gelen bariz karmaşadan daha kötü bir şey.

Bowman elinde sikiyle oturup merak içinde bekleyecek değildi. Bu hareketsizliğin tadından nefret etmişti.

Bu işte iyiydi. Şimdi boğazının arkası asit gibi yanıyordu.

Savaş botları terk edilmiş askeri kalenin beton zeminine sertçe vururken, bir köşeyi dönerek sığınağın derinliklerine, asi üssünün küçük filo garajı olarak hizmet veren top bataryasına giden el oyması bir tünele doğru ilerledi.

"Eminim birazdan burada olurlar," dedi Nina, onun yanında kalmak için koşarak. "Eminim şu anda her şey kontrol altındadır."

Bowman homurdandı ve yürümeye devam etti. Dışarıda işlerin ne kadar kötüye gittiğini bile bile arkasına yaslanıp beklemek keşke bu kadar kolay olsaydı.

"Ne yapacaksın? Onların peşinden gitmeyi kastetmiş olamazsın ..." Cevap vermedi, yavaşlamadı.

Kahretsin, bu işe hiç girmemeliydi. Başından beri bu konuda kötü hisleri vardı ama Ackmeyer'e karşı hamle yapma fırsatı için aylarca bekledikten sonra, sırf gündüz vakti mükemmel olmayan koşullarda yapılacak bir baskın olduğu için bu şansı kaybetme riskini göze almak istememişti.

Brady, Doc ve diğerlerine ulaşmak için bir kez daha çılgınca bir girişimde bulunarak Nina'nın arkasından uzun koridorda hızla ilerlerken, mükemmelden daha azı yüzyılın yetersizliği gibi görünüyordu.

Ackmeyer'e yaklaşmak için planlarını ne kadar zamandır geliştiriyorlardı? Neredeyse çeyrek yıl süren titiz bir casusluk faaliyeti, doğru kişilere doğru duyumları iletmek, saldırmak için mükemmel anı beklemek. Gerekli parçaları yerine oturtmak aylar daha alabilirdi. Çok uzun sürebilirdi ve Ackmeyer'in işine devam etmesine izin verilirse tereddüt felaketle sonuçlanabilirdi. Daha da kötüsü, emeğinin müthiş meyvelerinden faydalanmaya karar verirse.

Bowman'ı sayısız riskine rağmen bu sabah göreve yeşil ışık yakmaya ikna eden argüman buydu. İsyancıların Boston'daki bağlantılarından birinden son dakika istihbaratı gelmişti. Ackmeyer birkaç gün içinde barış zirvesi galasının bir parçası olarak nadiren halkın karşısına çıkacaktı. Ve Reginald Crowe'dan başkasının ünlü konuğu olmayacaktı.

Daha fazla beklemek, tahmin yürütmek yoktu. Ackmeyer'in o sahneye çıkmasına izin verilemezdi.

Bowman ve asi mürettebatı arasında hemen fikir birliği sağlanmış ve münzevi bilim adamını yakalama planı harekete geçirilmişti. Bunu gerçekleştirmek için gönderilen ekibe güvenmişti. Onlar yetenekli ve becerikliydiler, sahada kendilerini defalarca kanıtlamışlardı. Onlara güveniyordu ve kendisi liderlik etse de etmese de başarılı olacaklarından asla şüphe duymuyordu.

Beklenmedik bir engel olmasaydı başarılı olacaklarından emindi.

Böyle bir sorundan kaçınmak için büyük özen gösterdikten sonra, şimdi Tarikat'la doğrudan çatışmaya girmişti. Tek umudu mürettebatının -hatta genel olarak dünyanın geri kalanının- yaptığı hatanın bedelini ödememesiydi.

Bowman yakındaki bataryaya giden tünelin ağzına yaklaşırken hızını artırdı. Tünelin ağzına ulaşır ulaşmaz, karanlığın içinden kendisine doğru akan seslerin uzaktan gelen kargaşasını duydu.

"Bunlar onlar mı?" Nina endişeyle alnını kırıstırarak sordu.

Bir sonraki saniyede bir kadın çığlığı koptu. Sonra bir adamın keskin, öfkeli bağıırışı.

Bowman Nina'ya kısa bir bakış attıktan sonra önündeki ışıksız patikaya doğru bir kurşun gibi fırladı. Kaos patlak veriyordu - daha fazla bağıırış ve kargaşa. Dökülen kanın ani kokusuyla noktalanmış metalik bir şangırtı.

Tünelden tam zamanında çıktığında Doc'un minibüsün yanında yerde yattığını ve karnına saplanmış hançerle yeni bir bıçak yarası aldığını gördü. Vince, aracın açık yan panel kapısında bağı ve baygın Jeremy Ackmeyer'in yanına yığılmıştı. İsyancının sol kolu, yolda müdahale edilmiş gibi görünen bir yaradan dolayı derme çatma bir turnikeyle sarılmıştı. Yüzünde çürükler vardı, giysileri birkaç yerden parçalanmıştı. Bu arada, Brady ve Chaz kapüşonlu, kısmen zapt edilmiş ve bir şeytan gibi dövüşen kadını etkisiz hale getirmeye çalıştı.

Hayır, Bowman onu izlediğı anda zihinsel olarak düzeltti, o bir savaşçı gibi dövüşüyordu.

Onu tanıdığı savaşçı.

Sadece bu hain askerlerin lideri olduğı an ile onu huşu içinde hareketsiz tutan an arasındaki o kısacık zaman diliminde

Uzun zaman önce ihanet ettiği bir kadına saygı duyan Bowman, Vince'e doğru bakmayı düşünmedi.

Çok geç olana kadar değil.

Yüzü öfkeyle çarpılmış olan Vince kendini mücadelenin içine attı. Elinde bir şey vardı; Doktor'un basınç enjektörlerinden biri. Onunla kadına vurdu, siyah kapüşonunu yırttı ve dozaj tabancasını boynuna dayadı. Tetiği çekti ve kadın bir kaya gibi yere yığıldı, kolları bacakları altında işe yaramaz bir şekilde parçalandı.

Bowman'ın kükremesi tüm kaleyi sarstı.

Bir an tünelin açık ağzında duruyordu, bir an sonra Vince'i boğazından tutmuş asılı tutuyordu, parmakları adamın gırtlakđını ezmek üzereydi ve tam bir ölümcül öfkeyle üzerine çullanmıştı.

"Ne yaptın sen!" diye hırladı.

Gözleri kocaman açılmış, neredeyse kafatasından fırlayacakmış gibi duran Vince, sözcükleri oluşturmaya çalışarak kekeleydi ve ciyakladı. "Bir şey ... bir şey yapmak zorundaydı ... bir şey. Minibüste bize saldırdı. Az önce Doc'u öldürmüş olabilirdi."

Bowman daha sert bastırdı, öfkesinin sıcaklığı Vince'in yüzünü yükselen kehribar rengi bir parıltıyla yıkadı. Dökülen kan onu harekete geçirmeye yetebilirdi ama diş etlerindeki keskin sızının nedeni saf öfkeydi. Dişleri ölümcül noktalar halinde patlarken dudaklarını dişlerinden ayırdı.

Vince'in gözleri daha da büyüdü, korku tüm ifadesini doldurdu. Bowman bu korkunun keskin tınısını, insanın kalp atışlarının parmak uçlarında hızla çarpmasında hissedebiliyordu. Bunu Vince'in düşüncelerinde duyabiliyor, Bowman'ın insanın zihnine girmesine ve niyetinin gerçekliğini anlamasına izin veren dokunuşun tadını alabiliyordu.

Vince'i kadına saldırmaya kışkırtan panik, Bowman'a bakıp ciğerlerine hava çekmeye çabalarken sikini titreten bir korkuya dönüştü. "Lütfen ..." Vince'in nefesi kesildi. "Yapma... beni öldürme."

"O iyi." Brady'nin sesi şimdi odanın her tarafına yayılmıştı, düz ve temkinliydi. "Bayıltıcı bir silahtı, hepsi bu. Uyandığında iyi olacak."

Bowman gözlerini Vince'in üzerinde tuttu. "Ona dokunmayacaksın. Bir daha asla. Eğer dokunursan, ölürsün. Anlaştık mı?"

Asi asker zayıf bir şekilde başını salladı. "Lütfen ... bırak gideyim ..."

Bowman onu düşürdü ve düştüğü yerde bıraktı. Etrafında döndü ve yakınlarda yerde yatan kadın savaşçının yanına çömeldi. Kadın henüz tamamen bayılmamıştı. Gözleri kapaklarının ardında yuvarlanıyor ve

Vince'in damarlarına pompaladığı sakinleştiriciye karşı savaşırken uykulu aralıklarla mırıldandı. Tutarsızca mırıldanıyordu, sesi çok kısıktı ve her saniye daha da zayıflıyordu.

Sarı saçlarındaki kurumuş kanı fark etti; sol şakağında, sa çizgisi boyunca küçük kırmızı bir doğum lekesinin bulunduğ u yerde kabuk bağlamıştı. O küçük gözyaşı damlası ve hilalin görüntüsü, dökülen kanın zambak gibi tatlı kokusuyla birleşince, ekibinin sahadan çağırıldığı andan itibaren içine bir kaya gibi yerleşen pişmanlık düğümünü sıkılaştırdı.

Bu operasyon sırasında zarar görmüş olması - boynunun narin derisinde koyu bir morluk bırakan bayıltıcı tabancadan önce bile yaralanmış olması - damarlarının kendine yönelttiğı öfkeyle soğumasına neden oldu.

Ona dokunma dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı.

Onu rahatlatmak, yakınında tutmak ve güvende olduğ una dair güvence vermek istiyordu.

Ama bunları yapamazdı. Böyle

bir hakkı yoktu.

Artık değıl.

O artık o adam değıldi. Bu insan asiler grubu için o sadece Bowman'dı ve son sekiz yıldır da öyleydi. O onların lideriydi ve aynı zamanda diğ erleri gibi *Homo sapiens* değıl, Breed olarak doğmuş tu.

Ama şimdi önünde yatan yaralı ve kanlar içindeki genç kadın onu çok daha farklı bir zamanda, farklı bir yerde tanımıştı. Asi takipçilerinin hiçbirinin tanımayacağı bir isimle doğmuş, farklı bir insan olduğ u zamanlardan.

"Kellan. . . ?"

Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi, onun için bile zar zor duyulabiliyordu. Kadının elinin, tüy kadar hafif ve sorgulayıcı bir şekilde kendisine dokunduğ unu hissetti. Kendi iradesine karşı gelerek yüzüne baktı. Gözleri yarı açık bile değıldi, kapalıydı ve odaklanmamıştı. Bir sonraki anda kendinden geçti, parmakları gevşek bir şekilde düştü, başı ağır, uyuşturunun neden olduğ u bir uykuyla yana kayd ı.

Gözlerini kısa süreliğ ine kapattı, geçmişi kovdu ve elinde kalan tek şeye uzandı.

"Gösteri bitti millet. şimdi canlı görünün. Hâlâ yapacak işlerimiz var."

UYANMAYI BEKLEMİYORDU.

Aslında hayatta olmayı beklemiyordu. Yolda kendisini kaçırانlarla kavga ettikten, Jeremy Ackmeyer'in evinde onu minibüse bindirdikten hemen sonra Vince adında birine hançerini sapladıktan sonra değil. O zaman onu öldürebilirlerdi. Ve buraya vardıklarında verdiği mücadele sırasında işini bitirmiş olsalardı da onları suçlayamazdı.

Bu . . . her neredeyse.

Yattığı yerde gözlerini açmaya çalıştı ama sadece karanlığı gördü. Yüzüne yapılan baskı gözlerinin bağlı olduğunu gösteriyordu. Kelepçeler başının üzerinde bir yere bağlanmış olan bileklerini ısıırıyordu. Onları çekiştirdi ve prangaların metal bir yatak başlığı olduğunu tahmin ettiği şeye süründüğünü duydu. Ayak bilekleri de yatağın altına sabitlenmişti.

Ağzı pamukla doldurulmuş gibi kuru hissediyordu ama en azından ağzını tıkamamışlardı. Yine de çığlık atmaya başlamasının ona ne faydası olacaktı ki? Hapishanesinin duvarlarının kalın ve aşılmaz bir malzemeden yapıldığını anlamak için onları görmesine gerek yoktu. Rutubetli, bayat kokusundan taş olduğunu tahmin ediyordu, büyük olasılıkla odada tek bir pencere bile yoktu.

Nemli havada okyanusun hafif tuzlu suyunu kokladı. Çok uzak olmayan bir mesafeden kıyıya vuran dalgaların alçak uğultusunu duydu. Bunun ötesinde sadece sessizlik vardı.

Hayır, burada sesini yükseltmek onu esir alanları uyarmaktan başka bir işe yaramazdı.

Mira ince şiltenin üzerinde kıpırdandı ve boynunun yan tarafına yayılan sızıdan dolayı yüzünü buruşturdu. Oraya keskin bir şeyle vurulduğunu hatırlıyordu. Bacaklarını koparan ve zihnini allak bullak eden bir şey. Tranqs, artık çok açıktı.

Ama o anı, ezici süzölme, düşme hissini hatırlamak için fazla bir şey gerekmedi.

Ölmek, diye düşünmüştü.

Bilincinin kaybolduğu o son birkaç dakikada bir meleğin yüzünü bile görmüştü. Kellan'ın yüzü, yakışıklı ve perili, duygulu ela gözleri onu kederli, bir şekilde kalbi kırılmış gibi görünen bir bakışla tutuyordu.

Tanrım, ona çok güçlü şeyler vermiş olmalılar.

Kellan'ın anısının ardından her zaman göğsünde hissettiği yumuşak özlem duygusundan kurtulmak için biraz daha fazla çaba sarf etmesi gerekti. Mira bunun yerine, şu anda pek de umut verici görünmeyen mevcut gerçekliği etrafında toplandı.

Kelepçelerini tekrar denedi ama boşuna. Sonra başını yastığın üzerinde kaydırdı ve sürtünmeyi kullanarak göz bağına gözlerinden uzaklaştırmaya çalıştı. Göz bağı sadece sağ tarafta biraz yukarı hareket etti, bir şey görmesine yetecek kadar değil.

Ve görünüşe göre yeterince gürültü yapmıştı, çünkü şimdi bir kilidin içinde dönen bir anahtarın ağır şingirtisini duydu. Yatağın ayak ucunun ötesinde bir yerden, ağır bir panel kapı gıcırdayarak açıldı.

"Uyanmışsın." Uzun siyah saçlı kadın. Ona Brady diyorlardı. Mira onun sesini ve yatağa yaklaşan ayak seslerinden uzun bacaklı yürüyüşünü tanıdı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki kusacakmışım gibi," diye cevap verdi Mira, sesi kullanılmadığı için kısıktı. "Ama asi pisliklerin yakınında olmak bende böyle bir etki yaratıyor." Kurak boğazını temizledi. "Siz busunuz, değil mi? Asiler. Komplo kuran ve bir sıçan yuvası gibi gölgelerde sinsice dolaşan, başkalarının temizlemesi için pislikler yapan aşağılık korkaklar. Sizin türünüzden yüzlercesinin canını alan korkaklar."

Kadın tüm bu zehre karşılık hiçbir şey söylemedi. Mira'nın başının yanındaki yatağın yanında yumuşak bir hışırtı duyuldu, ardından bir bardağa doldurulan bir şeyin sıvı sesi geldi. "İç bunu," dedi kadın Mira'ya. "Bu su. Sana verilen sakinleştirici seni susuz bırakmış olmalı."

Soğuk bardak dudaklarına yaklaştığında Mira başını çevirdi. "Bana vereceğin hiçbir şeyi istemiyorum. Bana Jeremy Ackmeyer'a ne yaptığını söyle."

Yumuşak bir iç çekiş. "Onun için endişelenmene gerek yok. O seni ilgilendirmez." "Neyin beni ilgilendirip ilgilendirmediğine ben karar veririm." Mira ayağa kalkmaya çalıştı ama bileklerine saplanan bağlarla gidecek hiçbir yeri yoktu. Tıslayarak ettiği bir küfürle tekrar yere düştü. "Nerede o? Ondan ne istiyorsun?"

Su bardağı tekrar Mira'nın ağzına geldi. "Seni bu gece sağ salim serbest bırakacağız," dedi kadın asi, Mira'nın sorularını duymazdan gelerek.

"Beni serbest mi bırakacaksın?" Mira alay ederek içkiyi ikinci kez reddetti. "Buna inandığımı mı sanıyorsun? Hepinizin yüzünü gördüm. Beni tam olarak nereye getirdiğinizi bilmiyorum olabilirim ama Boston'dan çok uzakta olmadığımı biliyorum. Körfeze çok yakın bir yerde. O kadar yakın ki suyu duyabiliyorum. Havada tadını alabiliyorum. Benim tahminim bir çeşit sığınak. Çok eski bir şey. Bu sığınığın nerede olduğunu bulmak uzun sürmeyecek ve sonra hepiniz için geri geleceğim."

"Bunu düşündük." Bu sakın cevapta endişe yoktu. "Önlemler elbette alınacaktır."

Önlemler, diye düşündü Mira sessizce. Ackmeyer'i başka bir yere mi götürüyorlardı? Yoksa bu, isyancıların bu gece operasyon üslerini taşıyacakları ve haşarat gibi bir yerlere dağılacakları anlamına mı geliyordu?

Ne kadar uzağa ya da geniş bir alana kaçarlarsa kaçsınlar, bırakın Tarikat'ı, ondan bile kaçmaları mümkün değildi. Ve eğer daha önce bu üsse geri dönerken ona kukuleta takmanın ve şimdi gözlerini bağlı tutmanın kimliklerini veya inlerinin yerini koruyacağını düşünüyorlarsa, fena halde yanılıyorlardı. Onu lobotomize etmek dışında, ki bu da verdikleri sözün "zarar görmemiş" kısmını kesinlikle geçersiz kılardı, Mira bu insanların onu nasıl serbest bırakabileceklerini ve bundan nasıl kurtulacaklarını düşündüklerini anlamıyordu.

"Kim olduğumu biliyorsun," dedi Mira, bir soru değildi bu.

"Evet," diye cevap verdi kadın sessizce. "Kim olduğunuzu biliyorum."

"O zaman seni ve diğer suçlu arkadaşlarını bulacağımı ve bulduğumda yalnız olmayacağımı bilmelisin." Mira asinin yüzünü görebilmeyi ve orada mutlaka olması gereken korkuyu ölçebilmeyi diledi. Kimse korkmadan ya da aptalca davranmadan Tarikat'ı karşısına almazdı ve bu kadın Mira'ya aptala yakın bir şey gibi gelmemiştir. "Arkadaşlarına söylemelisin ki, eğer içinizden biri Ackmeyer olmadan buradan ayrılacağımı düşünüyorsa, başına başka bir şey gelecek demektir."

"Karar vermek bana düşmez," dedi. "Şimdi, lütfen. Biraz su al."

Bardak tekrar Mira'nın ağzına doğru geldi. Bu kez içmek ya da arkasını dönmek yerine ileri atıldı ve asinin başparmağının etli tabanını ısırıldı.

Kadın çılgılık atarak geriye sıçradı ve camı yere düşürdü. Yatağın yanında paramparça oldu, kalın duvarlı hücrenin sessizliğinde bir zil sesi kadar gürültülüydü.

Mira bu fırsatı yine bağlarına karşı koymak için kullandı. Yatakta debelenip dururken, açık kapıdan başka bir isyancının muazzam erkek formu gürültüye cevap verirken, sadece gözlerinden birindeki bağı indirmeyi başardı.

Bu adam iri yarı ve tehditkârdı, Mira'nın bile nefesini kesen tehlikeli bir sıcaklık yayıyordu. Çarpık göz bağının üst kenarından adamın sadece bir parçasını görebiliyordu. Geniş omuzlar. Koyu, bakıra çalan kahverengi saçlar.

Tarikat'ın savaşçılarından herhangi biri kadar uzun, kaslı ve güçlü.

Bu düşünce üzerine içinde bir tedirginlik -derin bir endişe- belirdi.

Daha iyi görebilmek için yatağın üzerine çıktı ve adamın kadın asinin yanına gidip koruyucu bir kolla onu sarmasını izledi.

"Candice, iyi misin?" Diğer adamların ona seslendiği gibi Brady değil, kadınsı bir isimdi; derin, alçak tonlu sesinde gerçek bir endişe, gerçek bir şefkat vardı. Başı eğikti, omuz hizasındaki saçlarının vahşi dökülüşü yüzünün büyük kısmını gizliyordu. "Ne oldu böyle?"

"Yok bir şey, ben iyiyim. Özür dilerim Bowman. Durumu daha iyi kontrol etmeliydim."

Sessiz sözler, adamın iri elinin yoldaşının abanoz saçları üzerindeki rahatlatıcı darbeleri. Mira bu özel alışverişi izlerken nefesi ciğerlerinden kesiliyordu, tüm duyuları isyancı liderin sesinin derin mırıltısına odaklanmıştı.

Onunla ilgili bir şey -hayır, aslında onunla ilgili *her şey*- içinde soğuk ve paslı bir şeyleri harekete geçirmeye başladı.

Onun yüzünü görmek için gerilirken boynundaki tendonlar gerildi. O ipeksi, karanlık sesi daha fazla duyabilmek için başını eğdi. Onun varlığı, içindeki her şeyi tüm dikkatine çekti. Cildi gerginleşti, ısındı ve hapsoldü. Nabızı, göğsünün içine hapsolmuş kafesteki bir kuşun kanatları gibi çarpıyordu.

İçgüdüleri bu adamı tanıyordu. Mantıksızlığı aklının geri kalanına yetişmekte zorlanmasına neden olsa bile kalbi biliyordu.

Adam hareket etmeye başladığında merak çaresizliğe dönüştü. Kolunu diğer kadından ayırarak yatağa doğru döndü, çok yumuşak hareket ediyordu, bir insan için çok fazla ham güç yayıyordu.

Çünkü o insan değildi.

Adam yattığı yatağa yaklaşırken Mira'nın ciğerlerindeki tüm hava boşaldı.

"İmkânsız," diye fısıldadı. "Hayır... bu gerçek olamaz."

Ama gerçektir, o gerçektir.

Bir melek değil. Hayalet de değil, kanlı canlı. Canlı. Pek çok umudunun ve duasının imkânsız cevabı. "Kellan," diye fısıldadı.

O anda yaşadığı şok o kadar derindi ki, kelepçelerini çözselerdi bile, bırakın bir tehdit oluşturduğunu kanıtlamayı, başını bile kaldıracak gücü olmazdı. Ve gördüklerine anlam vermeye çalışırken bile, kalbinin bir kısmı korkunç bir farkındalıkla soğuyordu.

Eğer oysa, Kellan'ın kaybolduğu onca zamandan sonra burada ne işi vardı? Bu insanları nereden tanıyor olabilirdi? Herhangi biri onun için ne ifade ediyordu?

"Sen misin?" diye sordu, zihninin hâlâ tam olarak inanmayı reddettiği şeyi onun onayladığını duymaya ihtiyacı vardı.

Cevap vermeden, onun arayan gözleriyle karşılaşmadan, ona baktı. Gözbağını yüzünden çekti ve yavaşça başının etrafından çıkardı. Tüm bunlar olurken, kasıtlı olarak onun bakışlarından kaçınıyordu.

"Candice," diye mırıldandı. "Bana kontakt lensleri getir."

Elbette, diye düşündü Mira. Kellan onun yeteneğini biliyordu. Kellan onun hakkındaki her şeyi biliyordu. Hayatının büyük bölümünde onun en iyi arkadaşıydı. Onu gerçekten tanıyan ve anlayan tek kişiydi.

Siyah saçlı kadın ona berrak bir sıvıyla dolu küçük bir tabak uzattı ve sonra sessizce odadan çıktı. İçinde asılı duran mor lenslerden birini çıkardı. Adam yüzünü ellerinin arasına alıp lensleri dikkatlice gözlerine yerleştirirken Mira zorlukla nefes alabiliyordu.

Yerlerine oturduklarında, güçlü yeteneği susturulduğunda, sonunda ela bakışlarını kaldırdı. Tanrım... O olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Bakırla karışık kalın saçlarının altında, yeşilimsi kahverengi gözleri derin ve yoğundu. Yanakları şimdi daha zayıf, jilet gibi kesilmiş ve güçlü görünüyordu; kare çenesi, yakışıklı yüzüne karanlık ve gizemli bir hava veren keçi sakalının ince çizgileriyle çerçevelenmişti. Ama o hırçın sakalın içinde ağzı sert ve okunaksızdı.

Onu rahatlatacak hiçbir şey söylemedi. Onu burada, katillerin, hırsızların ve hainlerin arasında yaşarken nasıl bulduğuna dair hiçbir açıklama yapmadı. Tarikat'ın bir üyesiyken savaştığı düşmanlarının ta kendisiydi.

Mira acı dolu bir şaşkınlıkla onun gözlerinin içine baktı. Bir yanı Kellan'ın yaşadığını gördüğü için sevinçliydi ve varlığının en derinine kadar rahatlamıştı.

nefes alıyordu, inkar edilemeyecek kadar gerçek ve canlıydı. Bir başka parçası ise onun ölümünün bir hata ya da daha kötüsü bir yalan olduğunu fark ederek büyük bir sefalet içindeydi. Ve şimdi, daha büyük ihanet, onun yasını tek başına tutmak zorunda bırakılmışken, bu insanların arasında durduğunu, onlara arkadaş gibi -aile gibi- davrandığını görmektir.

"Sen öldün," diye mırıldanmayı başardı sonunda. "Ben oradaydım. Sekiz yıl önce, neredeyse bugüne kadar, Kellan. Seni o depoya girerken izledim. Patladığını gördüm. O gece gökyüzünden düşen enkazın şarapnel izleri hâlâ üzerimde. Yangından çıkan duman ve külün tadını hâlâ alabiliyorum."

Korkunç bir sessizlik içinde ona baktı.

"Binadan geriye hiçbir şey kalmamıştı," diye devam etti. "Senden geriye hiçbir şey kalmadı, Kellan. Ya da bunca zaman beni öyle inandırdın. Senin için ağladım. Hâlâ da ağlıyorum."

Gözleri Mira'da kaldı ama tek kelime etmedi. Affetmesi için yalvarmadı. Tüm bunların kaçınılmaz bir hata olduğu konusunda ısrar etmedi.

Ona inanmak isteyebilirdi. Kalbi göğsünün içinde çatırdayarak atarken, ona vereceği herhangi bir açıklama kırıntısını kabul etmeye istekli olabilirdi. Ama adam ona hiçbir şey sunmadı.

Sessizliği onu öldürüyordu. "Bana söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Yutkundu. Aşağı baktı. "Özür dilerim, Mira."

Gözleri onunkilere döndüğünde kasvetliydi. Samimiydi, şu anda onun hakkında bildiği her şey için. Ama gözünü kırpmadan uzak duruyorlardı.

"Üzgünsün." Kızın paramparça olmuş kalbi, adamın verdiği yanıtın soğuk sadeliği altında kül oldu. "Hangi kısım için üzgünüm?"

"Hepsi," diye yanıtladı. "Ve hala yapmam gerekenler için."

Bununla birlikte, ayağa kalktı. Yataktan uzaklaştı. Ondan uzaklaştı.

"Candice," diye seslendi açık kapıya doğru. Candice bir anda ortaya çıkmış, onun emrini bekliyordu. "Vince'in ona söylediğim gibi canavara gaz verdiğinden emin ol." Kellan durakladı ve Mira'ya kısa bir yan bakış attı. "Bugünkü rezaletinin yol açtığı komplikasyonlarla ilgilenmek için akşam karanlığında yola çıkacağım."

Demek onun için artık buydu. Hiçbir şey.

Bir komplikasyon.

Planlarında hoş olmayan bir kırıksıklık.

Ve şimdi Candice'in daha önce söylediği bir şeyi düşündü, Mira ona bu gece onu serbest bırakırlarsa ve daha sonra peşlerinden gelmeyeceğini varsayarlarsa deli gibi iyi olacaklarını söyledikten sonra.

Önlemler alınacaktır.

Mira o zamanlar isyancıların kendi taraflarında bir Cins olduğunu hayal bile edememişti. şimdi anlıyordu. Kellan'ın onu öldürmeye tenezzül edeceğini düşünmese de, onu bir daha asla bulamamasını sağlamak için başka yolları da vardı.

İhanetinin gerçekliği, dayanamayacağı bir acıyla içine çöktü. İçindeki bir şey sertleşti, ona karşı uzun zamandır taşıdığı sevgiyi yuttu, kederini tükürdü.

şimdi Kellan'a, onun dönüştüğü adama -şimdi kendisini düşmanı ilan etmiş olan adama- bakarken, Mira'nın öfkesi ve acısı kalbinin küllerini küçümseme elmaslarına dönüştürdü.

Çünkü her ne kadar bu fikri reddetmek istese de, Kellan Archer artık yoktu.

Ve onun yerinde duran adam sadece bu asi piçlerle müttefik olmakla kalmıyor, onlara liderlik ediyordu.

LUCAN VE GIDEON İLE KAPALI KAPILARDA TECRİT EDİLDİ

Darion Thorne son birkaç saatini Tarikat'ın D.C. merkezindeki eğitim tesisinde antrenman yaparak geçirmişti. Sıkı egzersiz iyi hissettiriyordu ama geçici bir dikkat dağınıklığıydı. İçinde yaşayan huzursuz enerjiyi bastırmamıştı. Hiçbir zaman da etmedi.

O bir savaşçıydı, bunu ruhunun derinliklerinden gelen bir kesinlikle biliyordu. Babası, Dare'i sahaya ait olduğu halde komuta merkezine bağlı tutarak değerli bir varlığı boşa harcadığını nasıl göremiyordu? Dare, babasının onayı olsun ya da olmasın, o zincirleri atıp hücumla geçmeden önce ellerinin kollarının bağlı olmasına ne kadar dayanabilirdi?

Tarikat'ın arşiv kütüphanesinde kalın bir cildin üzerine eğilmiş otururken aklını kurcalayan da bu soruydu. Saçları duştan dolayı hâlâ nemliydi, eğitim kıyafetini koyu renk bir tişört ve kot pantolonla değiştirmişti. Bıçakları ve fırlatma yıldızlarının yerini, geniş, kitaplarla kaplı odanın ortasına uzanan uzun ahşap masaya boş bir ritimle vurduğu bir kalem almıştı.

Vücudu harekete geçmek için can atsa da zihni bilgiye susamıştı. Ve sadece bu odada bulunan tarih bile onu on yıllarca meşgul etmeye yeterdi.

Toplanması tam yirmi yıl sürdüğü için şaşırtıcı değildi. Kütüphane, Irk'ın ve uzaylı atalarının dünya dışı kökenlerinden, dillerine ve geleneklerine, Dünya'daki soylarına ve besin zincirinin tepesine tünemiş güçlü, vahşi varlıklar olarak sık sık şiddet içeren geçmişlerine kadar her şeyi içeren binlerce yıllık bilgiyi temsil ediyordu. İçgörü zenginliği şaşırtıcı olmaktan başka bir şey değildi.

Arşivden sorumlu Jenna Tucker-Darrow da sürekli yeni ciltler ekliyordu.

"Burada daha fazla saat geçirirsen, iş güvenliğim konusunda endişelenmeye başlayabilirim."

Dare Jenna'nın sesiyle başını kaldırdı. Odaya girerken gülümsüyordu, üzerinde küçük siyah bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Kafa derisine yakın kesilmiş kahverengi saçları, zayıf elmacık kemiklerini ve iri ela gözlerini ortaya çıkarıyordu. Bir randevu için giyinmişti, şüphesiz savaşçı arkadaşı Brock ile, ama elinde yeni tamamlanmış gibi görünen bir günlük taşıyordu.

Dare ona, "İş güvenliği konusunda endişelenmen gerektiğini hiç sanmıyorum," dedi. "Senin yaptığını kimse yapamaz."

Ona göz kırptı. "Ben cyborg'um, kükrediğimi duyun."

Odanın öbür ucundaki kitaplığa doğru ilerleyerek günlüğü raflardan birine yerleştirdi ve yerini dikkatle seçti. Kadına bakmamak zordu, üstelik sadece güzel olduğu ve Dare kafasında iki gözü olan bir adam olduğu için değil. Jenna tamamen kendine özgü bir nedenden ötürü de büyüleyiciydi.

Sade siyah elbisesi arkadan aşağı doğru sarkıyor, solgun, ince boynunu ve omurgasını ortaya çıkarıyordu; her ikisi de zarif bir *dermaglif* yumağıyla kaplıydı. Alışılmadık bir durumdu, özellikle de Jenna'nın ne Cins ne de Cins arkadaşı olduğu düşünüldüğünde.

Bir zamanlar tamamen insandı ama tüm bunlar yirmi yıl önce, Soy'un son uzaylı babası kendi bedeninden Jenna'nın bedenine bir biyoteknoloji çipi naklettiğinde değişmişti. Kadim'in Düzen tarafından öldürülmeden önce kendisinden bir parça bırakmak için muhtemelen nedenleri vardı. Jenna için bu uzaylı DNA'sı ve teknolojisi, kendisine ait olmayan uzun ve sık sık rahatsız edici bir geçmişin anılarıyla birlikte çok sayıda şaşırtıcı fiziksel ve psişik değişim anlamına geliyordu.

Şimdi arşiv odasının gömme kitaplıklarını kaplayan, elle yazılmış sayısız ciltlik günlükleri dolduran işte bu anılardı.

"Brock'la Atlanta'dan geldiğinizi duymamıştım," dedi Dare.

Jenna parmaklarını raftaki birkaç derginin sırtında gezdirdi ve yanlış yerleştirildiği anlaşılan bir tanesini yeniden düzenlemek için durakladı. "Bu sabah şafaktan önce geldik. Erken gelmek istedim, bu hafta sonundaki zirveden önce burada biraz iş yapmak istedim. Dante ve Tess bu gece geliyorlar. Tegan ve Elise de. Anladığım kadarıyla diğer herkes önümüzdeki birkaç gece içinde gelecek."

Dare başını salladı. Lucan ona dünyanın dört bir yanındaki çeşitli komuta bölgelerinden gelen tüm Tarikat büyüklerinin ve eşlerinin bir araya geleceğini bildirmişti. Hepsini tekrar görmek güzel olacaktı. Savaşçılar ve eşleri

Ancak Dare, halka açık toplanma çağrısının GNC üyeleri tarafından kışkırtılan bir emir gösterisinden başka bir şey olmadığı gerçeğine içermekten kendini alamadı. Tarikat'ın barış zirvesini gönülden desteklediğini ve GNC'nin şartlarına sorgusuz sualsiz uyacağını dünyaya göstermek için bir araçtı. Tüm bu politikalar onu iğrendiriyordu.

Jenna omzunun üzerinden ona baktı. "Sen de gala resepsiyonunda olacak mısın Darion?"

Homurdandı. "Ben, maymun kıyafeti içinde? Mümkün değil. O GNC palavracılarının yüzüklerini öpmek yerine yapabileceğim yüzlerce şey var. Bu onların işe yaramaz kışkırtmalarını öpmek için de geçerli."

Jenna'nın kaşları yukarı doğru kalktı. "Babana çok benziyorsun, bunu biliyor muydun?"

"Ben onun gibi değilim," diye ısrar etti Dare. "Dizginleri insanlara bırakmaya çok istekli. Onların kırılğan egolarına karşı çok dikkatli davranıyor, oysa Düzen'in sıkı bir şekilde kontrolü elinde tutmasıyla dünya daha iyi bir yer olabilirdi -insanlık ve bizim için daha güvenli bir yer."

"İnsanlara sorarsanız, tam tersini iddia edeceklerdir. Er ya da geç savaş çıkar." Jenna ona doğru yürüdü ve masanın kenarına oturdu. "İlk Şafak'tan önce işler farklıydı, daha basitti. Irklar kendi başlarının çaresine bakar, gölgelerde yaşarlardı. Artık insanlara açık olduğumuz için daha fazla özgürlüğümüz var. Artık varlığımızı gizlemek zorunda olmadığımız için daha fazla güce sahibiz ama bunun bir karşılığı var. Ve barışı korumak için yürümemiz gereken çizgi daha da ince. Lucan'ın eylemleri artık tüm Irk ulusunu etkiliyor. Bu sorumluluğu hafife almıyor."

"Bu yükü omuzlamasına yardım edecek kimseye de güvenmiyor." Dare gözlerini Jenna'nın bilge ifadesinden kaçırdı ve başını iki yana salladı. "Kimseye yararlı olabileceği, hatta belki kendisi kadar yetenekli olabileceği konusunda kredi vermiyor, eğer bunu kanıtlamaları için onlara yarım bir şans verseydi."

Adam tekrar ona baktığında Jenna bilmiş bir gülümsemeyle ona sarıldı. "Hâlâ onunla aynı savaşı veriyorsun, değil mi? Bir gün kendine gelecektir, Darion."

Alay etti. "Babamla tanıştın mı? O eğilmez."

"Gördüğüm kadarıyla oğlu da öyle." Hâlâ gülümseyerek, açık dergide ne okuduğunu görmek için eğildi. "Ah, bu en eski ciltlerden biri. İlk Şafak'tan önce bunun üzerinde çalışıyordum."

Dare dikkatini son birkaç haftadır üzerinde çalıştığı günlüğe verdiğinde politikanın yarattığı hayal kırıklıkları ve ebeveynlerin endişeleri bir kenara bırakıldı. "Bu sayısal dizinin ne olabileceğini biliyor musun?"

Jenna el yazısıyla yazılmış sayfaya baktı ve hafifçe omuz silktilti. "Kaydettiğim şeyler her zaman mantıklı olmuyor. Bazen semboller ya da rakamlar var.

-bunun gibi- benim için hiçbir şey ifade etmeyen ama Kadim'in anılarında gördüğüm ya da duyduğum için yazmayı ihmal etmediğim şeyler."

Dare başını salladı ama beklediği cevap bu değildi. "Bu, günlüklerde aynı dizinin görüldüğü tek olay değil."

"Gerçekten mi?" Jenna'nın gözleri ilgiyle parladı.

Dare ona "Şimdiye kadar bulduğum diğer iki ciltte de aynısı var," dedi. "Bahse girerim eninde sonunda daha fazlasında da bulacağım."

"Peki, neyi bekliyoruz? Bakalım haklı mısın?" Jenna masadan kayarak kalktı ve yakındaki kitaplıklardan birine doğru ilerlemeye başladı. Narin sandaletlerini tekmeledi ve yüksek bir rafa uzanmak için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. "Önce eski ciltlerden başlamalıyız, sonra da zaman içinde ilerlemeliyiz."

Dare, Brock'un derin sesi odaya girmeden bir saniye önce havanın değiştiğini hissetti. "Seni burada bulacağımı tahmin etmeliydim." Devasa savaşçı Darion'a başıyla selam verdi ama koyu kahverengi gözleri sadece arkadaşının üzerindeydi. "Bu kadını işinden alıkoymak neredeyse imkânsız. Bilirsin, daha küçük bir adam kompleks yapabilir."

Brock'un üzerinde kömür grisi bir takım elbise ve koyu şarap rengi bir gömlek vardı; gömleğin düğmeleri, *dermagliflerinin* kavisli kuyruklarının koyu teninde gezindiği boyun kısmından açık bırakılmıştı. Dare bu sert Breed savaşçısını savaş teçhizatı dışında nadiren görmüştü ve her ne kadar onu pırıl pırıl ve medeni bir şekilde görünce kıkırdamak istese de, Brock'un Jenna'ya sevgi dolu bakışlarından *GQ* kıyafetinin tamamen onun için olduğu anlaşılıyordu.

Onunla yüzleşmek için dönerken yüzünde beliren cevap gülümsemesi bunu onun da bildiğini gösteriyordu. "İş mi? Kimin işe ihtiyacı var ki?" Sandaletlerini aldı ve onu bekleyen kollarına girdi. "Birdenbire işten kaytarmak için dayanılmaz bir istek duymaya başladım."

Brock sırtarak Darion'a kısa ve sinsî bir bakış attı. "Bu kulağa hoş geliyor. Belki de akşam yemeği randevusu rutinini atlayıp doğrudan okulu asma kısmına geçmeliyiz."

Jenna güldü. "Ne yani, bu harika elbiseyi ziyan mı edeyim?"

"İnan bana," diye homurdandı Brock, nefesini alçaltarak, "boşa gitmiş sayılmaz."

Brock Jenna'yı aç ve sınır tanımayan bir öpücüğe boğarken Dare kıkırdadı. Böyle bir tutkuyu bir daha yaşayıp yaşayamayacağını merak ediyordu. Kendi eşini almak istemesine neden olacak kadar güçlü bir tutku. Sonsuza dek sürecektürden bir şeydi bu, huzursuz enerjisini yakmak ve kan ihtiyacını gidermek için kullandığı sıradan, terli karşılaşmalar değil.

Brock arkadaşının boynuna sokularak, "Hadi buradan gidelim," diye mırıldandı. "Dışarıda akşam yemeği isteğe bağlı."

"Bir saniye bekle." Onun kucağından kaçtı ve rafın uzak köşesinden ince bir günlük çıkarmak için kitaplıklardan birine doğru koştu. Geri döndü ve deri ciltli, eskimiş cildi Dare'e uzattı.

"Bu da ne?" diye sordu, elindekini ondan alarak.

"Benim ilk günlüğüm. Tarikat'ın Boston'daki eski yerleşkesine geldikten sonraki haftalarda yazdım."

Darion elini solmuş kahverengi kapağın üzerinde gezdirdikten sonra kitabı dikkatle açtı. Sırt hafifçe çatladı, sayfaları çevirirken kırılmanlaştı ve Jenna'nın günlüğü dolduran kalın yazısına baktı.

"İrki gerçekten incelemek ve kendi tarihini öğrenmek istiyorsan, en başından başlamalısın." Ona gülümsedi, bir zamanlar insan olan gözleri, ırkının en bilge yaşlısı kadar bilge bir bakışla onu tutuyordu. "Ayrıca bu kitap sayesinde babanı daha iyi anlayabilirsin."

Darion onun bakışlarını tuttu, sonra savaşçısının ellerinde dikkatle tuttuğu günlüğe baktı.

Tekrar başını kaldırdığında Jenna ve Brock gitmişti.

Darion ilk sayfayı açtı ve okumaya başladı.

Kellan arabayı Brookline'daki kapalı bir halk parkının arkasına sürdü ve eski Wrangler'ın farlarını söndürdü. Mira, New Bedford'daki asi üssünden kuzeye yaptığı yolculuk boyunca, Kellan onu gözleri bağlı ve elleri kelepçeli olarak araca bindirdiğinde söylediği sözler dışında tek kelime etmemişti. Doğru, bu gece onunla işi bittikten sonra, nerede olduğu ya da onun ve ekibinin nasıl çalıştığı hakkında hiçbir şey hatırlamayacaktı ama Kellan işini şansa bırakmıyordu.

"Üzgünüm ama bu gerekliydi," dedi ve elindeki bağları çıkarmak için uzandı. "Zaten sahip olduğumuz sorunlardan daha fazlasını riske atamayız."

Onu serbest bırakır bırakmaz Mira göz bağına çözdü ve ona ölçülü bir bakış attı. "Jeremy Ackmeyer'ı öldürecek misin?"

"Ölmesini isteseydim, çoktan ölmüş olmaz mıydı sence?"

"Belki de öyledir." Başını çevirip boş park alanına doğru bakmadan önce gözlerini ona dikti. "Söylediğin her şeyin doğru olduğunu nereden bileceğim?"

Kellan nefesinin altından küfretti. "O yaşıyor, Mira. Şartlarımı kabul ettiği sürece hayatta kalacak."

"Hangi şartlar?"

Kadının gözlerini yine üzerinde hissetti ama bu kez camdan önündeki karanlık hiçlik denizine bakan kendisiydi. "Ackmeyer'de istediğim bir şey var. Başka kimsenin eline geçmesine izin veremeyeceğim çok değerli bir şey."

"Yani bu parayla mı ilgili?" Neredeyse kelimeleri tükürüyordu. "Sığınağındaki arkadaşların gibi sıradan bir hırsıza mı dönüştün?"

"Ben hırsız değilim, Mira. Sıradan ya da başka türlü."

"Hayır," diye cevap verdi. "Yaltaklanmalarına ve çizmelerini yalamalarına bakılırsa, onların kralı sayılırsın. Tebrik ederim bu arada. Son sekiz yılda kat ettiğin mesafeyi görünce kendinle inanılmaz gurur duyuyor olmalısın."

Ses tonundaki asit yakıyordu. Bakışlarını ona çevirdi, eğer ondan gerçekten nefret ediyorsa bunun kendisini ne kadar derinden yaralayacağını belli etmek istemiyordu. Şimdi bunu bilmesine izin vermenin ne anlamı olabilirdi ki? "Anlamadığın şeyler hakkında varsayımlarda bulunmamalısın."

"O halde beni aydınlatın. Bowman, değil mi?" Başını salladı, güzel ağzı mizahsız bir gülümsemeyle bükülmüştü. "Kellan Archer, yası tutulan bir kahraman olarak öldü ve yerine asi direnişin lideri Bowman geçti. Bir zamanlar inandığı her şeye ihanet etti."

"Olayları ele alış şeklimden gurur duymuyorum." Ve onun, değer verdiği herkesin ölüp gittiğine inanmasını istemesinin nedenlerinin kalbine ne kadar yaklaştığını düşünmekten nefret ediyordu. "Buraya gelmeyi hiç planlamamıştım Mira. Sadece kendimce sebeplerim olduğuna inanmalısın. Yapmak zorunda olduğum şeyi yaptım."

"Güven mi?" Keskin bir kahkaha attı. "Bunu senden duymak çok güzel. Özellikle de şimdi, burada oturmuş bana eski moda bir zihin fırçalaması yapmak üzereyken. Beni bu gece bu yüzden buraya getirdin, değil mi?"

Motoru durdurdu ve eski Jeep gümbürdeyerek durdu. "Hadi," dedi. "Biraz temiz hava alalım."

Kımıldamadı. "Kaçacağımdan endişelenmiyor musun?"

O anın ağırlığına rağmen gülümsedi. "Hiç kolay pes etmiyorsun, değil mi?"

"Asla."

"Sert olabilirsin Mira ama Breed değilsin," diye hatırlattı ona. "Benden daha hızlı koşamazsın."

"Ve sen de seninle dövüşemeyeceğimden emin oldun. Hırsız meslektaşlarınızın hançerlerimi sakladığını fark etmediğimi sanmayın."

"Bu iş bittikten sonra bıçakları geri alacaksın. Bunu göreceğim."

"İsyancı astların tarafından pusuya düşürülürken düşürdüğüm bile mi?"

Kellan kaşlarını çatı, hazırlıksız yakalanmıştı.

"Ah, bilmiyor muydun?" diye sordu, onun şaşkınlığı karşısında gözle görülür bir memnuniyet duyarak. "Fark etmemiş olmalılar ve geride bırakmışlar. İletişim ünitemi de. Kullandığım arabanın torpido gözünde idi."

Kellan dişlerini sıkarak, "Siktir," diye homurdandı.

"*Homo sapiens*." Mira hiç de dramatik olmayan bir şekilde iç çekti. "Bazen çok dikkatsiz oluyorlar. Eminim Lucan iletişim sinyalinin son on iki saattir neden hareket etmediğini merak edecektir." Ona soğuk, tatmin olmuş bir gülümseme verdi. "İnsanı meraklandırıyor, değil mi? Mürettebatınız daha sonra başınıza bela olacak başka neleri gözden kaçırmış olabilir?"

Kellan bu olasılığı düşündü ve onun haklı olduğunu kabul etmek istemedi. Ama Candice, Doc ve Chaz'i hafife almıştı. Vince'in bile, aşırı güç kullanma eğilimi ve çabuk sinirlenmesinin yarattığı eksileri telafi edecek pek çok artısı vardı. Ekip Mira'nın devre dışı bırakılmış aracıyla ilgili sorunu telefonla bildirmişti ve Nina da o bölgedeki bir bağlantıya ulaşarak plakayı söktürmüş ve hurdalığa çektirmeden önce şasi numarasını kırdırmıştı. Mira'nın iletişim ünitesi büyük olasılıkla şimdiye kadar ezilmiş devre ve tozdan başka bir şey değildi.

"Hadi biraz yürüyelim, Mira." Mira itiraz edemedi ya da ona sözlü bir yayılım ateşi daha açamadan Kellan arabadan indi ve bir saniyeden kısa bir sürede kaputun etrafından dolanarak kapısına ulaştı. Bu hız kasıtlıydı. Oyun oynadığını düşünürse neyle karşı karşıya kalacağını ona hatırlatmaktan zarar gelmeyeceğini düşündü. Kapıyı açtı ve ona inmesini söyledi.

Şaşkınlıkla itaat etti ve adam onu boş parkın huzurlu karanlığına doğru yürüttü.

"Beni burada değil de şehirde fırçalayıp bırakmanı beklerdim."

"Seninle yalnız kalmak istedim," dedi ay ışığının aydınlattığı çimenlerde yan yana yürürken. "Bunu bir otoparkta yapmak ya da etrafımızdaki kalabalık tarafından aceleye getirilmek istemedim."

"Romantik," diye alay etti. "Umarım şehre geri dönerken burası ile Boston arasında saklanan tecavüzcüler ya da isyancılar yoktur."

Kellan lafı duymazdan geldi. "Burada işimiz bittiğinde sana göz kulak olacağım, Tarikat'ın karargâhına sağ salim döndüğünden emin olacağım."

Keskin bir nefes verdi. "Bana iyilik yapma. Fark etmediysen söyleyeyim, ben kocaman bir kıyım, büyüdüm."

Fark etmişti. İlk kez Mira on beş yaşındayken fark etmişti. Her zamanki gibi kavgacı ve inatçıydı ama o yıl soluk sarı saçlarıyla saz gibi ince erkek fatma, bir gecede tüm doğru yerlerde kıvrımları ve sonsuza kadar uzanan bacakları olan güçlü bir genç kadın olarak ortaya çıkmıştı. O yaz Tarikat'ın eğitim programında göz kamaştırıcı Mira'yla dövüşmek için sıraya giren tek erkek o değildi.

Ama bugün hâlâ anlayamadığı bir nedenden ötürü, kızın gözü sadece onun üzerindeydi. Sekiz yaşında sinir bozucu bir çocukken, büyükbabası Lazaro Archer hariç tüm ailesinin katledilmesinden sonra Tarikat'ın koruması altına giren bu asık suratlı gençten vazgeçmeyi reddederek ona en iyi arkadaşı adını vermişti.

Mira, ona en son bu kadar yakın olmasının üzerinden sekiz yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ büyüleyiciydi. Gözlerinin altında ve ağzının dolgun kıvrımlarında o zamanın izlerini görebiliyordu. Başka bir Cins erkeği eş olarak almamıştı. Eğer alsaydı, aralarındaki kan bağı onun güzelliğini artırırdı. Yaşlanmasını durdurur, gençliğinin bozulmamasını sağlardı.

Kellan bir zamanlar Mira'nın yanında duracak erkeğin kendisi olabileceğini hayal etmişti. Onunla geçirdiği son günün sabahına kadar bunu istemişti. Sonra her şey değişti. İsteddiği şey imkânsız hale geldi ve o gecenin ilerleyen saatlerinde var olmaktan vazgeçti.

Ve şimdi, işte buradaydı, karanlıkta onun yanında yürüyordu. Her hakkı olduğu gibi ondan nefret ediyordu.

Yine de ona dokunma dürtüsü neredeyse karşı koyamayacağı kadar fazlaydı. Ama Kellan ona şimdi dokunursa daha fazlasını isteyeceğini biliyordu. Üzerinde hak iddia edemeyeceği şeyler. Şimdi ve sonsuza dek ulaşamayacağı şeyler.

Bunca yıldır mesafesini korumayı nasıl başarmıştı? Pek iyi değil, diye kendine hatırlattı. Ondan hiç bu kadar uzak olmamıştı. Hem Boston'da hem de Montreal'de onu kaç kez gizlice izlediğinin sayısını unutmuştu, nasıl gittiğini merak ediyordu. Başarılarını gördükçe gururlanıyordu. Şiddetli bağımsızlığı - o inatçı çizgisi - başını belaya soktuğunda hayal kırıklığına uğramıştı.

Uyandıktan ve depoyla birlikte havaya uçurulmadığını fark ettikten sonraki planı Mira ve Tarikat'tan olabildiğince uzaklaşmaktı. Öyle olsaydı herkes için daha iyi olurdu. Şu anda durduğu yer göz önüne alındığında daha da iyi olurdu. Ama basit gerçek şuydu ki, buradan ayrılamamıştı. Mira'nın onun üzerinde kıramadığı bir etkisi vardı.

Kendi kendine dikkatli olacağını, yollarının asla kesişmemesini sağladığı sürece onun bulunduğu yere yakın kalmasında bir sakınca olmadığını söylemişti. Ama eğer içinde biraz onur olsaydı, fırsatını bulur bulmaz mümkün olduğunca uzağa kaçardı.

Mira'nın adımları onun yanında yavaşladı, sonra yüzünü ona dönerek durdu. "O deponun içinde sana ne oldu Kellan?"

Homurdandı, başını belli belirsiz salladı. "Artık bir önemi var mı?"

"Benim için önemli. Bilmek istiyorum." Dudakları birbirine yapıştı ve ona ters bir bakış attı. "Hadi ama. Nasıl olsa hafızamı sileceksin, yani bu gece burada söylediğin ya da yaptığın hiçbir şeyi hatırlamayacağım. Eğer artık bir vicdanın varsa, bu onu temizlemek için mükemmel bir fırsat - bu gerçeği bile benden almadan önce senden sadece birkaç dakika daha nefret edeceğimi biliyorsun."

Bu bir suçlamaydı ve onu kabul etmek istediğinden daha fazla yaralamıştı. "Bunu yapmak zorundayım, Mira. Böylesi herkes için daha iyi olacak."

"Her halükarda senin için kesinlikle daha iyi." Acı, kızgın sözler. Derinden acı çekiyordu, anlaşılabilir bir şekilde. Ama onu en çok üzen, başını aniden aşağı doğru eğmesiydi -gözlerindeki nemli parıltıyı gizlemek için yeterince hızlı olmayan bir hareketti bu.

"Haklısın," diye mırıldandı. "Bunu sana borçluyum."

"Bana gerçeği borçlusun," diye ısrar etti sıkıca, solgun gözleri şimdi parlaktı, ona tekrar baktığında neredeyse kurumuştu.

Onun önünde kırılmasına izin vermezdi. Bunu onun elmas keskinliğindeki bakışlarında görebiliyordu. Ona o yumuşak yanını vermeyecekti. Bu geceden sonra, bir daha asla.

Konuştığında sesi, savaştan sonra gerçekleri anlatan bir asker gibi eğitilmiş ve düzdü. "O geceden beri senin ölümünü binlerce kez zihnimde canlandırdım. Nathan'ın, benim ve ekibimizin geri kalanının önündeydin, o sırada hepimiz yaya olarak ilerliyorduk, sanayi bölgesinde isyancıların hareket ettiğine dair raporlar üzerine nehir kıyısında devriye geziyorduk. Telsizle birkaç şüphelinin peşinde olduğunuzu, yerinizi ve nereye gittiğinizi bildirdiniz. Nathan ve ben o sırada bölgeye en yakın kişilerdik, bu yüzden destek sağlamak için size doğru ilerledik. Deponun içinde kaybolduğunuzu görmek için tam zamanında geldik. İki saniye bile geçmeden patlama oldu."

Kellan başını salladı, geceyi en az onun kadar net hatırlıyordu. Ama bu, ikisinin anlattıklarının farklılaştığı noktaydı. "Asi beni o binaya götürdü. İçeri girip yakınlarda bir yerde canlı patlayıcıların kokusunu alana kadar nedenini anlamadım. Bu bir tuzaktı, Mira. Sen ve Nathan'ın tam arkamda olduğunuzu biliyordum. Patlama sırasında oraya yakın bir yerde olmanız riskini göze alamazdım."

"Ama sen oradaydın," dedi, sarı kaşları zihninde parçaları bir araya getirmeye çalışırken örülmüştü. "Patlama olduğunda deponun içindeydin."

"Öyleydim," dedi. "Ama sadece tuzağı bozacak kadar uzun bir süre. C-4'ün ve fünyenin yerleştirildiği yere gittim. Duvarlara bağlanmıştı, söküp atma şansım yoktu, hele de her şeyi patlatmadan. Ben de onu öldürdüm. Her şeyi havaya uçurdum."

Mira ona bön bön baktı. "Hâlâ içerideyken mi patlattın? Patlayıcılar infilak ettiğinde patlamadan kaçmak için saniyelerden daha az vaktin olacaktı."

Tekrar başını salladı. "Tek parça halinde kurtulup kurtulamayacağımı bile bilmiyordum. Ama bu senin ve ekibimden başka birinin patlamada zarar görmesini engellemek anlamına geliyorsa, risk almaya değerdi. Ne olduysa oldu, bomba tam ben mekanın arka kapısını temizlerken patladı. Sarsıntının beni havaya fırlattığını hissettiğimi hatırlıyorum. Dumanın ve kendi yanık etimin kokusunu alabiliyordum. Mystic'in soğuk yüzeyine çarpıp bulanık suya batarken kırılan kemiklerimin daha da parçalandığını hissettim. Ondan sonra, sanırım bilincimi kaybettim. Bildiğim bir sonraki şey, birinin kanlı ve kırık bedenimi kıyıya çekmekte olduğuydu."

Mira yutkundu, onun açıklaması boyunca tamamen sessiz kaldı. "Biri seni kurtardı mı?"

"Candice yaptı." İnsan kadının adını söylediğinde onun neredeyse belli belirsiz irkildiğini gördü. "Candice beni boğulmaktan kurtardı ve arkadaşı Javier'e götürdü, eski bir ordu çavuşu olan Javier beni dikip yaralarımı iyileştirdi. Tanıdığım en iyi saha doktorlarından biridir."

"Doktor," dedi, keskin zekâsı bağlantıyı kolayca kuruyordu. "Senin kim ve ne olduğunu biliyor olmalılar. Asiler neden senin canını bağışlasın ki?"

"O zamanlar asi değillerdi. Vince dışında ekibimden hiçbiri o zamanlar herhangi bir kanun dışı faaliyete karışmamıştı. Bu daha sonra oldu." Boğazını temizledi ve söyleyeceklerinin geri kalanına devam etti. "Her neyse, tekrar bir bütün olabilmem iki ayımı aldı. O zamana kadar sen ve daha önce tanıdığım herkes benim öldüğümü düşünmüştü."

"Yani buna inanmaya devam etmemize izin mi veriyorsun?" Yüz ifadesi kuşkuluydu, sesi kırılmıştı ve öfkeye doğru tırmanıyordu. "Bunu neden yaptınız? Yalan olduğunu bile bile herkesin bu acıyı taşımasına nasıl izin verdin?"

Kellan başını salladı, onun yerinde olsa kendisinin de aynı şekilde hissedeceğini biliyordu. Yüzündeki ıstırapı görmekten nefret ediyordu, oysa onu oraya koyan kendisiydi. "O zamanki sebebim kendi hayatımdan bile daha önemliydi." Bulunduğu yere, o andan itibaren kim olduğuna baktı ve sert bir küfür savurdu. "Her şey farklı. Artık hiçbir önemi yok."

"Bunu yaptığını, beni ve sana değer veren herkesi bir hiç uğruna terk ettiğini mi söylüyorsun?"

"Anlamamı beklemiyorum," dedi ona, elinden geldiğince nazik bir şekilde. "Seni anlamaya zorlamayacağım. Özellikle de şimdi, bunun için çok geçen."

Gözleri onu parçalayan bir bakışla bakıyordu, öylesine şaşkınlık, öfke ve incinmişlik doluydu ki. "Şu anda benden nefret etmekte sonuna kadar haklısın, Mira. Ama benim istediğim asla bu değildi."

"Peki ya aşk?" diye karşılık verdi ona. "Sen de benden bunu hiç istemedin, değil mi?"

Nefesinin altında küfretti. Tanrım, Mira'nın kendisini ona her zaman bu kadar açık bir şekilde teslim etmesinden onur duymuş, alçakgönüllülük göstermişti. Onu en zayıf, öfkeli ve içine kapanık, kendine acıyan bir aptal olduğu zamanlarda sevmişti.

sonsuz dek sefalet içinde yuvarlanmaktan mutlu olurdu. Ama onda kurtarılmaya değer bir şey görmüştü. Onu ışığına çekmiş, kendi başına yürüyebilecek hale gelene kadar zorlamış, daha fazlası olması için ona meydan okumuştı. Mira hayatının bir parçası olmadan asla olamayacağı kadar iyi bir adam olması için.

Onun aşkı değerli bir hediye idi. O zaman hak etmediği ve şimdi de kabul edemeyeceği bir hediye.

Kız ondan uzaklaşmaya başladığında, yapmayacağına dair kendine söz verdiği şeyi yaptı. Ona doğru uzandı, öfkeli ve yaralı, güzel yüzünü nazıkçe ellerinin arasına aldı. "İstediğim bu değildi, Mouse."

"Hayır. Lanet olsun sana, *hayır*." Kızgın ve öfkeli bir şekilde ondan uzaklaştı. Parmağı adamın yüzüne geldi. "Bana böyle seslenemezsin. Ailem bana uzun zaman önce böyle seslendi. Sen aileden değilsin."

"Hayır," diye sessizce itiraf etti. Artık değil, yakınından bile geçmiyordu.

"Sen de arkadaş değilsin. Yaptıklarından sonra değil," diye suçladı, her kesik kelimedede ağır ağır nefes alıyordu. "Şu anda bana yaptıklarından sonra, gerçekten arkadaşım olduğuna inanamıyorum. Bunların hepsi senin için bir şaka mıydı Kellan? Ben senin kafanda sadece bir şaka mıydım?"

"Sen asla bir şaka olmadın, Mira." Onu bir kez daha içine almamak için ellerini iki yanında kavuşturdu. "Bence bundan daha iyisini biliyorsun."

"Öyle mi? Biz büyürken kaç kere beni kendinden uzaklaştırmaya çalıştın?" Kırılğan bir kahkaha attı. "İtmene izin vermeliydim. Bana fırsat verdiğin her seferinde senden uzaklaşmalı ve asla arkama bakmamalıyım. Tanrım, keşke seninle hiç tanışmasaydım!"

"Biliyorum." Ne de olsa onu suçlayamazdı. "Şu anda senin için her şeyi ortadan kaldırabilseydim, kaldırırdım."

Ne yazık ki ikisi için de, bir Breed zihin fırcalaması uzun süreli hafıza üzerinde etkili değildi. Bugünü silebilirdi ama daha eski olan her şey güçlerinin sınırları dışındaydı.

"Bunun son olmayacağını biliyorsun," dedi Mira. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa hafızamı sil, ama bu savaşta yanlış tarafta olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Bir savaşı önlemeye çalışıyorum, Mira."

"Saçmalık!" Ellerini göğsüne dayayarak onu sertçe itti. "Yaptığın şey bir savaşın fitilini ateşleyebilir."

Kellan onu bileklerinden yakaladı, teninin sıcaklığını, parmak uçlarına çarpan nabzının çılgınca atışını fark etmemeye çalışıyordu. Onu kavrayışını serbest bırakmalıydı, bunu biliyordu. Ama şimdi ona sahipti, şimdi

Mira'nın kalp atışlarının kesik kesik temposu içinde yankılanıyordu -kendi kanını karıştıran ve daha hızlı bir tempoda akmasına neden olan bir ritim- Mira'nın gitmesine izin veremezdi.

Mor gözleri yoğun bir şekilde ona baktı. "Önemli bir insan bilim adamının Tarikat'ın koruması altındayken kaçırıldığı duyulursa ne olacağını düşünüyorsun? Kendi saflarımızdan eski bir üye tarafından."

"Bir zamanlar savaşçı olduğumu kimse bilmeyecek," diye ısrar etti. "Kamptaki ekibim dışında kimse benim - yani Bowman olarak tanıdıkları adamın - Breed olduğunun farkında bile değil. Bunca zaman sırrımı sakladılar. Güvenime ihanet etmeyecekler."

Alay etti. "Değer verdiğin insanlara bu kadar güvenmen ne kadar hoş."

Kellan'ın cevap olarak ettiği küfür alçak, kaba ve öfkeliydi. Kendini durduramadan Mira'yı kendine doğru çekti ve affetmeyen bir öpücükle ağzını onunkine yapıştırdı.

İlk başta direndi. Dudakları adamın altında gergindi, adamın saldırısına karşı sıkı sıkıya mühürlenmişti. Bileklerindeki ince kaslar kablolar gibi gergindi, narin, becerikli eller adamın onları sıkıştırılmış bedenlerinin arasında tuttuğu yerde yumruk olmuştu. Hâlâ ona kızgındı, ona yaptığı her şey için, onca yıllık aldatmacadan sonra itiraf ettiği her şey için hâlâ nefretle kaskatı kesilmişti.

Ama Kellan onu bırakamadı. Öpücüğünü derinleştirip dilini kızın yemyeşil ağzının inatçı dikişi boyunca gezdirirken, sonunda savaşın bir kısmı kızın içinden akıp gitti. Kadın boğuk bir iniltiyle dudaklarını ayırdı ve Kellan onu içine çekti, vücudunu kendine yaklaştırdı, uzun bir aradan sonra onun tadında boğuldu.

Kanı alev alev yanıyor, damarlarını kavuruyordu. Bu dişiye duyduğu arzu anatomisinin alt kısımlarına sıcaklık ve açlık gönderirken, dişleri diş etlerinden fırlamış, ağzını doldurmuştu.

Kendi kendine öpücüğün hiçbir anlamı olmadığını söyledi. Birkaç dakika sonra zaten hiçbirini hatırlamayacaktı. Ona gelince, lanetlenmişti. Çünkü, kutsal İsa, bu an hayatının geri kalanında onunla birlikte kalacaktı.

Emin olmak için mahkum.

Çünkü o anda Kellan, Ackmeyer gözaltındayken Mira'yı temizlemenin daha büyük sorunları ertelemekten başka bir işe yaramayacağını anlamıştı. Bu gece daha önce söylediği şey doğrudu: Eğer insan kolluk kuvvetleri onu yeterince çabuk yakalayamazsa, Düzen kesinlikle yakalayacaktı.

Bilmesi gerekirdi.

Bunun olacağını uzun zaman önce görmemiş gibi değildi.

Kellan vahşi, insanlık dışı bir hırıltıyla onun öpücüğünden ayrıldı. Konuştuğunda sesi boğazında çakıl taşları gibiydi, istemekten ve ikisinin de hayatını ne kadar kötü mahvettiğinin keskin kenarlı gerçekliğinden dolayı pürüzlüydü. "Benimle gel."

Mira nemli, kızarmış dudaklarını ovuşturdu. Gözleri de aynı derecede morarmış ve inanılmaz derecede iri görünüyordu, ona özlem ve pişmanlık karışımı bir duyguyla bakıyordu. "Benden kurtulmanın vakti çoktan geldi, değil mi?"

"Planlar değişti," diye hırladı. Kızın elini daha sıkı tuttu ve onu cipe geri götürdü. "Bundan sonra hiçbir yere gitmeyeceksin."

BİR SAAT SONRA, MİRA'NIN DUDAKLARI HALA KIPIRDIYORDU VE HAYATTAYDI

Kellan'ın davetsiz öpücüğünden. Kanı hâlâ damarlarında dolaşıyordu, öfkeden ve kabul etmeyi reddettiği aynı derecede ateşli bir şeyden dolayı sıcaktı. Kellan onu Boston'ın güneyine, New Bedford şehrine götürüp üç tarafı Atlantik'e doğru çıkıntı yapan düz, ışıksız bir burna doğru ilerletirken, Kellan'ın ağzının onunkinde kalan anısını silmeye çalıştı.

"Burayı biliyorum," diye mırıldandı Jeep çatlak, bakımsız asfaltta yuvarlanırken.

Yol, İlk Şafak ve onu takip eden savaşlardan önceki günlerde bir zamanlar park olan bir yerin girişine çıkıyordu. Ondan çok daha önce, başka bir savaş sırasında, bu geniş, otlarla kaplı arazi ve onun en ucundaki bodur, uzun D şeklindeki yapı bir insan askeri tesisi olarak hizmet vermişti. Mira, bir zamanlar tarihi Fort Taber'e gelen ziyaretçileri karşılayan, kurşun izleriyle dolu, hırpalanmış tabelaya baktı.

Şimdi alan otlarla boğulmuş, çalılıklar ve böğürtlenlerle sıklaşmıştı. İleride, beton bloklardan oluşan bina, karanlık yapraklar ve karışık sarmaşıklar tarafından neredeyse tamamen gizlenmiş, yasaklayıcı bir kaleydi. Kellan arabayı kalenin üzerine sürdü ve yan tarafından dolandı, kalenin girişinin esneyen siyah ağzına yaklaştıklarında farları söndürdü. Karanlığın içine doğru yuvarlandı. İçeride yanan küçük ışıklar eski, kullanılmayan bir top bataryasının içini aydınlatıyordu. İleride Jeremy Ackmeyer ve onu kaçırmak için kullanılan siyah minibüs duruyordu.

Mira, Kellan'a alaycı bir bakış atarak, "Pek de filo garajı sayılmaz," dedi.

"Tarikat'ın derin ceplerine sahip değiliz." Minibüsün yanında durdu ve cipin frenini çekti. "Sahip olduklarımız için çalışıp didinmek zorundayız - ne kadar yetersiz olursa olsun."

Bunu bir suçlama ya da şikâyet olarak değil, sadece bir gerçek olarak söylemişti. Ama sesinde alçakgönüllülüğün en ufak bir notası vardı ve bu, onun bir şekilde utanıp utanmadığını, kendisinin ve takipçilerinin yaşam tarzı için ona özür dilemek zorunda hissedip hissetmediğini merak etmesine neden oldu.

Kellan araçtan indi ve ona da aynısını yapmasını söylemek için etrafından dolaştı. Başka seçeneği olmayan Mira da onu takip ederek mekânın kasvetine daldı. "Belki daha asil bir iş yaparsan müşteri bulman daha kolay olur."

Alay ederek ona doğru döndü. "İstesek görevlerimizi finanse edecek insanlar bulamayacağımızı mı sanıyorsun? Biz kimseye hesap vermeyiz. Olmaması gereken şeyler görüyoruz ve onları durduruyoruz. Emirle dans etmeyiz ya da hassas siyasi ayak parmaklarına basmaktan endişe etmeyiz. Tarikat bile artık bunu söyleyemiyor."

"Görevler mi?" Mira ona karşılık verdi. "Tarikat etrafta dolaşıp sivilleri kaçırmaz ya da diplomatik toplantıları bozmaz. Tarikat barış görüşmelerini sabote etmez ya da işlerine geldiğinde kendilerini dünyanın yargıcı ve jürisi olarak atamaz."

"Belki de yapmalılar." Kellan'ın gözleri sığınağın loş ışığında öfke kollarıyla parlıyordu. "Yapılması gerekeni yaparız, çünkü yapılması *gerekir*."

Park etmiş araçlardan uzaklaşıp geniş ağızlı bir tünele doğru ilerlemeye başladı.

"Çok kendini beğenmişsin," diye seslendi arkasından. "Umarım inançların uğruna ölmeye hazırsındır."

Şimdi döndü ve kıza doğru hışımla geri döndü, gözleri kehribar rengi bir ateşle ışıldarken bile ifadesi karanlık ve düşünceliydi. "Evet, sanırım inandığım şey uğruna ölmeye hazırım. Sakın bana senin de olmayacağını söyleme."

Orada öylece durdu, itiraz edemedi. Onu çok iyi tanıdığından, kendisine yönelteceği herhangi bir inkâra inanmayacaktı. Ona bu şansı da vermedi. Parmakları bileğini sıkıca kavradı ve onu peşinden sürükleyerek siyah tünelden geçirdi ve kademeli bir eğimle başka bir sığınağa çıkardı. Bu sığınağın isyancı üssünün yaşam alanı olduğunu anladı.

Kellan'ın ekibi mekânın seyrek döşenmiş, mağaramsı ana odasında idi. Candice, Vince ve Chaz adını verdikleri diğer adamlarla birlikte ateşli silahları temizliyordu. Doc yıpranmış metal bir masada oturmuş, eski MRE askeri tayınlarına benzeyen bir tenekeden yemek yiyordu. Yanındaki arkaya dönük sandalyeye yaban mersini saçlı bir zayıf oturuyordu.

birden fazla yüz ve kulak piercingi vardı. O ve asilerin geri kalanı başlarını çevirip Kellan'a ve beklenmedik olduğu aşikâr olan arkadaşına baktıklarında, parmakları tablet bilgisayarın dokunmatik yüzeyinde en küçük bir ritmi bile atlamadan uçuyordu.

Sesini ilk bulan Candice oldu. "Her şey yolunda mı patron?" Başını salladı, eli hâlâ Mira'nın bileğinde sıkıca bağlıydı.

"Rotayı biraz değiştiriyorum. Şu anda tutsaklarımızdan birini serbest bırakmanın bize kazandıracığı bir şey yok. O yüzden kalmasına karar verdim."

Vince kaşlarını çatı. "Sence bu akıllıca mı, onun kim olduğunu falan düşünürsek? İçlerinden birini elimizde tutarsak, bu bizi Tarikat'ın hedefi haline getirebilir."

Kellan'ın yanıtı hızlı ve vurgusuzdu. "Biz zaten Tarikat'ın hedefiyiz. Haber onlara ulaşır ulaşmaz -ki bu sadece bir zaman meselesi, en fazla birkaç saat- Lucan Thorne ve savaşçıların düşmanı olacağız."

Vince kalın parmaklarını bulaşık suyu gibi sarı saçlarında gezdirerek düşündü. Sonra aniden anlamış gibi başını salladı, ağzının kenarında düşmanca bir gülümseme belirdi. "Başka bir deyişle, Tarikat'a karşı bir koz kullanmamız gerekebileceğini düşünüyorsun. Ackmeyer'le işler kötüye giderse bir tür pazarlık kozu mu?"

Kellan homurdandı ve adamını ölümcül, kehribar parlaklığında bir bakışla kıstırdı. "Bu kadın, bu savaşçı," dedi Vince'e ve diğerlerine birlikte hitap ederek, "onunla sadece ben ilgilenirim. Benim gözetimim altında ve sadece benim idareimde kalacak. Anlaşıldı mı?"

Mırıldanan bir onay korusu ona hemen cevap verdi ama Kellan çoktan Mira'yı da yanına alarak yoluna devam ediyordu. Onu asi mürettebatından uzaklaştırıp kendi özel odasına götürdü. Mira'nın bu mütevazı odanın Kellan'a ait olup olmadığını sormasına gerek yoktu; onun kokusunu her yerinden alabiliyordu, uzun zaman önce tüm duyularına kazınmış olan o karanlık, baharatlı sıcaklığı.

Kapıyı arkalarından kapattı ve sonunda onu tutmayı bıraktı. "Eğer benimle işbirliği yaparsan, Mira, seni zapt etmeye gerek duymayacağım."

"Çok duyulandım," dedi ve onun tek kişilik yataktan bir battaniye çekip yere atmasını izlerken ona ters ters baktı.

"Ama kaçmak için bir hamle yaparsan," diye devam etti, "ya da görev hedeflerime herhangi bir şekilde müdahale etmeye kalkışırsan, bu iş bitene kadar seni bir hücreye kapatırım."

Adam sert bir şekilde konuşurken onu inceledi, robotik hareketlerini ve gözlerinin kısacık bir anın ötesinde ona hiç odaklanmayışını izledi. Adam da belki en az onun kadar bunun bir parçası olmaktan nefret ediyordu. Ama bunu sona erdirecek güç sadece ondaydı.

"Bunu durdurmak için artık çok geç değil Kellan. Belli ki arkadaşların işledikleri bu suç yüzünden çok gerginler ve Tarikat'ın yapacaklarından korkuyorlar. Korkmalılar da. Vatana ihanet suçu büyük bir suçtur ve büyük bir ceza gerektirir. Bunu bilmek zorundasınız."

Kellan cevap vermedi ama onun sert çenesindeki bir tendonun öfkeyle kıpırdamasını izledi.

"Daha fazla ilerlemeden Ackmeyer'i benim gözetimime bırakabilirsin." Derin bir nefes aldı, hâlâ Kellan Archer'ın önünde durup, ikinci kez ölmekten önce asi bir beyin olarak teslim olması için ona yalvarıyor olmasının nasıl mümkün olabileceğini anlamaya çalışıyordu. "Jeremy Ackmeyer'ı ve beni bu gece serbest bırak Kellan, ben de Lucan'a ve GNC'ye pişman olduğumu söyleyeyim. Sen ve takipçilerin bize iyi davrandınız."

Kara kaşlarından biri kasvetli bir mizahla çatılmış bir şekilde ona baktı. "Benim durduğum yerden pek de pazarlık sayılmaz."

Mira başını yavaşça salladı. Kellan'ın suçlanacağı düşüncesi göğsünde keskin bir sızı yaratmıştı ama Kellan'ın yaptıkları -şimdiye kadar bile- bir tür karşılık almadan mazur görülemezdi. "Lucan adil davranacaktır, bunu biliyorsun. Olabildiğince adil."

Kellan homurdandı. "Peki ya Ackmeyer ölürse?"

Panik içinden ok gibi geçti. "Onu öldürmediğini söylemiştin. Öldürmeyeceğini-"

"Şartlarımı kabul ederse," diye hatırlattı Kellan ona. "Ama kabul etmezse ..."

Mira'nın boğazı adamın sesindeki paralı asker tonu karşısında daraldı. "Eğer ondan istediğini alamazsan, onu soğukkanlılıkla öldürmekten çekinmeyeceksin."

"Binlerce, belki milyonlarca başka hayatı kurtarmak için mi?" Kellan başını salladı. "Savaş bayrağı altında bundan daha azı için öldürdüm. Sen de öyle."

"Ama bu savaş değil, henüz değil." Mira ona doğru hışımla ilerledi ve yumruklarını onun geniş göğsüne vurmaktan kendini alamadı. Ona saldırma dürtüsüne karşı kendini çelikleştirdi, çünkü ona dokunmanın -öfkeyle bile olsa- sadece onu daha fazla bir şeye doğru kıskırtacağını biliyordu. Ona karşı hissetmeyi göze alamayacağı bir şey, şimdi değil. Hiçbir zaman

Tekrar. "Savaş olmak zorunda değil, Kellan. Eğer bunu şimdi ve burada durdurursan olmaz. Çok geç değil."

Hırıltılı laneti aniden onun sözünü kesti. "*Artık* çok geç. Aylar önce, her şey başladığında çok geçti."

Tekrar küfretti, bu sefer daha vahşice ve yatağın ayak ucundaki sandığa doğru hışım ile yürüdü. Kalçalarının üzerine çöktü, eliyle kilidi çekip çıkardı ve kapağı açtı. "Bir noktada kıyafet değişikliğine ihtiyacın olacak." Katlanmış bir tişörtü ona fırlattı, ardından da yıpranmış eşofmanlarını. "Bende olmayan başka bir şeye ihtiyacın olursa Candice senin için getirecektir."

"Ne ne zaman başladı?" Mira ona doğru yaklaşarak sordu. "Her şeyin aylar önce başladığını söylemiştin. Ne oldu?"

Ayağa kalktı, şimdi onunla yüz yüze duruyordu. "Jeremy Ackmeyer hakkında ne biliyorsun?"

Mira başını salladı. "Temel özgeçmişinin ötesinde mi? Pek bir şey yok." Hatırlayabildiği kadarıyla bilimsel başarılarının ve övgülerinin kısaltılmış bir listesini verdi. Kellan irkilmedi ya da tepki vermedi, görünüşe göre onu şaşırtan bir şey duymamıştı. "Ve belli ki birkaç gün sonra yapılacak zirve galasında Reginald Crowe'dan büyük bir para ödülü almak üzere görevlendirildiğinin farkındasınız."

Onun tepkisizliğini izledi ve şimdi bir şeyi fark etti. "Bu siyasi muhalefet ya da barış zirvesini bozmakla ilgili değil, değil mi? Ackmeyer'de istediğiniz bir şey olduğunu söylediniz..."

Kellan onun araştıran bakışlarını tuttu, gözleri artık kehribar rengi bir öfkeyle parıldamıyordu, ama her zaman onun varlığının özünü delip geçen düz ela renginde, durgun ve soğuktu. "Üç ay önce New York'ta bir Darkhaven erkeği insan haydutlar tarafından sokak ortasında vuruldu. Masum bir Breed sivili, bir hükümet aracısıyla uzaklaşan adamlar tarafından hiçbir uyarı ya da neden olmaksızın öldürüldü."

Mira kaşlarını çatarak ve şüpheyle düşündü. "Yakın zamanda böyle bir cinayet işlenmedi. Manşetlere çıkabilirdi. Hatta hâlâ haberlerde olurdu."

"Ceset yok. Tanık yok," diye yanıtladı Kellan. "Ya da onlar öyle sanıyordu." "Ne demek istiyorsun?"

"Bir kadın her şeyi görmüş. Cinayetin işlendiği sokağın üzerindeki dairesinin penceresinden izlemiş." Kellan'ın ifadesi acımasızdı. "Ceset yoktu çünkü olay yerinde kül olmuştu, Mira. "Ceset yoktu çünkü

Bu insan piçlerinin onu vurduğu mermiler, sıvı forma dönüştürülmüş süper yoğunlaştırılmış UV ışığından yapılmıştı. Vampirleri öldürmek amacıyla üretilmiş mermilerdi."

Mira bir an düşündü, sonra inanmaz bir kahkaha attı. "Hadi ama Kellan. Bundan daha iyisini yapabilirsin. Sıvı UV mermileri kullanan hükümet suikastçıları mı? Bu tür bir teknoloji tamamen bilim kurgu. Böyle bir şey yok."

"Öyle değil mi?"

"Hayır," diye ısrar etti. "Bir kere, potansiyel olarak yıkıcı silahlanma yasağını ihlal ediyor. Onay için GNC'den asla geçemez. Bir diğeri, Tarikat kişisel olarak bu tür bir silahın geliştirilmesine asla izin vermez. UV mermileri gibi potansiyel olarak yıkıcı bir şeyin ortaya çıkmasına izin vermeden önce onu yok ederlerdi."

Omuz silkti, ikna olmamıştı. "Yine de öyle olduğu açık." "O zaman kanıtla."

Hiçbir şey söylemedi, sadece koyu renk kot pantolonunun cebini karıştırdı ve kullanılmış bir mermi kovanı çıkardı. "Kadın bunu ölü vampirin küllerinden çıkardı. Adam onun sevgilisiymiş. Hiç düşmanı olmadığını, gün doğmadan önce evine doğru yürürken insanların ona saldırdığını, Irk karşıtı hakaretlerle onu kışkırtmaya başladığını, sonra da bir hayvan gibi vurarak öldürdüğünü söyledi. Daha da kötüsü."

Mira boğazındaki öfkeyi bastırmak için yutkundu ve iz bırakmamış, kullanılmış mermiye bakarak Darkhaven erkeğini seven kadının, onun gözlerinin önünde öldürüldüğünü gördüğünde hissetmiş olabileceği dehşeti hayal etti.

"Kime güveneceğini ya da nereye gideceğini bilmiyordu," dedi Kellan. "Bu yüzden bize geldi."

"Kim o?"

"Onu birkaç dakika önce diğer odada gördünüz-Nina. Candice'in bir arkadaşı, şimdi de benim ekibimden biri."

Mira başını iki yana salladı, duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. "Bana bundan bir şekilde Jeremy Ackmeyer'in sorumlu olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Kellan mermi kovanını ondan aldı ve cebine geri koydu. "Bu onun teknolojisi. Bunca zaman aldı ama sonunda teknolojinin izini Ackmeyer'e kadar sürdük. Laboratuvarını basmayı planlıyorduk ama orası bir kale gibi.

-Hatta evinden bile daha fazla. Ama sonra Ackmeyer'in harekete geçeceği haberi geldi. Evinde bir güvenlik eskortu bekliyordu."

"Ben," dedi Mira, kendini bir piyon gibi hissederek.

"Hızlı hareket etmemiz gerekiyordu," diye açıkladı Kellan. "Ackmeyer'in Tarikat'tan bir eskort beklediğini bilmiyordum. Bu bir gündüz operasyonuydu ve Tarikat'ın savaşçılarının kabaca yüzde doksan dokuzu gece devriyesindeydi-"

"Sana istihbaratı kim verdi?"

Kellan ona baktı. "Şehirde kaynaklarımız var."

"Horoz," diye tahmin etti ve adam bunu inkâr etmeyince mizahsız bir kahkaha attı.

"Adam çöp gibi," diye itiraf etti Kellan, "ama amacına hizmet ediyor."

"Ackmeyer ile birlikte eskortluk görevine atanmamın sebebinin o olduğunu biliyor muydun?" Dudaklarını büzdü, başını belli belirsiz salladı. "La Notte'deki kafes arenasında o kıvılcı saçlı piçi şişlediğim için Lucan'dan aldığım bir cezaydı. Kalbini hedef almalıydım."

Kellan kaşlarını kaldırdı. "Ondan gerçekten nefret ediyorsun."

"Tüm isyancılardan nefret ediyorum," dedi sertçe. "Benden aldıkları için onlardan nefret ediyorum."

Kellan onun kaynayan bakışlarını karşıladı ve tuttu. Sonunda konuştuğunda sesi ayıktı, pişmanlık doluydu ama özür dilemiyordu. "Ve şimdi beni de bu sayıya dahil ediyorsun."

"Düşman olmamızı hiç istemedim Kellan. Bunu sen yaptın, ben değil. Şu anda bunu kesinleştiriyorsunuz ve bu gerçeği yalnızca siz değiştirebilirsiniz."

Onu izledi, her şeyin korkunç bir hata olduğunu ve bunu düzelteceğini söylemesini bekledi. Onu hâlâ sevdiğini ve bir şekilde, birlikte, keskin ve ölümcül dişlerle üzerlerine kapanan bu karanlık tuzaktan geçmenin bir yolunu bulacaklarını söylemesini bekledi.

Ama o bunların hiçbirini söylemedi.

"Kaçmaya çalışmak ya da operasyonuma müdahale etmeye kalkışmak konusunda söylediklerimi hatırlamanı rica edeceğim. Bunun senin için zaten olduğundan daha zor olmasını istemiyorum, Mira."

Adamın sesindeki pişmanlığa karşı kendini çelikleştirdi, bunun yerine söylediği hiçbir şeyin onu fikrini değiştirmeye ikna edemediği gerçeğine odaklandı. Adam sekiz yıl önce olduğu gibi şimdi de onun için kaybolmuştu.

"Bana acıma, *Bowman*. Buna ihtiyacım yok. Senden gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Uzun bir süre ona baktı, sonra belli belirsiz bir baş hareketiyle kabul etti ve kendisi dışarı çıkıp asi birliklerini strateji toplantısı için çağırırken onu odasında yalnız bıraktı.

Saat gece yarısını geçmişti ve kimse Mira'dan haber alamamıştı. D.C.'den gelen haberlere göre Lucan Mira'nın görevinden haber alamadığı için kızgındı ama Nathan Mira'nın bütün gün kendisinden haber alamadığını duyunca bir şeylerin fena halde ters gittiğine dair soğuk bir şüpheyne kapıldı. Bu yüzden aynı gece ekibini toplayıp Jeremy Ackmeyer'in yaşadığı batı Massachusetts kırsalına gitmişti.

Münzevi bilim adamının evinde buldukları şey bir sürü kötü haber ve belaydı.

Ay ışığıyla aydınlanmış çimenlik, derin lastik oyukları ve parçalanmış far camlarıyla yara bere içindeydi. Yanmış lastik, asfalt araba yolunu siyaha boyamıştı. Nathan'ın sadece Mira'nın Order tarafından verilen 9 mm'lik silahı olduğunu tahmin edebildiği yarım düzine boş kovan yere saçılmıştı.

Ondan ya da aracından iz
yok. Jeremy Ackmeyer'den iz
yok.

Elijah, "İçeriye bir şey atılmamış ama boğuşma izleri var," diye söylendi. Jax'le birlikte evin önünden geçip açık garaj bölmesinin yanındaki Nathan'a yaklaşırken yüzü karanlıkta ciddiydi. "Kim olurlarsa olsunlar, bu adamlar ne için geldiklerini çok iyi biliyorlardı ve onu ele geçirdikten sonra da hiç vakit kaybetmeden kaçtılar."

"Ve şimdi Mira onların elinde." Nathan'ın sesi, Tarikat'tan birinin düşmanın eline geçtiği düşüncesiyle içinde kaynayan öfkeden hiçbir şey yansıtmıyordu. Bu kişinin Mira olması, ona ailesinden biri kadar yakın bir kadın olması, kanının damarlarında soğuk ve hızlı akmasına neden oldu.

"Hey, Kaptan," diye seslendi Rafe ona, çatışmanın en kötüsünün yaşandığı anlaşılan yan çimenlikten acımasızca. "Şuna bir baksanız iyi olur."

Nathan oraya doğru yürüdü, burun delikleri sızan yakıt ve araç sıvılarının kimyasal kokusuyla doldu. Gecenin ılık havasında başka bir koku da süzülüyordu; Mira'nın kanının zambak gibi tatlı parfümü.

Küçük damlacıklar çimenleri ve parçalanmış toprağı lekeledi. Nathan kirlenmiş çimenlerin üzerine çöktü, parmaklarını kuruyan sıçramaların üzerinde gezdirdi.

Breedmate savaşçısının kanı ayaklarının dibindeydi. Mira yaralanmıştı ama savaşmadan ölmediğine dair tüm varlığıyla bahse girebilirdi.

"Bunu itiş kakış sırasında düşürmüş olmalı," dedi Rafe, ince, dövülmüş metal bir nesneyi Nathan'a uzatarak.

Ne olduğunu anlamak için bakmasına gerek yoktu. Mira'nın değerli kılıçlarından biri.

Nathan el yapımı hançeri Rafe'in elinden aldı. Oymalı kabzası parmak uçlarına sertçe değiyordu. Avucunun içinde çevirdi ve karmaşık bir işçilikle yapılmış silahın her bir yanını süsleyen kelimeleri okudu: *İnanç. Cesaret.*

Mira'nın ikincisi konusunda hiçbir sıkıntısı olmadığını biliyordu. Diğerine gelince, o bu konuda kesinlikle adil bir yargıç değildi. Nathan mantık ve güçle hareket ederdi, çocukken bir delinin suikastçı saflarında yetişerek ustalaştığı becerilerdi bunlar. İnanç onun için büyü kadar zor bir şeydi. Onun dünya görüşüne göre böyle bir şey yoktu.

Ama umudu biliyordu. Ve soğukkanlı mantığı sayesinde daha soğuk bir öfkenin farkındaydı. Mira'nın sevgili hançerini silah kemerine yerleştirirken içinde bir öfke biriktiğini hissetti.

Hayatta kalacaktı; bunu biliyordu. Bugün onu kaçırın piçlerle -her kim olurlarsa olsunlar, nedenleri ne olursa olsun- savaşacak ve cesareti onu Tarikat'ın ona ulaşmasına yetecek kadar uzun süre hayatta tutacaktı.

Ve bunu yaptıklarında, Nathan onu alan kişinin acı çekmesini sağlayacaktı.

Bugünün bedelini onlara sefil hayatlarıyla ödetmeden önce.

KELLAN ASI SİĞINAĞININ ANA ODASINI ARŞINLADI,

Kemiklerinde, kalın beton duvarların dışında şafağın sökmekte olduğunu haber veren bir kıpırtı hissediyordu. Ekibi saatler önce dağılmış, kampın yiyecek depolarını doldurmak, araçlara yakıt ikmali yapmak, silahlarla ilgilenmek ve üssün güneş enerjisi panelleri ile arazisinin genel bakımını yapmak gibi günlük görevlerini yerine getirmeye başlamıştı.

İrk komutanları için sabah genellikle birkaç saat rahatsız edilmeden uyumak anlamına gelirdi ama Kellan bugün hiç uyumayacaktı. Mira kamerasında saklanırken olmazdı.

Onunla yüzleşmesinden dolayı kanı hâlâ sıcaktı... planlanmamış ama durdurulamaz öpücükten bahsetmeye bile gerek yoktu. Libidosunun tekrarlamak için fazlasıyla istekli olduğu bir öpücük. Ve Kellan biliyordu ki, eğer ona tekrar bu kadar yaklaşmasına izin verirse -küçük bir şekilde bile olsa ona dokunmasına izin verirse

-Onu altında çıplak bırakmanın bir yolunu bulması an meselesiydi.

Kötü, kötü bir fikir.

Ama lanet olsun, bunun düşüncesi içindeki tüm erkeklerin hazır ola geçmesine neden oldu.

Bütün gece odasına dönmemişti. Hayır, uygun bir şekilde rütbesini çağırması ve Candice'i onun yerine göndermişti. Akşam boyunca birkaç kez Mira'ya bakmış, suyu ve yiyecek bir şeyleri olduğundan emin olmuş, tuvaleti ve duşu kullanabilmesi için onu insanların ortak kullandığı sığınak tuvaletine götürmüştü. Candice, Mira'nın yeterince işbirlikçi görüldüğünü rapor etmişti ama Candice onu silah zoruyla kalenin içinde dolaştırırken Mira'nın gözleri etrafını incelemeyi, her köşeyi incelemeyi hiç bırakmamıştı.

Tanrım, Mira'ya bu şekilde davranmak zorunda kalmak, onu hiç istemediği bir savaşın çapraz ateşine sürüklemek onu öldürüyordu. Kazanmak bir yana, sonunda hayatta kalamayacağından bile korkuyordu. Ve şimdi bir zamanlar

Onun için her şeyden daha önemli olan şey, odasının kilitli kapısının ardında oturuyor ve ondan nefret ediyordu. Bu sefer sonsuza dek ölmesini diliyordu.

Berbat senaryolar söz konusu olduğunda, işlerin nasıl daha da kötüye gidebileceğini hayal bile edemiyordu.

Zayıf bir yanı şimdi ona gidip af dilemekten başka bir şey istemiyordu. İstediklerinin bu olmadığını anlamasını sağlamaya çalışıyordu. Aslında bu tam da kaçınmak istediği şeydi. Bunca yıl, bunca zaman, onu önemseyen herkesten, sevdiği herkesten uzaklaşmıştı.

Ama yeterince ileri gitmemişti.

Kaderden kaçamazdı ve işte şimdi yüzüne sert bir şekilde çarpıyordu.

Kellan nefesinin altında acımasızca küfretti ve asi sığınağının ana odasından dışarı çıktı. Mira'yı arama isteğine direndi, bunun yerine botlarını eski kalenin derinliklerindeki nezarethaneye doğru çevirdi.

Gaza gelmiş ve agresif olduğu için, tehdidinin bir kısmını gerçekten hak eden kişiyi ziyaret etmek için daha iyi bir zaman düşünemezdi. Jeremy Ackmeyer, penceresiz beton bloklardan oluşan on metreye on metrelik bir küpün nemli karanlığında oturuyordu. Ağır bir demir parmaklık anahtarlı bir kilitte sabitlenmişti, hücrenin parmaklıkları eskilikten paslanmış ama aşılamazdı. Ackmeyer onları denemeye niyetli görünmüyordu.

Zayıf ve sıırım gibi, sarkık bir kot pantolon ve eskimiş ekose düğmeli bir gömlek giymiş olan Jeremy Ackmeyer hapishanesinin ortasında hareketsiz duruyordu. Uzun, faremsi kahverengi saçları alnına ve kalın gözlüklerinin üzerine dökülmüştü. Ackmeyer'in başı öne eğikti, ince kollarını kendine sarmış, ellerini sıkıca kavuşturmuştu. Kellan parmaklıklara yaklaşırken ihtiyatla başını kaldırdı ama bir şey söylemedi.

Candice'in saatler önce ona getirdiği yemek tepsi hücrenin beton bankında el değmeden duruyordu. Elbette, teneke konserve MRE'ye yemek demek muhtemelen abartılı olurdu. Kellan'ın ya da onun türünün insanların beslenme tercihleriyle ilgili herhangi bir deneyimi olduğundan değil.

"Sorun nedir, Ackmeyer? Asi menü seçenekleri hoşuna gitmedi mi?" Kellan'ın alçak sesi mekânın duvarlarında yankılandı, kin dolu bir karanlıktı. "Belki de damak tadınız böyle sıradan yemekler için biraz fazla zengindir."

İnsanın gözleri, gözlüklerinin çarpıtıcı camlarının arkasında bir kez kırıştı. Sertçe yutkundu, gırtlığı titredi. "Aç değilim. Bir şeyler yemek istiyorum."

bu hücreden dışarı. Küf kokuyor ve köşede siyah bir küf büyüyor."

Kellan sıırttı. "Hizmetçiyi derhal kovacağım."

"Bu korkunç derecede sağlıksız. Aslında zehirli," diye devam etti Ackmeyer, kibirli olmaktan çok korkmuş görünüyordu. Ayaklarının üzerinde kıpırdandı, hareketleri garip ve endişeliydi. Şeytani bir bilim adamından çok gergin, kafası karışık bir çocuk gibiydi. "Bu havadan yayılan bir zehir. Sporların milyonlarca katlanarak çoğaldığının farkında mısın? Ölümcül derecede tehlikeli olan bu sporları şu anda ciğerlerimize çekiyoruz. Bu yüzden, lütfen ... eğer isterseniz, bu hücrenin kilidini açın ve beni dışarı çıkarın."

Kellan, adamın mikroskobik bakterilerden, şu anda karşı karşıya olduğu diğer, daha bariz tehditten daha çok korkuyor görünmesine inanamayarak baktı. Eğer bu bir rolse, adam birinci sınıf bir oyuncuydu. "Ben söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorsun. Bu da ya nefesini tutman ya da nevrozlarınla çabucak barışmayı öğrenmen gerektiği anlamına geliyor."

Ackmeyer, Kellan'ın kısık ses tonuyla geri çekildi. Kıvrılmamış gömleğinin etekleriyle oynadı, ince kaşları çatıldı. "Peki ya kadın?"

"Peki ya o?" Kellan homurdandı.

"Her şey olduğunda o benim evimdeydi. Bayılmadan hemen önce bana seslendiğini duydum." Başını kaldırdı, kahverengi gözleri endişeli bir bakışla yumuşamıştı. "O ... iyi mi?"

"O seni ilgilendirmez." Kellan demir parmaklıklara yaklaştı ve parmaklıkların arasından Ackmeyer'e baktı. Sığınağın sessizliğinde yakıcı ve sert bir kahkaha attı. "Başka bir insanı önemseydiğini düşünmemi istiyorsun, değil mi? Eğer merhamet arıyorsan, benden bulamazsın."

Ackmeyer gözlerini hızla kırıştırdı ve başını belli belirsiz salladı. "Nasıl isterseniz öyle hissetmekte özgürsünüz. Saldırı benim evimde gerçekleştiğine göre, bunun kadınla değil benimle ilgili olduğunu varsayıyorum."

"Zekice bir gözlem," diye hırladı Kellan. "Neden şimdi kendini bu asi sığınağının içinde, kilitli, küften delik deşik olmuş bir hücrede karşımda otururken bulduğuna dair bir tahminde bulunmak ister misin?"

Ackmeyer yavaşça onun bakışlarıyla buluştu ama cılız vücudunu bir titreme sardı. "Benden fidye almayı ya da beni öldürmeyi planladığınızdan şüpheleniyorum."

Kellan soğukkanlılıkla, "Başka bir adamın kanı üzerinden zengin olmak istemiyorum," diye cevap verdi. "Öyle mi?"

"Hayır." Ackmeyer'in cevabı anında ve inançla doluydu. "Hayır, bunu asla yapmam. Hayat değerlidir."

Kellan'ın kaba alaycılığı onun sözlerini kısa kesti. "O hayat Cinslerden birine ait olmadığı sürece, değil mi?"

Gözlerinin alev alev yandığını biliyordu. Bu insanın yıkıcı dehasına duyduğu nefretin kehribar rengi sıcaklığı görüşüne akıyor, Kellan'ı bilim adamına yumrukları ve dişleriyle saldırmaktan alıkoyan yetersiz bir bariyer olan kalın metal kafesin içinden bakarken dünyasını kızıla boyuyordu.

Ackmeyer bu tehdidi şimdi tam ve gerçek olarak görüyordu. Hücrenin içine doğru daha da geri çekildi ve tam olarak neyle karşı karşıya olduğunu o anda fark etti. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum, yemin ederim!"

"Hayır mı?" Kellan'ın sesi çakıl taşlarıyla dolu bir hırıltı gibiydi. "Aksini kanıtlayacak delillerim var."

İnsan başını çılgınca salladı. "Yanılıyorsunuz! Ben bir bilim adamıyım. Tüm yaşama doğal bir mucize olduğu için saygı duyuyorum."

Kellan karanlık bir kahkaha attı. "Benim gibi, benim türüm gibi bir iğrençlik bile mi?"

"E-evet," diye kekeledi Ackmeyer, sonra birden ne dediğini fark etti. "Yani hayır! Söylemek istediğim bu değildi, sadece burada çok yanlış bir şeyler olduğunu söylemek istemiştim. Size karşı işlediğimi düşündüğünüz suç her neyse, yemin ederim masumum. Bir tür hata oldu. Korkunç bir hata..."

Her ne kadar insanın itirazlarını soğuk, çıkarıcı bir katilin çaresiz inkârları olarak görmezden gelmek istese de, Kellan'ın içinde huzursuz edici bir şey ortaya çıkmaya başladı. Onu son derece rahatsız edici bir farkındalığın eşiğine getiren bir şey.

Bu şey, Jeremy Ackmeyer'e biraz daha yakından bakmasına neden olan ve orada olması gerektiğinden emin olduğu yalanın bir izini arayan bir ciddiyetti.

Kellan zihin gücünün bir hareketiyle hücrenin parmaklıklı kapısının kilidini açtı ve metal ızgarayı zihinsel olarak iterek açtı. Ackmeyer sinerek, ince omurgası küflenmiş beton bloklara dayanana kadar uzak duvara doğru geri çekildi. Kellan nemli hücrenin içine doğru ilerleyerek insanı sıkıştırdı. Üzerine çıkana kadar ilerledi.

"Neden burada olduğunu bilmek ister misin?" Gözlerini Ackmeyer'e dikmiş, genç adamın yüzünün güneş ışığının alevinde kehribar rengi bir parıltıya büründüğünü görmüştü.

Kellan'ın gözleri. "Yarattığınız Irk öldüren ultraviyole teknolojisi yüzünden."

Ackmeyer başını iki yana salladı, sesinin artık korkudan kısıldığı belliydi. "Buradasın çünkü o UV teknolojisi bir Darkhaven sivilini kül etmek için kullanıldı.

Birkaç ay önce sokakta. Sıvı güneş ışığı, tam da sizin türünüzün sahip olmak için can atacağı türden bir eşitleyici." Kellan konuşmaya devam etti ve insanın irileşen gözlerinden akan yaşları görmezden geldi. "Orada durup bu işte parmağın olduğunu inkâr mı edeceksin?"

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. UV ışığını kullanmanın ve sıvıya dönüştürmenin bir yolunu mu keşfettim? Evet. Morningstar projem kapsamında üzerinde çalıştığım birkaç prototipten biri. Ancak verilerimin ya da modellerimin hiçbirisi kamuya açıklanmadı. Ve hepsi ışık getiren teknolojiler, silah değil. Projenin asıl amacı gezegene fayda sağlamak, enerji tüketiminde devrim yaratmak-"

"Eskiden nükleer enerji için de aynı şeyi söylerlerdi." Kellan homurdandı. "Saçmalıklara ayıracak vaktim yok. Teknolojiyi kime sattın?"

"Hiç kimse!" Ackmeyer hücrenin zemininde titreyen, hıçkıran bir yumruya dönüştü. "Henüz testten bile çıkmadı. Ayrıca ben hiçbir çalışmamı kâr amacıyla satmadım. Kesinlikle kimseye zarar vermek amacıyla bir şey yaratmadım. Eğer biri buna sahip olduğunu iddia ediyorsa - eğer dediğiniz gibi biri benim çalışmamı kullandıysa - onu çalmış olmalı. Bana inanmak zorundasınız! Size yanlış bir şey yapmadığımı söylediğimde bana güvenmelisiniz!"

Hayır, ona inanmak zorunda değildi. Güvenmek zorunda da değildi.

Kellan'ın elinde sıradan sezgilerden çok daha güvenilir bir araç vardı.

Uzandı ve Ackmeyer'in titreyen kafatasını avuçladı.

Anlayışın sarsıntısı hızla, reddedilemez bir şekilde geldi.

Kellan'ın Irk yeteneği, Jeremy Ackmeyer'in ruhunun derinliklerinde saklı olan gerçeğin özüne inerek insanın niyetini ortaya çıkardı. Kellan'ın bulunduğu tek şey dürüstlüktü, motivasyonların en safıydı. Herhangi bir suçluluk duygusunun yokluğu.

Vay anasını.

Kellan yanmış gibi elini geri çekti. Farkına vardığı şey acı bir asit gibi içine çökmüştü, aşındırıcıydı ve artık ona dokunduğu için kazınması imkânsızdı.

Jeremy Ackmeyer ona doğruyu söylüyordu. Çalışmalarının Irk'a karşı bir suikast silahı olarak kullanıldığından haberi yoktu.

Kellan dürüst ve masum bir adamın kaçırılması emrini vermişti.

"Durum hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?" Lucan Thorne'un acımasız yüzü Boston Komuta Merkezi'nin duvarındaki düz ekran monitörü dolduruyordu.

Nathan'ın sahadan gönderdiği raporu duyduğunda pek memnun olmamıştı ama Tarikat'ın Birinci Nesil liderinin basit bir eskort görevinin korkunç bir şekilde ters gitmesi üzerine küfredip böğürmeye hakkı varken, Tarikat'ın kendi üyelerinden birinin bir görev sırasında kaybolduğu gerçeğini kabullenmekte zorlandığı açıktı. Bu kişinin çocukluğundan beri Tarikat tarafından yetiştirilmiş bir kadın olan Mira olması, sadece Lucan için değil, Nathan ve o sabah özel konferans odasında onunla birlikte toplanan diğer iki Tarikat üyesi için de kaybın ciddiyetiyle objektif bir şekilde başa çıkmayı daha da zorlaştırıyordu.

Son yirmi yıldır Boston operasyonunu yöneten Breed savaşçısı Sterling Chase, odada eşi Tavia'nın yanında ağırbaşlı bir şekilde oturuyor, iri elini Tavia'nın masadaki ince parmaklarının üzerine koyuyordu. Tavia, dünyanın gerçeklerinden korunmuş narin bir Darkhaven kadını olmamasına rağmen bu şefkatli jesti kabul etti.

Nathan'ı ve onun gibi yetiştirilip büyütülmüş küçük bir suikastçı ordusunu doğuran uzaylı DNA'sıyla aynı laboratuvarı doğan Tavia, ırk arasında hayranlık uyandıran bir nadirlikti: genetik olarak üretilmiş, Birinci Nesil bir dişi ve üstelik bir gündüz gezgini. Nathan'ın UV ışınlarına maruz kaldıktan dakikalar sonra yok olduğu yerde, üvey kız kardeşi Tavia ve Aric ve Carys adında çift yumurta ikizleri olan yavruları tropik bölgelerde bütün gün terlemeden güneşlenebiliyordu.

"Eğer Mira'ya bir şey olduysa," diye mırıldandı Tavia, yaprak yeşili gözleri kehribar rengi beneklerle parlıyordu, "eğer herhangi bir şekilde zarar gördüyse-"

"Onu bulacağız," diye teminat verdi Nathan hepsine. "O ve insan bilim adamı bulunana kadar rahat etmeyeceğim."

Lucan monitörde karanlık başını salladı. "Sana güvenebileceğimizi biliyorum. Bu yüzden tüm bu işi tek başına yapman için sana veriyorum. Bu sorunu halkın gözünden uzak tutmamız çok önemli. Bu işin üstünün sıkı sıkıya kapatılmasını ve piçlerin temiz bir şekilde halledilmesini istiyorum.

Kalıcı olarak. Eğitimin seni bu tür hassas cerrahi işler için ideal kılıyor, Nathan."

Başını onaylarcasına eğdi. "Ne gerekiyorsa yapacağım."

"Biliyorum." Lucan'ın gri bakışları video ekranından onu delip geçti. "Görev hedeflerinize ulaşmak için her türlü engeli ortadan kaldırmanıza izin veriyorum. Sonrasında bir sorun çıkarsa, operasyonun tek sorumlusu ben olacağım."

Nathan, Gen Bir'in ciddi bakışlarını üzerinde tuttu. "Buna gerek kalmayacak." Chase, "Nikolai ve Renata'nın bu konuda bilgilendirilmesi gerekecek," dedi.

Başparmağı Tavia'nın elinin tersini boş boş okşuyordu. "Onları aramaya katılmaktan alıkoyacak hiçbir şey olmayacak."

"Renata'nın hamile olduğu ve çok yakında doğum yapacağı gerçeği dışında hiçbir şey," diye belirtti Tavia. "Ama Chase haklı. Bilmeleri gerek Lucan. Mira onların kızı."

Tarikat'ın kurucusu dudaklarını düz bir çizgi halinde birbirine bastırdı ama ağırbaşlı bir baş hareketiyle onayladı. "Bu hiçbir ebeveynin duyması gereken türden bir haber değil," dedi odun gibi bir sesle, tavsiyeyi düşünürken yüzündeki çizgiler daha da belirginleşmişti. "Gabrielle ve ben buradaki işimiz biter bitmez onları birlikte arayacağız." Nathan'a, "Bu bir öldürme operasyonu. Toz duman dağıldıktan sonra bu asi piçlerden hiçbirinin tekrar ayağa kalkmasını istemiyorum. Anlaştık mı?"

Nathan çenesini aşağı doğru eğerek kabul etti. "Evet, efendim."

Birkaç dakika sonra görüşme sona erdi ve Nathan konferans odasından çıkarak ekibini kapının dışında beklerken buldu. Rafe, Eli ve Jax'e, Nathan çıkar çıkmaz ayağa kalkın Aric Chase de katılmıştı. "Orada ne oldu? Lucan bu hasta heriflerin peşine düşüp Mira'yı geri getirmesi için bir ekip mi görevlendirdi?"

Sterling ve Tavia'nın yirmi yaşındaki oğulları Aric, en yakın arkadaşı Rafe ile birlikte babasının yönetiminde eğitim almıştı. Ancak Rafe'nin aylar önce bitirdiği eğitimde, Aric henüz Tarikat'ın tam teşekküllü bir üyesi olarak kabul edilmemişti. Birkaç hafta içinde bu şansı elde edecek, Dante'nin o bölgedeki ekiplerinden birinde yeni mezun bir savaşçı olarak görevlendirilmek üzere Doğru Yakası'ndan Seattle'a gidecekti.

Nathan aceminin sorusuna cevap vermedi ve ekibinin geri kalanı da Lucan Thorne'la yapacağı özel bir konferansla ilgili sorulara cevap aramaktan daha iyisini biliyordu. Diğer Breed erkekleri Nathan'ı, onu komuta merkezinin eğitim tesisine götürecek koridora doğru giderken takip etti.

"Lanet olsun, keşke Lucan benî Ackmeyer'e o zirve toplantısına kadar eşlik etmekle görevlendirseydi," dedi Aric, diğerlerinin arasına karışarak. "O *Homo sapiens* orospu çocuklarının kurşun ve çelikle aşırı doz almalarını sağladım. Gündüz vakti bir İrk'la kapışsınlar ve asi korkakların lütfen-tanrım-bizi-kurtar- nehrine işemelerini izlesinler."

Nathan bile bu fikrin biraz eğlenceli olduğunu kabul etmek zorundaydı. Savaşçı arkadaşları arasındaki şakalaşmalar devam ederken, her biri Mira'yı kaçıran piçlere vermek istedikleri acı ve dehşetle ilgili korku faktörünü artırırken, ağzında acımasız bir mizah hissetti.

Onlar birbirlerini kelepçeleyip iyi huylu hakaretler savururken, Nathan nefes almak kadar doğal gelen bir mesafeyle kendini sürüden ayrı tuttu. Bir keresinde bir arkadaşının, silah arkadaşının hayatına girmesine izin vermişti ve Kellan öldüğünde yaşadığı kayıp, vücudundan kopan bir uzuv kadar içgüdüsel olmuştu. Bu diğer savaşçılar onun takımı, yoldaşlarıydı ama onlara, komutası altındaki askerler olarak rollerinin ötesinde değer vermemeyi daha iyi öğrenmişti.

Ve şimdi Mira da gitmişti.

Eğer kız eve sağ salım dönmezse, bununla nasıl başa çıkacağından emin değildi.

Hayır, zihinsel olarak düzeltti.

Hayatının ilk on üç yılında tüm duygularını bastırmak, efendisinin emirleri dışında her şeyi umursamamak için kendini çelikleştirmek üzere eğitilmişti. Eğer Mira için işler kötü giderse, yetiştirilme tarzından aldığı sert derslerle bunu atlatmaya çalışacaktı.

Ama önce onu kaçıranları öldürecekti. Her birini.

Zihni şimdiden güneş batar batmaz başlayacağı gizli göreve hazırlanıyordu. O kadar ki koridorun ilerisindeki hava sıcaklığında bir değişiklik olduğunu fark etmesi bir anını aldı. Bu değişikliğin kaynağı bir an sonra, uzun koridordaki bir odadan çıkan Carys Chase olarak ortaya çıktı. Sabahın keskin kokusu arkasından içeri girmiş, karamel-kahverengi saçlarına, vücuda oturan siyah bluzuna ve çivili bilek botlarının içinde kaybolan, bacakları saran dar kot pantolonuna sinmişti.

"Carys?" Aric koridorda olduğu yerde durdu ve ağzı açık bir şekilde ikiz kardeşine baktı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Nathan ve ekibi de şimdi durmuş, hepsi de kendilerine doğru yürüyen genç ve güzel Breed dışısına bakıyorlardı.

soğukkanlılık. İnce kaşları, uzun siyah kirpiklerle çevrili ışıltılı mavi gözlerinin üzerinde sinsice kavis çiziyordu. "Ne yapıyor gibi görünüyorum, ağabey?"

Aric'in kaşları daha da çatıldı. "Görünüşe göre bütün gece dışarıda kalıp kim bilir ne yaptıktan sonra malikânenin arka penceresinden içeri sürüklenmişsin."

Güldü. "Aman Tanrım, Aric, tıpkı babam gibi konuşuyorsun. Ayrıca, arkadaşlarla eğlenmek ne zamandan beri suç oldu?"

"Dışarısı güvenli değil, Car. Onu koruyacak biri olmadan tek başına bir kadın için değil."

Nathan, Aric Chase'e sakinleştirici bir bakış fırlattı; Mira ve insan bilim adamının başına gelenlerin ayrıntılarını ve Tarikat'ın onların kaybolmasından isyancıları sorumlu tuttuğu şüphesini ifşa etmemesi için ince bir uyarı. Aric bu susturucu bakışı fark etti ve sakinleşmek için sağduyulu davrandı.

"Sana söyledim, yalnız değildim," diye ısrar etti Carys. "Jordana Gates ve ben North End'de başka arkadaşlarla buluştuk. Tamamen güvenliydi."

Aric'in çenesi tepki olarak gerildi ama tartışmasını kendine sakladı. "Sadece senin için endişeleniyorum, hepsi bu. Senin incindiğini görmek istemiyorum."

Ona sıcak bir gülümseme verdi. "Bunu biliyorum. Her ne kadar dışı olsam da ağabey, ben de bir cinsim ve siz erkekler kadar güçlüyüm. Sizin gibi savaş eğitimi almadım diye kendi başımın çaresine bakamayacağımı düşünmeyin." Kardeşinin onaylamayan yüz ifadesini inceleyen Carys alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve uzun siyah kirpiklerinin altından ona baktı. "Annemle babama bundan bahsetmeyeceksin, değil mi?"

"Konuşmalıyım," dedi Aric. "Eminim babam da Jordana'nın ailesiyle konuşmayı çok isterdi. Beacon Hill'in saygıdeğer Gates klanının, Breedmate kızlarının şehrin her yerinde dolaştığını ve şafak sökene kadar dışarıda kaldığını duymaktan mutlu olacaklarından şüpheliyim."

"Ama söylemeyeceksin," dedi Carys, yumuşak ve ikna edici bir ses tonuyla, ama Nathan, Darkhaven'daki arkadaşından söz edildiğinde Carys'in parlak mavi gözlerinde beliren endişeyi fark ettiğinden emindi. Carys kardeşine yaklaştı ve avuçlarını onun göğsüne dayadı. "Beni ispiyonlamayacaksın, Aric. Karşılığında ben de annemle babama geçen hafta sonu Rafe'le Çin Mahallesi'ndeki bir sim-lounge'da paylaştığınız dansçı üçlüsünden bahsetmeyeceğim."

"Bunu nereden duydun?" Aric neredeyse kelimeleri boğazında düğümleyecekti ama Raphael sadece sırttı, ağzını yavaşça eğerek

kesinlikle sıfır pişmanlık. "Kiminle takılıyorsun da böyle bir şeyi duyuyorsun?"

"Senin küçük sırların var," dedi Carys gülümseyerek ve kemerli bir bakışla, "benim de var. Bu şekilde kalması konusunda anlaşalım, olur mu?"

Ayağa kalktı ve kardeşinin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra yoluna devam etti; uzun topuklarının üzerinde dönüp koridorda ilerlerken Nathan'a ve diğerlerine el salladı.

Savaşçı kardeşleri eğitim tesisine doğru yollarına devam ederken, Nathan içgüdülerinin belirsiz ama inkar edilemez bir şüpheyile karıncalandığını hissetti. Meraklı bir bakışla arkasındaki Carys'e döndü. Geri çekilmekte olan kadın, adımlarını hızlandırıp uzun koridordaki bir dönemeçte gözden kaybolmadan önce, omzunun üzerinden hızlı ve temkinli bir bakışla ona doğru baktı.

MIRA YORGUN BİR UYKUDAN UYANDI, SICAK, baharatlı

Kellan'ın kokusu etrafını sarmıştı. İlk başta rüyalarına ait olduğunu düşündü. -Karanlık, baştan çıkarıcı rüyalar, onun düşmanı değil, tekrar dokunmak için can attığı sevgilisi, istediği tek erkek olduğu rüyalar.

Ama şimdi hislerini dolduran bir rüya değildi. Gerçektir. Kellan'ın soğuk ve boş yatağında, onun komuta ettiği asi üssündeki kilitli odasında yapayalnızdı.

Mira doğruldu, karışmış saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Oda sessizdi. Bir gece önce onu orada bıraktığından beri geri dönmemişti. Kendisi için yere serdiği battaniye tam bıraktığı yerdeydi, derme çatma uyku alanı bozulmamıştı.

Neredeydi? Kendi kamarasına geri dönmediğine göre, geceyi nerede geçirmeyi seçmişti?

Belki emrindeki güzel insan kadınlardan biriyle. Kolay gülümsemesi ve besleyici, becerikli elleriyle Candice. Ya da hüzünlü gözleri ve sevimli yüzüyle çivit mavisi saçlı Nina'yla. Mira'nın içinden bir kıskançlık kuşkusu geçti, davetsiz ve acı bir asit ısırtısıyla.

Kellan'ın gecelerini kiminle geçirmek istediğini merak etmesine gerek yoktu. Endişelenmesi gereken o değildi. Bir daha da olmayacaktı.

Ve belki de onu geride bırakmak ona bu kadar kolay geldiyse, hiçbir zaman gerçekten öyle olmamıştı.

Kalbi bunu inkâr etmek istiyordu ama kafası hâlâ Kellan'ın bunca zamandır hayatta olduğu gerçeğini anlamaya çalışıyordu - Boston'ın hemen dışında, kendisi için yarattığı bu yeni, kanunsuz hayatta tamamen başka biri olarak yaşıyordu. Ona ulaşmayı hiç denememişti. Onun acısına son vermeyi ve ona güvende olduğunu söylemeyi hiç umursamamıştı - bu jest, kim olduğunu öğrenmenin acısını beraberinde getirecek olsa bile. Sadece çekip gitmiş ve bir daha arkasına bakmamıştı.

Göğsündeki acı daha da derinleşti ama bunun onu kırmasına izin vermedi.

Kendisi olmadığı sürece Kellan'ın -daha doğrusu Bowman'ın- yatağını kiminle paylaşmaya karar verdiği umurunda bile olmamalıydı.

Mira çıplak bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve Candice'in komodinin üzerine bıraktığı bardaktan kendine bir bardak su doldurdu. Kontak lensleri de yine güzel, kuzguni saçlı kadının hediyesi olan küçük bir tuzlu su kabının içinde duruyordu. Mira lensleri taktı ve Kellan'ın asi yoldaşının kendisine yaptığı her iki iyilik için de minnettar kalarak bir bardak su içti.

Mira ayaklarını soğuk zemine koyarken kollarındaki nemli ürpertiye ovuşturdu. Üzerinde sadece külotu ve Kellan'ın yatağın ayakucundaki sandıktan çıkardığı büyük boy tişörtü vardı. Sütyeni ve ödünç aldığı eşofman altı yıpranmış bir tahta sandalyenin üzerine katlanmıştı. Tam kalkıp onları almak üzereydi ki kilitli kapının mandalı tıkırdayarak açıldı.

Kellan içeri girdi, hiçbir uyarı ya da mazeret olmadan.

Bakışları yatağındaki kadına kaydı. Bir an için adamın ela gözlerindeki ifadenin şaşkınlık mı yoksa pişmanlık mı olduğunu anlayamadı. Ama onlarda da karanlık bir şey vardı, sıkıntılı ve acımasız bir şey. Odanın içine girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Konuştuğunda sesi çakıl taşı gibi kabaydı. "İyi dinlenmiş görünüyorsun." Mira yatağından fırladı, soyunuk halinin fazlasıyla farkındaydı ve Kellan'ın da bunu fark ettiğinin bilincindeydi. "Cehennem gibi görünüyorsun," dedi ona, buruşuk şilteden uzaklaşırken ses tonundaki alaycılığı olgunlaştırarak. "Yatmak için başka bir yatak bulmak zorunda kaldığınızı düşünmekten nefret ediyorum.

Özel odanız benim hapisane hücreme dönüştü."

Odanın içinde sinsice ilerlerken homurdandı. "Uyuduğumu kim söyledi?"

Mira onu izlerken, başka bir kadının yatağını ısıttığını hayal etmenin bu kadar kolay olmamasını diledi. Onun ne yaptığını ya da kiminle yaptığını umursamaması gerektiğine dair tüm zihinsel güvencelerine rağmen, onu huzursuz ve tehditkâr bir enerjiyle gergin görmek damarlarındaki öfkenin kabarmasına neden oldu. "Nerelerdeydin, Kellan?"

İğneleyici bir kahkaha attı. "Asi işlerinde ustalık." Dişlerinin parlayan uçlarını gösteren karanlık bir bakışla onu kıstırdı. "Benim işim bu, hatırladın mı?"

Mira ona baktı, sesindeki zorlukla dizginlenen öfke karşısında şaşkına dönmüştü. Yüzü saldırganlıkla gerilmişti, yanaklarının ve keçi sakallı çenesinin zayıf açıları şimdi daha da keskinleşmişti. Kellan kızgındı. Öfkeden deliye dönmüştü.

Onun savaşa gider gibi yerdeki giysi sandığına doğru ilerleyişini izledi. Buruşuk siyah tişörtünü vahşice bir güçle çıkardı ve sandığın kapağını açtı. *Dermaglifleri* renkten renge girmişti. Göğsünü ve pazularını kaplayan Breed deri işaretlerinin girdaplı yayları ve süslemeleri kırmızı, siyah ve gece mavisinin fırtınalı tonlarıyla çalkalanıp titreşiyordu. Mira yutkundu. "Bir şey oldu, değil mi? Kötü bir şey."

Nefesini sertçe verdi. "Öyle de denebilir."

Bakışları onunkilerle buluştu ve şimdi gözleri kehribar rengi kıvılcımlarla parlıyor, onu durduğu yerde şişliyordu. Mira onun öfkesini hissedebiliyor, sıcak bakışlarında görebiliyordu, sanki bugün onu görmeye dayanamıyordu.

"Bana sorunun ne olduğunu söylemeyecek misin?" diye sordu, korkutulmayı reddederek. "Benimle konuşabilirsin, Kellan-"

"Seninle konuşmak mı?" diye hırladı. "Konuşmak istemiyorum. Düşünmem gerek. Bu benim sorunun. Sen bunun bir parçası değilsin."

"Hoşuna gitse de gitmese de ben bunun bir parçasıyım," diye hatırlattı ona. "İkimizden birinin hoşuna gitse de gitmese de, beni bunun bir parçası yaptın."

Sandığın kapağını öyle sert indirdi ki, top atışı gibi yankılandı. Bir anda çömeldiği yerden kalktı -bundan daha kısa bir sürede- ve o daha nefesini alamadan tam önünde duruyordu. Aralarında bir el genişliğinden daha az mesafe vardı; adamın her gözeneğinden yayılan sıcaklığı hissedecek kadar yakındı.

Birkaç dakika önce Kellan'ın öfkesinin ve hayal kırıklığının öfkeli tonlarıyla titreşen *glifler* şimdi derinleşti. İçlerinde hâlâ öfke vardı ama Mira, Kellan vücudunun devasa cüssesiyle onu sıkıştırırken renklerin ihtiyaca ve daha karanlık bir şeye dönüşmesini izledi. Dudaklarının tehditkâr kıvrımının ardında hançer gibi keskin dişleri devasa görünüyordu.

"Jeremy Ackmeyer'ın peşinden giderek ne kadar kötü bir hata yaptığımı söylememi ister misin?" Konuşurken Kellan'ın gözleri kömür gibi parlıyordu, gözbebekleri kehribar rengi ateşin ortasında ince siyah şeritlere dönmüştü. Sözlerine devam etti, kendi kendini yönlendiren bir öfkeyle kısırlaşmıştı. "Bırakın başka bir insanı, bir sineğe bile zarar vermeyecek masum, düzgün bir adamı nasıl yakaladığımı duymak ister misin?"

Mira onun anlattıklarını anlamaya çalıştı ama çektiği eziyeti duyunca nefes almakta zorlandı. Karanlık duygular yüzünde oynaşüyor, yakışıklı yüz hatlarını sade ve vahşi hale getiriyordu.

Boğazının arkasından alçak bir hırıltı yükseldi. "Bu boku düzeltmenin bir yolunu bulamazsam emirlerimin Candice, Doc ve ekibimin geri kalanı için nasıl kesin bir ölüm cezası anlamına geleceğini açıklamamı mı istiyorsun?"

Mira'nın kalbi kulaklarında çarpıyordu. Ona dokunmak, onu bir şekilde rahatlatmak istiyordu ama kendini tuttu, onun yerine az önce söylediklerinin doğruluğuna odaklandı. "Jeremy Ackmeyer masum mu?" Kellan'ın yüzünü aradı, bakışlarının öfkeli sıcaklığına göğüs gerdi. "UV teknolojisini onun laboratuvarına kadar takip ettiğini sanıyordum."

Kellan hırlayarak cevap verdi. "Teknoloji ona ait. Ackmeyer bunu kimseye vermedi, ne para için ne de başka bir şey için. Birisi teknolojiyi ondan çaldı."

"Bunu sana o mu söyledi?"

Kellan başını salladı. "Ve ona dokunduğumda bunun gerçek olduğunu anladım. O masum, Mira."

"Onu bırakmalısın," diye mırıldandı Mira. Şimdi Kellan'a uzanmıştı, bakışlarını kaçırmaya çalıştığında yüzünü ona doğru çevirdi. Çenesi avucunun içinde kaskatı kesilmişti, bir tendonu parmak uçlarına sertçe vuruyordu. "Onu serbest bırakmalısın. Onu doğruca Tarikat'a götür ve Lucan'a UV teknolojisi ve Nina'nın sevgilisini öldürülmesi hakkında bulduklarını anlat."

Uzun bir süre ona baktı, sonra bir küfür savurdu ve başını salladı.

"Bunu birlikte yapabiliriz, Kellan." Mira onun alev alev yanan gözlerini aradı, onu ikna etmeye kararlıydı. "Bu gece, güneş batar batmaz gideceğiz. Bunu halledeceğiz, Kellan."

Kadının dokunuşundan ürküp kaçarken cevap olarak verdiği alay kırılıyordu. "Ackmeyer'in masum olduğunu anlamadan önce yapabildiğimden daha fazlasını şimdi yapamam."

"Evet, yapabilirsin. Bu her şeyi değiştirir."

Kellan'ın gözleri daha da parladı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Hâlâ adam kaçırma ve komplodan suçluyum. GNC bir sivil rehini almak için nedenlerimin ne olduğunu umursamayacaktır. Tarikat'ın umursayacağını gerçekten düşünüyor musun, özellikle de bunca yıldır nerede olduğumu, ne yaptığımı öğrendiklerinde?"

"O zaman anlamalarını sağlarız," dedi Mira, bunu nasıl başarabileceklerinden kendisi bile emin değildi ama lanet olsun, denemeye kararlıydı. Tek ihtiyacı olan Kellan'ın da aynı fikirde olmasıydı. "Birlikte Lucan'a gidip her şeyi açıklayacağız. Bir yolu olmalı. Jeremy Ackmeyer'ın özgür ve zarar görmemiş olduğunu gördüklerinde dinlemeye istekli olacaklardır, Kellan."

Uzun bir süre ona baktı, düşündüğünü umuyordu. Ama yüzündeki ifade sert, inatçı bir ifadeydi. "Bir konuda haklısın, Mira. Onu serbest bırakmak zorundayım. İkinizi de serbest bırakacağım. Ama mürettebatım üssümüzü söküp başka bir yere sığınma şansı bulana kadar olmaz. Tüm bunlar bittikten sonra onların da güvende olacağını bilmem gerek."

Ondan bir adım uzaklaştı, arkasını dönüp gitmek üzereydi. Mira onun kolunu tuttu. "Peki ya sen? Bütün bunlar seni nereye götürüyor?"

Adamın parlayan gözlerindeki sert bakıştan hoşlanmamıştı. "Benim için endişelenme. Bu sefer daha önce yapamadığım şeyi yapacağım."

"Ne demek istiyorsun?"

Yüzüne dokundu, o kadar nazikti ki kalbini yeniden kırmakla tehdit etti. "Aramıza mümkün olduğunca mesafe koyacağım. Bu sefer söz veriyorum, yollarımızın bir daha asla kesişmeyeceğinden emin olacağım."

Yemin ona fiziksel bir darbe gibi çarptı. Şimdi öfkeyle kaynayan kendisiydi; anlık, kan kaynatan bir öfke. "Seni bencil orospu çocuğu! Bunu benim için yapıyormuş gibi davranmaya cüret etme."

"Gerçek bu," diye kesin bir dille ifade etti. "Seni incitmek istemiyorum, Mouse. Bunu asla istemedim."

Mira içindeki acı ve öfkeyi kontrol edemeyerek adamın yüzüne sert bir tokat attı. "Şimdi canını yakmaktan başka bir şey istemiyorum," diye kükredi. Yumruklarını adamın güçlü, çıplak göğsüne indirdi, keşke elinde bir bıçak olsaydı diye düşündü. "Ben de senin böyle canının yanmasını istiyorum, lanet olsun sana. Elimden gelse kanını akıttırdım!"

Kellan sakın bir şekilde onun cezalandırıcı ellerini yakaladı ve vücutlarının arasına sıkıştırdı. Eğer onu zor kullanarak yakalamış olsaydı, kadın var gücüyle ona karşı koyardı. Bu bahaneyi istiyordu. Ona küfretmek, saldırmak ve bu an ve onun yüzünden kendisine bu kadar çok kalp acısı yaşatan diğer tüm anlar için ondan nefret etmek istiyordu.

Ama Kellan'ın dokunuşu nazikti. Başını eğip kızın sıkılı yumruklarının beyaz eklemlerini öperken yüzü ağırbaşlı, gözleri sıcaklık ve pişmanlık doluydu.

Mira'nın bedeni iktidarsız bir öfkeyle sarsıldı. Ona bağırmak istedi ama dudaklarından dökülen tek şey boğuk bir inilti oldu. Kellan'ın bakışları onunkileri delip geçerken hareket edemiyor, ciğerlerine hava çekemiyordu. Kavrayışı gevşedi ve parmaklarını yüzünün yan tarafında gezdirmek için uzandı, sol şakağındaki küçük gözyaşı damlası ve hilal-ay doğum lekesinin yanından geçti.

Ağzını kızın alnına dayayıp oraya bir öpücük kondururken nefesi fısıltılı bir lanetle onu terk etti, kesilmiş sakalı kızın alnını hafifçe aşındırdı. Breedmate işareti bir öpücük daha... sonra bir tane daha, bu seferki yumuşak, tatlı bir şekilde ayrılmış dudaklarına kondu.

Ona hayır demek istedi ama içindeki dişi olan her şey onun öpücüğüne eriyen, inkâr edilemez bir hoşnutlukla karşılık verdi. Dudakları onunkilerin üzerinde gezindi, sıcak ve ıslaktı, daha fazlası için susamasına neden oldu. Dilini onunkiyle buluşmak için dışarı çıkardı ve güçlü bedeninin ona karşı gerildiğini hissetti. Adam sadece bir an için ayrıldı, sadece ona baktı, nefesi hırıltılı lanetiyle birlikte yanağına değdi.

Yüzünü avuçlarının arasına almak için kaldırdığı büyük elleri titriyordu. Çok nazikti. Yürek parçalayacak kadar saygılı. Başparmağı çenesinin çizgisini okşadı, sonra boynunun kenarından aşağıya indi ve dokunuşunun her dikkatli darbesinde bir davul sesi gibi zonklayan nabız noktasının üzerinde durakladı. Sözsüzce öne eğildi ve onu tekrar öptü.

Onun ağzını talep etmesine engel olamadığı gibi, içinden sıvı bir ateş gibi geçen vahşi zevk sarsıntısına da engel olamıyordu. Kellan da aynı derecede etkilenmiş, ona dokunmaktan, onu öpmekten, onu arzuladığı kadar arzulamaktan kendini alıkoyamıyor gibiydi. Teni ona dokunduğunda sıcak hissediyor, *dermaglifleri* vücudunun ihtiyaçlarına tepki olarak titreşiyordu. Uyarılması hızlı ve barizdi, boyun eğmeyen granitten bir sırt, taleple karnına doğru bastırıyordu. Onun bu kadar sert ve istekli, bu kadar güçlü bir şekilde canlı olduğunu hissetmekten zevk alıyordu.

Ne derse desin, onu istiyordu. Artık bundan şüphe edilemezdi. Onları ayrı tutan koşullar bile - onları kanunun karşıt taraflarına koyan savunulamaz durum - bir zamanlar bildikleri arzuyu silemezdi. Kellan'ın yokluğunda geçen onca yıl boyunca hiç azalmamış olan bu arzu, her ikisi de ne kadar çok istemiş olursa olsun.

Ve başka bir şekilde de açlık çekiyordu.

Adamın ağzı bir hırıltıyla onunkinden ayrılıp çene çizgisi boyunca, sonra da boynunun hassas sütunundan aşağı doğru kayarken açlığın kabardığını hissetti. Onun dişleri

Tenini sıyırdı, keskin ve ölümcül, bir sonraki nefesinden daha çok arzuladığı bir ısırık. Kulak memesinin altındaki damar, dişlerinin boğazına her sürtünüşünde elektrikleniyordu.

Arzu onu sardı ve keskin öpücüğü boynunun uzunluğunu dolaşırken başını yana çekti. Bunu dilemek ne kadar pervasızca olsa da, şahdamarındaki o lezzetli sıyrığı hissetmek istiyordu. Kendini bildi bileli arzuladığı bir şey için, narin bedeninin ona -sadece ona- teslim olduğunu hissetmek istiyordu.

Şu anda bile kırılmaz gibi görünen demir bir iradeyle direndiği bir şey.

"Hayır," diye hırladı, vahşi, çığ bir ses. Gözleri kavurucu derecede sıcaktı, gözbebekleri jilet gibi ince, uhreviydi. Titriyordu, güzel göğsü ve kolları susuzluk ve arzunun sarmal renkleriyle morarmıştı. Yine de elleri onun üzerindeydi, güçlü parmakları onu okşamaya devam ederken titriyordu. "Tanrım, Mira. . ."

Onun da kendisiyle aynı güçlü çekimi hissettiğini biliyordu. Onu arzuladığını, bedenini ve kanını arzuladığını biliyordu. Bağlayıcı ısırığının altındaki Soydaş olmak için hissettiği aynı ateşli ihtiyaçla dişlerini ona batırmak istediğini biliyordu.

Tanrı yardımcısı olsun, bunu ona hemen şimdi, burada verecekti ve diğer her şeyin canı cehenneme. Kellan tekrar ve sonsuza dek onun olacaktı. Gerisini bir şekilde, birlikte, kan bağıyla çözeceklerdi.

"Lütfen," diye fısıldadı, sesinin ne kadar zayıf ve savunmasız çıktığını umursamadan. Önemli olan tek şey Kellan'ın ellerinin onun üzerinde olması, nefesinin boğazında sıcak ve nemli olması, dişlerinin onun istekli etine lezzetli bir şekilde bastırmasıydı. "Hayır," diye hırladı, bu sefer daha güçlü bir şekilde. Başını sertçe sallayarak onu kendisinden uzaklaştırırken parmakları kollarına gömüldü. "Yapmayacağım, Mira. I Yapamam. Kötü bir durumu daha da kötüleştirmeme izin verme."

Onun cevap vermesini beklemedi. Hayır, ona bu şansı bile vermedi. Ellerin ondan çekti ve geri çekildi. Sonra, bir kez daha, şiddetli bir küfür savurarak, arkasını döndü ve odadan dışarı çıktı.

Ne sikim düşünüyordu ki?

Kellan kamarasından dışarı çıktı, tüm sinir uçları yanıyordu ve Mira'nın tadına bakmak için yanıp tutuşuyordu. Nabızı sertçe atıyor, içinde yankılanıyordu.

Kulaklarında ve şakaklarında, göğsünde ve kasıklarında zonkluyordu. İçindeki erkek olan her şey ihtiyaçla yanıp tutuşuyordu. Doğaüstü, dünya dışı ve vahşi olan her şey, çok istediği şeyi alma dürtüsüyle kükrüyordu.

Mira.

Yatağında, altında çıplak ve sıcak. Onun ıslak sıcaklığının kendisini bütünüyle yuttuğunu hissetmek istiyordu. Öfkeyle ya da sıkıntıyla değil, acilen, çaresizce serbest bırakarak adını haykırana kadar ona zevk vermek istiyordu.

Ve evet, onun damarını delmek ve başka hiçbir şeyin önemi kalmayana dek zambak gibi tatlı kanını vücuduna çekmek istiyordu.

Ta ki hiçbir yasanın, hiçbir yalanın, hiçbir lanet kaderin onları bir daha ayıramayacağı ebedi eşi olarak ona bağlanana kadar.

Vay anasını.

Bunu gerçeğe dönüştürme dürtüsü -hemen burada, hemen şimdi- botlarını neredeyse ters yöne, odasına geri döndürüyordu. Kendini ileriye doğru hareket ettirmek için sahip olduğu tüm öz kontrolü kullanması gerekti. Ayak sesleri sığınagın koridorunun toprak zemininde keskin bir şekilde yankılandı. Dönüşmüş gözleri kirli beton duvarlara kehribar rengi parlak bir ışık saçıyordu. Baş, nabzının hararetli vuruşlarıyla çınılıyordu; her bir vuruş onu kavuran susuzluğu hatırlatıyordu.

Sadece bir kadının gerçekten doyurabileceğini bildiği bir susuzluk.

Ne yazık ki o bir Soy'du ve kalbi neyi ya da kimi arzuluyor olursa olsun, bedeninin göz ardı edilemeyecek ihtiyaçları vardı. En son ne zaman beslendiğini tam olarak hatırlayamıyordu. Şu anda içinde bulunduğu vahşi duruma bakılırsa, çok uzun zaman olmuştu.

Kellan eski kalenin karanlık koridorunda hırıltılı ve saldırgan bir şekilde ilerliyordu. Eğer dışarıda hava kararmış olsaydı, şehre doğru kaçır ve yorgunluktan ateşi düşene kadar koşardı. Boston ve çevresindeki ilçelerin kalabalık mahallelerinde bir kan sahibini avlamak kolaydı. İlk Şafak'tan beri uygulanan katı beslenme yasaları ve sokağa çıkma yasakları altında bile istekli ve yetenekli bir insan damarı bulmak hiç de zor değildi.

Ama asi ininin kalın beton duvarlarının ötesinde sabah olmuştu.

Ve gün batımına kadar beklemenin dayanamayacağı bir azap olacağını çok iyi biliyordu. Mira aynı çatı altında olduğu sürece değil.

İçindeki vahşi ve insanlık dışı her şey onu tekrar bulma isteğiyle yanıp tutuştuğu sürece olmazdı. Onu almak için.

Sonunda ikisinin de ödemek zorunda kalacağı cehennem ne olursa olsun, onu kendi olarak tutmak için.

Sığınağın ana bölümüne doğru ilerlerken dişleri ve azı dişleri arasından bir hırıltı çıkmasına izin verdi. İleride, duş odasındaki suyun yumuşak damlamasını, ıslak beton zeminde çıplak ayakların sürtünmesini duydu.

Kellan açık girişe ulaştığında içeriye bir göz attı. Candice soyunma bölümündeki taş bankta oturmuş, ıslak siyah saçlarını tarıyordu. Beyaz V yakalı tişörtünün altındaki teni nemliydi, birçok dövmesinin mürekkebi ince kumaştan akıyordu. Adam kapıda duraklayınca omzunun üzerinden ona baktı.

Ela yeşili gözleri kehribar rengi bakışlarıyla buluştu ve bir an için irileşti. Onun açlığını gördü. Anlamıştı. Her zaman anlamıştı. Hafifçe başını sallayarak tırağını bıraktı ve bankta onun için yer açtı.

Kellan tereddüt etti, istediği şeyin bu olmadığını biliyordu, gerçekten değil.

Candice de bunu biliyordu. Adamın odanın eşiğinde tereddüt edişini izlerken onun nazik gözlerindeki anlayışı gördü. Onun ne istediğini ve kimden istediğini biliyordu ama yine de ona şefkatli bir gülümseme verdi.

Daha önce pek çok kez yaptığı gibi elini ona uzattı. Kellan kesik kesik bir nefes verdi.

Sonra içeri girdi.

KELLAN GITTİKTEN SONRA MIRA UZUN SÜRE hareket etmek kadar.

Kafa karışıklığı çıplak ayaklarını yere yapıştırdı. Göğsündeki acı nefes almasını zorlaştırıyordu. Ve tüm bunlar olurken nabızı hâlâ gümbürdüyor, vücudu hâlâ sıcak ve beyhude, aptalca bir arzuyla titreşiyordu.

Kötü bir durumu daha da kötüleştirmeme izin verme.

Kellan'ın reddi, kabul etmek istediğinden daha fazla canını yaktı.

Yani şimdi onun için sadece bu muydu, daha da kötüye gitmesi muhtemel kötü bir durum mu?

Buna inanmak istememişti. Gözleri farklı bir hikâye anlatıyordu, kehribar rengi bir sıcaklık ve şiddetli bir ihtiyaçla doluydu. Vücudu da öyle, arzudan sertleşmiş, *derisi* havai fişekler gibi parlıyor, güçlü elleri onu kendisinden uzaklaştırıp bunun olamayacağını söylediğinde titriyordu.

Hataya yer bırakmayan onun sözleriydi.

Onu istemiyordu.

Ona sahip olamayacağını söylemesi yeterli olmalıydı. Ayrı kaldıkları süre içinde öpüşmelerinin ateşinden hiçbir şey kaybetmemiş olmasına rağmen, ona karşı hiçbir şey hissetmesine izin veremezdi. Ya da en ufak bir dokunuşta birbirleri için alev almalarına rağmen. Kellan'ın demir iradesine bile meydan okuyan bir tutkuyla hâlâ birbirlerini arzuluyorlardı.

Bu yeterli olmalıydı. Bu onu rahatlatmalı, Kellan'ı ait olduğu yere, yani düşmanı olarak duygusal bir kompartımana koyma şansı vermeliydi. Bir savaşçı olarak görevi ve Jeremy Ackmeyer'ın güvenliğini sağlama misyonu ile Kellan'ın bir şekilde Tarikat'a geri döndüğünü görmeye yönelik imkânsız arzusu hakkında çok ihtiyaç duyduğu netliği sağlamalıydı.

Tam bir fantezi.

Yine de bir parçası onun gitmesine izin vermeyi reddediyordu, şimdi bile.

Özellikle de şimdi.

Ondan öylece uzaklaşması ve bunu kabul edeceğini varsayması onu öfkelenmişti. Onu hâlâ kendinden uzaklaştırıyordu, tıpkı Tarikat'ın yerleşkesine ailesini ve akrabalarını kaybettiği için acı ve kederle dolu olarak gelen on üç yaşındaki o asık suratlı, kırık çocuk gibi. O zaman, sekiz yaşındayken buna katlanmamıştı ve şimdi de katlanmayacağından emindi.

Mira, birkaç dakika önce hışımla çıktığı kapalı kapıya ters ters baktı.

Adamın ne kadar aceleyle gittiğini düşündü - o kadar aceleyle gitmişti ki, arkasından kilidin yerine takıldığını duymamıştı. Yere geçti ve mandalı denedi. Açıldı.

Vay anasını.

Önüne hızla birkaç seçenek çıktı. Birincisi, adamın beklediği gibi kıpırdamadan durabilir ve adam onunla ne yapacağına karar verene kadar öfkelenebilirdi. Ki bu kesinlikle olmayacaktı.

İkincisi, onun reddini görev hedefleri için bir hediye olarak görebilir ve Jeremy Ackmeyer ile derhal kaçmaya çalışabilirdi. Kendisinin ve insan paketinin Kellan'ı ve onun iyi silahlanmış asi mürettebatını atlatmak zorunda kalacağını düşünürsek bu bir riskti.

Ya da üç, hemen şimdi Kellan'ın peşine düşebilir ve onu kendisiyle yüzleştirebilirdi. Onu artık kendisini umursamadığını söylemeye zorlayabilir ya da eğer umursuyorsa, neden bir şeyleri düzeltmeye çalışmadığını açıklamasını sağlayabilirdi.

Yarışma yok. Üç numaralı kapıyı alıyordu.

Mira, Kellan'ı kendi etrafına ördüğü duvarların arkasından çekip çıkarmak için yıllarca pratik yapmıştı. Şimdi pes edecek değildi.

Uyurken giydiği büyük boy tişörtün altına hemen eşofmanını geçirdi ve kapıdan çıkıp dışarıdaki koridora geçti.

Sığınak çok hareketsizdi, kalenin bu ucunda sabahın erken saatlerindeki hareketliliğe dair çok az işaret vardı. Mira kendisini üssün ana odasına götüreceğini hatırladığı yöne doğru ilerledi ve Kellan'ı orada bulabileceğini düşündü. En kötü ihtimalle, onun yerine mürettebatından biriyle karşılaşır, hiç şüphesiz liderlerini hemen yanına çağırırlardı.

Ama mekân o kadar sessizdi ki Mira etrafta kimsenin olduğundan bile emin değildi.

Ta ki koridorun ilerisindeki odalardan birinden gelen yumuşak bir ses duyana kadar. Candice'in dün gece onu temizlenmesi için götürdüğü duşlar.

Odanın içinden gelen ses artık boğuk ve ıslaktı.

Samimi.

Ayakları koridorda sessiz bir yürüyüşe devam ederken Mira'nın midesinde bir şeyler sıkıştı.

Önce bir kadın, sonra bir erkek sesi duyuldu. Mira'nın kalbi, göğüs kafesine saplanmış bir kurşun yığını gibi ağır bir gümbürtü çıkardı. O derin, alçak gümbürtüyü biliyordu. Yumuşakça söylenen kelimelerin ritmini biliyordu. Özel kelimeler. Şefkatli sözler.

Ah, Tanrım.

Bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir dehşet - içinde Kellan'la birlikte bir deponun alevler içinde kalışını izlediği geceden beri hiç olmadığı kadar - ileriye doğru sürünürken onu sardı, acı veren, yavaş adımlar sonunda onu açık kapıya getirdi.

Candice içeride, duşların dışındaki düz bir bankta oturuyordu. Uzun siyah saçları ince beyaz tişörtünün üzerinde nemli ve parlaktı, başı arkaya eğikti, gözleri saygılı bir mutlulukla kapalıydı.

Ve onun bileğini emen Kellan'dı. Onun yanına çömelmiş, karanlık başı insan dışının kolunun üzerine eğilmiş, keskin beyaz dişleri Candice'in bileğinden önkoluna kadar uzanan dövmele alevlere gömülmüştü. Candice boşta kalan eliyle, Mira'yı iliklerine kadar kesen bir aşinalıkla onun çıplak sırtını hafifçe okşadı.

Hayır, diye düzeltti, nefesini tutmakta zorlanıyordu. Bu doğrudan kırık kalbini kesiyordu.

Dehşete kapılmıştı, içindeki tüm mücadele bir anda tükenmişti. Mira sessizce geri çekildi, fark edilmediği için minnettardı.

Belki de Kellan'ın onu Tarikat'a geri getirmek için yardımını istememesinin nedeni buydu. Belki de sekiz yıl önce hayatını kurtaran insan asilerle birlikte kalmaya kararlı görünmesinin nedeni buydu.

Belki de Mira'ya ve bir zamanlar sahip oldukları şeye sırtını dönmeyi bu kadar kolay bulmasının nedeni buydu. Çünkü başka birini bulmuştu. Güzel, şefkatli Candice.

Şimdi Mira'nın kaçma ve Jeremy Ackmeyer'ı da yanında götürme fikri kulağa açık ara daha iyi geliyordu. Göğsü her an çatlayacakmış gibi ağrırken, buradan çıkmak için sabırsızlanıyordu. Acı onu olduğu yerde eritmeye fırsat bulamadan önce mümkün olduğunca uzağa gitmeliydi.

Etrafında döndü ve Vince'le yüz yüze geldi.

"Vay, vay. Burada neyiz varmış?" Bakışlarıyla birlikte ağzı da düzleşti. "Patron tavuklarından birinin kümeden kaçtığını biliyor mu?"

Mira isyancının sesindeki kasıtlı yüksek uyarı karşısında irkildi. Duş odasında bir hareketlenme oldu. Acil bir koşuşturma. Beton zeminde savaş botları ve çıplak ayakların bir kombinasyonu.

"Çekil yolumdan." Mira tüm gücüyle Vince'i itti. İnsan topuklarının üzerinde geriye doğru tökezledi, belli ki onun gücü karşısında hazırlıksız yakalanmıştı.

Onun yanından geçip koridora doğru koştu.

Kellan şimdi onun arkasındaydı. Mira onun koridordaki varlığını hissedebiliyordu ama kendi iradesine karşı gelerek ona bir bakış attı. Candice'in kanını dudaklarından siliyordu. Gözleri parlak kehribar rengindeydi, ortalarında en ince yarıklara kadar küçülmüş göz bebeklerini yutan ateşli küreler. *Dişleri* devasaydı ve beslendikten sonra bile hâlâ canlı renklerle doymuş olan *dermaglifleri* nabız gibi atıyordu.

Onu bu şekilde görmek -başka bir kadınla içki içtikten sonra- onu kahretti.

Mira geri döndü ve kaçtı, tam olarak nereye gittiğini bilmiyordu. Sadece Kellan'dan ve az önce tanık olduğu her şeyden uzağa.

"Herkes olduğu yerde kalsın," diye bağırdı, sesi sert ve uhreviydi.

"Mira!" Mira onu görmezden gelerek koridoru yırtarcasına ilerledi, çaresizce ondan uzaklaşmak istiyordu.

Birdenbire, serin bir hava akımının yanından geçtiğini hissetti. Sonra Kellan önünde durup yolunu kesti. "Mira, dur."

Başını iki yana salladı. Sesi kurumuş, boğazında sadece çiğ bir hıçkırık kalmıştı. Hıçkırıkta boğuldu, Kellan'ı geçmeye çalıştı. Adam onun omuzlarından tuttu.

"Bırak!" diye bağırdı kısıp sesle. "Gitmek istiyorum. Buradan hemen gitmeliyim!"

"Bunu yapmana izin veremem." Sakin kelimeler, tartışmaya izin vermiyor.

Umurunda bile değildi. "Beni durdurmaya çalış," diye tısladı ve kendini kurtarmayı başardı.

Şimdi ters yöne doğru gitmek için döndü. Vince ve Candice koridorun o ucunda bekliyorlardı, ikisi de ağzı açık bir şekilde tüm bu felaket sahnesini sessiz bir yargıyla izliyordu. Mira kendini hiç bu kadar aptal hissetmemişti.

Kellan gitmelerini emretti. "Bu özel bir iş. Seyirciye ihtiyacım yok."

Çabucak dağıldılar ama Mira Kellan'la yalnız kaldığında kendini daha iyi hissetmedi. Birkaç aceleci adım attı ve Kellan yine önündeydi, onu kendisiyle yüzleşmeye zorladı. "Bunu bütün gün yapabiliriz, Mouse. Sakinleş, bir dakikalığına mantıklı ol."

Sert bir kahkaha attı. "Makul olmak mı? Siktir git. Bu nasıl sakın ve makul?"

Bir kez daha ondan uzaklaştı ve tüm gücüyle bir hamle yaptı. Bu sefer o kadar hızlı hareket etmişti ki onu ne gördü ne de hissetti; ta ki ayakları yerden kesilip Kellan'ın güçlü kollarına atılana kadar.

"Bırak beni!" Kadın adamın tutuşuna karşı koydu ama adam güçlüydü; sıcak, katı ve inatçıydı; onun bir insandan daha fazlası, ölümcül, karanlık ve korkunç bir şey olduğu gerçeğinin somut bir hatırlatıcısıydı.

Onun çırpınışlarını görmezden geldi ve onu kamarasına geri taşıdı. Kapıyı sert bir tekmeye arkasından kapattı. Onu yere bıraktı ama ona kaçma şansı vermedi. Bir sonraki nefesini alamadan, Kellan omurgasını kapalı kapıya dayamış, vücudunun büyük kısmıyla onu sıkıştırmış, kaslı kolları onu iki yandan kafeslemişti.

Gözlerini dikmiş ona bakıyor, vücutlarının birbirine yakınlaşmasıyla içinden geçen sıcak farkındalık dalgasını görmezden gelmeye çalışıyordu. Göğüsleri onu karşısında hissetmek için ağrıyor, öfkesinin kaynayan sularına rağmen meme uçları sertleşiyordu.

Kellan hırçın bir şekilde nefes verdi, kehribar rengi gözleri Mira'ya dikilmişti. "Kahretsin, Mira. Sana bu odadan çıkmamanı söylemişim."

"Görebileceklerimden mi korkuyorsun?" Çenesini kaldırdı, kıskançlık hâlâ boğazının arkasında asit gibi yanıyordu. "Sanırım daha dikkatli olmalıydın, Bowman. Kapıyı açık bırakan sendin."

Bakışları bir an bile onu terk etmedi. Ama arkasında, sadece onun zihninin gücüyle yerine oturtulmuş, metalik tıkırtılı bir bardak sesi duydu. "Artık kilitli."

Bunu söylerken dişlerini ve azı dişlerini gösterdi, sesi karanlık bir hırıltıydı ve kalbinin bu şekilde çarpmasına neden olmamalıydı. Onu orada tutarken, öfke ve acı, farkındalık ve ihtiyaç arasında dayanılmaz bir yerde sıkışıp kalmışken damarları uğuldamamalı, nabızı çıldırmamalı ve elektriklenmemeliydi.

Onu arzulamak istemiyordu, şimdi değil. Öfkeden köpürürken, adamın ağzını başka bir kadının üzerinde gördüğü için dökülmek üzere olan acı gözyaşlarıyla hâlâ savaşıırken olmazdı. Onu doyurabilecek, besleyebilecek, Kellan'ın Mira'dan asla alamadığı bir şeyi ona verebilecek bir insan kadın.

"Neden bana söylemedin?" Kelimeler, kırık bir fısıltıyla, geri çağırılmadan dilinden döküldü. "Neden başka biri olduğunu söyleyemedin?"

Ateş saçan gözler daha da parladı. "Çünkü bu gerçek olmazdı."

"Seni gördüm Kellan, az önce Candice'le birlikte. Dişlerini onun bileğinde gördüm. Onun kanı dudaklarındaydı-"

"Evet," diye itiraf etti, gözünü kırpmadan, gözünü kırpmadan. "Candice'ten mecburiyetten beslendim. Ondan birçok kez beslendim çünkü ben bir Cinsim ve kansız yaşayamam. Ondan beslendim çünkü ona güvenebiliyorum ve benden hiçbir şey talep etmiyor."

Mira sert bir nefes verdi. "Senin için ne kadar uygun."

Sesinin keskin ve umursamaz çıkmasını istiyordu ama yaralı olduğu gerçeğini saklayamazdı. İçindeki çığlıktan nefret ediyordu, bunu şimdi duyabileceğinden, nemli gözlerinde kesinlikle görebileceğinden nefret ediyordu. Aşağıya doğru bir bakışla kendini kapattı ama Kellan buna izin vermedi.

Acımasızca, kızın yüzünü kaldırdı, sonra da başparmağını kızın yanağında gezdirerek iri bir damla gözyaşının izini silerek acıyı daha da artırdı.

"Bana bak, Mira. Orada gördüğün şeyin sana söylediğimden daha fazlası olduğunu düşünüyorsan bana söyle." Sesi düz ama yoğundu. "Gözlerime bak. Hâlâ parlıyorlar. Candice'in kanıyla doymuş olmama rağmen hâlâ açlıkla yanıp tutuşuyorlar. *Glişlerime* bak Mira. Onlarda doygunluk görüyor musun, yoksa burada senin önünde dururken hâlâ açlıktan ve farklı, daha derin bir ihtiyacın koyu renkleriyle çalkalanıyorlar mı?"

Mira ona bakmak istemiyordu ama adam ona başka seçenek bırakmamıştı. Ve onu görme taleplerine itaat ederken -hem korkunç bir adam hem de tehlikeli, doğaüstü bir yaratık olarak onu gerçekten görürken- şu anda söylediği her şeyin gerçek olduğunu fark etti. Kana susamışlığı dizginlenmiş olsa da, tatmin olmaktan çok uzaktı.

Kellan ona doğru bastırarak vücudunun tüm sertliğini hissetmesine izin verdi. Başını onunkinin yanına eğdi, sesi kulağının hassas kabuğuna karşı alçak bir hırıltı gibiydi. "Her şeyden çok arzuladığı kadın dışında birinden istediğini almış bir adam gibi mi hissediyorum?"

Mira'nın nefesi boğazında düğümlendi ve küçük bir iniltiyle dışarı sızdı. Adamın sert uyarılmışlığını hissetti, ona duyduğu arzunun elle tutulur bir sıcaklıkla yayıldığını hissetti.

Kellan karanlık bir lanet mırıldandı. "Sekiz yıl boyunca bana seni unutturacak birini bulmayı diledim. Ama hiç kimse olmadı, Mira." Dudakları Mira'nın kulak memesine yapıştı, dişleri ve sivri dişleri arasında nazıkçe emdi. Sıcak nefesi kulağını tırmaladı, içine doğru uzandı, nabzının hızlanmasına ve kalçalarının titremesine neden oldu. "Senden sonra kimse olmadı, Mira."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. Az önceki nazıkçe ısıırıp fırçaladığı ağzı değil, şiddetli bir iddia. Sahiplenici ve ateşli öpücüğü, sabır ya da merhamet göstermeden onu istila etti. Bu bir talepti, ham ve dizginlenemez.

Ve Mira kendini buna bıraktı.

Ne onu ne de onu öpücüğünün derinliklerine çekip vücudunu sert düzlemlerine ve sert kenarlarına doğru çekerken erimiş dalgalar halinde vücuduna yayılan tutkuyu inkâr edebilirdi.

Bir barajın yıkılması gibi, Mira'nın yetersiz direnci, mücadelesinin son küçük parçasıyla birlikte dışarı taşı. Kollarını ona doladı ve kendini onun yağmacı öpücüğüne açtı. İçten içe eriyordu. Kan sıcak akıyor, çekirdeğinde birikiyordu. Uzuvarları güçsüzleşti ve dengesizleşti, altında jöleye dönüştü.

Onu istiyordu. Tanrım, onu nasıl da istiyordu. Bu anın sonsuza dek sürmesini istiyordu.

"Kellan," diye mırıldandı, onun sıcaklığına doğru eğilerek.

Bir saniye sonra, adamın güçlü elleri ön tarafına doğru kayarak tişörtünün bol pamuğunun altından geçtiğinde nefesi kesildi. Parmakları çıplak tenine karşı sertti, daha çok nasırlaşmış ve sertleşmiş, savaşta yıpranmıştı. Ama dokunuşu hafıftı, avuç içleri kaburgalarından yukarı, göğüslerinin çıplak kabarıklıklarına doğru kayarken kızın üzerinde bir ürperti uyandırdı. Onları avuçlarının içine aldı, sıktı, başparmaklarını okşaması altında çakıl taşları kadar gergin olan meme uçlarına sürttü.

Mira yüzünü onun güçlü omzunun kıvrımlarına gömdü ve ellerinin çıplak teninde gezinmesinin tadını çıkardı. Ona da dokundu, parmaklarını omurgasının her iki yanındaki kaslı cüssede gezdirdi, her santimetresini izledi, vücudunu sanki hiç ayrılmamışlar gibi hatırladı. "Oh, Tanrım . . . Kellan. Bunu çok özledim. Seni özledim. . . *bizi*."

Adamın cevabı, iliklerine kadar titreşen alçak bir hırıltıydı. Söz söylemeden, izin istemeden onu önünde döndürdü ve yatağa doğru yönlendirdi, her adımda onu öptü.

Denese bile karşı koyamazdı. İçindeki dişi olan her şey istekli, arzulu ve ıslaktı, onu tekrar karşılamaya hazırdı.

Onu şiltenin üzerine itti ve vücuduyla sararak onu takip etti. Dili Mira'nın ağzının derinliklerine daldı, bir sokup bir çıkararak ona tam olarak nereye gittiklerini söylüyordu. Mira ona açıldı, diliyle buluştu, geri çekildiğinde aldı, daha fazlası için geri döndüğünde boyun eğdi.

Ona sarıldı, onun için eğildi, onun içine gömülmesini arzuladı.

Şu anda bile ondan ne istediğini biliyordu. Ona nasıl dokunacağını, onu nasıl öpeceğini biliyordu. Bunca zaman sonra bile her şeyi biliyordu.

Mira parmaklarını adamın gür kestane rengi saçlarına geçirirken, adam onun ağzını daha sıcak, daha talepkâr bir öpücükle aldı ve onu nefessiz bırakıp altında uyuşturdu. Adamın eşofmanını ve külotunu çıkarmayı nasıl başardığını bilmiyordu, çok da umurunda değildi. Çünkü Kellan aniden vücudunun enine doğru ilerliyor, tişörtünün eteklerini yukarı itiyor ve karnının düz düzlemi boyunca sıcak, ıslak bir izi öpüyordu. Kellan göğüslerini yoğurduktan sonra şeftali gibi göğüs uçlarından birini ağzına aldığı anda inleyerek yataktan kalktı. Diğerini de öptü ve dişleriyle alaycı bir şekilde sıyırdı.

"Tadın aynı," diye mırıldandı tenine karşı. "Hâlâ tatlı ve yumuşak."

Dudakları tenine değdiği her yerde ateşten bir iz bırakarak aşağı doğru inmeye başladığında cevap veremedi, sadece parmaklarını çarşafın içinde çevirip nefesini içine çekebildi. Kalça kemiğinde durakladı, narin çıkıntısını yaladı. "Burası daha tatlı."

Oh, Tanrım.

Başını kaldırdı ve adamın daha da alçalmasını izledi. Uyluklarının tepesine doğru ilerlerken ona baktı, gözbebeklerinin ince dikey çizgilerini yutan irisleri kehribar rengine bürünmüştü. O uhrevi, yırtıcı bakışları kızın üzerinde kilitli kaldı, geniş ağzı şehvetli bir gülümsemeye dönüşürken dişlerinin uçları daha uzun, daha keskin uzanıyordu. Sonra kadının bacaklarını ayırdı ve bacaklarının arasına çöktü.

Kadının cinsel organının tepesindeki hafif buklelerden oluşan üçgeni öptü. Mira nefesini tuttu, nabızı hızlandı, damarları sıvı ateşle doldu. Bir öpücük daha, bu seferki çok daha uzun sürdü, dilinin ucu hassas kıvrımlara girdi. Onu yavaşça yaladı, emdi, hassas tomurcuğu ıslak kıvrımlara doğru çekti.

Dilinin sıcaklığı. Daha derine inerken onaylayan hırıltısı titreyen seksine karşı titreşti. "Çok tatlı ve sulu. İşte susadığım şey bu. Sen, Mira." Tekrar üzerine indi. Ciğerlerindeki hava düzensiz bir iç çekişle titreyerek dışarı çıktı, içinden küçük şimşekler gibi bir fırtınanın yaklaştığını hissetti.

O n u n l a oynadı, klitorisini okşadı, dilini çıkardı, Vücudunun yaprakları onun için ağlıyordu.

"Sana ihtiyacım var," diye soludu, ona ulaşmak için ayağa kalktı, parmakları adamın sert omuzlarına saplandı. "Lütfen, Kellan. Beklemek istemiyorum. Bir saniye daha beklemekten korkuyorum ..."

O anın bir şekilde paramparça olmasından ve gerçekliğin ikisini de birkaç dakika önce oldukları yere geri fırlatmasından korkuyordu: Düşman, sevgili değil. Yabancılar, arkadaşlar değil.

Uzak, ortak bir geçmişe, huzursuz bir bugüne ve şüpheli, belirsiz bir geleceğe sahip bir adam ve kadına geri dönün.

Mira onu bırakamazdı, şimdi değil. "Buraya gel. Seni tekrar bana karşı hissetmem gerek. Seni içimde istiyorum."

Söylediği her şey derin, gürleyen bir hırıltının içinde kayboldu. Yatağa geri döndü, bu arada pantolonunu da çıkardı. Mira onun çıplak, zayıf ve güzel görüntüsünü seyre daldı. Çok güçlü ve kuvvetli.

Çok canlı.

Ne kadar zamandır bu anın -Kellan'la yeniden birlikte olmanın, onu ölümden döndürmenin- hayalini kuruyordu?

Bu onu şimdi ona karşı açgözlü yapıyordu. Ona yakın olmak için yanıp tutuşuyordu, bedenlerinin olabildiğince yakınına.

Kellan onu sardı, her santimi sıcaklık ve erkeklikle titreyordu. Onu tekrar öptü, derin, uzun ve sahiplenici bir şekilde. Uylukları onunkilerin arasına sıkışmıştı, uyarılmışlığı ağır ve sertti, kalın şaftı onun seksinin nemli yarığına dik bir şekilde yerleşmişti.

Yeterince yakın değil.

Mira kalçalarını oynatarak onu ilk hamlesi için oturttu. Dilini emdi ve adamın siki karşılık olarak küçük bir tekme attı. Kellan onun ağzına doğru inledi, ihtiyacın çığ bir sesiydi bu. Öpüşmelerini bir lanetle kesti ve yumruklarına dayanarak ona baktı.

"Seninle yavaş ilerlemek istiyorum ama ..." Sesi kesildi ve başını sallayarak leğen kemiğine hafifçe bastırdı. Penisinin başı kadının içine girerek onu test etti. "Ah, Tanrım ... çok iyi hissediyorsun."

Mira'nın kalbi kafesteki bir kuş gibi göğsünde çarpıyor, her sinir ucu acil bir ihtiyaçla titriyordu. "Yavaş gitmek istemiyorum. Aramızda çok fazla zaman geçti. Daha fazla değil, Kellan. Şu anda olmaz."

Deneyisel bir hamle daha yaparken başını salladı, gözlerini ona dikmişti. "Çok sıkısın. Tıpkı ilk kez birlikte olduğumuz zamanki gibi."

Kellan'la seviştikleri ilk seferde -tek seferde- bakireydi. O da öyleydi. O gecedan önceki yıllar boyunca arzuları karşılıklı ve inkâr edilemez olmasına rağmen, bunu hiç bu kadar ileri götürmemişlerdi. İlk başta çok gençti, daha sonra, bir kadın olduğunda, Kellan kendini Tarikat'taki görevine vermiş, onu haftalarca, bazen aylarca uzaklara gönderen görevler üstlenmişti. Ama her seferinde ona geri dönmüştü ve döndüğünde de kolların, bacakların ve arayış içindeki ağızların birbirine dolanması hiç uzun sürmemişti.

Sekiz yıl önceki o andan önce birbirlerini başka şekillerde tatmin etmeyi öğrenmişlerdi, ta ki sonunda ihtiyaç her türlü inkâr ya da kısıtlamadan daha büyük olduğunu kanıtlayana kadar. Mira kendini Kellan'a, Kellan da ona vermişti.

Büyüleyiciydi. Mucizevi. Ta ki birkaç saat sonra bir isyancının bombası tüm bunları yok edene kadar.

Kellan'a baktı, yatağının yumuşak sessizliğinde onun üzerinde duruyordu. Kalbi o gece ve o zamandan beri olan her şey yüzünden hâlâ kırıktı. Ama bu an gerçektir. Artık gerçektir. Onlarındı.

Adamın çıplaklığını üzerinde hissedince gülümsedi, sikinin başı etrafını inanılmaz derecede gererken zevkle inledi. Ona karşı çok dikkatliydi. Çok dikkatliydi. Kadın uzanıp adamın yakışıklı yüzünü okşadı. "Benim için de başkası olmadı, Kellan. Bunca zamandır olmadı."

Yüz hatlarında bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Kimse yok mu?" Kadın başını salladı. "Sadece sen."

"Ah, Tanrım." Bir an için gözlerini kapattı ve tekrar açtığında daha yeni, daha şiddetli bir ışıkla parlıyorlardı. Mutlu değildi. Hem de hiç. "Ah, Tanrım, Mouse. Bunun için sana lanet olsun. Bırakmayı akıl edemediğimiz için ikimize de lanet olsun."

Dişlerini ve azı dişlerini gıcırdatarak çıkardığı hırıltıyla, hızlı ve derin bir hamleyle onu içine itti. Mira onu doldururken haykırdı, istilasının keskin, ilk acısı yerini görkemli bir tamamlanmaya bırakırken dudağını ısırıldı.

Oh, lanet olsun.

Çok iyi hissettirdi.

Onu içinde gömülü tutarken kendini çok iyi hissediyordu.

Onunla yaptığı bu dansı biliyordu, içindeki her içgüdü sanki onu en son böyle öptüğünde daha dünmüş gibi tepki veriyordu - çıplak ve nefessiz, ten tene, zevkten eriyor ve daha fazlası için açlık duyuyordu. Birlikte geçirdikleri ilk zaman duyularına kazınmış, bunca zamandır taşıdığı bir anı olmuştu. Ondan geriye kalan tek şey buydu ve ona kendi ruhuna sarılır gibi sarılmıştı.

Ve şimdi Kellan yine yanındaydı. Onun içinde.

Adam temposunu artırdıkça, her uzun itiş daha derine inip içinde zaten kükremekte olan ateşi körükledikçe, adı dudaklarında düzensiz bir fısıltıya dönüştü. Doruk noktasının ilk kırık çılgılığı boğazının arkasından kıvrılırken ağzı onunkini kapladı.

Ona hiç acımamıştı ama o da hiç acımak istememişti. Bu şekilde değil. Ona olan ihtiyacı hâlâ bu kadar ham ve doymamışken olmazdı.

Ama orgazmı hızla artıyordu. Her vuruşunda ve geri çekilişinde, her öpüşünde ve okşayışında onu daha yükseğe, uçuşuma daha da yaklaştırıyordu. Kellan acımasız bir amaçla onun içine giriyor, onu acımasızca uçuşuma doğru itiyordu.

"Oh, Tanrım," diye soludu ilk sıcak dalgalar içine çarptığında. "*Kellan.*"

Mira ona tutundu ve o anın zevkine doğru yuvarlandı.

Kalbi ne kadar kısa sürmesinden korkarsa korksun, bu yeniden bir araya gelmenin verdiği haz.

KELLAN HAYATINDA SADECE BİR KEZ O SIKI, ISLAK MUTLULUĞU HİSSETMİŞTİ

Mira'nın vücudunun onu sarması. Mira'nın rahminin sikinin etrafında nasıl tatlı bir şekilde kenetlendiğini, doruk noktasının onu nasıl sağdığını, nasıl sıkıldığını sadece bir kez yaşamıştı. O bir kereyi çok net hatırlıyordu - ya da öyle sanıyordu, ta ki Mira'nın şimdi onun için geldiğini, ona yapıştığını ve ateşli bir çılgınlıkla adını haykırdığını görünce bildiğini sandığı her şey solgun ve toz gibi kuru görünene kadar.

Tanrım, çok güzeldi.

Sarı saçları yastığının üzerinde karmakarışık, porselen gibi kusursuz teni kanın yanaklarına ve dolgun göğüslerinin güzel tepeciklerine hücum etmesiyle pembeleşmişti. Gözleri ağır ağır kapanmış, koyu renk kirpikleri yarıya kadar inmişti. Öpücüğün koyu kırmızıya boyadığı ayrık dudaklarının arasından bir iç çekti, gül goncası ağzı nefesinin her yükselişinde titriyordu. Bir başka derin ürperti onu sarsarken adama sıkıca sarıldı.

Şaşkın ve muzaffer Kellan, kadının orgazmının onu kasıp kavurmasını izledi. Kadın serbest kalmanın gücüyle titrerken, Kellan'ı sıcak yumruğuyla kavradı. Aleti seğirdi, sıçradı, patlamaya hazırdı, kendi doruk noktası işkenceye dönüşüyordu.

Ama bu lezzetli bir acıydı. O kadar güzel bir acıydı ki, sonsuza dek devam etmesini istiyordu. Mira yeniden paramparça olmaya başladı, küçük bedeni onun altında geriliyor, nefesi hızlanıyor, nabızı dokundukları her yerde ona karşı sertçe atıyordu. Onu daha yukarılara çekerek, derin, delici vuruşlarla içine girerek, zevkinin alevlerini körükledi.

"Durma," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Tanrım, Kellan. . . lütfen . . . sakın durma."

Onaylayarak homurdandı, erkeklik gururu içinde bir gelgit dalgası gibi kabarıyordu.

Onun kızıydı.

Tekrar

Hala.

Her zaman . . .

Bu son düşünce, bu yalan, ona bir diken gibi battı. Artık her zaman onların değildi. Bunun doğru olmasını ne kadar istese de.

Ve bunu Mira'dan -onun zevkini, teslimiyetini, hak edilmemiş sadakatini ve sevgisini- sonunun gelmeyeceğini bile bile alması haksızlıktı. Onu bekleyen acımasız gelecekle birlikte bu son *olamazdı*.

Ama şu anda bu gerçeğin dehşetini hissetmek zordu. Ter içinde kalmış, çıplak güzelliğini karşısında tutarken ve onun kendisinden aldığı zevkin tadını çıkarırken saf erkeksi tatminden başka bir şey hissetmek zordu.

Son orgazmı da geçerken onu öptü, mutluluktan uyuşmuş bakışları kehribar rengi gözleriyle buluşmak üzere yukarı kalkarken güzel yüzünü okşadı. Konuştuğunda, kendi kulaklarına bile insandan çok hayvan sesi gibi gelen çakıllı bir derinlikle konuşuyordu. "Sonumuzun böyle olacağını biliyordum, yatağında birlikte çıplak."

Bundan gurur duymuyordu. Ama pişmanlık da duymuyordu.

İlk başta, hayatı şu anki dolambaçlı yola girmeden önce onunla bu kadar uzun süre dayanmasının nedenlerinden biri, Mira'ya olan arzusuna boyun eğmenin - onu tüketmek - sadece onu daha çok arzulamasına neden olacağını bilmesiydi. Onu bu şekilde sevmek, sadece onu tatmak istemesine neden oluyordu. Onu kendisine bağlamak için. Artık istemeye hakkı olmayan şeyler.

Yıllar önce ona karşı duyduğu cazibeye, şimdi anlamakta güçlük çektiği katı bir iradeyle direnmişti. Onu uzak tutmakla, kendinden uzaklaştırmakla ne büyük bir aptallık etmişti. Şimdi tek istediği onu yakınında tutmaktı. Onu yeterince yakınında tutamıyordu.

Kalçalarını yavaşça itti, vücutlarının lezzetli, ıslak sürtünmesiyle inledi. Kadının yüzünü okşadı, alnındaki nemli bir tutam saçı fırçaladı. "Ackmeyer'in yerindeki ekibimden çağrı geldiğinde biliyordum ve seni buraya getirmeye karar verdim. . . Seni tekrar görürsem, sana dokunmaya, seni öpmeye karşı koyamayacağımı biliyordum." Dudaklarını kızın alnına bastırdı ve başparmağını kızın sol şakağındaki saç çizgisinde yer alan Breedmate işaretinin dış hatlarında gezdirdi. "Ve eğer bunun olmasına izin verirsem, sana dokunursam, seni öpersem, sonunda tekrar içine girmekten beni alıkoyamayacağını biliyordum."

Mira'nın parmakları saçlarına dolanmış, kafatasının arkasını kavırıyordu. "Durmanı istemiyorum." Onu ateşli bir öpücük için aşağı çekti.

Tüm vücudu gerginleşti ve elektriklendi. Onun altında hareket etti, nazik olmayan bir taleple ona doğru sallandı. Öpücüğü, dişlerinin alt dudakını ısırmasıyla son buldu. Nefesi adamın ağzına karşı sıcaktı, aç. "Durma, Kellan."

Ah, Tanrım.

Hayatı buna bağlı olsa bile şimdi duramazdı.

Ağzını sert bir iddiayla aldı, aynı zamanda sikini derin ve yavaşça sürerek onu tümüyle doldurdu, kalın shaftını kabzasına kadar oturttu. Kadının nefesi onu teşvik etti, yumuşak miyavlamaları onun tahrik düğümünü daha da sıkılaştırdı, her itiş sahiplenici, aç bir şeydi.

Elini pürüzsüz bir uyluk boyunca gezdirdi, onu dizinden büktü ve bacağını omzuna doğru kaldırdı. Pelvisini bir başka derin itişte ona doğru yuvarladı, temposu yükseliyor, nabzının şiddetli atışına uymak için yarışlıyordu.

"İçine yeterince giremiyorum," diye hırladı ağzına karşı. "Hepinizi istiyorum."

"Evet," diye fısıldadı, adam daha sert sürerken ona tutundu, kılıfının bir eldiven gibi etrafına sarılmış hissinden başka her şeye kayboldu, narin kasları onu tatlı basınç dalgalarıyla sıktı.

Onun yanağına dokundu, içinde patladığı anda yüzünü görmek istiyordu. Omuriliğinin dibinde bir ısı sarmalıyla hızla yükseliyordu.

Mira başını onun avucunun içine çevirdi ve oraya bir öpücük kondurdu. Pembe dilinin ucu dışarı fırladı, nemli ve sıcak bir şekilde adamın tenine değdi. Adam tüm kontrolünü kaybetmek üzereyken daha sert pompaladı. Sonra başını çevirdi ve başparmağını ağzına aldı. Onu derinlemesine emdi, dilinin yastığı onu yastıkladı, tıpkı sıkı kanalının onun horozunun sert uzunluğunu kavradığı ve emdiği gibi ona ayrıldı.

Kellan çılgınca itiyor, acı ve zevk düğümleri oluşuyor, nabzının her ağır atışında daha da hızlanıyordu. Mira başparmağını bırakmadı. Dilini onun etrafında döndürdü, ağzının içine girip çıkarken gözleri onunkilere kilitlendi, küt küçük kesici dişlerinin derisini sıyırdığını hissederek kemiklerinin derinliklerinde ürperdi. Sonra dişlerini kapattı, vücudundaki tüm duyuşal düğümleri tetikleyen bir ısırlıkla ona kenetlendi.

Kellan orgazmı patladığında kükredi.

Kendini tutamadı, tohumunun içinden fişkırdığını ve onu doldurduğunu hissetti. Sert, hızlı ve çılgınca boşaldı. Serbest kalışının gücü

Kendini Mira'nın sıcak, ıslak kılıfının derinliklerine bıraktığında sendeledi, titremeye başladı.

Boşalırken ani bir rahatlama hissetti, onunla zevk almak ne kadar yanlış olursa olsun, en azından Mira'nın içine bir çocuk yerleştirmeyecekti. Hayır, bu onu bugün Mira'nın kalçalarının arasına sokan saf, pervasız dürtüden daha fazlasını gerektirecekti. Aynı zamanda hilal evresinin doğurgan zamanını ve kendi türünden bir erkekle Irkdaş doğum lekesi taşıyan bir kadın arasında eş zamanlı kan alışverişini de gerektirecekti.

Kan ve bağlanma düşünceleri tehlikeli şeylerdi. Özellikle de şimdi, Kellan'ın ateşli bakışları Mira'nın narin boğazının yan tarafında kafesteki bir kelebek gibi tıkırdayan atardamara çekilmişken. Mira'nın temiz ter ve seksin misk kokusuyla nemli teninin sarhoş edici kokusunun altında, Kellan'ın Breed duyuları onun kanının hafif zambak tatlılığını yakaladı.

Ondan içmek için duyduğu açlık -dişlerini boynunun pürüzsüz beyaz sütununa batırmak ve onu hayat arkadaşı olarak kendisine bağlamak- bir fırtına şiddetiyle geri döndü, neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

"Kahretsin," diye mırıldandı, gözlerini kapattı ve başını cazibeden başka yöne çevirdi.

Mira'nın nazik elleri onu geri getirdi, avuç içleri yüzünü çerçeveledi. Ama gözlerinde bir hüznün vardı. Yumuşakça mırıldandığı sözcüklerde kafa karışıklığı. "Benimle o son adımı atmayı hiç istemedin. Benimle asla bağ kurmak istemedin."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Gözlerinin gerçek rengini koruyan mor lenslerin -kâhin yeteneğini susturan lensler- ardında, kan bağı olan eşi olarak yanında duracağını hayal ettiği tek kişinin o olduğunu bildiğini umarak onun bakışlarını aradı.

Ama bu umut bile onun için bir zalimlikti, çünkü onu kendisi için istese de istemese de, görünüşe göre kaderin başka fikirleri vardı.

Kellan bunu başka bir sabah, Mira'yı kollarının arasında çırılçıplak tuttuğunda, bedenleri tıpkı şimdi olduğu gibi yakın bir şekilde birleştiğinde, zevk aldığı ve bitkin düştüğünde kendi gözleriyle görmüştü.

Eğildi ve her bir göz kapağına şefkatli birer öpücük kondurdu, özür mü yoksa günah çıkarma mı, tam olarak emin değildi. "Sen olabilirdin, Mira. Birlikte bir geleceğimiz olduğuna inanabilseydim - seni derinden incitmemle sonuçlanmayacak herhangi bir gelecek - o zaman bu sen olurdun. Ama inanamıyorum.

Geri dönülemez bir şeye, ebedi ve bağlayıcı olacak bir şeye, bundan hiçbir fayda gelmeyeceğini bildiğim halde teslim olmak."

Bir dakika önce bakışlarındaki hüznün ve şaşkınlık şimdi biraz sertleşmişti. Alaycı bir ses çıkardı, ağzı birlikte büyüdükleri zamanlarda sık sık gördüğü bir ifadeye büründü. "Bir yanımda hâlâ içimdeyken bunu söylediğin için sana birinci sınıf bir pislik demek istiyor. Ama bu adil olmazdı, değil mi? Çünkü ben de seni sikmeyi en az senin kadar istiyordum. Bundan iyi bir şey çıkacağından da değil."

Kellan yüzünü buruşturdu. "Bu sadece bir sevişme değildi, Tanrı aşkına." "Neydi o zaman?"

Başını iki yana salladı, zihni Mira'nın yanında yatarken, onun içinde yeniden sertleşirken hissettiklerini anlatmaya yaklaşamayacak binlerce sıfatla doluydu.

Kalçalarını yavaşça itti, omurgasının onu daha da derine götüren bir kavisle onu karşıladığında inledi. "Tanrım, keşke bu kadar iyi hissetmeseydin. Keşke bu kadar doğru hissetmeseydin. Henüz seni terk etmeye hazır değilim." Başını eğdi ve onu öptü, uzun, tutkulu bir şekilde ağızlarını birleştirdiler. Sonunda onun dudaklarından ayrıldığında, nefesi ciğerlerinden dışarı çıkıyor, uzamış dişlerinin arasından geçiyordu. "Ah, lanet olsun. . . bu bir hataydı. Artık seni altıma aldığımı göre, yatağımdan çıkmana nasıl izin vereceğimden emin değilim."

Mira ellerini adamın çıplak göğsüne dayadı ve onu sırt üstü yatırdı. Onunla birlikte gitti ve onun üzerine çıkarken onu içinde tuttu. "Şimdi benim altımdasın ve belki de bu yataktan çıkıp çıkmayacağımız konusunda söyleyecek bir şeyim olur."

Pelvisini yuvarlayarak onu gidebildiği kadar derine oturttu. Sonra onu yavaşça sürmeye başladı, her darbeyi acı verici uzunluklara çekti. Onun üzerinde hareket ederken gözlerini kapattı, kıvrak savaşçı vücudu onu içinde tutarken bir dansçının zarafetiyle eğilip büküldü ve onu hızla yükselen bir doruğa doğru salladı. Temposunu buldukça küçük göğüsleri sallanıyordu ve Kellan her zıplayan adımda kalın sikinin onun yarığında kayboluşunu izlerken aceleyle boşalmamak için elinden geleni yapıyordu.

Tanrım, çok seksiydi. Şimdiye kadar tanıdığı en seksi şeydi. Sert, inatçı ve cesurdu, hayatta üstlendiği her şeyde inatçıydı, kendisi de dahil.

Hiçbir erkek, ister melez ister insan olsun, eşim diyebileceği daha iyi bir kadın bulmayı umut edemezdi. Ve Kellan çılgınca bir an için onun aslında kendisinin olduğunu hayal etmesine izin verdi. Her şey farklıydı ve onun gitmesine izin vermek zorunda değildi.

Sekiz yıl önce onun çıplak gözlerine bakıp onları ayıracak bir geleceği görmemiş olması. Sevdiği herkese karşı bir hain olarak damgalanacağı bir gelecek.

İmgelem ona acımasız ayrıntılarıyla geri geldi.

Kellan, Lucan ve Tarikat tarafından tutuklandı, komplo, cinayet ve vatana ihanetle suçlandı. Tüm suçlamalar savunulamaz. Tüm suçları idam cezasını gerektiriyordu.

Ve Mira, Lucan'ın ve Küresel Milletler Konseyi'nin önünde, mağara gibi bir toplantı odasında durmuş, merhamet diliyor.

Karar a  ı k l a n d ı k t a n bir süre sonra keder içinde eriyor.

Ölüm.

Kellan, Mira'nın elleri yüzünü okşayana kadar onun altında hareketsiz kaldığını fark etmedi. "Sen iyi misin? Az önce nereye gittin?"

Başını salladı, gördüğü görüntüyü ve midesinin çukuruna yerleşmiş olan ağır pişmanlığı temizlemeye çalıştı. "Ben buradayım," dedi, ağzının aşağı doğru kıvrılmasından duyduğu endişeyi okşamak için uzandı. "Ben iyiyim. Şu anda her şey yolunda."

Gülümseyerek avucuna bir öpücük kondurdu. Tekrar onun üzerinde hareket etmeye başladı, ritmini bir kez daha bulduğunda iç çekti ve güzel bir terk edilmişlikle ona bindi.

Kadın uyarılmış bir halde inlerken, başka bir orgazmın sancıları içinde onun üzerinde yükselirken, Kellan onu altından aşağı yuvarladı ve zevkini daha da yükseltti. O anda ona sadece neşe vermek istiyordu, hem de uzun süre yetecek kadar.

İkisine de yetecek kadar.

MIRA O SABAH BIR ARA UYANDI.

Kellan'ın güçlü koluna sarıldı. Adamın sıcaklığı onu sarmaladı, uzun zamandır bilmediği bir huzur ve memnuniyet kozası.

Sekiz yıl önceki sabahtan beri, benzer bir pozda, benzer bir mutluluk yorgunluğu içinde uyanmamıştı.

O gün ateş, kül ve gözyaşlarıyla dolu bir kâbusla sona ermişti. Bugün kendini yenilenmiş hissediyordu. Umutluydu. Mutlu hissediyordu ve bu onu her şeyden çok korkutuyordu. Özellikle de mutluluğu Kellan Archer'ın kollarındayken. Çocukken hayran olduğu o genç çocuk değil. Onunla birlikte Tarikat'ta eğitim gören ve en sevdiği, en güvendiği arkadaşı ve sırdaşı haline gelen genç Irk savaşçısı bile değildi.

Hayır, onun mutluluğu, masum bir sivili kaçırmakla kalmayıp Lucan Thorne'a ve tüm Tarikat'a meydan okuyarak bir operasyonu bozan ve üyelerinden birini rehin alan kanun kaçağı bir isyancı grubunun lideri tarafından sağlanmıştı.

Düşmanla yatmak için kendi isteğiyle yatağa giren bir rehine.

Diğer şeylerin yanı sıra.

Kötü, harika şeyler.

Mira kendisini Kellan'ın iri bedenine hapseden iri pazuları öpmekten kendini alamadı. Kolundaki *gliflerin* kavisli çizgilerini diliyle okşadı ve alaycı öpücüğünün ardından bıraktığı koyu renk selinden zevk aldı.

Adam kıpırdandı. Kısık bir iniltiyle kolunu büktü ve onu kucağına daha da sıkıştırdı. Göğsü meme uçlarına karşı katı bir ısı duvarıydı, kabarık karnı karnına karşı güneşin ısıttığı granit gibiydi. Ve daha aşağıda, uyarılmışlığı oldukça açıktı, sert ve sıcak bir şekilde kalçasını dürtüyordu. Dolaşan elleri için fazlasıyla cazipti.

Mira parmaklarını göğsünün ve karın kaslarının pürüzsüzlüğü boyunca, göbeğinin yanından geçerek, gür saçlarının kıllı salkımına ve cinsel organının çıkıntılı çevresine kadar dikkatle gezdirdi. Onu bir kez okşadı ve bu kadar sert çeliği saran yumuşaklığa hayran kaldı. Şaftını taçlandırıran şişman erik, parmak uçlarını penisinin başının üzerinde gezdirirken şimdiden bir boncuk nemle ağlıyordu.

Onu uyandırıp uyandırmadığını görmek için bakışlarını yukarı kaydırıldı.

Köz gibi parlayan gözler ona baktı, uyanık bir arzuyla parlıyordu.

"Hoş rüyalar mı?" diye sordu ona, masum bir tavırla.

O buna inanmıyordu. Koyu renk keçi sakalı ağzının etrafında hınzırca gerilmiş, dudakları tamamen şehvet dolu bir gülümsemeyle geriye doğru sıyrılmıştı. "Gerçek beni bu kadar tatlı okşarken kimin rüyalara ihtiyacı var ki?"

Her zaman emrinde olan gücün ve çevikliğin farkında olmasına rağmen, onu ürküten bir hızla hareket ederek onu altına aldı. Mira ona uyum sağlamak için kalçalarını araladı, onun için yeniden hazırıldı. Kalbi göğsünde bir çekiç gibi çarpıyordu.

Kellan onun kulak memesini dudakları ve dişleri arasına almak için eğildi ve sonraki anlarda ondan zevk almak için düşündüğü tüm yollar için kızarmaya değer planlar mırıldandı.

Mira'nın nabızı öylesine hızlı atıyordu ki, vücudu onu almak için öylesine olgunlaşmıştı ki, adamın aniden hareketsizleştiğini ve üzerinde gerildiğini fark etmesi bir saniyesini aldı. Başını kaldırdı, kıpırdamadan duruyordu.

"Ne oluyor lan-"

Dışarıdaki koridorda biri kapıya vuruyordu. Tıkırtı tekrar geldi, hızlı ve sert. Paniklemiştim.

"Bowman! Orada mısın?" Endişeyle tizleşen bir kadın sesi. Candice değil, asi üssündeki diğer kadın. "Bowman, çabuk gel!"

"Ben Nina," diye mırıldandı Kellan, çoktan Mira'nın üzerinden sıyrılıp pantolonunu giymişti. Ona ayık bir bakış gönderdi. Mira yataktan fırladı ve aceleyle tişörtünü ve eşofmanını giydi. Giyinik olduğundan emin olmak için bir göz attı, sonra zihniyle kilidi çevirdi ve Nina'nın kül rengi yüzüne kapıyı açtı.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı insan kadın. "Bu Vince. O-oh, Tanrım!"

"Neler oluyor?" Kellan sordu. "Nerede o?"

"Bilmiyorum!" Nina başını salladı, çivit mavisi saçları savruldu ve delikli kulak memelerindeki düzinelerce küçük metal halkayı sallamaya başladı. O bir

hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. "Vince gitti. Minibüsü aldı. Yanında Ackmeyer var."

Mira her ne kadar geri planda kalmaya çalışsa da, telaştan nefesini tutamadı. Kellan bile haberi azımsanmayacak bir şokla karşılaşmış görünüyordu. Bir an için hareketsiz kaldı, sustu. Sonra şimdi olduğu gibi bir lider gibi silkindi.

"Nerede?" Sesi bir gök gürültüsü gibiydi, karanlık ve ölümcül, tamamen Breed. Koridora doğru adım attı. "Onu nereye götürdü?"

"Bilmiyorum," diye bağırdı Nina. "Ama Chaz ve Candice onu durdurmaya çalıştılar. Tanrım... Chaz'i öldürdü. O öldü, Bowman. Vince boğazını kesti-"

"Tanrım," diye mırıldandı Kellan. Omuzları biraz çöktü ama konuştuğunda sesi soğuk bir komutla aynı seviyedeydi. "Bu ne zaman oldu? O piç kurusu gideli ne kadar oldu?"

Nina başını salladı. "Bilmiyorum. Kısa bir süre önce, çok uzun değil. Chaz'i öldürdü, sonra da minibüsü çalıp kaçtı."

Mira gözlerini kapadı ve duyduklarının ağırlığını içine çekti. Jeremy Ackmeyer soğukkanlı bir katilin elindeydi. Kellan kendisinden biri tarafından ihanete uğramıştı. Yoldaşlarının arasında bir ölüm.

"Ve Candice," diye devam etti Nina. Kesik kesik bir nefes aldı, sonra daha fazla gözyaşına boğuldu. "Vince onu da bıçakladı. Doktor onunla ilgilenmeye çalışıyor ama çok kötü kanaması var. Bıçağın uyluğundaki bir atardamarı kestiğini söylüyor. Kanamayı durduramıyor."

Kellan'ın cevap niteliğindeki küfrü sessiz ama vahşiceydi. Omzunun üzerinden Mira'ya baktı, acıyla özür dilemek arasında bir yerdeydi. Mira'nın kendi suçluluk duygusu keskin dişleriyle içini kemiriyordu. Tüm bu şiddet ve ihanet o ve Kellan sevişirken gerçekleşmişti.

Vücudu hâlâ Kellan'ın dokunuşundan aldığı zevkle uğulduyordu ama göğsü, bugün bir hayatın yarıda kesildiğini, bir diğeri de Vince'in kaçışıyla çalındığını bilmekle ağırlaşmıştı. Şimdi Candice'e bir şey olursa, Mira Kellan'ın acı dolu gözlerinde kendini asla affetmeyeceğini görebiliyordu.

Son birkaç saattir yatağının mahremiyetinde paylaştıkları her şeyin artık sona erdiğini anlayarak ona hafifçe başını salladı. Şu anda onun değildi; onlara aitti. Yoldaşlarına. Arkadaşlarına.

"Sana ihtiyaçları var," dedi Mira sessizce, sadece onun kulaklarına hitap ederek. "Onlara git."

Kellan hızla uzaklaştı, Nina da koşarak onun peşinden gitti.

Kellan'ın Doktor'un Candice'i nerede tedavi ettiğini tahmin etmesine gerek yoktu. Dökülen taze kırmızı hücrelerin koku patlaması onu bir işaret feneri gibi Ackmeyer'in tutulduğu hücreye götürdü.

Yüce İsa.

Her yerde kan vardı. Chaz'in açık kafesin içindeki kıpırtısız bedeninin buruşuk çöküşünün altında neredeyse siyah bir havuz oluşmuştu. Beton blok duvarlara sıçramıştı. Vince'in botları ve Jeremy Ackmeyer'in sürüklendiği belli olan tökezleyen ayakları tarafından kaotik bir yola bulaşmıştı. Ve sonra Candice vardı.

Hücrenin içinde sırtüstü yatıyor, kollarını iki yana açmış, tişörtünün ön kısmından aşağısı kan içindeydi ve altından daha fazlası sızıyordu. Bacakları çıplaktı; anlaşılan Doktor sağ uyluğundaki kötü delinme üzerinde çalışabilmek için kot pantolonunu çıkarmıştı. Kahverengi gözleri ayıktı, tüm dikkatini Candice'in yarasını tedavi etmeye vermeden önce Kellan'a kısa bir süre baktı.

Kellan'ın derisi gerildi, dişleri ağzını doldurdu. Görüşü anında kırmızıya dönmüştü; sadece bu kadar taze akan kanın varlığına fiziksel bir tepki olarak değil, aynı zamanda kendisinden birinin ihanetine duyduğu ölümcül öfkeyle. Bir arkadaşının öldürülmesine ve bir diğerinin de ağır yaralanmasına neden olan bir ihanet.

Tüm bu yıkım ve kayıplar, Kellan Mira'nın yatağında olmasının verdiği zevkle dikkati dağılmışken yaşanmıştı.

Mürettebatını olabilecek en kötü şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı. Kellan'ın birkaç saat önce masum olduğunu öğrendiğinde derhal serbest bırakması gereken Jeremy Ackmeyer'i de yüzüstü bırakmıştı. Kellan bu insanların kendisinden beklediği gibi bir lider olarak başını dik tutabilseydi bunların hiçbiri olmayacaktı. Hayatlarını ona emanet etmişler, kendilerini koruması için ona güvenmişlerdi.

Bunun yerine, Mira'yla sonu sadece felaketle bitebilecek romantik bir ilişkiye girmesine izin vermişti. Yani, evet, bugün de onu hayal kırıklığına uğratmıştı ve hatalarını geri almak için artık çok geçti.

"Lanet olsun," diye hırladı, kendi kendine yönelttiği öfke sesinin kendi kulaklarına bile çığ ve şiddetli gelmesine neden oldu.

Her şeyden çok sığınaktan çıkıp Vince'i avlamak istiyordu, gün ışığında ya da değil. O piçin bunun acısını çekmesini istiyordu.

kanamasını sağladı. Ama şu anda kanayan ve acı çeken Kellan'ın ekibiydi - biri önünde yerde kanlar içinde yatıyordu, bir diğeri de muhtemelen o tarafa doğru gidiyordu.

Candice'in bu kadar ağır yaralandığını görmek Kellan'ı bu üssün ve halkının komutanı olarak görevine geri döndürdü. Candice'in kanayan yarasının bakır renkli bağırsak yumruğunu görmezden gelerek onun yanına yürüdü ve yanına çömeldi.

Nefesi gevşek, solgun dudaklarının arasında hızla akıyordu. Doktor bacağına dizinden büküp yarayı kaldırdıktan sonra kemerini turnike olarak kalçasına bağlarken gözleri geniş ve kırışmaz bir şekilde tavana sabitlenmişti.

Kellan onun ıskartaya çıkmış kot pantolonunu kaptı ve derme çatma bir yastık haline getirdi. Başını yerden kaldırıp tekrar yumuşak kumaşa yasladığında, kadının cam gibi bakışları ona kaydı. "Vince ... Onu durdurmaya çalıştım ama o-"

"Biliyorum. Onun için endişelenme. Sen sadece dayan, anladın mı?" Kızın göz kapakları zayıf bir baş hareketiyle sarktı. Kellan dişlerini ve azı dişlerini birbirine kenetlerken parmaklarını kızın nemli alnında gezdirdi. "Nasıl gidiyor, Doktor?"

"Kan akışını durdurduğumda çok daha iyi olacak," diye cevap verdi Doc, elleri kırmızıdan kayganlaşmış, Candice'in kalçasındaki kemeri sıkarken yüzü asıktı.

Kellan omzunun üzerinden kapı aralığında endişeyle bekleyen Nina'ya bir bakış attı. "Temiz havlular, bir sürü. Bezler de. Ne bulabilirsiniz getirin."

"Hallediyorum." Hemen yola koyuldu.

Candice'in dişleri takırdamaya başladı. Gözleri buğuluydu, kafasının içinde geriye doğru yuvarlanmakla ona odaklanmak arasında gidip geliyordu. "Korkuyorum Bowman. Ölmek istemiyorum."

"İyileşeceksin," diye ona güvence verdi. "Doktor daha kötülerini tedavi etti. Beni onunla ilk kez tanıştırmaya getirdiğinde ne halde olduğumu hatırlıyor musun?"

"Evet." Sesi zayıf ve kısıktı. "Hatırlıyorum."

Kellan başını salladı ve nemli siyah saçlarından bir tutamı yanağına yapıştığı yerden kaldırdı. Teni soğuktu, endişe verici bir şekilde. "Doktor o gece ölmeme izin vermedi; sen de vermedin. O ve ben şimdi de senin ölmene izin vermeyeceğiz. O yüzden dayan Brady, bu bir emirdir."

"Tamam," dedi ve gözleri kapanırken ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. Tüm vücudundan bir ürperti geçti, uzun süreli, kemik derinliğinde. Titredi,

mavi dudaklı ve sığınağın yaz mevsimindeki nemine rağmen titriyordu. "Burada donuyorum," diye mırıldandı. "Çok üşüyorum."

Kellan cevap veremeden ya da onu ısıtacak bir şeyler bulmak için dönmeden önce, arkasında bir yerden bir battaniye belirdi.

Mira.

Başını kaldırdığında Candice'in arkasında durduğunu ve elinde yatağından getirdiği battaniyeyi tuttuğunu gördü. Candice'in gövdesini örtmek için etrafından dolaştı, mümkün olduğunca fazla ısı tutması için hafifçe çenesinin ve omuzlarının altına sıkıştırdı.

İşini bitirdiğinde geri çekildi ve elini şefkatle Kellan'ın omzuna koydu. Kellan onun dokunuşuna karşılık vermek için uzandı ve parmaklarını minnettar bir şekilde sıktı. Suçluluk duygusu ve kendini suçlama duygusu hâlâ yüreğini dağlıyordu ama Mira'nın yanında durduğunu görmek, sessiz bir destek ve anlayışla ona dokunduğunu hissetmek inkar edemeyeceği bir merhemdi. Doktor'un bakışlarının konuşulmayan alışverişe kaydığını gördü, Kellan'ın eli Mira'nın elinin üzerinde, sahiplenici ve samimi bir şekilde oyalanırken asinin gözlerindeki soruyu gördü.

"Bize ne yapmamız gerektiğini söyleyin, Doktor."

"Onu uyanık tutun," dedi doktor, yara üzerinde çalışmaya geri dönerek. "Şok uyumak istemesine neden olacaktır ama buna izin veremeyiz. Şu anda bilincinin açık olması gerekiyor."

Kellan başını salladı. "Gözlerini aç Candice. Bana bakmanı ve odaklanmanı istiyorum," dedi ve Mira'nın elini bırakarak Candice'in omzunu heyecanla sıktı. "Bana burada Vince'le neler olduğunu anlatmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Evet," diye mırıldandı. Göz kapaklarını kaldırdı, ama bunu yapmakta zorlanıyor gibiydi. "Buraya Ackmeyer'in yemek tepsisini almaya geldim. Chaz benimle geldi ... Ackmeyer'i tuvalet molasına götürecektir."

Kellan onaylarcasına homurdandı, gözleri yakınlarda yere saçılmış, yarısı yenmiş yemek tepsisine kaydı. Candice tekrar titreyerek ciğerlerine hava çekmeye çalıştığında Kellan uzandı ve avucuyla Candice'in başının üstünü okşadı. "Harika gidiyorsun. Acele etme ama benimle kal. Uyanık kal, Brady."

"Tamam. Ben iyiyim." Ona baktı ve birkaç derin nefes aldı. "Ackmeyer onu bırakıp bırakmayacağımızı sordu ... masum olduğundan bahsetmeye başladı ... icatlarıyla kimseye zarar vermek istemediğini söyledi."

Kellan'ın bilim adamının kendisinden duyduğu her şey. Kellan'ın dokunuşunun gerçek olduğunu kanıtladığı şeyler.

"Birinin çalışmasını çalmış olabileceğini söyledi," diye devam etti Candice. "Kim olduğunu bulmamıza ve cezalandırılmalarını görmemize yardım etmek istediğini söyledi... Eğer olanlar doğruysa -çalışmaları zarar vermek, cinayet işlemek için kullanılmışsa

-Değeri ne olursa olsun teknolojinin yok edildiğinden bizzat emin olacaktı."

Kellan'ın çenesi Jeremy Ackmeyer'in peşine düşmekle ne kadar yanıldığını düşününce gerildi. En kötüsünü düşünmüştü ve bu kötü kararın sonuçlarının henüz bitmemiş olmasından korkuyordu.

Nina bir kucak dolusu havluyla içeri girip onları Doktor'a uzatırken Candice tüm vücudunu saran bir başka ürpertiye daha atlattı. Mira sorulmadan yardıma koştu, Nina'yla birlikte Doktor'un Candice'in yarasını sarmasına yardım ederken o da anlatmaya devam etti. "Vince'in odada olduğunu fark etmemiştik... ta ki Ackmeyer'in teknolojisi için ne kadar ödeyebileceğini sorana kadar."

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Kellan, Vince'in bundan sonra neyin peşinde olacağını anlamak için daha fazla açıklamaya gerek yoktu. "Ackmeyer ona ne söyledi? UV teknolojisinin değerinin ne kadar olduğunu söyledi?"

"Söylemedi," diye yanıtladı Candice. "Vince'e bunun önemli olmadığını söyledi... satılık olmadığını ve artık kimsenin bundan kazanç sağlamasına izin vermeyeceğini söyledi."

"Belli ki bu Vince'in pek hoşuna gitmemiş," diye hırladı Kellan, her zerresi hâlâ yırtıcı bir öfke ve hain yoldaşına bedelini ödetme ihtiyacıyla kaynıyordu.

Mira, Doc ve Nina'nın yanında çömeldiği yerden bakışlarını ona çevirdi, bir gece önce olduğu gibi isteksiz bir esir gibi değil, ekibin bir üyesi gibi çalışıyordu. Onu ekibinden biri olarak düşünmek istemiyordu. Onu şu anda olduğu gibi düşünmek istemiyordu. Bakışlarını ondan ayırdı ve tekrar yaralı meslektaşına çevirdi. "Gözlerini açık tut Candice. Gerisini şimdi anlat."

"Her şey çok hızlı oldu," dedi, sesi zayıf bir fısıltı gibiydi. "Vince'in yüzünde karanlık bir ifade vardı. Sonra tek bildiğim elinde bir bıçak olduğuydu. Chaz'e doğru hamle yaptı . Göğsüne sert bir bıçak sapladı. Sonra Ackmeyer'i yakaladı ... bıçağı çenesinin altına dayadı ... işleri kendi bildiği gibi yapmaya başlayacağını söyledi."

Kellan'ın hırıltısı sessiz hücrede gümbürdedi. Görüşü kehribar renginin daha derin bir tonunda yanıyor, duyduğu her kelimeyle birlikte içinde öfke kaynıyordu.

"Onu durdurmaya çalıştım, Bowman." Candice'in gözleri şimdi ona dikildi ve orada kaldı, cam gibi ve uyuşuk, ama sanki bir şey arıyormuş gibi ona sabitlenmişti

Affetmek için. Kellan nefesinin altında alçak sesle ve kaba bir şekilde küfretti. "Beni bıçakladıktan sonra bile Ackmeyer'i alıp kaçmasını engellemeye çalıştım," dedi zayıf bir sesle. "Denedim..."

"Her şey yolunda." Kellan onun kafatasının yan tarafını avucunun içine aldı. "Elinden gelen her şeyi yaptın, bunu biliyorum. Vince'le ilgilenmek için orada olması gereken kişi bendim." Bakışları Chaz'in cesedine ve isyancı sığınağının kana bulanmış hücresinde ona bakan üç ciddi yüze kaydı. "Piç kurusu ölü bir adam. Artık bunu öğrenecek."

Kellan ayağa kalktı ve başka bir açıklama yapmadan odadan çıktı.

Dışarıdaki koridora ilk adımını atar atmaz Mira'nın hemen arkasında olduğunu duyunca şaşırmadı ama hiç de memnun değildi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu arkasından, onun öfkeli yürüyüşüne ayak uydurmak için koşarken. "Kellan, nereye gidiyorsun?"

Dudaklarında adının -gerçek adının- duyulması, onunla yüzleşmek için döndüğünde cevap hırıltısına tehlikeli bir sınır koydu. Kadının üst kollarını kavradı ve onu en yakındaki duvara doğru yönlendirdi. "Adamlarımdan biri orada öldü. Doktor bacağına bir tür sihir yapmazsa mürettebatımdan bir diğeri birkaç dakika içinde kan kaybından ölebilir. Ve gözetimim altındaki bir tutsak, benden biri tarafından -tam burnumun dibinde- kaçırıldı; muhtemelen bu gece gün batımından önce en yüksek teklifi verene satılacak ya da öldürülecek. Sence arkama yaslanıp bu olayın kapanmasına izin verecek miyim?"

"Günün ortasındayız. Hiçbir yere gidemezsin-"

"Bırak da bununla ben ilgileneyim," diye tersledi, onu serbest bırakıp koridorda arkasında bırakmak için dönerken bilerek sertti.

Ama Mira asla bu kadar kolay pes eden biri olmamıştı. Hayır, o değil. Onun peşinden yürüdü, çıplak ayakları kararlı adımlarla arkasından ilerliyordu. Adamın önüne geçmesi ve vücuduyla yolunu kesmesi sadece birkaç dakika sürdü. Tişörtü ve ayak bileklerine kadar kıvrılmış uzun eşofman altının içinde fazlasıyla iyi görünen bir vücut.

"Aptal olma," dedi kontakt lenslerinin mor renklerinin ardında parlayan gözleriyle. "Orada hemen şimdi öleceksin."

"Maruz kalma konusunda endişelenmeme gerek kalmadan önce yarım saatim var," diye belirtti. "Yürüyerek on dakikadan daha kısa bir sürede şehirde olabilirim."

"Sonra ne olacak?" diye karşı çıktı ateşli bir şekilde. "Yirmi dakika içinde Boston'un altını üstüne getirip Vince ve Ackmeyer'ı aramak mı? Bu intihar olur ve sen de bunu biliyorsun."

Haklı olmasına rağmen alay etti. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Evet. Peşlerinden gideceğim. Eğer Vince'i kendim bulamazsam, biri onu ispiyonlayana kadar şehirdeki tüm asi pisliklerin peşine düşeceğim."

Kellan iğneleyici bir kahkaha attı. "Unut gitsin. Bu benim temizlemem gereken bir pislik, senin değil. Sen bunun bir parçası değilsin, Mira. Ve seni bu pisliğin ortasına atmadan önce güneşin içine gireceğim."

Eğer birazcık onuru olsaydı, bunu sekiz yıl önce yapar, Mira'yı imgelemenin ona gösterdiği şekilde incitme şansına asla sahip olamayacağından emin olurdu. Ama kendini Mira'dan tamamen koparamamıştı. Yakın kalmıştı, akıllıca olandan daha yakın. Aralarına kitalar koymalıydı, yollarının bir daha asla kesişmeyeceğinden emin olmak için her şeyi yapmalıydı.

Ama o bunların hiçbirini yapmamıştı.

Şu anda bile, ona dokunmak için uzanmaktan kendini alıkoymak neredeyse imkânsızdı. Kızın öfkeli kaşlarını yumuşatmanın cazibesi neredeyse karşı konulamayacak kadar fazla geldiğinde kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Seni piç kurusu." Mira nefesini içine çekti, sonra keskin bir nefes verişle dışarı itti. "Tanrım, sen hâlâ tanıdığım en sinir bozucu inatçı erkeksin. Az önce sikini içime sokmuşken orada durup bana bunun bir parçası olmadığımı, beni dünyana almaktansa kendini öldürmeyi tercih edeceğini mi söyleyeceksin? Bana bir sürü tatlı şey söyledin, neredeyse inanacak kadar aptal olduğum şeyler-"

Kellan küfretti. "Söylediğim her şeyde ciddiydim. Her kelimesinde, Mira. Ama bu daha önceydi."

Ağzı açık kaldı, şaşırdı ve zor nefes alıyordu. "Neyden önce?"

"Oradaki hücrede olanlardan önce," diye yanıtladı Kellan. "Az önce Vince'le olanlar bana bu işin asla yürümeyeceğini hatırlatmadan önce. Yürümeyecek."

Kollarını kavuşturdu ve bir elini kafa derisinin üzerinde gezdirerek kaderin onu yerleştirmeye kararlı görüldüğü yoldan bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. Ama öyle bir yol yoktu. Vince'in Jeremy Ackmeyer'ı da yanına alarak kaçması bu gerçeği kesinleştirmişti.

"Şimdi ne olursa olsun, Vince Ackmeyer ile ne yaparsa yapsın, senin bu işin dışında kalmanı istiyorum. Bu sığınığın dışındakiler için sen hâlâ benim tutsağımsın, yaptığım her şeye isteksiz bir katılımcısın. Bu şekilde kalmaya niyetliyim. Bana yardım edebileceğini düşünerek geleceğini tehlikeye atmaya izin vermeyeceğim. Edemezsin, çünkü buna izin vermeyeceğim."

İnce sarı kaşları, parlayan gözlerinin üzerinde daha da aşağı indi. "Bu senin vereceğin bir karar değil. Seni önemsemek için iznine ihtiyacım yok Kellan. Benim için neyin önemli olduğuna sen karar veremezsin."

Tanrı yardımcısı olsun, ama bırakın sevgisini, arkadaşlığını bile nasıl kabul edeceğini bilmeyen içine kapanık, aptal bir gençken ona hemen hemen aynı şeyleri defalarca söyleyen inatçı küçük kızı hatırlamak için fazla bir şey gerekmiyordu. Ailesinin yok edilmesinden duyduğu keder ve öfke onu içten içe sakat bırakmışken, Mira iradesinin gücüyle onun hayata katılmasını sağlamıştı. Bir kızken, Mira onun elinden tutmuş ve karanlık bir yerden çıkmasını sağlamıştı. Bir kadın olarak, kaybetmeye asla dayanamayacağı birine bakmaktan kendini koruma çabalarına rağmen kalbini tutmuştu.

Şimdi tek istediği onu kendine çekmek ve asla bırakmamakken, Mira'yı kendisinden uzaklaştıracak gücü bulmayı umuyordu.

Sesini alçalttı, kelimeleri olabildiğince nazik bir şekilde söyledi. "Bu sefer kararı ben vereceğim. Sonunda bunun bizi nereye götüreceğini çok iyi bilmeme rağmen senden uzak kalamamam yeterince kötü." Başını eğdi ve onun arayan bakışlarını tuttu, şimdi onu duymasına ihtiyacı vardı. Anlamaya ihtiyacı vardı. "Ben battığımda, seni de yanımda götürürsem lanetlenirim."

Mira onun karşısında tamamen hareketsiz kalmıştı. Gözünü kırpmadı, zar zor nefes aldı. "Ne demek istiyorsun, bu işin sonunda bizi nereye götüreceğini biliyor muydun?"

Kellan onun gözlerine baktı, sekiz yıl önce mükemmel bir sabahta onu lanetlemiş olan o sessiz aynalara. Şimdi yalvarırcasına ona bakıyor, asla duymak zorunda kalmayacağını umduğu bir gerçeği arıyorlardı.

"Anlat bana," dedi, yumuşak sesinde hafif bir titreme vardı. Öfkesi gitmiş, yerine kalbini boğan bir ağırlık, elle tutulur bir korku gelmişti. "Bununla ne demek istedin Kellan?" Kadın fısıltıyı zor aşan bir sesle konuşuyor, adamın anlayabildiği kadarıyla zorlukla nefes alıyordu. "Bana ne bildiğini söyle, lanet olsun."

Adam ona doğru uzandı, ama kadın ürkerek ondan uzaklaştı. Başını yavaşça salladı, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. "Anlat bana."

"O sabah," dedi, ağzından çıkan kelimeler kuru ve paslıydı. "Depo patlamasından önceki sabah ..."

"Seviştik," diye mırıldandı.

"Evet."

"O gece de saatlerce seviştik," dedi, sesi onu terk etmiş gibi görüldüğünde boşlukları doldurarak. "İlk kez."

Başını salladı. "İkimiz için de bir ilkti. Hayatımın en güzel gecesiydi, Mira. Birkaç saat önce tekrar seninle birlikte olana kadar, sekiz yıl önceki o gece ve senin yanında uyandığım sabah hayatımda yaşadığım en güzel anlardı. Bunu sana söyleme şansım hiç olmadı. O zaman söylemem gerekirdi ama bilmiyordum."

Yutkundu, narin boğazı gözle görülür bir şekilde sıkıştı. "Neyi bilmiyordun?"

"Her şeyin o gece sona ereceğini. Senden bu kadar çabuk ayrılacağımı bilmiyordum. Açıklamak için zamanım olur sanmıştım." Omuz silkti ve başını salladı. "Düşündüm ki... "Her şeyi çözebileceğimizi, bir şekilde her şeyi yoluna koyabileceğimizi düşündüm."

"Ne dediğini anlamıyorum, Kellan." Kızın kaşları şimdi daha da çatılmıştı ve anladığını inkâr etmesine rağmen, ona baktıkça farkına vardığını gözlerinden anlayabiliyordu. "O sabah ne oldu? Yanlış bir şey mi yaptım? Bir şey mi söyledim, yoksa-"

"Hayır. Tanrım, hayır. Sen yanlış bir şey yapmadın." Eliyle çenesini kavradı ve başparmağını titreyen ağzının üzerinde gezdirdi. "Sen mükemmeldin. İsteyebileceğim her şeydin. Hak ettiğimden çok daha fazlasıydın."

"Ama sen beni terk ettin," dedi sessizce. "Neden, Kellan? Bu sefer gerçeği söyleyeceğim. Birlikte olduğumuz sabah bir şey oldu. Senin o patlamada öldüğüne inanırsam daha mutlu olacağımı düşündürtecek kadar kötü bir şey."

"Ah, Fare," diye mırıldandı, elinin dudaklarını okşadığı yerden şakağındaki Irkdaş işaretine doğru gitmesine izin verdi. Küçük gözyaşı damlası ve hilal şeklindeki doğum lekesini okşadı, sonra öne eğildi ve göz kapaklarının her birine birer öpücük kondurdu. Ondan uzaklaştığında gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Görüyor musun? O gece ölmüş olsaydım daha mutlu olurdun. Bir gün kaderimde hain olmak varken hayatım için yalvarmaktansa, seni sevdiğin birinin yasını tutarken bırakmayı tercih ederdim."

Elleri göğsüne geldi ve onu itti. "Ne diyorsun sen?"

"Onu gördüm, Mira. Gözlerinde, o sabah birlikte uyandığımızda, yatağında çırlçıplak. Senin gözlerin de çıplaktı. Görüşünü engelleyen lensler-"

Nefesini içine çekti. "Hayır."

"Gözlerinin içine baktım, sadece bir saniyeliğine-"

"Hayır." İnkâr kısa ve keskindi. Başını iki yana salladı, sonra bir kez daha, bu kez daha sert bir şekilde. "Hayır, buna inanmıyorum. Biliyor olmalıydım. Sonrasında görme yeteneğimin zayıfladığını hissederdim. Yeteneğimi kullanmak her zaman görüşümün bir kısmını da beraberinde götürür-"

"Bunu biliyorum," dedi nazikçe. "Ve gözümü o kadar çabuk kaçırmamın tek nedeni de buydu. İstemeden yaptığım dikkatsizliğin bedelini ödemeni istemedim. Ama bir parçam senin çıplak bakışlarında sonsuza dek kaybolabilirdi."

"Hayır!" Kadın ona inanamayarak, dehşetle baktı. "Bunu yapmazdın. Korunmasızken gözlerime bakmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun. *Herkes* bundan daha iyisini bilir!"

"İmgelemlerini ya da gözlerinde ne görebileceğimi düşünmüyordum, Mouse. O sabah beni yatağına davet eden ve bana mümkün olduğunu bildiğimden daha fazla zevk veren güzel kadını öpmek için döndüm. Bana hayatımda tattığım en tatlı öpücüğü verdin ve sonra bana gülümseyip gözlerini açtın."

"Oh, Tanrım. Hayır, Kellan. Neden baktın?" Kız inledi, adamın iliklerine kadar işleyen acınası bir sesteki bu. Başını ondan yana çevirdiğinde, Kellan onu tekrar yüz yüze getirdi.

"Gözlerin olağanüstü, Mira. Elmas kadar parlaklar. Berrak ve kusursuz, kristal havuzlar gibi. Bakışlarına baktığım o kısacık anda, seni -hepinizi- ilk kez görüyormuşum gibi hissettim. Ve hiç bu kadar güzel bir şeye tanık olmamıştım." Onun yüzünü okşadı, yanağından süzülen gözyaşını sildi. "Bu bedele değerdi. Kaderin ileride bana ödeteceği her bedele değer."

"Ne gördün Kellan?"

Ona söylemekten başka çaresi yoktu. "Kendimi Lucan ve GNC'nin önüne götürülürken gördüm. Bana karşı suçlamalar vardı - büyük suçlamalar. Komplo, cinayet, vatana ihanet. Beni tüm suçlardan suçlu buldular. Ve böylece beni mahkûm ettiler." Sözlerini nazikçe söylemek istiyordu ama ona söylenmesi gerekeni söylemenin kolay bir yolu yoktu. "Hüküm ölümdü, Mira. Ve seni orada benimle birlikte, beni bağışlamaları için yalvarırken gördüm. İstemiyorum

Sende gördüğüm acıyı, işlediğim suçlar yüzünden idam edildiğimde tüm bunların sende yaratacağı kederi düşün."

Hiç konuşmadı. Sadece sessiz bir azap içinde ona baktı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Kellan onları yumuşatmaya çalıştı ama yetişemedi. Usulca küfretti, onu bu kadar incittiği için nefret ediyor ve daha fazla incitmemeyi umuyordu.

"Sana sekiz yıl önce öldüğüme inanırsan daha mutlu olacağını düşündüğümü söylemişim," dedi. "Ama bencilce bir nedenim de vardı. O sabah yatakta ilk kez seviştikten sonraki tatlı gülümsemenin anısını, şu anda bana nasıl baktığını görmektense saklamayı tercih ederim."

Koridorda arkalarında hafif bir hareket duyuldu. Nina beceriksizce boğazını temizledi. "Bowman? Doktorun Candice'in yarasını dağılayıp dikebilmesi için onu götürmesi gerekiyor. Gelip seni bulmamı istedi-"

"Hemen geliyorum," diye cevap verdi Kellan, gözleri Mira'ya kilitlenmişti, ondan uzaklaşırken bile.

Sonunda asi yoldaşlarının yanına dönmek için döndüğünde, Mira'nın bu fırsatı değerlendirip onu terk etmesini ve bir daha arkasına bakmamasını umuyordu.

Öyle olsaydı onu suçlamazdı.

GENİŞ KALASLARIN ÜZERİNDE DIRSEKLERİNİN ÜZERİNDE UZANIYORDU. Boston'ın banliyölerindeki koruma alanı parklarından birinde piknik masasında oturan Vince, başını omuzlarına yasladı ve öğle vakti gelen yaz güneşinin yüzünü sıcaklığıyla yıkamasına izin verdi. Tepesinde bir karga gökyüzünün kör edici maviliğine karşı süzülüyordu.

Bu benim, diye düşündü Vince, bulutlara doğru kendini beğenmiş bir şekilde sırtarak. *Özgür kuş.*

Yakında *zengin* ve özgür bir kuş olacaksın.

Horoz'un kendisi için ayarladığı bu randevuda kiminle buluşacağını tam olarak bilmiyordu. Çok da umurunda değildi. Tek bildiği, Ackmeyer'le birlikte üstten kaçtıktan sonra kızıl saçlı muhbiri aramanın ona ciddi bir kazanç sağlayacağıydı.

Horoz hemen tanıdığı birkaç kişiyle temas kurdu, onlar da tanıdıklarıyla temas kurdular ve bir saat geçmeden, bilim adamı ve Irk tüten UV teknolojisine erişim karşılığında kim bilir ne kadar para vermeye hazır, canlı bir kişi kancaya takıldı.

Bowman zeki olsaydı - Vince kadar zeki - Ackmeyer'den para kazanmayı kendisi düşünürdü. Ama hayır. Tarikat'tan gelen sürtüğü koklamakla o kadar meşguldü ki Ackmeyer'le yakaladığı gerçek fırsatı fark edememişti. Yine de Bowman ve Vince işlerin nasıl yapılması gerektiği konusunda hiçbir zaman aynı fikirde olmamışlardı.

Bowman'ın görevleri her zaman akşam skorları ve yanlışları düzeltmek gibi yüksek ilkeli saçmalıklara dayanıyordu. Kirli politikacılar hakkında bilgi sızdırarak veya şirket dolandırıcılarını ifşa ederek kazanılacak çok fazla para yoktu, ancak bu Bowman'ı asla durdurmadı. Hedeflerini ya da yöntemlerini çok aşırı bulduğu diğer isyancı grupların operasyonlarını raydan çıkarmaktan da çekinmiyordu.

Vince'e göre Bowman ve onun yüce ahlaki değerlerinin ikisi de siktir olup gidebilirdi. O kâr ve anlaşma temelinde çalışmayı tercih ediyordu.

Özellikle de bu iki hedef, her an yapmak üzere oldukları gibi, tüm faydaları doğrudan onun ellerine teslim ettiğinde.

Toplayacağı parayla neler yapacağını ve neler satın alacağını hayal etmemek zordu. Birkaç milyon, kolay. Belki de başlangıç fiyatını beş milyon olarak belirlemeli ve bunun onu nereye götüreceğini görmeliydi.

Her şeyden önce kendine güzel bir araba alacak. Kendine ait havalı bir yer de. Belki de kendi operasyon üssünü kuracak, yeni bir ekip toplayacak ve ortalığı gerçekten sallayacaktı. Ne yazık ki dükkânı Boston'dan uzak bir yerde açmak zorunda kalacaktı çünkü Vince'in bugün yaptığı hamleden sonra Bowman'ın onun peşine düşeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Vince kendine yalan söyleyemezdi; sinirlenmiş bir vampirin öfkesine maruz kalma düşüncesi biraz rahatsız ediciydi. Bowman'ı iş başında gördüğünde bunun bedelinin çok ağır olacağını anlamıştı. Breed erkeğinin doğaüstü genetiğin ötesine geçen yetenekleri vardı. Öteki dünyaya ait DNA'sının avantajı olmadan bile ölümcüldü, Tarikat'ın herhangi bir savaşçısı kadar kolaylıkla belalı bir ölümcüldü. Ve New Bedford'daki asi üssünün vampir komutanını tanıdığından beri ilk kez, bu farkındalık Vince'i ciddi bir şekilde duraklattı.

Vince her zaman Bowman'ın en büyük sırrının Soy'un bir üyesi olduğunu düşünmüştü ama şimdi vampirin sakladığı başka bir şey olup olmadığını merak ediyordu.

Önemli olduğundan değil.

Vince'e kalsa, ekibiyle birlikte Bowman'ın peşine düşebilecek kadar büyük olacaktı. Belki de bugünkü talih kuşunun bir kısmını Breed orospu çocuğunu vurmak için kullanırdı. Bowman'ın Ackmeyer'in UV mermileriyle kül olduğunu görmek ne kadar şiirsel olurdu?

Evet, bu kesinlikle acil gündemdeydi. Vince'in ilk icraatı ve yeni yetkili olduğunu duyurmanın en iyi yolu.

Gözlerini kapatıp asi imparatorluğunun doğuşunu düşünürken, yaklaşan ve pahalı olduğu her halinden belli olan bir aracın gürültüsü çenesini tekrar göğsüne indirdi. Vince kolunu kaldırarak gözlerini siper etti ve şık siyah sedan durup koyu renk takım elbiseli ve güneş gözlüklü bir adam yolcu kapısından inerken gözlerini kısarak baktı. Kulağına yapışan mikro boyuttaki iletişim ünitesi ve küt kesilmiş tuzlu biberli saçlarıyla adamda belirgin bir hükümet havası vardı ama pahalı tekerlekler özel teşebbüs diye bağıırıyordu. Son derece kârlı bir özel teşebbüs.

Böyle bir araçla şehirde dolaşırken nasıl görünebileceğini hayal eden Vince, Ackmeyer'in fiyat etiketini zihinsel olarak yükseltti.

Kusursuz takım elbiseli adam boş park alanından piknik masasına doğru çimlerin üzerinde ilerledi. "Bay Günışığı?"

Vince gülümsedi, bu işlem için seçtiği uygun takma isimle eğleniyordu. "O benim. Ya sen?"

"Neden gelip arabada oturmuyorsun? İçeride daha rahat konuşabiliriz."

Bu bir cevap değildi. Dostça bile değildi. Vince'in hak ettiğini düşündüğü türden bir saygıdan çok bir emir gibiydi. Bu üstün tavrı takdir etmemiştii ve Adam'dan tanımadığı biriyle bir araca binecek kadar aptal değildi. Ne kadar para söz konusu olursa olsun.

"Güzel havanın tadını çıkarıyorum," dedi ve kolunu yana bırakarak keşke bu toplantıya da güneş gözlüğü getirseydim diye düşündü. Bunun yerine, sert gün ışığında gözlerini kısmak zorunda kaldı. Bunu kendi lehine kullanmaya çalıştı ve daha sert görünme umuduyla alay etti. "Dinle, ben meşgul bir adamım. Bugün burada teklif ettiğim şeyle ilgilenen birkaç taraf var, o yüzden işe koyulalım."

"Elbette," diye yanıtladı takım elbise. "Paket nerede?"

Vince kıkırdadı. "Güvenli bir yerde."

Ayrıca kesin bir anlaşma yapılana kadar Ackmeyer'i olay yerinde tutacak kadar da aptal değildi. Vince rehinesini yolun yaklaşık bir mil aşağısında, koruma alanının başka bir yerinde park edilmiş olan minibüse yerleştirmiş ve emniyete almıştı. Elinde nakit olduğunda Vince mallarını teslim edecekti ama bir saniye önce değil.

Takım elbiseli adam bu kavramı anlamamış gibiydi. "İşverenime söz verdiğiniz şeyi yerine getireceğinize dair güvence verene kadar pazarlık edecek bir şeyimiz yok."

"İşvereniniz mi?" Vince bunu duyunca biraz da olsa sinirlenerek yineledi. "Yetkili bir adamla konuşacağımı sanıyordum, bir uşakla değil."

Takım elbiseli adam, "Paketi teslim etmeye niyetli misiniz, değil misiniz?" diye sordu.

"Tabii ki hayır!" Vince piknik masasının üzerinden atladı, heyecandan titriyordu. "Vaktimi boşa harcıyorsun dostum. Şu anda konuşabileceğim dört - hayır, beş!- potansiyel var ve her biri ciddi paralar ödemeye hazır, istekli ve muktedir." Blöf yapıyordu ama öfkesi onu

Ukala. Keskin giyimli görevlinin önünde volta atmaya başladı. "Bu işi bir an önce bitirmek istediğim bir durumdayım, bak ne diyeceğim. Seninle, daha doğrusu patronunla hızlı bir anlaşma yapmaya hazırım. On milyon nakit. Hemen burada ve şimdi, oyun yok, yoksa çeker giderim."

Adam tek kelime etmedi. Vince onun dinlediğinden bile emin değildi. Adamın elini kulağındaki iletişim cihazına götürmesini izledi. "Durum," diye mırıldandı, sorgudan çok bir emir gibiydi. Bir saniye sonra homurdanarak, "Mükemmel," dedi, sonra elini indirdi ve sanki görünmezmiş gibi Vince'in yanından bakmaya devam etti.

"Eee?" Vince çok sabırsızdı ve saygı gösterilmediği için hızla sinirlenmeye başlamıştı. "Ne olacak? Cevabınız için beni bir saniye daha bekletirseniz, fiyatım iki katına çıkar-"

Park alanından gelen ani bir motor gürültüsü ve lastik gıcirtısı Vince'i tehdidin ortasında bıraktı. Başka bir tatlı sedanın gırtlaktan gelen mırıltısı değil, iyi tanıdığı bir aracın paslı böğürtüsü ve vuruntusu. Parkın başka bir yerinde güvenli bir yer olduğunu düşündüğü bir yere sakladığı aynı araç.

Vince'in gelecekteki serveti Jeremy Ackmeyer'in içinde olduğu minibüs.

Direksiyonun arkasında koyu renk takım elbiseli başka bir serseri oturuyordu. Vince'in önünde, çimlerin üzerinde duran adam şoföre kısa bir baş selamı verdi.

"Bu ne lan!" Vince bağırdı. "Bu da ne böyle?" Bu iş nasıl bu kadar hızlı, bu kadar yanlış gitmişti?

Tahmin edecek zamanı yoktu. Yanındaki takım elbiseli adama bakmak için başını geriye çevirdiğinde, 9 mm'lik siyah bir tabancanın burnu yüzünün tam ortasındaydı.

Şimdi takım elbise nihayet biraz ilgi göstermeyi başarmıştı. Yüzünde ince bir gülümseme belirdi. "Arabaya bin, pislik."

Vince itilerek harekete geçirildi, silah hareket etmesini sağladı.

Bekleyen sedana doğru sendeleyerek ilerlerken, bunun aptal ve üzgün kışına sarılmış birkaç yüz bin değerinde metal, deri ve yüksek performanslı makineyi hissetmeye en çok yaklaşacağı an olduğu hissine kapıldı.

* * *

Mira bir kucak dolusu ıslak, kana bulanmış havluyu sığınağın duş odasındaki soğuk, sabunlu su dolu lavaboya attı ve köpüklerin kızıla dönüşmesini izledi.

Şansı varken gitmeliydi.

Kellan'ın ona söylediklerini duyduktan sonra kaçıp gitmeliydi. Tarikata geri dönmeliydi. Montreal'deki takım arkadaşlarına. Evine, Niko ve Renata'ya dönmeliydi.

Burası dışında herhangi bir yer.

Eğer Kellan'ın söyledikleri doğruysa, kader onu bu sefer temelli olarak tekrar elinden alacaksa, o zaman kendisini bu tür bir acıdan kurtarmak için her türlü önlemi alması iyi olurdu. İlk seferinde onu kaybetmekten zar zor kurtulmuştu. Bir daha böyle bir acıya nasıl dayanabilirdi ki?

Ama ayaklarının onu Kellan'ın asi üssünün kapısından çıkaracak yolu takip etmesini sağlayamamıştı.

Onun için hâlâ bir şey ifade ettiğini görürken, kendini ondan uzaklaşmaya zorlayamazdı. Hâlâ önemsiyordu. İçindeki umutlu bir parça, bunu kendisine ya da ona itiraf etmeyi reddetse bile, onun kendisini hâlâ sevdiğine inanmak istiyordu.

Yani, Mira kaçmamıştı.

Kellan, Doktor ve Nina sığınakta başka bir yerde, görünüşte asilerin işleriyle ilgilenirken ve Candice'in durumu stabil hale geldikten sonra Chaz'ın kalıntılarıyla ilgilenirken, Vince'in saldırısından kalan kanı temizlemeyi kendine görev edinerek kalmıştı.

Mira ellerini kanlı suya daldırdı ve havluları yıkayıp durulamaya başladı. Kendini görevin gerçekliğinden ayırmaya çalıştı; ellerini ve giysilerini boyayan, lavabonun açık giderinden kızıl bir nehir gibi akan kanın bugün alınan bir canı ve kıl payı kurtulan bir diğerini temsil ettiğini biliyordu. Kendine bu yerin, burada yaşayan ve şimdi ölen bu insanların, endişelenmesi gereken kişiler olmadığını söylemeye çalıştı.

Ama endişeliydi.

Candice, Doc ve Nina için endişeleniyordu; hepsi de bugün eski bir dostunu kaybetmiş ve yeni bir düşman edinmişti. Jeremy Ackmeyer için de endişeleniyordu, çünkü Kellan'ın elindeyken onun için ne kadar korkmuş olsa da, şimdi Vince'in elinde olduğunu ve yoluna çıkan herkesi öldürmeye hazır olduğunu bilmek hissettiği dehşetin yanında hiçbir şeydi.

Ve tabii ki Kellan için endişeleniyordu.

Yanlışlıkla çok mükemmel olduğuna inandığı o korkunç sabahta gözlerinde gördüğü görüntü yüzünden korku iliklerine kadar işlemişti.

Mira başını eğdi ve bir sonraki yıkama işlemi için bir leğen daha soğuk su doldurdu.

İlk kez olmamakla birlikte, yeteneği olmadan doğmuş olmayı diledi. Onun korunmasız bakışlarını görme talihsizliğine uğrayan neredeyse herkese ıstırap veren lanetli yeteneği. Gözlerinin kendi geleceğini de söyleyip söylemeyeceğini asla bilemezdi. Bunu test edecek cesareti hiç bulamamıştı.

Şimdi denemeli miydi diye merak ediyordu. Kellan'ın gördüğü şeyin aynısını görecek miydi?

Mira kana bulanmış birkaç havluyu daha suya daldırdı ve kristal sıvının derin, bulanık bir kırmızıya dönüşmesini izledi.

Kendi çıplak gözlü yansımasına yeterince uzun süre bakarsa, yeteneğinin gücünü iyilik için tüketebilir miydi? Bunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordu, kahin görüşünü her kullandığında görme yetisinin biraz daha azaldığına aldırmıyordu. Bu umurunda bile değildi. Korkunç yeteneğiyle bir başkasına daha fazla acı verme riskine girmektense kendini kör etmesi daha iyiydi.

Yüzünü lavaboyu dolduran karanlık suyun içinde buldu. Solgun, yorgun lavanta gözleri ona bakıyordu. Hissettiği acı her yanına damgasını vurmuş, endişe ağzını çepeçevre sarmış ve alt kirpiklerinin altındaki narin deriyi morartmıştı.

Boğuk bir inilti duydu ve kan kırmızısı yansımadaki bitkin genç kadın hıçkırarak ağzını açana kadar kendi boğazından geldiğini fark etmedi.

Lekeli su, onun düzensiz nefes verişiyile dalgalandı ve görüntüsünü yüzlerce titrek parçaya ayırdı.

Mira'nın kendini toparlaması birkaç dakika sürdü, bu süreyi çamaşırları bitirmek için kullandı. Islak havluları, yıkanmış diğer giysilerin bulunduğu raflara astı. Ellerini bir kez daha ovması, tırnaklarının altında ve tırnak etlerinin derinliklerinde kalan lekeleri hâlâ çıkaramamıştı. Bunun için iyi bir ıslatmaya ve bol miktarda sabuna ihtiyacı vardı.

Sonra, diye kendi kendine söz verdi, ellerini kuruladıktan sonra sığınağın ana koridoruna çıktı. Oraya vardığında, nereye gideceğini gerçekten bilmediğini fark etti.

Kellan'ın kamarasına gidip oturarak onu bekleyecek cesareti kendinde bulamadı. Onunla azalan mürettebatı arasında geçen tartışmalara ya da faaliyetlere burnunu sokmanın haddi olmadığını da biliyordu. Mira yürümeye başladı ve kısa süre sonra kendini Candice'in odasının önünden geçerken buldu.

İçeri kısa bir süre baktı ama genç kadının uyanık olduğunu ve yatağında sırtüstü yattığını fark etmesi için yeterliydi. Yaralı bacağı dizinden bükülmüş, yastık ve katlanmış battaniyelerden oluşan bir yığınla

yükseltilmişti.

bir noktada yana devrilmişti. Çaresizce çırpınarak onlara ulaşmaya çalışıyordu.

Mira bir iç çekti ve isteksiz bir adımla içeri girdi. "Dur, sana yardım edeyim."

"Teşekkürler." Candice arkasına yaslandı, Mira'nın dağınıklığı düzeltmesini ve onarılmış tümseği Candice'in bacağına altına dikkatle yerleştirmesini izledi.

Mira başını kaldırıp baktı. "Bu nasıl?"

"Daha iyi." Hâlâ üzerini örten çarşaf kadar solgundu, küçük bir gülümsemeye dönüşen dudaklarında çok az renk vardı. "Bana bir yudum su getirir misin lütfen?"

"Elbette." Mira yatağın yanındaki çürük komodinden bardağı ve pipeti aldı ve Candice zayıfça emerken içeceği tuttu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Güzel." Mira'ya bardağı bırakması için başıyla işaret etti. "Doktor başaracağımı söylüyor. Bir hafta kadar yürümek yok ve bir süre işleri ağırdan almam gerekecek."

"Ama yaşıyorsun," diye belirtti Mira ve bundan gerçekten memnun olduğunu hissetti. "Evet. Doktor en iyisidir. O iyi bir adam." Candice Mira'nın arkasından bakıyordu.

Şimdi simsiyah kaşları küçük bir çatıklığa dönüşmüştü. "Diğer herkes nerede?"

"Buralardalar," dedi Mira. "Yapılması gereken şeyler vardı. Chaz için bir şeyler. . ."

Candice'i üzmemek istemediği için bunu nazikçe söyledi. Ama kadının ela gözleri yeşilin daha koyu bir tonuna büründü ve gözlerinden yaşlar süzüldü. "Onu çoktan gömdüler mi?"

"Henüz değil. Bu gecenin ilerleyen saatlerinde bunu halledeceklerini konuştuklarını duydum. Onun için doğru olanı yapmak istiyorlar. Hayatının değerli bir takdiri hak ettiğini söylediklerini duydum."

"Bowman," dedi Candice, yine eskisinden daha büyük bir gülümsemeyle. "Bu onun söyleyeceği bir şeye benziyor."

Mira ne kabul ne de inkâr ederek baktı. Ama o sözleri söyleyen oydu. Chaz'ın cansız bedenini hücreden çıkarıp sığınağın derinliklerinde bir yerdeki özel odaya taşıyan oydu. Diğerlerine, onurla hizmet etmiş ve çok erken ölmüş bu savaşçıya layık bir cenaze töreni yapmak istediğini söyleyen oydu.

Candice'in gözleri yumuşak bir anlayışla Mira'ya kilitlenmişti. "Bowman da iyi bir adam. Bunu hepimizden daha iyi bildiğine dair bir his var içimde."

Mira başını sallamaya başladı ama inkâr etmek gelmedi içinden. Bunun yerine mırıldandı: "Çok uzun zaman önceydi."

Candice'in ifadesi daha da yumuşadı. "O zamanlar adının ne olduğunu bilmeme gerek yok ama Bowman olmadığını biliyorum. Bana yalan söylediği andan itibaren biliyordum, iki ay boyunca onu izledikten sonra nihayet uyandığında, konuşmak bir yana gözlerini açıp açmayacağından bile emin değildim. O zaman da gerçek adını ya da onu savaş bölgesinin ortasına getiren şeyi bilmeme gerek yoktu."

Mira konuşamıyordu. Sadece Candice'e bakıp dinleyebildi, Kellan'ı kaybettiği ve yeni hayatının başladığı gecenin özel cehennemini yeniden yaşadı.

"Bir gün bana adını söyleyeceğini düşündüm ama hiç söylemedi. Sonunda bu cevapları aramayı bıraktım." Candice elini yorganın altından çıkarıp Mira'nın elinin üstüne koydu. "Kendi türü yerine insanlar arasında yaşamayı seçen Bowman adındaki Cins erkek hakkında bilmem gereken her şeyi öğrenmem uzun sürmedi. Onurlu biri olduğunu kendi gözlerimle gördüm. İyileştikten kısa bir süre sonra, bir grup genç kadını fuhuş için satmak isteyen bir isyancı grup olduğunu öğrendi. Anlaşma denizaşırı ülkelerden gelen bazı kötü adamlarla çoktan yapılmıştı, ancak isyancıların takası gerçekleştireceği gece Bowman devreye girerek takası bozdu ve kızları tek başına kurtardı."

Mira bunu duyduğunda pek şaşırmamıştı, çünkü Kellan'ı Tarikat için aynı birliğin parçası oldukları sırada savaşırken görmüştü. Azılı bir savaşçıydı, iş savaşmaya ve kendileri için bir şey yapamayanları korumaya geldiğinde hiçbir şeyden korkmazdı. Görünüşe bakılırsa bu nitelikleri onu hayatının diğer kısmında da takip etmişti, her ne kadar şu anda ahlaki açıdan zayıf bir çizgide olsa da.

Candice devam etti. "Başından beri onun cesur ve adil olduğunu gördüm. Ama aynı zamanda derinlerde bir yerde yara almıştı. Yalnızdı ve kendi tercihiyle kendini izole etmişti. Onun başka birine ait olduğunu biliyordum. Sadece kim olduğunu bilmiyordum, ta ki o gün seni bizimle birlikte üsse getirdiğimizde sana nasıl baktığını görene kadar."

"Hayatını kurtardın," diye mırıldanmayı başardı Mira sonunda, hiç tanımadığı bu kadına duyduğu minnettarlıkla boğulan kuru boğazından. "Öldüğünü sanmıştım ama onu sen buldun. Onunla ilgilendiniz. Sen ve Doktor onu hiç tanı mıyordunuz ama ölmesine izin vermediniz ..."

Candice hafifçe kaşlarını çattı, hafifçe omuz silkti. "Yardıma ihtiyacı vardı. Biz de yardım ettik. Hepsi bu kadar."

"Breed olmasına rağmen tüm bunları sen yaptın."

"Sokakta kanlar içinde ve kırılmış birini görseniz, onu kaldırmadan önce sizden farklı olup olmadığını görmek için durur muydunuz?"

Candice'in sözleri kafasına dank edince Mira sessizliğe gömüldü. Ve sonra derin bir utanç duydu, çünkü çok uzun zaman önce sırtını dönen kişinin kendisi olabileceğini fark etti. İnsanlara, özellikle de isyancılara duyduğu nefret ve güvensizlik o kadar kör ve derindi ki, yardımına ihtiyacı olan onlardan biri olsaydı muhtemelen adımlarını bile bozmazdı.

Olmasına izin verdiği şey çok çirkindi.

Uzun zamandır Candice, Doc ve Nina gibi insanları hor görüyor, Vince ve Horoz gibi serserilerle aynı kefeye koyuyordu; hepsi de çizmesinin altında ezilecek ya da bıçaklarıyla şişlenecek kötülerdi.

Ve şimdi . . . ?

Kendisine gösterilen nezaketi hak etmediğini düşünerek elini Candice'in gevşek kavrayışının altından çekti. Bu insanların bugün yaşadıkları kayıplar için pişmanlık duyuyordu. Ve eğer Kellan'ın onun gözlerinde gördüğü şey sonunda gerçekleşirse, geleceklerinin neler getirebileceğinden korktu.

Bu düşüncenin beraberinde getirdiği soğukluk Mira'nın göğsüne buz gibi yerleşti. Öngörüsünün doğru çıkması halinde hepsinin ödeyebileceği bedeli düşündüğünde üzerine çöken dehşetten biraz uzaklaşması gerekiyordu.

Mira güven verici bir gülümseme olduğunu umduğu bir ses tonuyla konuştu. "Şimdi dinlenmelisin. Doktor'a nasıl olduğunu haber vereceğim."

Candice'in başını sallamasıyla Mira yatağının yanından uzaklaştı ve kapıya doğru döndü. Orada durakladı, içinde yükselen minnettarlık, onu dibe çekmek için elinden geleni yapan karanlık duygu dalgasını bile bastırdı.

Sekiz yıl önce imkânsızı başaran, Kellan'ı ölümden döndüren ve Mira'nın umutsuzca beklediği mucizeyi gerçekleştiren insan dişiye baktı. "Onu kurtardığın için teşekkür ederim."

Candice gülümsedi. "Benim rolüm kolaydı. Şimdi sıra sende."

KIYAFETLERİ NEMLİ HAVADA ONA YAPIŞIYORDU

Sığınak, elleri ve kolları kurumuş kanla kaplıydı. Kalenin ana koridorunda ilerlerken ölü kırmızı hücrelerin soluk, bayat bakır tınısı bile Kellan'ın başının çarpmasına ve kaslarının saldırganlıkla seğirmesine neden oldu.

Öldürmek istiyordu, sadece bugün bu kadar çok dökülen kanın kokusu içindeki yırtıcıyı kışkırttığı için değil, aynı zamanda değer verdiği insanlar -iyi insanlar- hak etmedikleri bir zararla karşılaştılar.

Onun yüzünden.

Çünkü liderleri olarak ona güvenmişlerdi ve o da onları hayal kırıklığına uğratmıştı.

O sabah niyetlendiği gibi Vince'in peşinden gitmemişti. Hâlâ o piçi bulmak için tüm Boston'u yerle bir etme arzusuyla yanıp tutuşuyordu ama ekibinin ona burada daha çok ihtiyacı vardı. Ve beyninin mantıklı kısmı ona Mira'nın haklı olduğunu hatırlattı: Güpegündüz geniş çaplı bir takip intihar olurdu. Onun görüşüne göre yakında ölmüş olacaktı. Ve bugün güneşe doğru koşmamış olmasının, Mira'nın gözlerinde gördüğü kaderle hâlâ doğrudan bir çarpışma rotasında olduğu gerçeğini güçlendirdiğini düşünmeden edemiyordu.

Kellan kıyafetlerini değiştirmek ve temizlenmek için kamarasına doğru yürürken botları koridorda gümbür gümbür ses çıkarıyordu. Etrafındaki sığınanın belirgin sessizliği dikkat çekiciydi. Bundan hoşlanmamıştı. Üsse bu belayı kendisinin getirdiğini bilmek hoşuna gitmiyordu.

Yasanın en uç sınırlarında yaşamalarına rağmen Kellan ve küçük isyancı grubu, içeriden saldırmak için eşiklerini aşan bir şiddetle hiç karşılaşmamıştı. Daha önce hiç aralarından birini kaybetmemişlerdi, sahada bile. Şanslıydılar, dikkat çekmiyorlardı, sıkı operasyonlar yürütüyorlardı ve gözlerden uzak yaşıyorlardı. İstenmeyen dikkatlerden ve kötü şöhretten kaçınarak

Diğer isyancı gruplar da bu sayede gelişiyor gibiydi. Şimdi bu darbeye maruz kaldıklarına göre, yaşadıkları şok ve keder derinleşiyordu.

Kellan bu duyguya yabancı değildi.

Tüm bu katliamlar onu geçmişine, korunaklı bir Darkhaven genci olduğu ve kötülüğün onu ailesinden mahrum bıraktığı günlere geri götürdü. Tek bir gecede, bir delinin şiddeti Archer'ların Boston'daki ana mülkünü yok etmiş, Kellan'ı büyükbabası Lazaro dışında sevdiği herkesten mahrum bırakmıştı. Neyse ki ikisi için de Tarikat barınak ve koruma sağlamak için devreye girmişti. Kellan ve Lazaro'yu Tarikat'ın kendi üyeleri olarak aralarına katmışlardı ki bu Kellan'ın asla karşılığını ödeyemeyeceği bir iyilikti.

Özellikle de şimdi.

Ve Mira. . .

Tarikat'ın kapısına ilk geldiği andan itibaren onun yanındaydı. O zamanlar bile saçmalıklarının hiçbirini görmezden gelmeyen bir baş belasıydı. Sevdiği o kadar çok insanı kaybettikten sonra birine bakmaktan o kadar korkmuştu ki, o zamanlar kimsenin içeri girmesine izin vermemişti.

Her ne kadar aptal bir çocuk olsa da, somurtkanlığının ve acısının kökenindeki derin korkuyu fark etmekte zorlansa da, Mira çocukken bile çok daha akıllıydı. Onun içini görmüştü. Onu inatla arkadaşı olarak küçük kanatları altına almış ve o zorlasa bile bırakmayı reddetmişti.

Hayır, ne zaman zorlasa, topuklarını sıktı ve onun için kararlı bir şekilde durdu - tıpkı bugün yaptığı gibi, ekibinden biri gibi adım atmayı, onunla olan şeyleri nasıl bıraktığına rağmen onlara gerçek ilgi ve destek göstermeyi üstlendi.

Bunun için ona kızmak istiyordu, o çok iyi tanıdığı iğneleyici, soğuk genç çocuğun böyle meydan okuyan bir ruh cömertliğine nasıl karşılık vereceğini. Ama o zamandan beri dönüştüğü adam öfkesini toplayamıyordu. Onun yerine göğsünde bir sıkışma hissetti, kızın kendisine ait olmasından dolayı duyduğu minnettarlık ve gurur duygusu çok hoştu.

Onun olmalıydı, diye kendini sertçe düzeltti.

Ve lanet olası imgeleminin ona temin ettiği gibi, uzun süre onun olamayacaktı.

Koridordaki bir dönemeci dönüp sığınağın duş odasının kapalı kapısının önünden geçerken cevap olarak ettiği küfür sert ve kendine yönelikti.

Diğer tarafta su akıyordu.

Doktor ya da Nina değildi, Kellan birkaç dakika önce ikisini Chaz'in cesediyle birlikte kalenin diğer ucunda bırakmıştı. Ve

Candice günlerdir hiçbir yere gitmiyordu. Buraya gelirken onu kontrol ettiğinde yatağında sessizce dinleniyordu.

Yürümeye devam et.

Yapması gereken buydu. Yine de kapının önünde durdu ve mandalı çevirdi.

Mira düşün spreyinin altında çırılçıplak duruyordu, başı geriye eğikti, su soluk sarı saçlarının üzerinden ve kremi teninden aşağı süzülüyordu.

Kellan'ın nefesi onu aceleyle terk etti. Kapıyı sessizce kapatıp yoluna devam etmek yerine, daha geniş bir şekilde açtı ve buhar dolu odaya adım attı. Kapıyı arkasından çekerek kapattı.

Çıkan yumuşak *tıkırtı* üzerine Mira elleri ve kollarıyla kendini örttü ve ona doğru baktı. Lavanta rengi gözlerinde belirsizlik vardı. Dudakları ayrıktı ama konuşmuyordu.

Kellan orada durmuş, onu seyrediyordu. "Kalmışsın," diye mırıldandı.

Yutkundu, çenesinden damlayan su uzun kirpiklerine sıçradı. "Ben kaldım."

Başını salladı ama kaşlarının çatıldığını hissedebiliyordu. "Az önce Candice'e baktım. Bana onu görmeye gittiğini ve ikinizin benim hakkımda konuştuğunuzu söyledi."

"Evet," dedi Mira usulca, hâlâ kendini ondan saklıyordu, gardını düşürmeye pek hazır değildi, onu suçlayamazdı da.

"Ona adımı söylemedin," diye belirtti. "Ona Tarikat'la olan geçmişinden bahsetmedin." Başını eğdi, gözlerini ona dikti, bir adım öne çıktı. Sonra bir adım daha. "Sırlarımı sakladın. Hepsini."

"Elbette," diye yanıtladı.

"Beni korudun," diye onayladı. Şimdi tam karşısında, açık düşün kenarında duruyordu. "Sana hiçbir sebep vermediğim halde bunu benim için yaptın."

Başını hafifçe salladı, kollarını hâlâ bir kalkan gibi kendi üzerinde kavuşturmuştu. "Evet."

Giyileri, botları ve her şeyiyle onunla birlikte suya girdiğinde soluduğu nefes küçük bir ciyaklamaya dönüştü. Onun önünde durdu, tepeden tırnağa sıırıslam oldu ve bunu umursamadı. "Bugün temiz bir kaçış yapabilirdin. Lanet olsun, keşke yapsaydın."

"Ben-" diye söze başladı ama adam tıslayan bir küfürle sözünü kesti.

"Tüm bunlardan kurtulabilirdin. Bunun yerine bana ait olan bir pisliğin temizlenmesine yardım ettin, sonra da bana bakacak kadar hassas bir kalbin vardı.

yaralı mürettebatımdan biri." Başını iki yana salladı ve kadının ellerini nazikçe kendi ellerinin arasına alarak çıplak bedeninden uzaklaştırdı. Sıkılı yumruklarının her birine bir öpücük kondurdu. "Bugün orada sana söylediğim onca şeyden sonra kaldın." Kadın ona baktı, dudakları hafifçe aralanmıştı, göğüsleri ciğerlerine çektiği her hızlı nefesle yükselip alçalıyordu. Kellan hâlâ onun ellerini tutuyordu. Yavaşça yanlarına doğru indirdi, çıplak vücudunun güzelliğinden uzaklaştırdı. "Yaptığım onca şeyden sonra," diye fısıldadı sertçe, "sadece bugün ya da sekiz yıl önce, öldüğüme inanmana izin vererek gittiğim de değil, tanıştığımız ilk günden beri, Mouse. O zamandan beri, en başından beri Başından beri benimle kaldın. Her zaman arkamı kolladın."

"Her zaman yapacağım," diye cevap verdi. Sesi sessizdi ama gözleri kararlıydı. "Birini sevdiğinde, yapacağın şey budur."

Kellan hareketsiz kaldı. Güçlkle hareket edebiliyor, ciğerlerine nefes alması için güçlkle komut verebiliyordu. "Böyle söyleme, Mira. Şu anda bana söyleyebileceğin en kötü şey bu."

"Neden?" Duşun spreyinin altında ona baktı, ela rengi kehribar kıvılcımlarla parlayan gözlerinin sıcaklığıyla teni ılık bir ışıkla yıkandı. "Senin hakkında ne hissettiğimi neden sana söylemeyeyim?"

Sesini aradı ama sadece uhrevi bir hırıltı buldu. "Çünkü bunu söylediğinde, gitmene izin vermem gerekirken sana daha sıkı sarılmamı istiyorsun. Ve işler daha da kötüye gitmeden seni bırakmam gerekiyor."

"O zaman bırak Kellan."

Sözleri onu şaşkına çevirdi. En ufak bir tereddüt göstermeden söylenmiş bir emirdi bu. Onun güzel yüzüne baktı; cesur, gözünü budaktan sakınmayan gözlerine ve hafif çillerle bezeli muzip burnuna. Konu zevk olduğunda bile ona zerre kadar acımamış olan inatçı ağzına. Şimdi düz bir çizgi halinde bastırılmış bir ağız, onun cevabını bekliyordu.

"Eğer beni sevmiyorsan," dedi, "eğer gerçekten gitmemi istiyorsan ... o zaman bırak gitsin."

Ama yapmadı. Vücudundaki her akıllı başında ve mantıklı hücrenin onu hemen bırakıp uzaklaşmasını söylemesine -hayır, talep etmesine- rağmen parmakları ellerinin etrafında kenetli kaldı, daha da sıkılaştı.

"Lanet olsun, Mouse," diye tısladı, alçak sesle ve ölümcül bir şekilde. Sonra bir saniye bile beklemeden başını onunkine yaklaştırdı ve ağzını aldı.

Öpücük sert, derin ve sahipleniciydi. Bunu ona başka türlü veremezdi, o anda değil.

Ve kadın onu tüm değeriyle aldı. Dilini dudaklarının arasından geçirdi, kadın onu emdiğinde hayvani bir ihtiyaçla inledi, ağzı kırık bir iç çekişle ona açıldı.

Damarları alev alev yanıyor, uzuvlarına, kafasına, kalbine ve kasıklarına lav püskürtüyordu. Parmaklarını onunkilere geçirdi ve onu düşün ıslak duvarına yaslayana kadar vücuduyla yönlendirdi. Meme uçları, tişörtünün ıslanmış kumaşından hissedebildiği boncuklardı. Kıvrımları yumuşak ve gürdü, adamın sert düzlem ve çıkıntılarına karşı mükemmel bir şekilde eriyordu.

Kellan kollarını kaldırdı ve kızın ellerini başının üzerinde tutana kadar duvar boyunca yukarı doğru kaydırıldı. Onu orada sabitledi, kavradı ve ona doğru eğilen vücudunun ağırlığıyla bağladı. Hâlâ onu öpüyor, ağzını yalayıp yutuyor, sertleşmiş ereksiyonunu karnına bastırıyordu. O kadar iyi hissediyordu ki, leğen kemiği kendi kendine sarsıldı, siki kot pantolonunun dar sınırlarının ardında sert bir sıçrama yaptı.

Başını Mira'nın boynuna indirdi ve onu oradan öptü, dudaklarının altında inletti ve titretti. "Siktir, Mira," diye homurdandı onun narin, su dolu boğazına karşı. "Siktir."

Giysileri sıırılsıklam olmuş, çıplak teninin ılık, ıslak kokusu ve uyarılmışlığının tatlı, ballı kokusuyla başı dönmüş bir halde onun içine doğru sallandı. Dişlerinin zonklaması ağzını dolduruyordu.

Onun tatlılığından bir tat.

Şimdi buna ihtiyacı vardı.

Kadının kanı onu çağırıyordu ama bu başka bir nektardı ve onu boynundan düzensiz bir hırıltıyla uzaklaştırdı. Ancak o zaman ellerini serbest bıraktı, onun önüne çöktü, göğüslerini ve kaburgalarını öptü, sonra daha aşağıya, karnının kaslı yumuşaklığı boyunca ilerledi.

Adam gittiği yere varmak için acele etmediğinde, ağzı, dili ve dudakları geçtikleri her santim hassas tenin tadına bakarken boğazının arkasından sabırsız bir ses çıkardı. Bir eli göğsündeyken, diğer elini yan tarafına götürdü, tüylerini diken diken etti ve küçük, iç çekişlerle dolu spazmlarla titremesine neden oldu.

Vücudunu öperken, gezinen eli uyluğunun uzunluğundan aşağı kaydı, sonra iç tarafa geldi ve hassas eti boyunca yukarı doğru tembel bir yola başladı. Parmaklarının dürtmesiyle kalçaları ona doğru açıldı. Gülümsedi

Onun istekli tepkisi üzerine karnına vurdu, sonra dilinin ucunu göbeğine daldırdı ve parmak uçlarını göbeğindeki ipeksi yaprakların üzerinde gezdirdi.

Parmak uçlarıyla onu ayırdı ve sıcak yarığına doğru kaydırıldı. Kellan başparmağını yarığının tepesinde yuvalanmış küçük, sıkı incinin üzerinde gezdirirken kadın onun elinde titriyor, nefesi kesiliyor ve titriyordu. Kellan'ın dişleri ağzında daha da uzadı, arzu onu bıçakladı.

Şimdi onun önünde dizlerinin üzerine çökmüştü, düşün ılık spreyi yukarıdan üzerine yağarken başını bacaklarının arasına indirdi. Derin bir hırıltıyla yüzünü onun kalçasının iç kısmına çevirdi ve oradaki hassas deriyi emdi. Kadın inledi ve nefesi kesildi, doruk noktası çoktan oluşmuştu ve adam daha ağzını istediği yere koymamıştı bile.

Kellan onun bacağına omzuna kaldırdı, onu biraz daha öptü, onun kendisi için bu kadar hazır, bu kadar istekli ve duyarlı olmasından kötü bir zevk aldı. *Onun* için, diye düşündü açgözlülükle. Bunu o sabah onun yatağında kendisi de söylemişti. Bunca zamandır ondan başka kimse olmamıştı. Hiçbir zaman.

Bir sahiplenme dalgası onu sardı. Yasaklanmamış. Hak edilmemiş.

Yine de inkar edilemezdi, özellikle de Mira onun için bu kadar tatlı bir şekilde erirken.

Başını geriye doğru çevirerek kızın cinsel organının pembe cazibesine hayran kaldı. Kısa bir öpücük onu ürpertti. Dudakları ve dişleri sulu taç yapraklarını okşarken keskin bir nefes aldı, ellerini saçlarına götürdü, diliyle etini yararken ve onun sarhoş edici tadını ağzına götürürken onu sabit tuttu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı kırık bir sesle. "Boşalacağım."

"Henüz değil," diye mırıldandı. Sonra uzanıp kızın küçük, sıkı kıcını iki eliyle kavradı ve onu aç ağzına doğru çekti.

Yüzünü ona gömdü, onu içine çekti, onda boğuldu. Bir sonraki anda, ağzına karşı paramparça oldu, kalçaları büküldü, spazmlar güzel dalgalar halinde onu dalgalandırdı. Adam onu yalayıp yuttu, daha fazlası için susamıştı.

Doruk noktası azalmaya başladığında, bacağına adamın omzundan aşağı salladı ve ona tutundu. Parmakları, sırılıslam olmuş tişörtünün içinde kıvranarak onu üzerinden çekmeye çalışıyordu. "İçime gir," diye nefes nefese kaldı. "Şimdi, Kellan."

Tartışmadan ayağa kalktı. Gömleğini çıkarıp ıslak bir yığın halinde düşün zeminine fırlattı, ardından Mira sırılıslam kot pantolonunun düğmeleriyle uğraşırken botlarını tekmeledi. Mira birden fazla kez beceriksizce yapınca adam işi devraldı. Son düğmeyi açar açmaz, Mira pantolonunu kalçalarının üzerinden aşağı itti ve şişmiş sikini ıslak, bekleyen

ellerine bıraktı.

Kadın onu birkaç kez okşadı ve Tanrı yardımcısı olsun, dayanabileceği tek şey buydu.

Onu kollarının arasına alarak kalçalarını beline doladı ve derin bir hamleyle içine girdi. Her ikisi de birleşmelerinin gücüyle homurdandılar, her ikisi de köküne kadar otururken, onu doldururken, onu çevresindeki ipeksi bir eldiven gibi gererken titriyorlardı. Leğen kemiğini birkaç kez pompaladı ama sakın olamayacak kadar ileri gitmişti.

Acil bir ritme kapıldı, Mira'ya sıkıca tutundu, başka bir doruğun tepesi onun üzerinde yükselirken yüzünü izledi. Mira ona yapıştı, topukları kışına batıyor, tırnakları omuzlarını çiziyordu. Kendi orgazmı omuriliğinin tabanında kıvrılıyor, damarlarından ısı fışkırıyordu.

Mira onu daha da şiddetle kavradı, salıverilmesinin ilk sarsıntıları Kellan'ın shaftının uzunluğu boyunca akarken zevkli iç çekişleri hızlı pantolonlara dönüştü. Daha derine, daha sert daldı, onu ona doğru itti. Onun etrafında parçalanmaya başladığını hissedene kadar kendi ihtiyacını geri tuttu. Boşalırken gırtlaktan bir çığlık attı, nefesi kulağına bir fırın gibi üfledi.

Kellan ateşli gözlerini kızdan ayırmıyor, onun serbest kalışının her nüansını içiyordu. O kadar güzeldi ki. Çok seksiydi. O kadar sıcak, ıslak ve açgözlüydü ki, Kellan çılgınca bir tempoyla iterken minik kasları onu sağıyor, siki kaygan kılıfına girip çıkıyordu.

Orgazmı bir yük treni gibi, şiddetli ve kontrol edilemez bir şekilde üzerine geldi. Kükreyerek boşaldı, kalçaları çılgınca sallanıyordu, tohumlarının sonuncusu da içinden akıp gittikten sonra bile duramadı.

Tükenmiş ama doymuş olmaktan çok uzaktı, başını onun omzunun kıvrımına bıraktı ve sadece ona doğru sallandı, vücudunun onunkine bastırılmış hissinin, onu tutan seksinin sıcak, ıslak cennetinin tadını çıkardı İçeride.

"Kaldın," diye mırıldandı, ağzı boynunun kenarında geziniyordu, nabızı onunkiyle aynı anda atıyordu.

Yumuşakça fısıldadığı cevabı, dudaklarının başının tepesine dayandığı saçlarına doğru süzüldü. "Gitmene izin vermedin."

YAVAŞ YAVAŞ TEKRAR SEVİŞTİLER, SONRA YIKAMA TURLARI ATTILAR düşün ılık spreyi altında birbirlerine sarıldılar.

Birkaç dakika sonra Mira Kellan'ın kamarasındaydı ve onunla birlikte rahat bir sessizlik içinde giyniyordu. Neredeyse gerçekte bir çift olduklarını, bu mekânı birbirlerine bağlı eşler olarak paylaştıklarını hayal edebiliyordu. Yatağı sevgililer olarak paylaşıyorlardı ki Kellan'ın onu kaç kez boşalttığı düşünülduğünde bu ona o kadar da cazip gelmemeliydi.

Mira, Kellan'ın yeni kıyafetlerini giyerken hareket edişini izledi; kaslı göğsüne ve omuzlarına yapışan siyah bir tişört, *gliflerle süslü* pazularını sıkıca saran kısa kollar. Uzun, sıkı kalçaları, ince poposunu saran ve keskin kesimli kalçalarının üzerinde tam doğru seviyede duran koyu renk kot pantolonun içinde kayboldu.

Muhteşemdi ve birkaç dakika önce onun her bir santimini tatmıştı. Bir an için bu anının tadını çıkarmasına izin verdi, yatağın ayakucunda sadece sütyeni ve külotuyla duruyordu.

Onun yanındayken normal hissetmek çok kolaydı. Bütün hissetmek. Bundan vazgeçmeye hazır değildi. Lanet olası imgelemi ona ne göstermiş olursa olsun, buna asla hazır olmayacaktı.

Kellan kot pantolonunun fermuarını iliklerken omzunun üzerinden ona değerlendirici bir bakış attı. "Böyle görüldüğüne göre, üzerine tekrar atlamadan önce bir şeyler giysen iyi olur." Çenesini kaldırarak ayaklarının dibindeki giysi sandığını gösterdi. "Orada daha çok gömlek bulacaksın. İsteddiğini seç."

Jeremy Ackmeyer'la birlikte asi üssüne getirildikleri gün giydiği siyah kot pantolon hâlâ iyi durumdaydı, biraz yıpranmıştı ama idare ederdi. Gömleği itiş kakış sırasında yırtılmış, kan ve kirden mahvolmuştu. Mira, Kellan'ın giysi dolabının önünde bacaklarını iki yana açarak çömeldi ve içeride düzgünce istiflenmiş bir düzine kadar Ts ve formayı gözden geçirdi.

Eli, birkaç eşyanın arasına sıkışmış soğuk ve metalik bir şeye çarptı. Ne olduğunu görmek için çekip çıkardı. Zarif ve kadınsı bir el aynasıydı, arkası cilalı gümüşten yapılmıştı, üzerinde zarif siyah oniks kakma vardı ve zarif bir şekilde kemerli bir yay şeklinde kesilmişti, üzerinde de Archer ailesinin amblemi olan bir ok vardı.

Mira soru sormak için ona baktığında Kellan, "Büyükanneme aitti," dedi.

"Göz kamaştırıcı." Parmak uçlarını özenli işçiliğin üzerinde gezdirerek her bir kusursuz çizgiyi hayranlıkla inceledi. "Bunu nasıl aldın?"

Yıllar önce ortadan kaybolduğunda, yanlış giden devriye gecesinde sırtındaki kıyafetlerden başka hiçbir şey almamıştı.

Kellan ona doğru yürüdü ve aynayı yavaşça elinden aldı. Aynayı elinde evirip çevirdi, ağzı uzak bir gülümsemeye dönüştü. "Birkaç yıl önce, kapatmayı planladığım bir milis grubu hakkında keşif yaptım. Maine'de, Augusta'nın kuzeyinde uyuşturucu ve hafif silah ticareti yapıyorlardı. İstihbarat toplama işim bittiğinde, büyükbabam Lazaro'nun oradaki eski evinden sadece birkaç mil uzakta olduğumu fark ettim."

"Boston'daki karargâhımız tehlikeye girdikten sonra Tarikat'ın taşındığı geçici yerleşke." Mira orayı çok iyi hatırlıyordu, Kellan, diğer savaşçılar ve eşleriyle birlikte orada yaşadıkları sırada henüz küçük bir kız olmasına rağmen.

İlk Şafak'tan sonra Lucan ve diğer yaşlılar, Irk'ın insanlığa açılmasının ardından meydana gelen ayaklanmalar ve şiddet olaylarıyla daha iyi mücadele edebilmek için Tarikat'ın kaynaklarını Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa'ya yayması gerektiğine karar verdi. Kellan'ın büyükbabası Lazaro Archer artık Tarikat'ın İtalya'daki komuta merkezinin lideriydi.

Mira, Kuzey Maine'in derin ormanlarında yer alan o gizli Darkhaven yerleşkesinde geçirdiği pek çok iyi ve bir avuç kötü zamanı düşündü. Kellan ve Nathan'la karşı karşıya geldiği ilk kartopu savaşı. Renata, Nikolai ve yeni ailesinin geri kalanıyla, tüm savaşçılar ve eşleriyle paylaştığı ilk Noel ağacı. Dante ve Tess'in, Tarikat'ın Boston'dan acil olarak taşınmasından birkaç gün önce doğan oğulları Xander Raphael için yapılan takdim töreni.

Çok fazla anısı vardı ve Kellan'ın da onları yeniden yaşadığını görebiliyordu. "Burası boştu, yoksa yanına gitme riskini asla almazdım," dedi.

"Ama geride kalan birkaç şey vardı. Mobilyalar, bazı giysiler ... ve bu." Ok ve yay amblemine saygılı parmaklarıyla dokundu. "Bu

Büyükbabamın odasında, büyükannem için çam ağaçlarından yaptığı tuvalet masasının üzerindeydi. Ayna kömürleşmiş, is ve külle kararmıştı. O anda anladım ki, Boston Darkhaven yerle bir edildikten sonra oraya geri dönmüş olmalıydı. Onun öldüğü yere asla geri dönmeyeceğine yemin etmiş olmasına rağmen, bunu almak için molozların arasından sürünerek geçmiş olmalıydı. Onu ve ailemi -tüm akrabalarımı, onun akrabalarını- alevler içinde bırakan o eve."

"Kellan," diye fısıldadı Mira, kalbi göğsünde sıkıştıyordu.

"Onu almaya hakkım yoktu ama bir kez elime geçtikten sonra bırakamazdım." Aynayı dikkatlice sandığın içine yerleştirdi ve yumuşak içindikilerin üzerine yavaşça koydu. "Bende de saklamaya hakkım olmayan başka bir şey var."

Çalışma masasına doğru yürüdü ve en üst çekmeceyi açtı. Değerli hançerini çıkardı ve ona doğru götürdü. Küçük, minnettar bir gülümsemeyle onun uzattığı elden aldı.

Değerli bıçağın her iki yanına kazınmış olan kelimeyi okudu. "Onur. Fedakârlık." Diğer, Kellan'ın hayatına geri döndüğü gün kaybettiği çiftin diğer yarısı, yaşamaya çalıştığı bir dizi ilkeyi taşıyordu: İnanç. Cesaret. "Sadece bir tanesi bile garip hissettiriyor," diye mırıldandı. "Dengesiz. Eşi olmadan o kadar güçlü değil. Ayrılacaklarını hiç düşünmemiştim."

Kellan'ın gözleri ona şefkatle bakıyordu, ifadesi ağırbaşlı ve pişmanlık doluydu. İkisi hakkında da konuşuyor olabileceğini açıkça anlamıştı. "Senden hiçbir şeyi almak istemedim, Mouse. En azından mutluluğunu. Sana hiçbir şeye mal olmak istemedim, her şey bu kadar ters gitmeden önce tekrar sahip olacağına söz verdiğim bıçak da dahil. Seni hayal kırıklığına uğratmamın bir başka yolu daha."

Elini uzattı ve onu nazikçe ayağa kaldırdı. Yüzünü okşadı, dokunuşu o kadar dikkatli ve nazikti ki, boğazında biriken hıçkırık neredeyse boğulacaktı. "Eğer zamanda geriye gidebilseydim, çok şeyi değiştirirdim," dedi. "En başta benimle bu işe hiç bulaşmadığından emin olmak için ne gerekiyorsa yapardım."

"Hayır," diye cevap verdi, kendini toparladı ve başını sertçe salladı. "Hayır. Az önce paylaştıklarımızın bir dakikasını bile değişmem. Ya sen?"

Uzun bir süre konuşmadı, sadece yanaklarını okşadı ve sıcak elini ensesine koymadan önce başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi.

"Gerçekten her şeyi geri alacak mısın?" diye sordu, onun cevabından korkarak.

Gülümsemesi yavaştı, gözleri durgun ama hâlâ yakıcı bir sıcaklıkla parlıyordu. "Hâlâ sana tutunuyorum, değil mi?"

Onu öptü ve Mira onu tekrar kaybedeceğini düşündüğünde içinde yükselen korkuyu engelleyemedi. İmgeleminin korkunçluğunun bu anı mahvetmesine izin vermek istemiyordu ama yine de oradaydı ve ona huzur vermeyi reddediyordu. Kellan'ın tatlı öpücüğünden geri çekildi ve başını aşağı eğdi, Kellan alnını onunkine yaslayıp hâlâ ona yakın dururken gözlerini kapattı.

"Kellan," dedi ve sonra uzaklaşarak onun kehribar rengi ela gözlerine baktı. "Bana gördüğün imgelemi tekrar anlat. Sana yöneltilen suçlamaları."

Yakışıklı yüzü ağırlaştı, azı dişlerini birbirine kenetlerken çenesi biraz daha sıkılaştı. "Onlar büyük suçlardı, Mouse. Tıpkı sana söylediğim gibi."

"Evet, ama özellikle neydi onlar?"

"Komplo," dedi sakın bir sesle. "Vatana ihanet. Adam kaçırma ve cinayet."

Sonuncusunda nabızı atmaya başladı. "Cinayet. Kaç kişiyi öldürdün, Kellan?"

"Hatırlayamayacağım kadar çok," diye cevap verdi, sesinde özür yoktu. "Hepsini biliyorsun. Sokaklar dökülen hayatlarla kıpkırmızı olduğunda sen de benimle birlikteydin."

"Hayır," dedi. "O savaş zamanıydı, cinayet değil. Kaç tane izinsiz cinayet işledin Kellan? Bowman olduğundan beri kaç kez birinin canını aldın?"

Düşünerek baktı. Çok uzun bir süre baktı, sonra kararlı bir şekilde başını salladı. "İmgelemin ne kadar ileride gerçekleşeceğini söylemenin bir yolu yok. Sadece olacağını biliyoruz, çünkü senin imgelemlerin asla başarısızlığa uğramaz, Mira. Bunca zamandır da başarısız olmadılar." Bir elini koyu bakır saçlarında gezdirerek ondan uzaklaştı. "Ayrıca, bu benim suçlu olduğum diğer suçlamaların hiçbirini ortadan kaldırmıyor: yüksek rütbeli bir GNC hükümet diplomatının akrabası olan Ackmeyer'i kaçırmak ve bunu yaparak bir barış zirvesini bozmak için komplo kurmak. Bunların her ikisini de yaparak kendimi ve ekibimi bilerek bir ihanet eylemine sürükledim."

"Ama cinayet değil," diye vurguladı Mira. Artık elinde bir umut kırıntısı vardı ve parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verecek değildi. "Son suçlamadan dolayı suçlu değilsin. Bu artık senin kontrolünde olan bir şey, şu andan itibaren. Ve eğer öngörü suçlamalardan biri hakkında yanılıyorsa, bu

herhangi biri hakkında yanlış. Belki de bu gidişatı değiştirebiliriz Kellan. Birlikte."

Ona geri döndü, tam önünde durdu ama hiçbir şey söylemedi. Gözleri onunkilere dikilmişti, çenesindeki bir tendonun ani kıpırtısı dışında yüzü tamamen hareketsizleşmişti. Onun zihninde dönen çarkları hissedebiliyordu. Adamın nabzının sıcak bir şekilde attığını, vücutlarını ayıran bir santimlik alandaki havayı titreştirdiğini hissedebiliyordu.

Nefesinin altında acımasız ve çiğ bir küfür savurdu. Bir öfke sesi değil, bir rahatlama sesiydi.

Umudun.

Elleri dışarı fırladı ve onu kendine çekip dudaklarından sertçe öptü. Sonra bıraktı ve yatağının yanındaki büroda duran iletişim ünitesini almak için döndü. Saate baktı ve kıza sert bir bakış fırlattı. "Otuz dakika içinde güneş batacak." Yakınından kuru bir çift çizme kaptı ve ayağına geçirdi. "Boston'a gidiyorum. Vince'i bulmalı ve Ackmeyer'i buradan canlı çıkarmalıyım."

"Ben de seninle geliyorum," diye açıkladı Mira, Kellan'ın tişörtlerinden birini giymiş ve siyah kot pantolonunu çekiştirmeye başlamıştı bile. Savaş botlarına uzandı ama Kellan elini bileğine sertçe indirerek onu durdurdu.

"Sen olduğun yerde kal," dedi. "Seni tehlikeye atmayacağım. Ayrıca, yürüyerek daha hızlı yol alabilirim."

Tıpkı çocukluklarında olduğu gibi onun yüzüne doğru yaklaştı. "Ya seninle gelirim, ya da yalnız giderim, Archer."

Daha önce çenesinde tıkırdayan tendon şimdi çarpmaya başlamıştı. Gözleri alev alev yanıyor, keskin kehribar parıltılarıyla onu yakıyordu. Kadın sinmedi. O tehlikeli gözlere dik dik baktı ve onları sabit tuttu. Tanınması gereken bir bakıştı bu, geri adım atmayacağı anlamına geldiğini anlaması gereken bir bakış.

"Lanet olsun," diye homurdandı. "Beş dakika içinde gidiyoruz."

Kızın önünden hışımla odadan çıktı. Mira hançerini kemerindeki kılıfına soktu ve onun peşinden gitti.

Boston'un Charlestown mahallesindeki fare istilasına uğramış üç katlı binanın zemin katındaki dairenin kapısı yaklaşık yedi

Güneş battıktan birkaç dakika sonra. Horoz'un sadece beş dakika önce arkadaşının acil, açıklanamayan telefonuyla oraya çağrıldığı düşünülürse, vaktinde gelmişti.

Nathan, beş buçuk dakika önce, oturma odasındaki vampirden koltuk minderinin altına sakladığı tabancanın yardımıyla kurtulabileceğini düşünme gafletinde bulunan insanın ardından, düştüğü yerde nefes borusu ezilmiş bir şekilde yatan eroin satıcısı ölü pezevenge kayıtsızca baktı. Kullanılmamış Smith & Wesson'ın kabzası hâlâ yırtık pırtık, ekose kaplı süngerle, kirli döşemeyi delik deşik eden lekeleri ve sigara yanıklarını tam olarak gizleyemeyen polar bir örtü arasına sıkışmıştı.

Nathan silahın dolu olduğunu düşündü ama umurunda değildi. Çocukken çıplak elleriyle yüzlerce farklı şekilde adam öldürmek için eğitilmişti. Ve bunca zaman boyunca hiç vurulmamıştı. Sicili kusursuzdu. Merhameti yoktu.

Horoz'un kapıya vuruşu tekrar geldi, iki kesik kesik vuruş. "Hey, Billy! Şu lanet kapıyı açacak mısın yoksa-"

Nathan kapıyı açıp Horoz'u içeri çektiğinde ve insanın bir hece daha söylemesi için gereken sürede sürgüleri eve fırlattığında, kelimeleri bir anda boğazında düğümlendi.

"Bu ne lan!" diye bağırdı ve Nathan'ın onu düşürdüğü kanepeye geri düştü. Kan çanağına dönmüş gözleri, kızıl mohawk'ının gülünç tüyleri altında irileşmiş, kendini toparlamaya ve kasvetli apartman dairesinde yönünü bulmaya çalışıyordu. Şaşkın ve araştıran bakışları sonunda önündeki gölgelerde duran Nathan'a takıldı. "Oh, kahretsin ... olamaz! Billy, Tarikat'la ne halt ediyorsun, dostum?"

Nathan gözlerini ona dikti. "Seninle konuşmam gerek Horoz. Önce senin evini aradım ama evde değildin."

"Benimle konuşmak mı? Seninle işim yok dostum. Lanet olası Tarikat'la işim yok!" Horoz'un gözleri biraz daha büyüdü, etrafına bakarken kafatasında beyazlar dönüyordu, şüphesiz arkadaşından biraz destek arıyordu. Destek alamayacaktı. Bunu bir an sonra, panik içindeki bakışları birkaç metre ötede yatan cesedin hareketsiz uzuvlarına ve görmeyen bakışlarına takıldığında fark etti. "Vay anasını! Oradaki Billy mi? Hayır, bu saçmalığa inanamıyorum! Onunla daha beş dakika önce konuştum."

Nathan omuz silkti. "Billy seni aradı çünkü ben istedim. Sonra Billy aptallaştı ve şimdi de öldü."

"Oh, Tanrım!" Horoz uludu, başını ellerinin arasına gömdü. "Kahretsin, dostum. . bu berbat bir şey! Benden ne istiyorsunuz?" "Başlangıç olarak bilgi," dedi Nathan.

Lucan'ın ona bu tek başına görevi vermesi ile nihayet sokaklara çıkıp işlerini halletmeye başlayabileceği gün batımına kadar beklemesi arasındaki gündüz saatlerinde biraz gizli araştırma yapmıştı. Yerel serserilerin çoğunun bir sivilin kaçırılmasıyla ilgili ilk şeyi bilmedikleri, bu yüzden sorumlu her kimse istihbaratı yeleklerine yakın tuttuğu söylendi. Ancak Boston'daki isyancı gruplar ve ilgili faaliyetler söz konusu olduğunda ortak payda, Nathan'ın önündeki kanepede sıçrayan ve seğiren kırmızı taraklı zavallıydı.

"Hiçbir bilgim yok," diye sızlandı Horoz. "Yanlış adamı yakaladın, dostum."

Nathan bakışlarını insan muhbirin üzerinde yoğunlaştırdı. "Orada oturup beni ilgilendirebilecek iş anlaşmalarınız olduğunu inkâr etmeyeceğinizi biliyorum. Buradaki Billy gibi uyuşturucu satıcısı et tacirlerinden değil, diğer ortaklarından bahsediyorum. Birkaç gün önce Berkshires'da meydana gelen bir olay hakkında bir şeyler bilebilecek olanlardan."

Horoz'un üst dudağı seğirdi. "Ne tür bir durum?"

"Adam kaçırma," diye yanıtladı Nathan. "Çok önemli biri. Potansiyel olarak çok yüksek profilli."

Snitch kollarını kavuşturup kavuşturmadan kıpırdanırken keskin bir nefes aldı. Artık bilgi sahibiydi. Bilgi sahibiydi. Konuşacaktı. Sadece bir zaman meselesiydi ama Horoz'un şanssızlığına bakın ki Nathan'ın görevi bu malın az olduğu anlamına geliyordu.

"Bu kaçırma olayında bir rehine daha ele geçirildi," dedi adama. "Tarikat'ın ve şahsen benim de özellikle ilgimi çeken biri."

Horoz ekşi bir havayla nefesini dışarı verdi. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum, yemin ederim."

"Az önce bildiğini söyledin." Nathan'ın ölümcül içgüdüleri tüm dikkatini topladı ama doğuştan katil olarak aldığı acımasız eğitimin onu yaptığı kadar sakın kalmayı başardı.

Horoz'un pazularını tuttu, Mira'nın birkaç gece önce La Notte'de bıçaklarıyla açtığı yaraların insana hâlâ acı verdiğinden emindi. Horoz'un keskin acı çılgınlığını duymazdan gelerek sıktı. "Arkadaşına bir bak. Billy'nin ölmeden önce aptallaştığını söylediğimi hatırlıyor musun?" Bu

Kırmızı mohawk, sahibinin sarsak baş sallamasıyla sallandı. "Aptal olma Horoz. Bana Mira ve Jeremy Ackmeyer'ı nereye götürdüklerini söyle."

Horoz'un ağzından çıkan acı dolu iniltiden bir cevap alamayınca Nathan baskıyı artırdı.

"Bilmiyorum," diye uludu insan. "Bilmiyorum amına koyayım! Son bildiğim Ackmeyer'ın Vince'le birlikte olduğu. Onu arıyor olmalıydın, beni değil!"

"Vince kim?" Nathan talep etti.

"Adamın soyadını bilmiyorum, sadece Bowman ve ekibiyle birlikte çalıştığını biliyorum. Ya da bugüne kadar öyleydi."

"Bowman," diye tekrarladı Nathan, bu ismi isyancı çevrelerde ilk kez duymuştu. "Bowman'ı nerede bulabilirim?"

"Bilmiyorum. Onunla hiç tanışmadım." Nathan yaralı kollarına bir an olsun dokunmaktan vazgeçmeyince Horoz'un yüzü buruştu. "Tek bildiğim Boston dışında bir yerde küçük bir operasyonun başında olduğu." Nathan yeni bilgiyi not etti ama dikkatini Horoz'un ifadesinin geri kalanına verdi.

"Ve bu diğer kişi -Vince. Ackmeyer şimdi onun elinde mi? Vince tek başına koşmaya falan mı karar verdi?"

Horoz başını salladı. "Bu sabah benimle temasa geçtiğinde fidye almak istiyordu. Onu hiç bu kadar ateşli ve ukala görmemiştim. Ackmeyer'ın bir tür dahi olduğunu söyledi. Doğru alıcı için bir servet değerinde olan bir tür UV teknolojisi icat ettiğini söyledi."

Nathan, Jeremy Ackmeyer'ın özgeçmişi ve bilim ve teknoloji alanlarına yaptığı katkılar hakkında üstünkörü bir bilgiye sahip olsa da, Horoz'un az önce bahsettiği türden bir icat haberi sürpriz oldu. Hem de çok rahatsız edici bir sürpriz.

Bu habere tepki olarak hiçbir şey söylemedi, zihni ultraviyole ışık içeren bilimsel bir buluştan kaynaklanabilecek bir dizi olasılığı canlandırıyor. Irk söz konusu olduğunda bunların hiçbirisi iyi değildi. Ve böyle bir teknolojinin varlığının ne tür bir ilgi çekebileceğini sadece hayal edebiliyordu.

"Vince'in Ackmeyer'i fidye için kaçırma planları hakkında başka ne biliyorsun? Potansiyel alıcı olarak kimlere baktığından bahsetti mi?" Nathan değerlendirici gözlerle tedirgin muhbire baktı. "Dur tahmin edeyim. Vince'in seninle temasa geçmesinin nedeni de buydu, onu teklif ettiği anlaşmayı isteyebilecek birinin önüne koymak."

Horoz yutkundu, hâlâ Nathan'ın verdiği acıdan dolayı yüzünü buruşturuyordu. "Bana kazancından pay vereceğine söz verdi, ben de birkaç telefon görüşmesi yaptım. Kimin aldığını bilmiyorum."

yem. Tek yaptığım haber vermektir."

Nathan sırf bu suç yüzünden Horoz'u öldürmekte haklı olduğunu düşünüyordu ama hâlâ düşünmesi gereken Mira vardı. "Peki ya kadın? Vince onun üzerinden de bir tür kâr elde etmek istiyor muydu?"

"Dediğim gibi dostum, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sadece Vince'in bugün onu gördüğümde söyledikleri var."

"Peki o neydi?" Nathan neredeyse hırıliyordu.

"Bowman'ın onunla gerçekten iyi vakit geçiriyor gibi göründüğünü söyledi." Horoz bunu son derece pervasız bir eğlenceyle duyurdu. Çektiği acıya rağmen kıkırdadı. "O kaltak için üzülmemi isteme benden. Geçen gece bana yaptıklarından sonra, bana kalırsa o da sikimi yalayabilir."

Nathan'ın öfkesi onu sersemletti, içinde çok şiddetli bir şekilde kükredi. Öfke damarlarında dolaşıyordu ama Horoz'un saçmalamaya devam etmesinden anlaşıldığı kadarıyla insan, havadaki tehlikeli gerginlikten ölümcül durgunluğa ani geçişi hissetmemiştir.

Devam etti, aptallığı Billy'nin kendini kesin bir ölüme karşı savunmak için yaptığı kötü niyetli hareketten çok daha büyüktü. "Umarım çok iyi anlıyordur. Umarım Vince'ten ve Bowman'ın ekibinin geri kalanından da almıştır. O kibirli kaltağa bir ders ver, haddini bildir."

Nathan'ın kontrolü bir anda koptu ama dışarıdan bakıldığında gözünü bile kırpmadı.

Horoz'un kollarını bıraktı ve başını iki avucunun arasına aldı. Sonra bir bükülme hareketi yaparak ellerinin hızlı bir hareketiyle insanın omurgasını kopardı.

Cesedin düşmesine izin verdi ve Horoz'un parlak kırmızı saç taraklı başı ölü adamın kucağında grotesk bir açıyla sallandı.

Sonra Nathan döndü ve sakın bir şekilde çöplükten çıkıp görevine devam etmek üzere gecenin içine doğru yürüdü.

BİR SAATTEN FAZLA BİR SÜREDİR ŞEHİRDEYDİLER, AMA Şimdiye kadar, Horoz bir hayalet kadar iyiydi. Evinde değildi. West Roxbury'de uyuşturucu satarak ya da elektronik eşya satarak takıldığı serserilere göre bütün gün ortalıkta görünmemişti. Bir gece önce onlarla birlikte kaçtığından beri kimse onu ne görmüş ne de ondan haber almıştı.

Kellan'a gelince, Horoz'un kendine özgü saç stilini hemen tanıyacağını bilmesine rağmen, onunla hiçbir zaman doğrudan temas kurmamış, mesajlarını ve bilgilerini hep Vince aracılığıyla süzmüştü. Şimdi bu bağlantı eksikliğinden pişmanlık duyuyordu. Horoz'u arayabilseydi ve Vince'in yerini bulma konusunda işbirliği yapmazsa acınacak haldeki hayatını bizzat tehdit edebilseydi, o piçi bulmak çok daha kolay olurdu. Davet etmeye hiç niyeti olmadığı cinayet suçlamasından kaçınmak için iyi bir yol değildi.

Ancak Kellan'ın hayal kırıklığı seviyesi ölümcül bir öfkeye doğru tırmanırken, Mira şu ana kadar bir başarı elde edememiş olmaktan dolayı yılmadı. Her zamanki inatçı kararlılığıyla ilerledi ve onu Boston'un eski North End'ine, Horoz'u birkaç gece önce son kez gördüğü kulübe ve kafes dövuşü arenasına sürükledi.

Dönüştürülmüş kilisenin neo-Gotik silueti önlerinde gece gökyüzüne yükselirken, "Zaten burada olduğumuza göre," dedi. "Saat daha erken, yani eğer kulübün içinde bir yerlerde değilse, bir sonraki en iyi seçeneğimiz kendine Billy the Kid diyen bir keş. O ve Rooster bir süre önce Bridgewater'da bir süre birlikte çalışmışlar. Duyduğuma göre hâlâ araları iyiymiş."

Kellan homurdandı, her zamanki gibi ondan etkilenmişti ve tecrübeli devriye ortaklarının ritmine geri dönmeyi çok kolay buluyordu. Kendisine bunun diğer savaşçıların paylaştığı bir operasyon olmadığını hatırlatmak zorundaydı. O Tarikat'ın bir üyesi değildi ve Mira onunla birlikte olarak hayatını riske atıyordu-

Burada üstlendikleri şeyin tehlikesi yüzünden değil, kim olduğu, son sekiz yılda nasıl biri haline geldiği yüzünden.

Neyse ki dikkat çekmemeye özen gösteriyordu. Adı Bowman, karanlık odalarda ve arka sokaklarda zaman zaman telaffuz ediliyor olabilirdi ama yüzünü kaç kişinin gördüğünü neredeyse bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirdi. Bu insanların çoğu New Bedford'daki üsse geri dönmüştü. Ve şimdi bu sayıdan biri ölmüştü.

Mira, La Notte'nin ana giriş kapısına doğru ilerleyip kapıyı çekerek açtığında ağır bas gitar akorları çığlık atıyordu. Kellan da onunla birlikte içeri girdi ve etrafı dikkatli gözlerle inceledi. Kulüp akşamın erken saatlerine göre kalabalık olsa da, kafa sallayan beş kişilik grubun önünde toplanan müşterilerin çoğu banliyöden çıkmış çocuklara ve çeşitli turist tiplerine benziyordu. Kellan uzak köşede gizlenen üç Darkhaven gencini fark ettiyse de, gözleri bir masa dolusu boş kadehi olan ve partiyi devam ettirmeye fazlasıyla hazır görünen iri saçlı, az giyimli bir grup genç kadına takılmıştı.

"Kafes maçları gece yarısına kadar başlamayacak," dedi Mira ona, odadaki müzik ve sohbet gürültüsünden bağırmak zorunda kalmamak için yakınına eğilerek. "Bu sadece ısınma turu."

Kulağının dibindeki nefesi bir alev yalaması gibi içinden geçti, yasak değildi ama görmezden gelmek çok zordu. Ellerini onun üzerine koymamak için kendini zor tuttu, kafası bir anda onun yatağında, duşta çıplak olduğu görüntülerle doldu. Ama sonra Mira elini onun koluna koydu ve onu kalabalığa doğru çekerken parmakları ısırdı. "Hadi ama. Horoz burada değil. Hadi gidelim."

"Sorun ne?" diye sordu, kaşlarını çatarak başını çevirip barın arkasındaki alanı taradı, kadın onu yakalamadan hemen önce oraya bakıyordu. Bakışları bir çift erkeğe takıldı: Birinin Breed olduğu açıktı, uzun sarı saçları örgülü deri bir kravatla arkaya toplanmıştı ve soluk mavi gözlerinin öldürücü soğukluğu olmasa bir kadına daha çok yakışacak elmacık kemiklerini vurguluyordu. Kocaman kollarını göğsünde kavuşturmuş, karşısında duran diğer erkeği dinliyordu, sırtı Mira ve Kellan'a dönüktü.

"Bu Syn," dedi Breed devine doğru başını sallayarak. "Yeni savaşıclardan biri. Şu konuştuğu insan mı?" Çenesini kaldırarak, aynı boyda ama daha az iri olan, baştan aşağı siyah deri giymiş, parıldayan tokaları ve sivri uçları olan adamı işaret etti. Gümüş beyazı saçları, kafatasını bir hale gibi saran pürüzsüz bir kama şeklinde kırpılmıştı. O değil de

melek gibi bir şey olduğunu düşündü. "Bu Cassian, buranın sahibi. İkisinin de bizi burada görmesine izin vermemeliyiz."

Adamların ikisi de mutlu görünmüyordu. Mira, Kellan'ı gölgeli bir arka merdiven boşluğuna götürürken yoğun sohbetlerinin odağını da bozmadılar. Basamakları inerek eski kilisenin bağırsakları gibi görünen bir yere girdiler. En altta, seyrek yerleştirilmiş loş ampullerle aydınlatılmış bodrum benzeri bir geçide çıktılar, önlerinde tünel gibi uzanan yaşlı tuğla duvarlar ve ayaklarının dibinde yıpranmış taşlar vardı.

Mira ona "Burası bir zamanlar mahzen olarak kullanılıyordu," diye bilgi verdi. "Şimdi dövüşçülerin özel soyunma odaları arenayla birlikte burada."

Kellan yasadışı kafes dövüşü kulüplerinden birine hiç gitmemişti ve Mira'nın bu kulüplere ne kadar aşina olduğunu fark etmek onu heyecanlandırmamıştı. Savaş botlarının taş zeminde attığı her sessiz adımda kalçalarının sallanışını izlerken içinde bir koruma duygusu kabardı. Onun tehlikeli erkeklerin, hele de isimlerini ve servetlerini şiddete susamış ve bu gösteriyi izlemek için para ödemeye hazır insanların eğlencesi için birbirlerini parçalayarak yapan tehlikeli Irk erkeklerinin yakınında olmasını istemiyordu.

"Hey." Mira'nın elini yakaladı ve onu durdurdu. Koridorun nemli serinliğinde kendisine doğru yayılan sıcaklığını hissetmek için bile olsa, onu kendisine gereğinden fazla yaklaştırdı. "Hangi cehenneme gidiyoruz?"

"Rune'u görmek için."

Şimdi Kellan kılıandı. Bu ismi biliyordu, Boston'ın yeraltı dünyasının bir sakinine ait olduğunu biliyordu, şehrin en tehlikeli suç çevrelerinin bile korktuğu birine. Daha spesifik olarak, Rune hiç maç kaybetmemesiyle tanınan acımasız bir Breed dövüşçüsüydü. Bazı rakiplerinin kafeste ona karşı hayatlarını kaybettikleri bilinen bir gerçektir.

"Sikeyim hayır. O adamın yanına bile yaklaşmayacaksın." Bu saf erkeksi sahiplenme duygusundan kaynaklanan bir emirdi ve Kellan bunu geri çeviremedi. Ellerinin Mira'yı tuttuğu yerde daha da sıkılaşmasını engelleyemedi.

Dudaklarının cevap veren kıvrımı hem memnun hem de kızgın görünüyordu. "Ben büyük bir kızım, Kellan. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Bilgiye ihtiyacımız var ve Rune'da biraz bilgi olabilir." Ayak parmaklarının üzerine çıktı ve onun dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Ama seni böyle büyümüş ve korumacı görmek hoşuma gidiyor."

Ona tartışmak için bir şans vermedi, ki o da pekâlâ tartışabilirdi. Geri dönerek koridordaki yürüyüşüne devam etti ve önünde durdu

işaretlenmemiş bir kapıya çarptı. Yumruğunu birkaç kez kapıya indirdi, sert vuruşlar dar geçitte silah sesi gibi yankılandı.

"Siktir git." Keskin, hırıltılı bir cevap.

Mira tekrar kapıyı çaldı, savaş içgüdüleri hazır bir şekilde yanında yerini alan Kellan'a baktı.

"Kutsal kanayan İsa." Ses derindi, çakıl taşıydı. Ağır ayak sesleri sabırsız bir yürüyüşle yaklaşmadan önce kapının diğer tarafından daha tehditkâr bir hırıltı geldi. Eski kapı zorla çekilerek açıldığında menteşeleri gıcırdadı. Sonra yaklaşık bir buçuk metre boyunda, üç yüz küsur kiloluk, çıplak göğüslü, sinirli bir vampir karşılarına dikildi. "'Siktir git'in neresini anlamadın lan sen?"

"Bilgiye ihtiyacım var, Rune. Bu önemli," diye yanıtladı Mira, Kellan'ın boğazına dolan alçak hırıltının üzerine konuşarak. Kellan'ın tepkisi otomatikti; bu diğer ölümcül erkeğin önlerinde duran Irk Arkadaşı için oluşturduğu potansiyel tehdide karşı bir alfa tepkisiydi.

Irk Arkadaşım, Kellan'ın tüm içgüdüleri bunu söylüyordu.

Siyah saçlı dövüşçüyle karşı karşıya geldi, çenesini indirdi, gözleri sessiz bir uyarıyla ona sabitlendi.

Ama Rune onu test edecek gibi görünmüyordu. Gece mavisi gözleri Mira'dan Kellan'a sadece kısa bir süreliğine kaydı ve konuştuğunda sesi sert ve ilgisizdi. "Kimseye bilgi ya da başka bir şey sağlama işinde değilim. En azından Tarikat'a." Yavaşladı ve kapıyı kapatmaya başladı.

Kellan onu geri çekemeden Mira'nın avucu yara izli ahşap panele çarptı. "Eğer bana yardım edebilirsen," diye cüret etti, dövüşçünün terslemesinden etkilenmemişti, "söz veriyorum, karşılığını almanı sağlayacağım."

Kıvılcımlar daralmış bakışlarının karanlığına sıçradı ve dövüşçünün sesinin çakılları keskin kenarlar aldı. Kapı aralığında ilk görüldüğünde koyu renklerle bezenmiş olan göğsündeki *dermaglifler* şimdi tehditle çalkalanıyordu. "Sana ne pahasına olursa olsun satın alınabilecek bir adam gibi mi görünüyorum?"

"Hanımefendi yardımınızı istiyor," diye araya girdi Kellan, kısmen açık olan kapı ile omzunun arkasında duran Mira'nın arasına girmek için kurnazca bir adım attı. "Ona verecek misin, vermeyecek misin?"

"Hanımefendi," diye mırıldandı Rune, kelimeyi kıkırdamak istercesine telaffuz ederek. "O hançerlerini nasıl kullandığını gördüm. Kadın olabilir ama leydi değil. Sen de kimsin lan?"

Kellan kendi gözlerinin de yükselen kehribar rengiyle parladığını hissetti, öfkesi arttıkça göz bebekleri kedi gibi yarıklara dönüştü. "Ona karşı tek bir parmağını bile kıpırdatırsan gırtlakını kesip çıkarmaya hazır biri."

Rune bakakaldı. "Yapacağına inanıyorum. Ya da en azından deneyeceğine." Bu sözler bir meydan okumaydı ama sonra büyük vampirin sert ifadesi bir parça gevşedi. "Ben dişilere zarar vermem. Bıçaklarla silahlanmış ve kendi iyilikleri için çok fazla tavırlı olanları bile. İnine gelip, ringde bir pisliği kanlı bir posa haline getirmeden önce boş zamanımı bölen, sonra da karşıma geçip yardımımın bir bedeli olabileceğini ima ederek dürüstlüğüme hakaret edenleri bile."

"Bunun için özür dilerim Rune," dedi Mira Kellan'ın bedeninin kalkanının arkasından. "Lütfen bizi içeri alın da kapınızın etrafında konuşmak zorunda kalmayalım."

Rune yerinden kıpırdamadı ama Kellan onun arkasında, odadaki başka birinin ani ve hızlı hareketini yakaladı. Üzerinde siyah saten bir çarşaftan başka bir şey yoktu ve bal rengi kahverengi saçları yüzünü gizleyerek gözden kayboldu.

Kellan şimdi diğer erkeğin rahatsız edilmekten duyduğu rahatsızlığı anlıyordu. Rune'un ışıltılı gözleri, savaşçının özel odasının bir arka odasında kaybolan çıplak genç kadının varlığından bahsetmesi için ona meydan okurcasına ona dikilmişti.

"Konuşmakla ilgilenen ben değilim, o yüzden söyleyeceklerini söyle ve git. Yapacak işlerim var ve zaman kaybetmekten hoşlanmıyorum."

Mira kısa bir küfür savurdu. "Horoz'u arıyoruz. Onu bulmamız çok önemli, yani dün."

Rune'un ağzı açık kaldı. "Hâlâ o pislik için ereksiyon halindesin, ha?"

"Onu gördün mü?" diye üsteledi.

Rune başını belli belirsiz salladı. "Birkaç gece önce o hınzır bıçaklarınla piçin kollarını neredeyse kopardığından beri değil. Hem de arenada tıklım tıklım dolu bir salonun önünde."

Kellan bu rahatsız edici haberin ardından hiçbir şey söylemedi ama Mira'ya sorgulayıcı bir bakış fırlattı. Böylesine pervasızca bir hareketten duyduğu hoşnutsuzluğu anladığına şüphe yoktu ama Mira sadece onun sert bakışlarına baktı, mazeret ya da pişmanlıktan yoksundu.

Rune omuz silkti. "Her neyse, o zamandan beri onu görmedim. JUSTIS'in aynı gece onu serbest bıraktığını ve seni de kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp patronuna geri gönderdiğini duydum. Duyduğuma göre görevden alınmış olabilirmişsin.

Bunun için emir aldım. Aslında şimdiye kadar Montreal'e dönüp yaralarını sarmışsındır diye düşünmüştüm."

Kellan o anda Jeremy Ackmeyer'in kaçırılmasının ve Mira'nın istemeden de olsa savaşın içine çekilmesinin şehirde henüz yaygın bir bilgi olmadığını fark etti. Rune gibi karanlık bir kişi bile isyancıların Tarikat'ın koruması altında olan önemli bir bilim adamını kaçırdığı bilgisine sahip değildi.

Bu da Lucan'ın muhtemelen durumu örtbas ettiğini, savaşçılara bilgiyi kamuoyundan uzak tutmaları için talimat verdiğini tahmin etmesine neden oldu.

Ve bu Kellan ya da ekibi için iyi bir haber değildi.

Çünkü Lucan ve Tarikat Ackmeyer ve Mira'nın kaçırılmasını gizli tutuyorsa, bu muhtemelen şu anda bir kara operasyonun devam ettiği anlamına geliyordu. Neredeyse kesin olarak, yollarına çıkan herkesi öldürme yetkisine sahip bir ölüm mangası.

Kellan, Lucan Thorne'un oyalanmadığını bilecek kadar uzun süredir Tarikat'ın bir parçasıydı, özellikle de bir saldırı eve çok yakınsa. Ackmeyer'i rehin almak ve muhtemelen GNC zirvesindeki geçici barışı bozmak yeterince kötü olurdu. Mira'yı da işin içine katmak Lucan'ın affetmeyeceği bir suçtu.

Mira'yı evlat edinen Nikolai ve Renata da öyle.

Ya da üçünün çocukluğundan beri hem Kellan hem de Mira'nın en iyi arkadaşı ve kardeşi olan Nathan.

Bir korkak gibi ortadan kaybolduğu için torunundan utanacak olan Lazaro Archer da dahil olmak üzere diğer savaşçılardan ve dostlarından bahsetmiyorum bile, ancak neredeyse on yıl sonra herkesin hor görmeye hakkı olan bir kötü adam olarak tekrar ortaya çıktı.

Hay sikeyim. Mira'yla birlikte bu gece Vince'in izini sürüp Ackmeyer'i güvenli bir yere götürmekte başarılı olsalar da, tüm bu senaryonun en olumlu sonucu bile harika bir sonuç vaat etmiyordu.

Mira görünüşe göre Rune'un az önce açıkladığı şeyi özümsememişti. Kellan'ın etrafına baktı ve diğer Irk erkeğine kaşlarını çatarak baktı. "Lucan tarafından azarlandığımı sana kim söyledi? Devriyelerden atılmış olabileceğimi nereden duydun?"

"Nerede fark yaratacak?" Rune omuz silkti. "Buralarda gördüğüm çoğu insanın Tarikat'a karşı bir sevgisi yok. İnsanlar konuşuyor. Bunu her yerde duyabilirdim."

"Her ne duyduysan," dedi, "işte buradayım. Horoz'u bulmak için yardımını istiyorum. Dalga geçmiyorum, Rune. Bana ihtiyacın var.

onunla konuş. Eğer bu gece onu burada görürseniz, ben dönene kadar onu benim için tutmanın bir yolunu bulmanızı istiyorum. Bana yardım edebilecek başka birini tanıyor olsaydım senden istemezdim."

Uzun bir süre düşündü. "Ben kimse için iyilik yapmam. Bunları para almak istediğim için yapmadığımdan da eminim."

"O zaman önemli olduğu için yap," diye bastırdı Mira. "Ve nemli, Rune. Sana yalan söylemeyeceğim, bu bir ölüm kalım meselesi."

"Kimin hayatından bahsediyoruz?"

Her ne kadar Kellan'a doğru bakmamış olsa da, Kellan onun yanında vücudunun gerildiğini hissetti. "Kim olduğu fark eder mi?" diye cevap verdi, dövüşünün sözlerini ona geri yankılayarak.

"Olabilir," dedi. "Olmayabilir."

"Horoz'la konuşmam gerek, ne kadar erken olursa o kadar iyi," dedi Mira ona. "Ve kimse onu aradığımı bilmemeli. Hiç kimse."

Rune'un sert bakışları onu delip geçti, sonra da şüpheyle Kellan'a kaydı. "Peki ya Tarikat?"

"Hiç kimse," dedi Mira kesin bir ifadeyle.

Tehditkr Breed savaşcısının cevap vermesi uzun bir an aldı. Cevap verdiğinde de başını hafifçe eğdi. Kapıyı tekrar üzerlerine kapatmaya başlasa da, bu sefer ciddi bir şekilde anlaşmaya vardı. "Hepsi buysa, ilgilenmem gereken daha önemli işlerim var."

Kilidin keskin dönüşü onun çıkışını noktaladı. Sonra Kellan ve Mira bir kez daha koridorda yalnız kaldılar.

"Hadi gidelim buradan," dedi Kellan ve onu elinden tutarak merdivenlerden yukarı, sokak seviyesindeki kulübe doğru ilerlemeye başladı.

Arka merdivenden çıkıp gürültülü kalabalığın arasından geçerek kapıya doğru ilerlemeye başlamışlardı ki arkalarından alçak bir ses duyuldu. "Birkaç gece önce burada sorun çıkardığında mesajı aldığını sanıyordum, savaşçı."

Kellan ve Mira yavaşlayarak durdular, sonra birlikte La Notte'nin sahibi Cassian'a döndüler. Gözleri peridot rengindeydi, kara kaşlarının ve kısa kesilmiş kar gibi saçlarının altında kurnaz ve şahin gibiydi. Boyu ya da yapısı küçük bir adam değildi, kollarını deri ve toka kaplı göğsünün üzerinde kavuşturmuş, uzun bacaklarını komuta eder bir duruşla germişti.

"Herhangi bir şüphe varsa diye söylüyorum, kulbmde istenmiyorsunuz." Ağzı saygısızlık sınırında bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yoksa arkadaşınla takılmak için mi buradasın?"

Bunu söylerken Kellan'a bakmıyordu ama adamı görünce Kellan'ın tüyleri diken diken oldu. Gerginlik uzuvlarına sızdı ve Mira'nın elini sıkıca kavradı.

"Biz de tam gidiyorduk," diye cevap verdi.

"Yanındaki kim?" Cassian şimdi sordu. "Yeni acemi mi?"

Adam onlara doğru yürürken Kellan başını eğdi, tavrının geri kalanındaki pürüzleri gizleyen pantervari bir yumuşaklıkla hareket ediyordu. Cassian'ın parlak yeşil gözleri Kellan'a sert bir bakış fırlattı. "Seni tanıyorum."

"Hiç sanmıyorum," diye homurdandı Kellan, bu insanla hiç tanışmadığından emindi. Kibirini ve etrafında titreşen, çok da belli olmayan tehditkâr akıntıyı hatırlayabilirdi.

Gümüşü beyaz saçları, arkalarındaki sahnenin dönen renkli ışıkları altında buz gibi görünüyordu. Karşı duvardaki devasa bir Facebook monitörü kanlı bir insan boks maçını canlı olarak yayınlıyordu, şüphesiz bu maç o gece kulübün bodrum katında gerçekleşecek gerçek dövüşler için bir iştah açıcı olacaktı. Monitörün görüntüleri Cassian'ın köşeli yüzünü sert bir kabartma ve gölgelerle aydınlattı. "Evet," dedi, kelimeyi yavaşça, neredeyse bir tıslama gibi çıkararak. "Birkaç yıl oldu ama seni daha önce bir yerde görmüştüm."

Kellan Mira'nın elini bıraktı çünkü kendi elleri aniden iki yanında kendiliğinden yumruk olmuştu. "Ben de sana yanıldığını söyledim."

"Hadi gidelim." Mira, sanki onu La Notte'nin sahibiyle olan çatışmadan uzaklaştırmaya hazırmış gibi kolunu iki elinin arasına aldı.

Cassian kıkırdadı. "Senden hoşlanıyor, seni korumak istiyor. Bu ilgi çekici. Diğer tarafa gitmiş olabileceğini düşündüm... bu düşünceyi de ilgi çekici bulmadığımdan değil."

Adam Mira'ya doğru bir adım atma gafletinde bulundu ve Kellan'ın eli bir engerek yılanı gibi fırlayarak onu engelledi. Avucuna yaslanan göğüs kaya gibi sertti, boyun eğmiyordu. Cassian'ın bakışları buz gibiyken, vücudu derinin altındaki kömürler gibi sıcaktı ve Kellan'ın zorlukla uzlaşabileceği bir güç yayıyordu.

Adamı yerinde tutup fiziksel olarak Mira'ya yaklaşmasını engellerken, Kellan'ın psişik yeteneği içinde uyandı. Cassian'a dokunarak insanın niyetinin gerçekliğini araştırmaya başladı.

Ve boş çıktı.

Tamamen
okunamaz.

Bu nasıl olabilir?

Cassian bakışlarını Kellan'ın hoşlandığından daha uzun bir süre tuttu, sonra adam kenara çekildi ve bir grup sarhoş, güzel genç kadının çivili topuklarının üzerinde dik durmakta zorlandıkları bara doğru yürüdü.

Kellan hâlâ az önce yaşadıklarını sindirmeye çalışıyordu ve Mira'nın Cassian'ın kendileriyle ve işyerindeki işleriyle birdenbire ilgilenmemesi hakkında bir şey söylememesine şaşırmıştı.

Ama Mira artık adama bakmıyordu.

Gözlerini sabitlemiş bir şekilde mekanın diğer ucundaki Faceboard ekranına bakıyordu. Kellan da onun bakışlarını takip etti. Kafasındaki tüm kan çekilmiş gibiydi.

Monitör artık boks maçını göstermiyordu. Ekranda şimdi JUSTIS Departmanı'nın bir haber uyarısı vardı, kalabalığın gürültüsünden ve sahnede çalmaya devam eden grubun sesinden zar zor duyuluyordu. Ama devasa monitörde kayan haber bülteni Kellan'a bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Batı Massachusetts'te meydana gelen laboratuvar patlamasında ünlü bilim insanı Jeremy Ackmeyer hayatını kaybetti .

.

Olay yerinde bulunan ikinci cesedin, Boston bölgesindeki militan ve isyancı örgütlerle bağlantılı eski bir mahkum olan Vincent DeSalvo'ya ait olduğu tespit edildi. . .

Küresel Milletler Konseyi, komplo ve kasıtlı cinayet olarak nitelendirdiği olayla ilgili kapsamlı bir soruşturma yapılması çağrısında bulundu ...

"Kellan," diye mırıldandı Mira, vücudu kıpırdamıyor, Kellan onun elini tuttuktan sonra bile olduğu yerde donup kalmıştı. "Aman Tanrım, Kellan. . . Jeremy

Ackmeyer öldü."

TARIKATIN BAŞKENTTEKİ MERKEZİNDEKİ KASVETLİ HAVA

Jeremy Ackmeyer'in isyancıların elinde öldüğü haberinin tüm dünyada manşetlere taşınmasından bu yana geçen saatler içinde hiç iyileşme olmamıştı. Tarikat'ın lideri ve bir bütün olarak Irk ulusunun fiili kamu başkanı olarak Lucan Thorne'un ruh hali, toplananlar arasında en karanlık olanıydı.

Şimdi, gece yarısını biraz geç, Tarikat'ın Amerika Birleşik Devletleri'nde bulunan yaşlı üyelerinin çoğu arkadaşlarıyla birlikte, National Mall'daki GNC karargâhından sadece birkaç mil uzakta bulunan malikânenin salonunda toplanmıştı. Garip bir yan yana gelişti: savaş teçhizatına ve yüksek güçlü silahlara daha alışık olan yarım düzine uzun ömürlü, ölümcül Breed savaşçısı şimdi süslü, kadife döşemeli koltuklarda ve narin neoklasik koltuklarda oturuyordu.

Lucan süslü püslü mobilyalardan pek hoşlanmıyordu ama bu Breedmate'ini mutlu ediyordu, o yüzden buna uymak zorundaydı. Gabrielle, 1900'lerin başında ABD büyükelçisi olarak görev yapmış olan malikânenin ilk sahibine hediye edilen on sekizinci yüzyıl sanat eserleri ve Asya porselenlerinden oluşan küçük bir serveti de içeren mekânın mimari özgünlüğünü korumaları konusunda ısrar etmişti.

Bununla birlikte, Büyük İskender'i tasvir eden on yedinci yüzyıldan kalma büyük bir İngiliz duvar halısını, çok daha eski bir başka duvar halısıyla değiştirmiş ve bunun yerine bakmayı tercih ettiği bir kahramanı tasvir ettiğini söylemişti.

Lucan şimdi o ortaçağ döneminden kalma eserin önünde volta atıyor, bir zamanlar Tarikat'ın Boston'daki yerleşkesindeki odasında asılı olan goblenin dokunmuş ipliklerinin arasından kendi yüzünün elle işlenmiş benzerinin onu yargıladığını hissediyordu. Gabrielle, Gideon ve eşi, Savannah, Brock, Jenna ve birkaç kişi daha salonda toplanmış, uzun süren bir sessizlik içinde Lucan'ın çizmelerinin altındaki Doğu halısında neredeyse bir iz bırakıyordu.

Rio ve Cins Arkadaşı Dylan, Tarikat'ın Chicago'daki üssüne varalı bir saatten az olmuştu. Yaralı yüzlü ve normalde rahat tavırlı İspanyol savaşı oturduğu yerde öne doğru kıvrılmış, dirseklerini dizlerine dayamış, topaz gözlerini dikmişti.

Diğer yeni gelenler, Tegan ve Elise, New York'ta komuta ettiği üstün gelmişlerdi. Kumral saçlı Gen Bir, Tarikat'ın kuruluşundan itibaren ilk üyelerinden biriydi ve son yirmi yıl içinde Lucan'ın en yakın arkadaşlarından biri haline gelmişti. Tegan ve Elise'in baş etmeleri gereken kendi sorunları vardı, yani savaşı eğitiminden yeni çıkmış ve ekibiyle birlikte onları Budapeşte'ye götürecek bir kara operasyon görevine başlamış olan yirmi yaşındaki oğulları Micah.

Elise hayatta kalan tek çocuğunu gözünün önünden ayırmaktan açıkça endişe ediyordu ama Micah babasının oğluydu ve Lucan da herkes kadar iyi biliyordu ki çok sıkı tutunmak, kopuş gerçekleştiğinde bunu daha da kalıcı hale getirme riskini taşıyordu. Bunu kendi oğlunda her gün görüyordu, bu gece karşılaştığı daha acil sorunların ortasında bile üzerine çöken bir ağırlık.

Hâlâ Washington'daki karargâhta olması gereken diğer üyeler arasında birkaç saat içinde New Orleans'tan gelecek olan Hunter ve Corinne de vardı. Tarikat'ın Seattle'daki üssünden sorumlu olan Dante ve Tess ile Tahoe Gölü'ndeki komuta merkezini denetleyen Kade ve Alex'in de yarın gece gelmesi planlanıyordu. Boston'da gece yaşananlar ışığında Chase ve Tavia zirve galası arifesine kadar orada kalacaklardı ve o zaman katılmak için geleceklerdi.

Nikolai'nin mırıldandığı küfür, sarışın kafası hamile Breedmate'inden uzaklaşıp buz mavisi gözleri Lucan'a dikildiğinde kötücül bir tıslamaya dönüşmüştü. "Bu asi piçlerin kim oldukları ve nerede saklandıkları hakkında daha fazla bilgimiz var mı?"

"Sadece Nathan'ın bu gece yaptığı telefon görüşmesinden bildikleriniz," diye yanıtladı Lucan ciddi bir ifadeyle. "Ne yazık ki şu ana kadarki en iyi ipucu, isyancılardan birinin Ackmeyer'i fidye için yanına alarak kendi saflarından ayrıldığı bilgisiydi. Bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz."

Niko homurdandı. "Ve Mira hakkında elimizde hiçbir şey yok. Ne nerede olduğu ne de ondan ne istedikleri hakkında. Ya da çoktan gitmişse ..."

Sibiryaya doğumlu, savaşta sertleşmiş savaşçının düşüncesini tamamlayamamış olması Lucan'a Niko'nun endişesinin ne kadar derin olduğunu gösteriyordu. Renata'nın da. Bu çivi gibi sert kadın, Niko'nun değerli ve son derece etkili bir üyesi haline gelmişti.

Tarikat'ın son yirmi yıldaki muharebe görevlerinden biri olan Renata, arkadaşının yanına çökmüştü; simsiyah saçları yüzüne dökülmüştü ama yüzündeki endişe çizgilerini tam olarak gizleyemiyordu. Renata'nın acımasızca öldüren elleri, geç dönem hamileliğinin belirgin yumrularının üzerinde durduğu yerde biraz titriyordu.

"Henüz elimizde başka bir şey yok ama olacak," dedi Lucan onlara. "Onu sağ salim geri getireceğiz, size söz veriyorum."

Nathan'ı gönderdiği öldürme operasyonunu düşündü, amacı Mira ve insanı kurtarmak ve onları kaçırانları en az gürültü ve dikkatle etkisiz hale getirmektir. Nathan'ın becerisi ve bu iş için uygunluğu asla sorgulanamazdı ama laboratuvar patlaması ve Jeremy Ackmeyer'in öldürölmesi görev hedeflerini paramparça etmişti.

Ve bu feci olayın yarattığı serpinti, kendi başına daha yeni ve daha büyük sorunlar yaratıyordu.

Önde gelen insan bilim adamının ölüm haberinin duyulmasından bu yana geçen birkaç saat içinde, adalet için hızlı ve son derece sesli bir kamuoyu tepkisi oluştu. Raporlar sadece isyancıların işin içinde olduğunu değil, aynı zamanda Tarikat'ın da onun kaçırılmasında ve bunun sonucunda öldürölmesinde kısmen hatalı olduğunu öne sürdüğünde bu tepki daha da rahatsız edici bir hal aldı.

Lucan, Ackmeyer'in amcası, GNC direktörü Charles Benson'ın, basit bir güvenlik eskortu olması gereken olayda sivilleri güvende tutmak için Teşkilat'ın görevlendirildiği ve sonuçta başarısız olduğu gerçeğini derhal müfettişlere ve basına bildirmesine hâlâ kızgındı.

D.C.'de yapılacak zirve galası için.

Zaten tedirgin olan insan nüfusu paranoya ve şüpheyile tepki gösterdi, birkaç ateşli kıyamet peygamberi bu başarısızlığın zaten korktukları şeyi doğruladığı uyarısında bulundu: Irk'ın ve özellikle de Tarikat'ın insan hayatına değer vereceğine güvenilemezdi.

En kötöleri, dinleyen herkese, insanlık dışı canavarlarla birlikte yaşamanın asla mümkün olmadığını haykırıyordu.

Cevap paniği yaygındı ve hızla zemin kazanıyordu. Boston'daki ayaklanmalar diğer şehirlere de yayılmaya başlamıştı. Tarikat'ın D.C. merkezinin önündeki az sayıdaki protestocu birkaç saat içinde düzinelerce kişiye ulaşmıştı. Sivillerin kızgınlığı yeterince sorun yaratırken, dünyanın dört bir yanındaki militan gruplar, şüpheli isyancılar tarafından Ackmeyer'in laboratuvarına yapılan saldırıyı, Tarikat'ın ve Soy'un geri kalanının kudretine ve iradesine teslim olmaya çok istekli gördükleri hükümetlere saldırmak, tahrip etmek ve yağmalamak için bir toplanma çağrısı olarak kullanıyorlardı.

Mevcut durum tek kelimeyle kaostu.

Lucan ve Tarikat şimdi tam ortasında duruyor.

"Bu saçmalığı durdurmamız gerek," diye homurdandı Lucan, malikânenin kapısının önündeki eylemcilerin gürültüsü devam ederken öfkesi daha da artmıştı. "Bu geceki haberlere verilen tepkinin tahrik edici provokasyondan topyekûn anarşiye dönüşmesi ihtimaline karşı bölge komuta merkezlerimizde nöbete dönmeliyiz."

"O halde," diye araya girdi Gideon, "GNC'nin yanında durmak, insan kamuoyuna paniklerinin yersiz olduğunu ve Düzen'in onların yanında olduğunu göstermek bizim için her zamankinden daha önemli olabilir. Irklarımız arasındaki barış çabalarında bir ortak olarak bize güvenilebileceğini tüm dünyaya göstermeliyiz."

Lucan, Gabrielle ve diğer birkaç kişinin başlarını sallayarak onayladıklarını gördü. Muhtemelen haklı olduklarını biliyordu ama şu anda kadim olan ve kimseye hesap vermeyen yanını dizginlemek zordu. Yüzyıllardır kuralları koymaya ve gerektiğinde onları durdurulamaz bir güçle uygulamaya alışmış olan liderini.

Ve şu anda, umurunda olan son şey, üyeleri görünüşe göre Düzen'i otobüsün altına atmaya fazlasıyla istekli olan GNC ile ya da Irk'ı boğazlarını kesmek için fırsat bekleyen öcülerden başka bir şey olarak asla göremeyecek olan insanlarla dayanışma göstermek için zirvede halka açık bir gösteri yapmaktı.

Diplomasi hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı ve bu gece her zamankinden daha fazla canını sıkıyordu.

Lucan içindeki öfkeyi dizginledi ve Gideon'a hitap etmek için durakladı.

"Nathan'ın bize verdiği isimle ilgili herhangi bir ipucu var mı - şu asi piç Bowman?" "Şimdiye kadar hiçbir şey bulamadım," diye yanıtladı Gideon.

"Bowman'ın burnunu temiz tuttuğu kesin. Adam için bulabildiğim her yeri araştırdım -suç faaliyeti, tutuklama Kayıtlar... hiçbir yerde onunla ilgili kesin bir veri yok. O bir hayalet gibi."

Renata başını kaldırdı, yeşim yeşili gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bu arada, çocuğum onun elinde. Eğer Mira'ya herhangi bir şekilde zarar verdiyse - eğer ona dokunduysa ...

.. Onun içini bizzat boşaltacak kişi olmak istiyorum."

"O orospu çocuğuna önce ben ulaşırsam olmaz bebeğim," dedi Niko, sesi nazikti ama bakışları kehribar rengi bir öfkeyle parlıyordu.

Sonra Rio konuştu. "Bence hazırlanıp Boston'a gidelim, ikimiz de dostum. Bu Bowman'ı ve birlikte çalıştığı haşaratları avlayacağız ve onu bulduğumuzda onlara kurşun ve çelik yedireceğiz."

Lucan, Tarikat'ın kendi akrabalarından birini kaçıran düşmanın kafasını bizzat kesmek için aynı soğuk ihtiyacı hissetti. Bowman'ın aynı zamanda Ackmeyer'in kaçırılmasını ve ölümünü organize etmesi, isyanları kışkırtması ve zirveyi tehlikeye atması Lucan'ın kanını daha da dondurmuytu.

Ele geçirilmesi zor asi liderden alacağı adaleti düşünürken Lucan'ın pantolon cebindeki iletişim ünitesi vızıldadı. *Şimdi kim?* diye sinirli bir şekilde merak etti, sonra kendisini kimin aradığını görünce bir küfür savurdu.

"Tanrı aşkına," diye hırladı. "Bütün gece Konsey üyeleri, JUSTIS yetkilileri ve basından gelen telefonlarla uğraşmam yeterince kötü. Şimdi de o palavracı Reginald Crowe benden bir parça mı istiyor?"

Kibirli iş adamı, bölgesini işaretleyen bir köpek gibi, zirvede hak iddia etmek için her fırsatı değerlendirmekle meşguldü. Pahalı galaya ev sahipliği yapmak Crowe için yeterli değildi. Kısa bir süre önce İlk Şafak ve barış zirvesi anısına bir heykelin açılışını da duyurmuş ve bunu toplantı sırasında GNC merkezine yerleştirilmek üzere bir hediye olarak sunmuştu. Crowe'un şişirilmiş özdeğer duygusu göz önüne alındığında, Lucan eserin adamın kendisinin gerçek boyutlu bir heykeli olmasına hiç şaşırmasdı.

Lucan, Crowe'un çağrısını duymazdan gelerek cihazı sessize aldı ve başka bir olgun küfürle cebine geri soktu.

Bir dakika bile geçmemişti ki Darion salonun açık kapısında belirdi. Lucan sadece genç savaşçının ciddi yüz ifadesine bakarak başlarına daha fazla bela yağmak üzere olduğunu anlayabiliyordu.

"Ne oldu oğlum?"

"Müdür Benson," diye yanıtladı Dare, derin sesi zorlukla dizginlenen bir öfkeyle gerilmişti. "Az önce kamuoyuna bir açıklama yaptı. Şu anda tüm haber kanallarında yer alıyor. GNC'ye zirve toplantısı için Crowe Enterprises'dan özel bir güvenlik ekibi teklif edilmiş ve o da kabul etmiş. Benson'a göre Crowe'un ekibi derhal geçerli olmak üzere Tarikat'ın katılımını destekleyecek ve denetleyecek."

Breedmate'lerden birkaçı, odada toplanan savaşçıların geri kalanından gelen diğer, daha canlı tepkileri noktalarak nefes aldı.

Lucan homurdandı. "Bunu göreceğiz." Bu saçma gelişmeyi soğukkanlı bir tavırla karşılarsa da içi içini yiyordu. Ve tüm bu fiyaskoyu kışkırtan isyancı liderin bilinmeyen yüzüne karşı duyduğu nefretin şiddeti artıyordu.

Lucan telsizini kaptı ve Nathan'ın numarasını tuşladı. "Şimdi üsse gidin ve yeni emirleri bekleyin. Bu öldürme operasyonu, Bowman'ı bulmak ve Mira'yı eve getirmek için gerektiği kadar çok ekiple tam ölçekli bir görev olacak. O ve isyancıları sert bir şekilde, tercihen halkın gözü önünde etkisiz hale getirilmeli. Yani *kalıcı olarak kapatılmaları* gerekiyor."

Kellan, deniz kenarındaki sığınığın taş tepeciğini kaplayan, ay ışığının aydınlattığı serin, büyümüş çimenlerin üzerinde tek başına oturuyordu. Jeremy Ackmeyer'in ölüm haberi duyulduktan ve şehirdeki tepkiler hızla çirkinleşmeye başladıktan sonra Mira'yla birlikte birkaç saattir asi üssüne geri dönmüşlerdi. Mira'nın sinirli ve değişken bir halkın yakınında olmasını istemiyordu ama Kellan aynı zamanda her saniye kendisine daha da yaklaşan bir Tarikat ölüm mangası ihtimalinden de biraz endişeliydi.

Er ya da geç, bunca yıldır ne kadar temkinli davranmış olursa olsun, biri Bowman'ın adını anacak ve New Bedford ana kampını işaret edecekti. Ve o an geldiğinde Kellan onu tek başına karşılamaya, Mira'yı ve kalan mürettebatını -arkadaşlarını- ikincil hasar olmaktan kurtarmaya niyetliydi.

La Notte'den Cassian'ın onu bir yerden tanıdığı konusunda ısrar etmesi Kellan'ın huzursuzluk hissini daha da artırdı. Kulüp sahibinin Kellan'ın Breed yeteneğine kendisiyle ilgili hiçbir şey söylemediği gerçeğini göz ardı eden Kellan, adamın tehlikeli olduğunu açıkça hissetti. Belki de daha da fazla, çünkü okunamaz olduğunu kanıtlamıştı.

Kellan'ın Cassian'la karşılaşmasının ileride ne anlama gelebileceği konusunda endişelenecek fazla zamanı olmamıştı. Daha acil endişeleri Mira ve onları koruması için kendisine güvenen bir avuç insandı. Hızla yükselen bir enkaz dalgasında güvenli bir rota çizmek için daha önce hiç bu kadar az donanımlı hissetmemiş olsa da onlara liderlik etmek.

Hem Vince'in hem de Ackmeyer'in ölümüne yol açan laboratuvar patlamasının haberini ve bunun yol açtığı toplumsal kargaşayı Mira'yla birlikte geldiğinde ekibine iletmişti. Daha sonra Doc ve Nina Kellan'ın ölümlerini gömmesine yardım ederken Mira da Candice'e tören için dışarıda yardım etmişti. Chaz'in eski sığınığın arazisindeki mezarı, yeni dönmüş toprağın kokusunu taşıyor, koydan Kellan'ın gece boyunca nöbet tuttuğu yere doğru gelen nemli okyanus esintisinin keskin tuzlu suyuna karışıyordu.

Kellan, emekli kale ve top bataryalarının bulunduğu geniş noktadaki mevzisinden Boston'un uzaktaki şehir ışıklarına bakıyordu. İnsanların İç Savaşı sırasında askeri bir kale olarak inşa edilmiş ve sonrasında neredeyse iki yüz yıl ayakta kalmış olan sığınak şimdi kendini savunmasız ve açıkta hissediyordu. Tarikat karanlıkta her an saldırabilirdi. Gündüz saatlerinde ise üs, tetikte bekleyen JUSTIS subaylarının baskınları için kolay bir hedefti.

Kellan şu anda saatin kaç olduğunu bilmiyordu; sabahın erken saatleri olduğu kesindi. Ama hâlâ karanlıktı. Ve böylece bekledi. İzledi. Mira ve ekibini güvende tutmak için yapması gereken şeye kendini hazırladı.

"Hey." Yumuşak sesi onu gafil avladı, tümseğin kenarından tırmanıp ona katılırken hareketleri sessizdi. "Herkes uyuyor. İçeri dönecek misin?"

"Bir süre sonra." Adam kolunu uzattı ve kadın yanına sokuldu. Vücudu çok rahattı, sarışın başı göğsüne hoş bir ağırlık veriyordu, saçları yeni aldığı duştan dolayı tatlı ve ipeksi. Kolunu onun omuzlarına doladı ve yıldızların altında ona sarılmanın ne kadar iyi hissettirdiğinin tadını çıkarmak için gözlerini kapattı. Başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Bu gece harikaydın, Candice'in yarasına ve Chaz'in cenaze törenine yardım ettin. . olduğu gibi."

"Ben sadece yapılması gerekeni yaptım ve arkadaşınızın cenazesine gelince, hepinizin ona verdiği çok güzel bir vedaydı," diye mırıldandı. "Basit ama saf. Onu çok iyi onurlandırdın Kellan."

Kullandığı ifade -ki bu ifade Irk geleneklerinde en ciddi durumlar için ayrılmıştır- ona ifade edemeyeceği bir şekilde dokundu. Bunun yerine elinin kenarıyla çenesini yukarı kaldırdı ve onu öptü. Birkaç gün önce hayatına geri döndüğünden beri her bağlandıklarında paylaştıkları açlık dolu öpücük türünden değil, şefkat ve minnettarlıkla, derin bir saygıyla ... ve evet, sevgiyle şekillenen bir öpücük.

Bu kadını seviyordu.

Kadını.

Onu neredeyse tüm hayatı boyunca sevmişti. Ondan uzak kaldığı onca zaman boyunca bu duygu hiç azalmamıştı. Ve şimdi Mira'ya tekrar yakın olmanın, onu dünyasının -kalbinin- bir parçası haline getirmenin gücünü hissederken, ondan uzaklaşacak gücü nasıl bulacağından emin değildi.

Ama yapmak zorundaydı.

Kabul etmek istediğinden daha erken.

Şimdi de öpüşmelerini kesmek istemiyordu ama Mira yavaşça geri çekildi. Lavanta renkli gözleri nazikti ama onun ayık bakışlarıyla buluşmak üzere havalandığında sessiz bir kararlılıkla doluydu.

"Bunu atlatmanın bir yolunu bulacağız," dedi, sesi sanki savaşa girmiş gibi sabitti. "Bu gece Jeremy Ackmeyer'e ne oldu-"

"Her şeyi değiştirir, Mouse." Onun inatçı çenesini okşadı, sonra derin bir nefes verdi ve başını yavaşça salladı. "Hayır, bu doğru değil. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bu gece masum bir adam öldürüldü. Öldürüldü, tıpkı senin imgeleminin öngördüğü gibi."

"Evet, ama senin tarafından değil, Kellan. Onu sen öldürmedin."

Alçak sesle alay etti. "Öyle değil mi? Onu kaçırmamış olsaydım ölmüş olur muydu? Onu kaçırma emrim her şeyi harekete geçirdi. Ellerim onun ölümüyle, o ve Vince'in içinde olduğu laboratuvarı havaya uçuranlar kadar lekeli."

"Ama sen yapmadın." Onun kararlılığının çaresizliğe doğru kaydığını duyabiliyordu. "Cinayetten suçlu değilsin Kellan ve Tarikat'ın bunu bilmesine izin vermelisin. Her şeyi bilmeleri gerekiyor. Ve işler daha da tehlikeli bir hal almadan önce, her şeyi şimdi bilmeleri gerekiyor."

Sabah rüzgârında kıpırdayan soluk sarı saçlarından bir tutamı düzeltti. "Haklısın."

"Öyle miyim?" Yutkundu, adamın kucığında aniden hareketsiz kaldı. "Yani . . . Kabul ediyor musun? Tüm bunları Lucan'a açıklamak için benimle gelecek misin?" "Ona gideceğim, Mira."

Küçük bir çığlık atarak kendini ona attı, kollarıyla onu sıkıca tuttu, yüzü kalbinin şimdi pişmanlık dolu bir tempoyla çalıştığı göğsünün ortasına gömüldü. "Bizim için her şeyin yoluna gireceğini biliyorum Kellan. Bu tek yol-"

"Fare," dedi usulca, yüzünü görebilmesi için onu yukarı çekerek. Onun verdiği kararı anlaması gerekiyordu. "Lucan'a ve Tarikat'ın geri kalanına gideceğim. Onlara ne yaptığımı ve sekiz yıl önce neden hiçbir açıklama yapmadan ayrıldığımı anlatacağım. Onlara her şeyi anlatacağım. Ama bunu kendi şartlarımla yapacağım. Ve bunu yalnız yapacağım."

Yüz ifadesi önce düştü, sonra şaşkınlık ve azımsanmayacak bir öfkeyle sertleşti. "Onlarla buluştuğunda yanında olmalıyım. Hikayeyi bir de benim ağzımdan dinlemeleri gerek."

"Tarikat'la görüştüğümde, bu konuda affedileceğime dair bir beklentim olmayacak, Mira. Lucan'ın yerinde olsaydım, merhametin nasıl

mmkn olabilir. Ben bir isyancı grubun lideriyim. Yasaları sayılamayacak kadar çok kez ınıdım. Komplo kurdum. Ve Şu an itibariyle, bir sivilin öldürülmesinden sorumluyum. Bir insan sivil, Mira." Alçak bir küfür savurdu. "JUSTIS ve GNC bunu duyduğunda ne olacağını sanıyorsun? Benim, yani Bowman olarak bilinen isyancı liderin aslında Breed olduğu duyulduğunda, bu gece gördüğümüz isyanlar bir Şaka, bir ocuk Őakası gibi görünecek. Düzen'in, Breed'in insanlıkla barış yolumda attığı tüm adımları geri almadan beni mazur görmesinin hiçbir yolu yok."

"Hayır." Başını bir o yana bir bu yana çevirdi, sonra daha kararlı bir Şekilde. "Hayır, onlara söylediklerine kefil olabilmem gerekiyor. Başka hiçbir Şey işe yaramazsa, o zaman kendimi onların merhametine bırakabilmem ve anlamaları için yalvarabilmem, senin için bir istisna yapmaları için yalvarabilmem gerekiyor. Benim için. Bizim için. Kellan, bana bu Şansı vereceğine söz vermelisin-"

"Sana bunun sözünü veremem, Mira. Seni daha fazla inciteceğime ya da daha fazla sıkıntıya sokacağıma söz veremem." Yüzünü avuçlarının arasına aldı, başparmaklarını Şefkatle yanaklarında ve titreyen ağzında gezdirdi. "Ama sana Őunun sözünü verebilirim: Seni seviyorum. Tanrım, hep sevdim. Bunun farkında mıydın? Gençken seni kendimden uzaklaştırmaya çalıştığım onca ay ve yıl. Sana ne kadar değer verdiğim konusunda dehşete düŐmüŐtüm. Sevdiğim o kadar çok insanı kaybettim ki, seni sevmeme izin veririm bir gün seni de kaybedebileceğim fikrine dayanamadım."

"Beni asla kaybetmeyeceksin, Kellan." Ellerini adamın boynuna dolamak için uzandığında boğazına yumuşak bir hıçkırık takıldı. Soluk mor gözleri ay ışığında parlıyordu ve dolup taŐan yaşlarla doluydu. "İmgelemin sana ne gösterdiği umurumda değil. Gitmene izin vermeyeceğim. Ben seninim. Her zaman senin olacağım."

"Ah, Fare." Alnını onunkine yasladı, keşke onun yığit cesaretine sahip olabilseydim diye düşündü. "Beni çok iyi onurlandırırıyorsun. Çok iyi."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

Şimdi ona sarıldı ve o da onu yakınında tuttu. Onu kendisine toplayabildiği kadar yakın. Ama yine de yeterince yakın değildi. Bu olağanüstü dişiye karşı olan hisleri söz konusu olduğunda asla olamazdı.

lmek istemiyordu. Ve en son istediği Şey Mira'yı tekrar terk etmektir; daha da kötüsü, onu bir kez daha gerçek bir keder ve acı içinde geride bırakmaktır. İmgelemin gerçekleŐmesini engellemek için elinden gelen her Şeyi yapacaktı ama Mira'nın Görme yeteneğinin sahip olduğu gücü çok iyi biliyordu. Kaderi ŐaŐmaz bir doğrulukla tahmin ettiğini görmüştü. Bu onun asla bilemeyeceği bir bilgiydi.

Lucan'ın ona vereceği ölüm cezasını aşmanın bir yolunu bulacaklarına ne kadar inanmak istese de artık bunu reddediyordu.

Ama hâlâ şimdi ve buradalar. Bu ana sahiptiler.

Onunla birlikte ayağa kalktı ve sığınanın tepesindeki çimenli tümsekte onu da yanına aldı. En doğudaki ufukta ince bir parıltı oluşmaya başlamıştı, şafağın en zayıf noktası. Gece geçmişti ve hâlâ güvendeydiler. Hâlâ birlikteydiler, şimdilik.

Ve ikisinin de vermek istemediği kararlarla uğraşacakları saatler vardı.

O zamana kadar Kellan sadece Mira'yı istiyordu.

"Benimle gel," diye mırıldandı onun ipeksi saçlarına. "Seni bir süre sevmeme izin ver."

Elini onun elinin içine soktu ve birlikte uyuyan kaleye doğru yürüdüler.

Yatağının cennetine geri döndü.

MIRA'NIN RÜYALARI CANLI VE İÇ BURKUCUYDU. GECE KABUSLARI gözyaşları, acı ve kayıplarla.

Ne dayanılmaz bir kayıp.

Kellan. . .

Bir sıçrayışta uyandı, göz kapakları nemli taş, uzak tuzlu su ... *ve o* kokan odanın karanlık sessizliğinde kalktı.

Tanrıya şükür, sadece kabuslar.

Kellan onun yanındaydı, ikisi de yatağında çıplaktı. Kalbi yanağının altında yavaşça gümbürdüyordu, çıplak göğsü avucunun altında sıcacıktı. O oradaydı. Güvendeydi.

Altında kıpırdandı ve Mira, sığınağın tepesinde tuttuğu uzun nöbetten sonra onun uykusunu bölmek istemediği için kendini hiç kıpırdatmadı.

Onu da yormuş olması gereken saatlerce süren acelesiz sevişmelerden bahsetmiyorum bile. Gerçi o zaman bunu hayal bile edemezdi, onu üç kez sarsıcı bir orgazma ulaştırdığında, kendi boşalması asla çok geride kalmamıştı.

Onun tutkusunu, kısa bir süre önce birbirlerine verdikleri zevki düşünmek, kalbinin panik içindeki atışlarını yatıştırmaya yardımcı oldu. Onu yatağına getirmeden önceki dakikalarda, azalan yıldız ışığının altında kucaklaştıkları sırada söylediği sözleri, şefkatli aşk vaadini hatırlamak onu sakinleştirdi.

Kellan onu seviyordu. Onu terk etmek istemiyordu; bunu biliyordu. Ama bırakacaktı. Bu gece ona nazıkçe söylediği gibi, Tarikat'a teslim olmaya hazır olduğunda bunu tek başına yapacaktı. Onu orada istemiyordu.

Ve onun yargılamayla -ve imgeleminin kehanet ettiği sonuçla- tek başına yüzleştiğini düşünmek midesinde buz gibi bir düğüm oluşturdu.

Dehşetini bastırmak için çabalamak zorunda kaldı, birkaç dakika önceki kâbuslarına ya da Kellan'ın gözlerinde gördüğünü anlattığı şeyin dayanılmaz düşüncelerine geri dönmek için kendini zorladı. Her ne kadar ona sarılma dürtüsü

O Şimdi uyurken çaresizliğin eŐiĐindeydi, Mira ise kıpırdamadan yatamayacak kadar gergindi. Başı uğulduyor, uzuvları huzursuzlanıyor, endişesi akıl sağlığını kemiren k balıklar gibi onu kemiriyordu.

Dikkatlice Kellan'ın yanından ayrıldı ve yatağın kenarına doğru ilerledi. Kellan içini çekti ve yuvarlandı, nefes alış verıŐi daha derin bir uykuya daldı. Mira ayağa kalktı, ne yapacağından ya da endişesinin ağırlığından kurtulmak için nereye gideceğinden emin değildi. Uyumaktan ya da dikkatini dağıtmaktan daha çok ihtiyaç duyduğu Şey cevaplarıdı.

Kellan'la geleceğinin ne olacağını bilmeye ihtiyaç vardı. Her Şeyden çok, içinde bulundukları sıkıntının bir Şekilde üstesinden gelebileceklerine ve birlikte olmanın bir yolunu bulabileceklerine dair bir umut ışığına ihtiyaç vardı.

Omzunun üzerinden yatağın ayak ucuna doğru bir bakış fırlattı. Gözleri yerde duran sandığa takıldı. Kellan'ın büyükannesinin aynasının bulunduğu sandık.

Hayır. Bunu düşünmek bile tehlikeliydi.

İŞe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyordu.

Yine de yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran boş lens kutusuna uzandı, sonra ayakları onu sessizce yerde sürükleyerek ahşap dolaba götürdü. Dolabın önünde çömeldi. Sessizce kapağı kaldırdı.

Gümüş el aynası Kellan'ın gömlek yığınının üzerinde yüzüstü duruyordu. Mira aynayı eline aldı, parmak uçları Archer ailesinin ambleminin oymalı tasarımının üzerinde gezindi.

Denemek zorundaydı.

Daha önce hiç denemediği bu Şeyi yapmak onu dehşete düŐürse de bilmek zorundaydı. Daha da kötüsü bilmemek, Kellan'ın gördüğü Şeyin gerçekten de onun kaderi olabileceğinden korkmaktı.

EĞer kendi korumasız bakışlarına bakmanın ona Kellan'la birlikte bir gelecek için k de olsa bir umut verme ihtimali varsa, her Şeyi göze alabilirdi. Onun kaderinde yaşamak mı yoksa ölmek mi olduğunu kesin olarak bilmek için her türlü bedeli derdi.

Mira dönerek sırtını sandığa dayadı ve yere diz çökerek kontak lenslerini kılıflarına yerleştirdi. Ayna elinde, gözlerini kapadı ve ciğerlerinin derinliklerine elik gibi bir nefes aldı.

Bunu yapabilirdi.

Yapmak

zorundaydı.

Aynayı yüzünün önüne getirdi, göz kapakları hâlâ yeteneğini kapatıyordu. Kalbi göğsünde çarpıyordu, o kadar düzensiz ve gergindi ki, kulaklarında o kadar yüksek bir ses vardı ki, Kellan'ın bu sestten uyanmasını bekliyordu. Avuçları nemliydi, ağzı kül gibi kuruydu.

Denemek zorundaydı.

Bilmek zorundaydı.

Göz kapaklarını kaldırdı ve cilalı camın ovalinde kendisine bakan yüzünü görünce donakaldı. Bakışlarının kristal yoğunluğunu azaltan mor lensler olmadan çok farklı görünüyordu. Kendisini bu haliyle tanımakta güçlük çekiyordu; elbette yüz hatları bu dünyaya ait değildi ama yaşlanmamış gibi görünen buz gibi bir ateşle aydınlanmıştı.

Olağanüstü, demişti Kellan.

Şaşırtıcı, diye düşündü. Rahatsız edici. O kadar yabancıydı ki, yapamadı.

Aynaya baktığında gözbebeklerinin berrak havuzları dalgalanmaya başladığında bu düşünce kayboldu, yüzeyleri sakın bir göle küçük bir çakıl taşı düşmüş gibi sallanıyordu.

Şaşkınlıktan donakalmıştı, gözlerini kaçırıyordu.

Ve sonra, derinliksiz, renksiz derinliklerde bir görüntü şekillenmeye başladı. Birkaç görüntü, gölgeli figürler, büyük, yüksek tavanlı bir odanın önünde oturan bir grup, önlerinde uzun, yükseltilmiş bir bank, grubu önlerinde duran ve yanıtlarını bekleyen daha küçük figürden ayırıyordu.

Görüntüler daha net bir şekil almaya başlamadan önce Mira mahkemenin önünde duran kişinin silüetini tanıdı. O kişinin korkusunu, iliklerine kadar işleyen dehşetini ve belirsizliğini hissetti.

Biliyordu, çünkü o kişi kendisiydi.

İmgelemde, Lucan ve kürsüde hüküm vermek üzere oturan Küresel Milletler Konseyi'nin diğer üyeleriyle yüzleşirken titrememeye çalıştı; verecekleri kararla onu kurtarma ya da yok etme gücüne sahip olduklarını biliyordu. Yüzleri merhametten yoksundu.

İmgelemdeki benliğinin hoşgörü için baskı yapmasını ve yanıt olarak sadece soğukkanlı yüzler görmesini ıstıraplı bir beklentiyle izledi. İmgelemde ağlamaya başladı, yüzü avuçlarının içine düştü, hıçkırıklarının şiddetiyle omuzları titredi.

Bu görüntünün acısı Mira'nın kalbini gerçek zamanlı olarak çarptı, dudaklarının yankılanan bir tepkiyle titremesine neden oldu. Görmeden önce gözlerini kaçırmak istedi.

artık. Ancak daha sonra sanık cezayı dinlemek üzere salona girdiğinde salondaki herkes başını çevirerek arkalarına baktı.

Kellan.

Oh, Tanrım. Aynen söylediği gibiydi.

Geniş omuzlarını dikleştirmiş, başını kaldırmış, öne doğru yürüyordu ama ona bakarken yakışıklı yüzündeki teslimiyeti görebiliyordu. Mira, yansıyan bakışlarında sahnenin ortaya çıkışını izlerken onun metanetli kabullenişini neredeyse hissedebiliyordu.

Hayalindeki benliği, Kellan'ın kaderini ellerinde tutanlarla yüzleşmek için geri döndü. Onlara yalvardı. Suçun bir kısmını kendi üzerine çekmeye çalıştı. Ama boşuna. Tıpkı Kellan'ın ona söylediği gibi fermanlarını açıkladılar. Kellan'ın suçlandığı büyük suçlar için ... ölüm.

İmgelem devam ettikçe, Mira ıstırabının daha kötü olamayacağını biliyordu.

Ama yanılıyordu.

Çünkü o anda Kellan'ın onu hazırladığı korkunç görüntü puslu bir karanlığın içinde kaybolmaya başladı. Yansıyan bakışlarında başka bir görüntü şekillenmeye başladı. Korkunç bir şey. Kellan'ın idam edilme ihtimalinden çok ama çok daha kötü bir şey.

Cansız bedeni, solgun ve kıpırtısız, önünde uzanıyordu.

Hayır.

Hayır! Zihni ıstırap içinde çığlık attı. Ya da belki de gerçekten dehşetini yüksek sesle haykırıyordu. Tek bildiği, imgelemdeki benliği onun ölü bedeninin üzerine yığılıp feryat etmeye başladığında onu ele geçiren kuşku ve derin kederdi.

Bu doğru olamaz.

Onlar için bu şekilde bitmesi mümkün değildi. Bu seviyede bir acıya asla dayanamazdı.

Birlikte ölmeyi tercih eder-

Ayna elinden fırladı ve yakındaki duvara çarparak kırık cam parçaları yağdırdı.

Az önce olan şeyin şokuyla sıçradı, ani irkilme onu imgelemin kırılmaz tutuşundan çekip çıkardı.

Kellan ona doğru yaklaştı, öylesine şiddetli bir şekilde kaynıyordu ki duygularının derinliğiyle sarsıldı. Vücudundan hissedilir dalgalar halinde ısı yayılıyordu. Gözleri kıvılcımlar saçıyor, dudakları dişlerinin arasından sıyrılıyordu.

"Ne halt ediyordun sen?" Sesi saf bir gök gürültüsüydü, onu hiç duymadığı kadar öfkeliydi. "Mira, lanet olsun. Bana bunu denemediğini söyle-ah, Tanrım."

Şimdi ondan uzağa bakıyor, başını onun çıplak gözlerinden kaçırıyordu. Hâlâ sarsılmış olan ve az önce tanık olduğu korkunç şeylerin acısıyla kıvranan Mira, lenslerini takmak için çabaladı. Bu sırada Kellan onun önünde yere diz çökmüştü.

"Mouse, Tanrı aşkına. Neden sen . . Tanrı aşkına ne düşünüyordun?" Titreyen kollarını sıkıca kavradı. "Bana bak, bebeğim. Seni görmem gerek. İyi olduğunu bilmem gerek."

Onun alev alev yanan bakışlarıyla buluşmak için yüzünü kaldırdı. Gözlerine dolan yaşlar yüzünden yüzü bulanıklaştı. "Ben ... Oh, Tanrım, Kellan! Sen haklıydın. İmgelem. Yargı. Hepsi."

"Gördün," diye mırıldandı ve sonra tutuşu biraz gevşedi. "Görüşünü kendi üzerinde kullandın. Mira . . neden?"

"Bilmek zorundaydım. Buna inanmak istemedim. Kendimi inandıramadım... ta ki şimdiye kadar." Sesi takıldı, boğazında düğümlendi. "Her şeyi gördüm, tıpkı tarif ettiğin gibi. Ve bir şey daha vardı. Oh, Tanrım. Kellan, seni ölüme mahkum ettiler ve sonra seni gördüm. Sen-" Kelimeyi söyleyemedi. Bir hıçkırıkla ona yaslandı, bitkin ve acı içindeydi. "Seni kaybetmeye dayanamam. Bir daha olmaz. Bu şekilde değil."

Kaslı kollarını onun etrafına sararak onu kendine yaklaştırdı. "Ben de bu gerçekle yüzleşmek istemiyorum. Seni yanımda tutabilseydim, sonsuza dek sana sarılabilseydim, yapardım."

Onun sıcak göğsüne doğru başını salladı ve umutsuzca aynı şeyi diledi. Onun kollarını etrafında hissetmeye ihtiyacı vardı. Onun kalp atışlarını, nefes alışını, vücudunun gücünü ve sıcaklığını hissetmeye ihtiyacı vardı. Onun kendisiyle birlikte olduğunu, bütün ve sağlıklı olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı. O yaşıyordu.

Ona sarılırken bakışları kırık aynaya ve yakındaki yere saçılmış, parıldayan kıymıklara kaydı. Yeni bir keder içini parçaladı. "Büyükannenin aynası ... Kellan, özür dilerim. Benim yüzümden mahvoldu."

"Bu umurumda bile değil," diye fısıldadı başının tepesine doğru. "Tek umursadığım sensin. Bu gece kendine verdiğin zarardan bile emin olamazsın, Mouse. Bunun farkında mısın?"

"Bilmem gerekiyordu," dedi, uzattığı eli parlak cam parçalarından birinin üzerinde gezinirken. Onu yerden aldı ve iki elinin arasında tuttu.

Kellan'ın geçmişinden kalan bu tek hatıranın onu koruma arzusuyla yok edilmiş olmasından pişmanlık duyan parmaklar. "Gördüklerin hakkında yanıldığını kanıtlamayı o kadar çok istedim ki. Birlikte olabileceğimize dair birazcık bile olsa umut etmek istedim. Ama hayal ettiğimden de kötüydü. İnanmak istediğim her şeyden çok daha kötüydü."

Jilet gibi keskin kenarlı parçayı avucunun içine doğru kıvırdığını fark etmemişti, ta ki parçanın sivri kenarlarının avucunu ısırıldığını hissedene kadar.

Ama Kellan biliyordu.

Kıpırdamadan durdu, kasları hemen gerildi, vücudu bir kablo gibi gerildi. Ondan sadece biraz uzaklaştı, o kadar ki kız onun burun deliklerinin nefes alış veriiyle alevlendiğini görebildi. Bir an önce gözlerinde kıvılcımlanan kor, şimdi gözbebeklerinin incelmiş dikey yarıklarıyla ikiye bölünmüş kızgın kömürlere dönüşmüştü. Hırladı, göğsünden yükselen bir gümbürtü Mira'nın iliklerine kadar işledi. "Mira . . ."

Kadının yumruğunu avucunun içine aldı ve açarak camın yere düşmesine izin verdi. Avucunu kan kaplamıştı, soluk bileğinden aşağıya küçük damlalar akıyordu. O koyu kırmızı izlere baktı ve dişlerinin arasından tısladığı lanet öfkeyle olmasa da çiğdi.

Daha da dönüştü, yüzü daha sade, daha vahşi oldu. Başka bir dünyaya ait. Onu daha önce gerçek doğal haliyle görmüştü ama hiç böyle olmamıştı. Bu Kellan Archer'dı, tamamen cins, ilkel ve susamış, gözünü ona dikmiş korkunç bir erkek yırtıcı.

şimdi ona sunacağı şeyi istiyordu.

Başından beri ona ait olan şeyi.

"Ben sana aidim, Kellan. Benim için asla başka biri olmayacak. Seninle olamasam bile. Sen gitmiş olsan bile." Hâlâ Kellan'ın kavradığı kanayan eline baktı. Avucundaki yara kötü değildi ama bir bağıın harekete geçmesi için fazla bir şey gerekmiyordu. Tek bir tat. Alması gereken tek şey buydu ve ona sonsuza dek bağlanacaktı. "Sana bağlanmam gerek. Mümkün olan her şekilde. İmgelemimin ne dediğini boş ver. Bu gece bizi durduramaz. Bunu durduramaz."

Hararetli bakışları kızın gözleriyle buluşmak için kalkarken boğazının arkasından boğuk bir ses çıkardı. Parmakları onu bırakmadı, bileğinin etrafında bir mengene gibi kenetli kaldı. Dişleri daha da uzadı, dudaklarını bir iniltiyle ayırırken keskin uçları ağızını doldurdu. *Glifleri* titreşiyor, susuzluk ve arzunun koyu tonları güzel Irk teninin her yerinde çalkalanıyordu.

Mira boştaki eliyle uzanıp onun yüzünü okşadı. "Sana kanımı özgürce sunuyorum Kellan. Eğer şimdi kabul edersen."

Alev alev yanan kehribar rengi gözleri tekrar kızın kırmızı lekeli avucuna kayarken, nefesi dişleri ve azı dişleri arasından geçiyordu. Adını söyledi ve elini ağzına götürüp dirseğine doğru akan kan pınarını yalarken, küfür ve duanın eziyetli bir karışımı gibi geliyordu.

Adamın dili bileğinin üzerinde gezinirken Mira içini çekti, teni kadife gibi yumuşaktı. Acele etmedi, dökülen her parçayı yalayıp yuttu. Sonra yüzünü avucunun ortasına koydu, ince keçi sakalı hafifçe gıdıklıyordu, dudakları sıcak ve nemliydi, nefesi kızın hassas teninde buhar gibiydi. Ağzını yarasının üzerine yerleştirdi ve ilk gerçek yutkunmasını gerçekleştirdi.

Vücudunun gerildiğini hissetti, ona olan bağı kök saldıkça içinden bir sarsıntı geçti. Onun tadına bir kez daha bakarken elinin içinde inledi. Ağzının titreşimi, dilinin ıslak sıcaklığı, dişlerinin avucuna sürtünmesi, hepsi bir araya gelerek şimdiye kadar bildiği en erotik hislerden birine dönüştü. Vücudu bir zevk dalgası ve sıvı ateşiyle karşılık verdi.

Arzu, Kellan avucundan emerken her sinir ucuna akarak içinde derinlere doğru kıvrıldı. Her geçen saniye kanı yeniden canlanıyor, onun öpücüğüyle uyanıyordu. Kanının damarlarında dolaştığını ve onu beslemek için can attığını hissedebiliyordu. Uyarılma, içinde sıcak ve hızlı bir şekilde yandı, uyluklarının arasında ıslak bir ihtiyaç birikti. İçinde, biri çekirdeğinde, diğeri Kellan'ın ağzının ona sabitlendiği noktada olmak üzere ikiz parlak elektrik ışığı noktaları çiçek açtı.

"Tanrım, Mira . Tadın o kadar güzel ki," diye mırıldandı. "Kanın çok tatlı, çok güçlü. Yüce Tanrım, seni kaslarımda ve kemiklerimde, duyarlarımda hissedebiliyorum ... çok iyi."

Adam onu överken kadın da onu okşadı ve çıplak bedenlerinin arasında adamın siki dik, sert ve ateşli bir şekilde dururken kadın eriyordu. Onun tarafından doldurulmak için can atıyordu.

"Evet," dedi, sesi kalın ve açlık doluydu. "Aramızdaki bağ sayesinde ihtiyacını hissedebiliyorum. Nabzını hissedebiliyorum, sanki kendi nabzımmış gibi." Dili avucunun içinde son bir kez dönüp durdu, nazikçe, yarasını mühürledi. "Bu kadar güçlü olacağını hiç fark etmemiştim... bu kadar eksiksiz olacağını. Ama şimdi senin içinde olmalıyım."

Başka bir şey söylemeden Mira'yı kollarının arasına aldı ve yatağa geri yatırdı. Güçlü kollarını iki yanına dayayarak Mira'nın üzerinde gezindi.

iri vücudu karanlıkta onun üzerinde duruyordu. Ve gözleri; onların ışıltısıyla yıkanıyor, Kellan'ın uhrevi bakışlarında için için yanan arzuyla büyüleniyordu.

Onu hiç bu kadar heybetli, bu kadar inanılmaz derecede güçlü görmemişti. Bu haliyle muhteşemdi, tamamen dönüşmüştü, ikisi de nefes aldığı sürece onu ona bağlayan yeni bağdan besleniyordu. Karanlık, ateşli ve görkemli bir şekilde uyarılmıştı ve kız onun tüm sıcak odağının kendisine odaklandığını hissetmek için titriyordu.

Adam içine girdiğinde hazır, çok hazır. Derinlere daldı, vücudunun içinde hareket ederken onu muazzam, daha sert ve her zamankinden daha sıcak hissetti. Ağzı onunkini buldu ve dudaklarını talepkâr, ateşli ... susamış bir öpücükle kapladı.

Mira ona sarıldı, onu daha da yakınlaştırmak için bacaklarını onun etrafına sardı. Onunla birlikte kaynaşmak istiyordu. Yeterince yaklaşıyordu.

Kellan'ın ağzı onunkini terk ettiğinde haykırdı, sonra aşağıya inip kulağının hemen altına yerleştiğinde nefesi kesildi. "Al beni," diye fısıldadı Kellan'ın dudakları boynuna yerleşirken. "Her şeyimi, Kellan. Al beni."

Ağzı kızın boğazına daha ciddi bir şekilde kenetlenirken, cevap olarak hırlaması vahşi bir tınıya sahipti ve çiğdi. Dişlerinin ucu kadının şahdamarındaki yerini bulduğunda, arzu Mira'nın kalbine doğru fırladı. Mira elini saçlarının arasına soktu, parmakları kalın dalgaların içine gömüldü. Onu yerinde tutmak için yumruğunu sıktı. "Al beni," diye homurdandı. "Ben zaten seninim."

"Evet," diye cevap verdi, kaba, vahşi ve şehvetli. Boğazının arkasından karanlık bir açlık sesi çıkardı. "Benim," dedi.

Sonra onu deldi.

Dişleri derinlere inerken ve kalçaları açık uylukları arasında sert ve uzun bir şekilde itilirken Mira'nın nefesi saf bir sevinçti.

Yakında ölecekti -birkaç saat, gün ya da hafta, emin olamıyordu- ama Kellan kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Azı dişleri Mira'nın narin etine girip diline karşı çok güçlü ve sevimli bir şekilde nabız atan atardamarı deldiğinde, Mira'nın çığlığının zevk veren sesiyle içinde gurur kabardı. Mira'nın vücudu Mira'ya yapıştığında, Mira'nın zarif, ıslak kanalı Mira'yı sardığında ve orgazmının ilk sarsıntıları Mira'nın içinde dalgalanmaya başladığında Mira'nın sahip olma duygusu devasa bir dalga gibi Mira'nın içine yayıldı.

Kadının tırmanan doruk noktası kendi bilincinde, tüm duyularında yankılandı. Onu şimdi ona bağlayan kan bağının gücü böyleydi. Bir geleceği olmadığını bile bile onunla bu adımı attığı için kendinden nefret etmeliydi. Ama kadın çok iyi hissettiriyordu, tadı en tatlı cennet gibiydi. Ve onunla bu samimi, kopmaz bağı kurmayı çok uzun zamandır istiyordu.

Şimdi ona verebileceği her şey için açgözlüydü, onun bedenine ve kanına sahip çıkarken ilkeldi. Kadın ona aitti. Kadının fısıltıyla verdiği söz şimdi onu teşvik ediyor, itişlerini hızlandırıyor, ısırtığı hayvani bir şevkle ona kilitleniyor, onu içine çekiyordu.

Onun kızıydı.

O anda, sonsuza dek onun olmuştu.

Bunu düşünmek çok kolaydı. Bu anı onunla birlikte sonsuzluğa uzatabileceğine, Mira'yı nefes aldıkları sürece eşi olarak yanında tutabileceğine inanmak çok cazipti.

Ve şimdi içinde yükselen ihtiyaca karşı koymak neredeyse imkânsızdı; kan bağını tamamlamaya, kendi damarını açarak aralarındaki bağı mühürlemeye ve karşılığında Mira'ya onun tadını tattırmaya iten bir ihtiyaç.

Onu şaşkına çeviren bir şiddetle istiyordu.

O da bunu istiyordu. Onun için yanıp tutuştuğunu hissetti, çiğ ve susamış. Nefes nefese inleyişini duydu, ona sarılıp altında kavis çizerken, başı yastığın üzerinde yana doğru eğilmişti ve ona şahdamarına tam erişim izni veriyordu.

Ondan daha fazlasını istiyordu. Vermek istediğinden daha fazlasını. Şimdi içmesine izin veremezdi, onunla olan bağı ölümle ayrıldıklarında acısını on kat artıracakken olmazdı.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldı. "Oh, Tanrım . . . Kellan. . ."

Tanrı yardımcısı olsun, bir sonraki anda boşaldığında neredeyse yalvarışına boyun eğiyordu, tırnakları omuzlarını çiziyordu, salıverilmesi doruğa ulaşip kırılırken adı gırtlaktan gelen bir kükreme oldu. Onun için kanını akıtmak istiyordu.

O anda her şeyden çok, onu kendisine bağlamak ve şu anda ona verdiği zevkin aynısını vermek istiyordu. Ama bu dürtüyü, zorlukla tuttuğu kontrolü ve şüpheli onuruyla dizginledi. Ağzını onun açık damarına bastırarak, diliyle delikleri kapattı ve kendini onun doruk noktasına ulaşması için hazırladı. Kadının duygularının her nüansı adamın duyularına damgasını vurdu. Hayatındaki diğer her şeyde olduğu gibi dizginlenemez bir yoğunlukla boşaldı, doruk noktası şaşırtıcıydı

Vücudunun salıverilmesinin dalgaları sanki kendi damarlarından geçiyormuş gibi onun gücüyle ona aktı.

Artık içinde kopan fırtınayı da yavaşlatamıyordu. Mira'nın orgazmı hâlâ üzerine çökerken, Kellan da boşaldı, tohumu içinden fokur fokur ve vahşice fişkirirken, bunun şiddetiyle bağırdı.

Ve Mira'nın tatlı, misafirperver vücudu onun vermek zorunda olduğu her şeyi kabul etti.

Artçı sarsıntıların nihayet dinmeye başlamasının ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Birkaç dakika olabilirdi. Saatler de olabilirdi.

Tek bildiği, yatakta altında yatan bedeninin sıcak yastığıydı, kolları hâlâ onunkilere dolanmıştı, başını omzuna yaslarken parmakları ensesindeki saçlarla oynuyordu.

Onu şimdi ve buraya geri getiren onun sessiz sesiydi. Hâlâ karşı karşıya oldukları gerçekliğe.

"Tarikat'a gitmeni istemiyorum." Onun endişesini nabzının donuk atışında, aralarındaki yeni bağdan süzülüp kendisine ulaşan dehşet tınısında hissetti. "Fikrimi değiştirdim, Kellan. Davanı savunmanı, Tarikat'ı ve Konsey'i seni affetmeleri için ikna etmeye çalışmanı isteme konusunda. D.C.'nin yakınlarına gitmeni istemiyorum. İkimiz de oraya asla geri dönemeyiz."

"Ah, Mouse." Omzunun çıplak kıvrımını öptü, sonra bir dirseğinin üzerine çıkarak onun sıkıntılı bakışlarıyla buluştu. "Bunu kastetmiyorsun. Sen hiçbir zaman kaçıp saklanan biri olmadın. Bu her zaman daha çok benim alanımdı, hatırladın mı? Ve bak bu bizi nereye getirdi."

"Umurumda değil," diye mırıldandı, sesinde inatçı bir ton vardı. "Burada böyle kalalım. Olabildiğince uzun süre birlikte olalım ve bunu sürdürelim. Ne pahasına olursa olsun."

Onu tekrar öptü, bu kez dudaklarından, acele etmeden ve şefkatle. "Ben de bunun bitmesini istemiyorum. Ne şimdi ne de hiçbir zaman. Ama eğer bu seni gölgelerde saklanarak ve her köşede yatan şeyden korkarak yaşayacağın bir hayata zorlamak anlamına geliyorsa bunu istemiyorum. Bunu yapamam, Mira. Ve burada kalamayız. Artık hiçbirimiz için güvenli değil. Hepimiz bir an önce buradan çıkıp başka bir yere gitmeliyiz. Ateş hattının dışında bir yere."

"Nerede?"

"Güvenli bir yerde."

Tarikat'ın kendisine yaklaşmasından duyduğu korku hâlâ çok gerçek ve rahatsız ediciydi. Ve ya gizli bir ölüm mangası ya da dün geceki olaylardan sonra tam ölçekli bir istila olasılığı, isteyebileceğinden çok daha fazlaydı

Risk. Candice, Doc ve Nina'nın bir baskın karmaşasında ağır silah ateşi altında kaldığını düşündükçe içini hastalıklı bir suçluluk duygusu kaplıyordu. Mira'ya gelince, onu kurtarabileceğini düşündüğü takdirde kendi ölümüne savaşıacağını anlayacak kadar iyi tanıyordu Cins Arkadaşını.

Onun için yapacağı gibi.

Ve kısa bir süre sonra da öyle olacak.

Asilerden oluşan mürettebatına pek de liderlik edememişti, zaten onlara liderlik etmek gibi bir niyeti de yoktu. Mira için de layık bir eşe yakın bir şey olmamıştı ve bunu her şeyden çok istiyordu.

Ama hepsinin hakkını vermek için hâlâ zamanı vardı. Irkdaşının ve arkadaşlarının yaralanma ya da kan dökülme riskini en aza indirecek önlemleri alabilirdi. Ancak o zaman yapması gerekeni yapmaya hazır olacaktı; giderek kaçınılmaz hale gelen bu yolun diğer ucunda onu bekleyen kaderle yüzleşecekti.

Mira'nın elini avucunun içine alıp parmaklarını avucunun mükemmel şekilde iyileşmiş kalbinin üzerinde gezdirirken planı kararlı bir netlikle şekillendi. "Bu sabah mümkün olan en kısa sürede yola çıkacağız."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Gün ışığında mı?"

"Elimizden geldiğince çabuk," diye yineledi. Artık ne yapılması gerektiğini bildiğine göre, planı harekete geçirmek istiyordu. "Nina'nın bize sorgusuz sualsiz bir araç bulabilecek arkadaşları var. Ben arkaya binerim, güneşin ulaşamayacağı bir yere. Ekibimden biri aracı kullanabilir. Birkaç saat içinde orada olabiliriz."

Mira ona bakıyordu, sessiz bakışlarında bir soru vardı. "Beni de yanında mı götürüyorsun?"

"Güvende olmanı istiyorum," dedi ve öpücüğünü karşılamak için çenesini kaldırdı. "Artık benimsin, unuttun mu?"

"Ben senim." Gülümsemesi neredeyse kalbini kıracaktı, o kadar saf ve güven vericiydi ki. Vücudunun kıvrımlarına iyice gömüldü ve kendini ona bıraktı. "Sakın bırakma, Kellan. Bırakmayacağına söz ver."

"Gitmene izin vermeyeceğim, Mouse." Kollarını ona doladı, daha sıkı sarılırken ve nefes alış verişleri memnun bir ritme doğru yavaşlarken alnına bir öpücük kondurdu.

Ve o anda, onun duygularıyla olan bağlantısının yokluğundan memnundu.

Çünkü ona kan bağıyla bağlı olsaydı, ona verdiği sözü tutmayı ne kadar isterse istesin, bir sonraki şafaktan önce bunun sadece güzel bir yalan olduğunu anlayacaktı.

AKŞAM KARANLIĞI ÇÖKTÜĞÜNDE, EN AZ BİR DÜZINE

Boston'a düzen gelmişti.

Nathan kendi üç kişilik ekibi ve Mira'nın iyileşmesine yardımcı olmak için Montreal'den gelen Bal, Torin ve Webb'den oluşan bir birime liderlik ediyordu. Nathan ve ekibi eski North End'de Mira'yı elinde tutan isyancılarla ilgili ipucu ararken, şehrin diğer tarafında Nikolai, Tegan, Hunter ve Rio ile birlikte Washington'daki merkezden gönderilen ve Boston'daki komuta merkezinin yöneticisi Sterling Chase'in de katıldığı bir operasyon yürütülüyordu.

Hepsi de Mira'nın güvenli bir şekilde Tarikat ailesine geri getirilmeden şafağın sökmeyeceğine yemin etmişti.

Rafe Malebranche'la birlikte Eli, Jax ve Mira'nın üç takım arkadaşından ayrılarak isyancılara ve benzerlerine dost olduğu bilinen mekânları araştırmaya başladıklarında bu yemin Nathan'ın damarlarında soğuk su etkisi yaratmıştı. Horoz'un oradaki yasadışı arenanın müdavimlerinden olduğu düşünülürse, ilk durakları La Notte kulübü oldu.

Nathan ve Rafe birlikte içeri girdiler, her iki savaşçı da kalabalığı tarıyordu. Çoğunlukla siyah deri ve ağır eyeliner giymiş, sahnede acı ve ihanet hakkında çılgınlık atan endüstriyel bir rock grubunun gıcırdayan nabzıyla sarsılan yüz kadar insan içeride parti yapıyordu. Çoğu insan olan gotik kızlar ve punklar. Hepsi zararsız kulüp üyeleri. Nathan'ın aradığı suç unsurundan hiçbir iz yoktu.

O ve Rafe çalkalanan kalabalığı yarararak ilerlerken, Nathan La Notte'nin sahibinin onları pek de hevesli olmayan bir ilgiyle izlediğini fark etti. Cassian kendisinden on yaş küçük bir çift çekici kadından ayrılıp Nathan'a doğru ilerledi. Müşterilerinin çoğu gibi tepeden tırnağa siyah deri giymiş ve ağır pabuçlu çizmeler giymişti. Bu gece kırpılmış saçları jöleli sivri uçlardan oluşan bir taçtı, parlak yeşil gözleri koyu renkle vurgulanmıştı.

Kaşlarının her biri bir çift küçük gümüş halkayla delinmişti. Dilinin ucuna siyah bir çivi saplanmıştı.

"Kulübümün Tarikat arasında bu kadar popüler olduğunu fark etmemiştim," dedi. "Gurur mu duymalıyım yoksa alınmalı mıyım bilemiyorum."

Nathan Cassian'a neredeyse hiç dikkat etmedi. "Arenayı kontrol et," dedi Rafe'e.

Savaşçı emri yerine getirmek için dönerken, Nathan sokak seviyesinde kulüpte sinsice dolaşmaya devam etti. Cassian da hemen arkasındaydı. "Dövüşler saatlerce başlamaz, savaşçı."

"Kan sporunuzu izlemeye gelmedik."

"Hayır," diye cevap verdi Cassian, "görünüşüne bakılırsa, buraya kendi işlerini kurmak için geldiğini tahmin ediyorum. Operasyonunuzdaki asabi kadınla bir alakası yok, değil mi?"

Cassian bir sonraki nefesini alamadan Nathan eliyle diğer erkeğin boğazını sıkırmıştı. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

Aralarında Syn adındaki kafes dövüşçüsünün ve birkaç diğerinin de bulunduğu mal sahibinin bazı adamları bir anda ortaya çıktı ve yaklaşmaya başladı. Hâlâ Nathan'ın pençesinde olan Cassian bir bakış atıp başını hafifçe sallayarak haydutları savuşturdu.

"Beni öldürmeyecek," dedi Cassian. "Niyeti bu olsaydı şimdiye kadar işini bitirmiş olurdu."

Nathan'ın aklını çelmişti ama istihbarat daha önemliydi. "Mira hakkında ne biliyorsun?"

Bu sırada Rafe alt kattan geri dönmüştü. Nathan göz ucuyla silah arkadaşını fark etti. Yetenekli ve ölümcül olan Rafe'in bir elinde bıçak vardı, diğer eli ise kemerindeki 9 mm'lik yarı otomatik silahı çekmeye hazırdı.

Nathan insanın boğazındaki baskıyı azaltmadı. "Sana bir soru sordum. Eğer Mira'nın nerede olduğunu biliyorsan, bana şimdi söylemen akıllıca olur."

Cassian korkmadan gülümsedi. Hatta eğlendi. "Son zamanlarda bu konuda çok fazla sürpriz var."

"Bir şey biliyorsun," diye bastırdı Nathan, ihtiyacı olan ipucunu bulduğuna emindi. "Bowman'ın onu nerede tuttuğunu biliyor musun?"

"Onu tutmak mı?" Cassian'ın gülümsemesi daha da genişledi. "Tahminimce onu oldukça yakınında tutuyor."

Nathan sıktı, adamın cevap niteliğindeki çırpınıştan sadistçe bir zevk aldı. Cassian öksürüp hırıldarken, uşağı

ve savaşçılar birkaç adım daha ilerledi. Rafe zahmetsiz bir hızla hareket ederek Nathan ve Cassian ile yaklaşan muhafızların arasına girdi.

"Bana Bowman'ı nerede bulacağımı söyle," dedi Nathan soğukkanlılıkla, "yoksa seni öldürürüm. Hata yapma. Hayatın ancak şimdi bana vereceğın bilgiye değer. Bowman onu nerede tutuyor?"

Kulüp sahibi kısıtlı bir nefes çekti. "Size isyancı lider ya da kayıp yoldaşınız hakkında bir şey söyleyemem. Ne yazık ki dün gece burada değildiniz. Onlara kendiniz sorabilirdiniz."

Nathan'ın kanı damarlarında dolaşmaya başladı. "Neden bahsediyorsun sen?" "Buradaydılar," dedi Cassian. "İkisi de. Rune'la konuşuyorlardı. alt kattaki soyunma odasında."

Orospu çocuğı.

Nathan Rafe'e şaşkın bir bakış fırlattı, o da hemen arka merdivenlere doğru kaçtı. Nathan avucunun içinde sıkıca tuttuğı adama ters ters baktı. Sadece Cassian'ın konuşmasına izin verecek kadar sustu. "O iyi miydi? Ona herhangi bir şekilde zarar vermiş gibi görünüyor muydu?"

"Eğer kastettiğiniz buysa, sivri dili ve tavrı hâlâ yerindeydi."

"Onunla konuştun mu?" Şu anda içinde dolaşan kafa karışıklığı duygusundan hoşlanmamıştı. Soğukkanlı mantığa, sakın hesaplamalara alışkındı. Bu ifşaat beklediğı son şeydi ve keskin zekâsına rağmen duyduklarını anlamlandırmakta zorlanıyordu. "Sana ne söyledi? Bowman'la da konuştun mu?"

Rafe başını sallayarak alt kattan yukarı çıktı. "Aşağıda Rune'dan iz yok."

"Hayır," dedi Cassian, ses tonu hiç değişmemişti, sohbet eder gibiydi. "Rune gece izin aldı."

"Nereye?" Nathan sordu.

Cassian kıkırdadı, dilinin ucundaki siyah çivi konuşurken parlıyordu. "Gündüzgezen'i bulursan Rune'u da bulacağını sanıyorum."

Nathan şaşırmış olsa da ilk konuşan Rafe oldu. "Ne oluyor lan? Aric Chase'i mi kastediyorsun?"

"Hayır," diye yanıtladı Cassian. "Diğeri. Dişi olan. Son birkaç haftadır kulübümün etrafında dolaşan ateşli genç şey. Onu bulun, size garanti ederim, Rune çok uzakta olmayacaktır."

O öğleden sonra erken saatlerde büyükbabasının kuzey Maine'deki eski Darkhaven'ına doğru uzun bir yolculuk yaptılar.

Yolun yarısında Mira şiddetli bir baş ağrısına yakalandı. Kellan'a iyi olduğunu söylemişti ama Kellan aralarındaki bağ sayesinde onun kafatasındaki acı patlamasını hissetmişti. Mira Darkhaven'ın büyük ana süitinde uyurken Kellan hâlâ hissedebiliyordu. Artık uyuduğu için rahatsızlığı daha azdı ama yine de acı çekiyor olması -özellikle de ne kadar süredir Görüsüne bağlandığını tahmin edebiliyordu- onu kabul etmek istediğinden daha fazla rahatsız etmişti.

En azından Maine'e vardıklarında biraz huzur bulmuştu. Yorgunluğu onu iki saatten fazla bir süre önce yere sermişti ve Kellan birkaç dakika önce kontrol etmek için içeri girdiğinde, yatakta onun yanına oturduğunda bile kıpırdamamıştı.

Ekibine gelince, taşınmaya çabucak uyum sağlamışlardı. Candice'i yerleştirdikten ve yarasıyla ilgilendikten sonra Doc ve Nina her yeri süpürmek, yıllardır kullanılmayan eski mobilyaların ve aletlerin tozunu almak ve New Bedford sığınağından getirdikleri malzemelerle kileri ve silah deposunu yeniden doldurmak için işe koyulmuşlardı.

Darkhaven, birinci sınıf aletlerle dolu mutfığı, tam fonksiyonlu buzdolabı ve ocağı, konforlu mobilyalarla dolu odaları ve yaklaşık on bin metrekarelik yaşam alanıyla önceki üslerindeki ilkel olanaklardan çok daha iyi bir yerdi. Ama burada kalışları sadece geçici olabilirdi. Kellan dört bir yandan üzerine gelen fırtınayla yüzleşme şansı bulana kadar onları kısa bir süre idare edecek güvenli bir sığınak.

Bu konuda tek umudu içgüdülerinin iyi olmasıydı.

Öyle olması için dua etti, yoksa bugün yaptığı şeyi yaparak muhtemelen hepsinin hayatını riske atacaktı.

Büyük evin dışındaki sık ormana bakan Fransız kapılarında duran Kellan, Nina sessizce boğazını temizleyene kadar arkasından yaklaştığını bile duymadı. Döndü ve Nina'nın kendisine uzattığı küçük beyaz şişeye kaşlarını çatarak baktı.

"Migren ilaçları," dedi ve kabı biraz salladı. "Sadece birkaç tane kaldı, ama yardımcı olabileceğini düşünüyorsan alabilirsin. . arkadaşınıza."

Başını salladı, kadının uzattığı elden aldı ve şişeyi cebine koydu. "Teşekkür ederim."

Üçü de -Nina, Candice ve Doc- onunla birlikte büyük odada toplanmışlardı. Bir süredir onun adımlarını izliyorlardı ve şimdi grubun üzerinde asılı duran sessizliğin ne kadar rahatsız edici olduğunu fark etti. Bu sessizliğin bir kısmı son yirmi dört saatte yaşanan olaylarla ilgiliydi - dünya çapında manşetlere çıkan laboratuvar patlaması ve ardından gelen toplumsal huzursuzluk; Chaz'e verdikleri kasvetli veda; şimdi de bu, varlığından bile haberdar olmadıkları bir yere ani kaçış.

Ve mürettebatının tedirginliğinin bir kısmı da, onun için iradesi dışında tutulan bir esirden çok daha fazlası olduğu aşikâr olan Tarikat'tan kadın savaşçıyla ilgiliydi.

Şimdi yüzlerine baktı ve şaşkınlıklarını, gerçekte kim olduğu ve Mira'nın onun için ne anlama geldiği konusundaki temkinli belirsizliklerini gördü.

Bu tedirgin bakışlar onu rahatsız ediyordu.

Sekiz yıl yan yana yaşadktan sonra bile onu tanımıyorlardı. Irk kökenlerinin sırrını korumuşlardı ama o karşılığında onlara hiçbir şey vermemişti. Ona güvenlerini ve dostluklarını sunmuşlardı ama o onları dışarıda tutmuştu.

Artık yok, diye karar verdi.

Bu üç insan -bu insanlar, Tanrı aşkına- onun arkadaşları olmuştu. Ailesi olmuşlardı ve bunu ancak şimdi görebiliyor olması onu öldürüyordu. Şimdi, yakında onları geride bırakmak zorunda kalacağı zaman.

"Sana karşı adil davranmadım," dedi başını hüzünle sallayarak. "Bunca zamandır sana yalan söylüyordum. Adımı bile bilmiyordun. Adım Bowman değil. Kellan. Benim adım Kellan Archer."

Doktor kaşlarını çatı, siyah kaşları çatıldı, kahverengi gözleri şüpheyile kısıldı. Nina çivit saçlı başını soru sorar gibi eğdi, tedirgin bakışı derinleşti. Sadece Candice onun bakışlarını şaşkınlık ya da hayret duymadan karşıladı. Keskin zekâlı, merhametli genç kadın muhtemelen geçen gün Mira'yla konuştuklarında bunların çoğunu kendi kendine anlamıştı. İkisi arasında bir tür yakınlık oluşmuştu; koşullar farklı olsaydı bu bir arkadaşlığa dönüşebilirdi.

Kadın ona hafifçe başını salladı ve o da devam etmek için boğazını temizledi. "Irk olduğumu en başından beri biliyorsun. Bu sizden saklamayı umamayacağım bir şey. Candice ve Doc, beni Mystic'ten çekip hayatımı kurtardığınız gece bunu biliyordunuz. Nina, aylardır biliyorsun. Hepiniz sırrımı biliyordunuz ve sakladınız."

"Biz senin arkadaşınız. Arkadaşlar birbirleri için bunu yapar, Bow-" Doc'un sesi aniden kesildi ve başını ileri geri sallayarak uzun bir iç çekti. "Arkadaşlar arkanızı kollayın. Sen de bizimkine sahip oldun. Kellan?"

Adının test edilmesi üzerine başını salladı. "Hâlâ arkani kolluyorum Javier. Nefes aldığım sürece hepinizin arkasını kollayacağımı bilin. Ve bu gece her şeyi açıklamak istiyorum, artık sır yok. Artık yalan yok. Gerçeği bilmenizi istiyorum, hepsini. Ve gerçeğimin bir parçası da koridorun sonundaki odada uyumak."

"Onu seviyorsun." Nina'nın ifadesi yumuşamış ve anlayışlı bir hal almıştı. Hüzünlü ve sessiz, şüphesiz çok uzun zaman önce tanıdığı aşk yüzünden. Bildiği ve kaybettiği, Jeremy Ackmeyer'in UV teknolojisini kaçıran her kimse onun elinden aldığı. "Bu kadını uzun zamandır seviyorsun, değil mi?"

Kellan başını salladı. "Tüm hayatım boyunca. Öyle görünüyor. Onu çocukluğumuzdan beri seviyorum... Mira ve ben Tarikat tarafından büyütüldüğümüzden beri."

Kimse tek kelime etmedi. Candice bile şimdi beklentiyle ona bakıyordu. "Emir siz misiniz?"

"Öyleydi," diye düzeltti. "Uzun zaman önce."

Onlara on üç yaşındayken ailesinin Darkhaven'ının yıkılışını, kendisinin ve şu anda işgal ettikleri yerin sahibi olan büyükbabası Lazaro Archer'ın Tarikat'ın korumasına nasıl kabul edildiklerini anlattı. Onlara sekiz yaşında, soluk saçlı, inatçı küçük bir şeytanla nasıl tanıştığını, kaybettiği her şey için somurtmasına izin vermediğini, pes etmesine izin vermediğini ve onu arkadaşı olarak kabul etmeye zorladığını anlattı. Onlara aynı küçük şeytanın nasıl harika bir kadına ve etkileyici bir savaşçıya dönüştüğünü, Mira ile birlikte Tarikat'ta nasıl eğitim aldıklarını ve sonunda aynı devriye ekibinin üyeleri olduklarını anlattı.

Ve sonra onlara, sonunda ona aşık olduğunu kendine itiraf ettikten sonra, sonunda birbirlerine duydukları arzuya teslim olduktan sonra, onun olağanüstü gözlerinde geleceğini gördüğünde dünyasının bir anda nasıl yıkıldığını anlattı.

Onlara kendisini öldürmesi gereken ama öldürmeyen depo patlamasını anlattı. Ve nasıl bir korkak olduğunu, en kolay yol olduğunu düşündüğü şeyi seçtiğini -korktuğu görüntüden olabildiğince uzağa ve olabildiğince hızlı kaçtığını- ve Mira'nın ve o sırada değer verdiği diğer herkesin gerçekten öldüğüne inanmasına izin verdiğini.

"Çok dikkatli olduğumu, yollarımızın hiç kesişmediğinden emin olduğumu sanıyordum." Alçak sesle küfretti. "Ve sonra Ackmeyer'i yakalama işi planladığımız gibi gitmeyince sahadan bir çağrı geldi. Tarikat'ın bir üyesini, bir kadın savaşçıyı yakaladığımızı duyduğumda. O zaman hepinize söylemeliydim. Sanırım hala bundan kaçabileceğime dair kendimi kandırıyordum. Kaçınılmaz olandan kaçabileceğimi sanıyordum."

"Görünüşe göre pes ediyorsun patron." Doktor ona ölümcül bir yarayı inceleyen bir saha cerrahı gibi baktı. "Bana öyle geliyor ki bizi buraya vedalaşmak için getirdin."

"Üçünüzün de bu işten zarar görmeden çıkabilmeniz için elimden geleni yapmam gerekiyordu," dedi Kellan, henüz vedalardan bahsetmeye hazır değildi. "Tüm bunlar bittikten sonra hayatlarınızda nereye doğru gittiğinizi düşünmenizi istiyorum."

"Peki ya sen ve Mira?" Candice nazikçe sordu.

Düşünerek başını yavaşça salladı. "Onun da güvende olacağını bilmem gerek. O Tarikat'a ait; onun ailesi orası. Ona göz kulak olacaklardır. Ona yardım edecekler."

Candice onu izledi, ela yeşili gözleri fazlasıyla bilgeydi. "Ya sen, Kellan? Bütün bunlar seni nereye götürüyor?"

İstifini bozmadan homurdandı. "Başladığım yere geri döndüm."

En azından şu anda, bu insanlarla birlikte dürüstlüğe sahipti. En azından Mira'yla geçireceği birkaç değerli gün ve gecesi vardı; ödediği her bedele fazlasıyla değecek bir hediye.

Onun sevgisine sahipti.

Her zaman onun kalbine sahip olacaktı.

"Sanırım sonunda uyandı," dedi Nina, Kellan koridorun sonundaki yatak odasından gelen bir hareket sesi duyduktan bir süre sonra.

Kan bağı aracılığıyla kendisine geçen ani bir acı patlamasıyla harekete geçerek o yöne doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Uzun adımları aradaki mesafeyi kapattı. Kapıyı açtı ve yatağı boş, örtüleri kenara itilmiş halde buldu. "Mira?"

Bir saniye sonra onu yatağın ayakucuna yakın bir yerde gördü. Elleri kaval kemiğine sarılmıştı. Kellan kapıyı açar açmaz burun delikleri kadının zambak kokulu kanının soluduğu yumrukla alevlendi. "Aman Tanrım. Ne oldu böyle?"

"Yok bir şey," diye kekeledi. Adam şimdi onun bacağında kanayan bir yara olduğunu görüyordu. "Yataktan çıktığımda yarı uykulu olmalıyım. Bacağımı çarptım."

karyola içine sokun."

"Bunun için sana bir şey getireyim." Banyoya gidip bir bezi ıslattı, sonra da soğuk kompresi ona geri getirdi. "Al, bunu kullan." Ondan bezi alıp yarasının üzerine koyarken parmakları titriyordu. Ciddi bir şey değildi ama tökezlediği gerçeği-

Mira, hayatında hiç görmediği kadar kendinden emin bir kadındı ve savaşta kendini kanıtlamış bir savaşçıydı. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi," diye cevap verdi çabucak. Çok çabuk. Kan bağı ona başka bir hikâye anlatıyordu. Yarasının acısı ve hâlâ devam eden baş ağrısının donuk zonklamasının altında korku ve kafa karışıklığı olduğunu fark etti. "Benim için endişelenme, Kellan. Sadece bir sıyrık."

Kadının yüzüne, bakışlarına kilitlenmeye çalışmasına rağmen kendisini görmezden gelen gözlerine baktı. Oh, Tanrım. Aklına gelen düşünceyi kabul etmek istemedi. Bu korkunç olasılığı düşünmek istemiyordu.

"Mira. . ." Yüzüne, gözlerinin yanına kadar uzandı.

Bakışları bir parça kaydı ama yine de dua ettiği gibi onun üzerinde durmadı. Sesi çok küçük geliyordu. Kalp kıracak kadar korkmuştu. "Ne ... ne yapıyorsun, Kellan?"

Hiçbir fikri yoktu. Bunu artık hiç şüphesiz anlıyordu. Ama bilmek zorundaydı, gerçeği kendi gözleriyle görmek zorundaydı.

"Kıpırdama," dedi ona nazikçe. "Sana zarar vermeyeceğim."

Dikkatlice lenslerinden birini çıkardı.

"Kellan, yapma-" Keskin bir nefes çekti ve yüzünü ondan kaçırmaya çalıştı, ama adam onu nazikçe geri getirdi ve ikinci lensi çıkardı. "Kellan. . . Bilmeni istemedim. Bir süre dinlenirsem belki daha iyi olurum diye düşündüm."

"Ah, Mouse." Güçlkle konuşabiliyordu. Kelimelerin tadı dilinde kül gibi kalmıştı. "Tanrım, bebeğim ... hayır."

Lenslerin arkasında, gözbebekleri artık ayna gibi ve berrak değildi. Süt beyazı, opaktı.

Gözbebekleri dümdüz ileriye bakıyordu, görmeyen gözlerinin ortasında minik iğne uçları vardı.

NATHAN ZATEN ARIC CHASE'İ HATTIN ÜZERİNE ÇIKARMIŞTI

Rafe ve o La Notte'den ayrıldılar. "Kız kardeşinin bu gece nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Carys mi? Evet, Back Bay'deki dairesinde Jordana Gates'le birlikte."

Nathan Rafe'e baktı, o da onaylarcasına başını salladı. "Yeri biliyorum. Commonwealth, Halk Bahçesi'nin bir blok ötesinde."

"Şimdi ne yaptı?" Aric daha ağırbaşlı bir şekilde sordu: "Başı belada değil, değil mi?"

"Bunu göreceğiz," diye cevap verdi Nathan, genç kadının ikiz kardeşine bunu söylemenin pek de güven verici bir şey olmadığını biliyordu ama yine de diplomasi konusunda çok fazla pratiği yoktu. "Onunla konuştuktan sonra sizi bilgilendireceğim."

Daha fazla tartışmadan bağlantıyı kesti ve telsiz ünitesini siyah üniformasının cebine geri soktu. Sonra Rafe'le birlikte köşeyi döndü ve Back Bay'e doğru hızla ilerlemeye başladılar. Irk genetikleri onları şehri yürüyerek kısa sürede geçmelerini sağlayacakken araçlarını almanın bir anlamı yoktu. Ve eğer Rune gerçekten de Carys Chase'le yasadışı bir birliktelik yaşıyorsa, Nathan kafes dövüşçüsü piçi çıplak elleriyle parçalara ayırmadan önce bundan kesinlikle emin olmak istiyordu.

Birkaç dakika içinde Rafe'le birlikte Aric'in gösterdiği adresteki beyaz kireçtaşından Viktorya dönemi malikânesine yaklaştılar. Mermer basamaklardan cilalı siyah çift kapıya doğru uçtular ve fuayeden içeri daldılar; savaş botları, mekânın sofistike sessizliği içinde yaklaşan bir ordunun yürüyüşü gibi gümbürdüyordu.

Bir çift Breed savaşı lobiden geçerken, kiralık polis üniforması giymiş, kırışmış orta yaşlı bir insan uzun maun resepsiyon masasının arkasından ayağa kalktı. İri yarı güvenlik görevlisi onlara itiraz etmeye başladığında, Nathan onu karanlık bir bakışla susturdu ve

fang. İnsan akıllıca davranarak kışını hemen sandalyesine geri koydu ve tırnaklarını incelemekle meşgul oldu.

Nathan lobideki asansöre zihinsel bir komut gönderdi ve olmayan kabin onun için inmeye başladı. Kapılar açılırken Rafe'e "Burada kal," dedi. "Ben yukarıdayken Carys ya da Rune'un kaçmaya çalıştığını görürsen onları burada tut. Beni ara."

Rafe sarışın başını salladı, Nathan asansöre adım atıp çatı katının düğmesindeki kilidi psişik olarak aşarken genç savaşçının gözleri bir amaç uğruna parlıyordu.

Birkaç saniye sonra asansörün kapıları açıldı ve kendini kilitli, siyah ferforje bir ızgaraya bakarken buldu. Bu zarif barikatın diğer tarafında Jordana Gates'in dairesinin lüks iç mekânı vardı. On iki ayak yüksekliğinde tavanlar, pırıl pırıl beyaz mermer zemin, baktığı her yerde yumuşak altın rengi aydınlatma, krem, beyaz ve soluk mavinin sakin tonlarına boyanmış duvarların üzerinde sıcak, davetkâr bir parıltı yayıyordu.

Orada, kaynaşmış siyah demirden duvarın arkasında dururken, Carys'in arkadaşına ait olduğunu tahmin ettiği hafif, kadınsı bir ses, onu görmeye fırsat bulamadan kulaklarına ulaştı. "Seamus, sakın bana yine şemsiyemi lobide unuttuğumu söyleme."

Ruhani, uzun boylu ve söğüt gibi bir sarışın, girişteki devasa mermer sütunun etrafında süzülüyordu. Dizlerine kadar uzanan fildişi rengi bir etek ve cilalı kalay renginde ipeksi bir bluz giymiş olan sarışın, hoşuna gittiğinden daha fazla bir ilgiyle göğüslerinin arasında baştan çıkarıcı bir noktaya kadar açılmış olduğunu fark etti ve narin, yüksek topuklu sandaletlerinin üzerinde aniden durdu. Kadın olduğu yerde donup ona bakarken, kalçalarının arkasına kadar inen kalın platin dalgalar etrafından süzülüyordu. Büyüleyiciydi.

"Ah," dedi, alt kattaki gardiyanla konuşmadığını yeni fark etmişti. Mavinin elektrik tonundaki iri, etkileyici gözler, o kadar yoğunlu ki neredeyse gerçek dışı görünüyordu, ızgaranın siyah parşömeninin arkasından gülümsemeyen bakışlarıyla buluştu.

"Carys Chase," diye kesin bir dille duyurdu Nathan.

"Affedersiniz?" Şimdi kaşlarını çattı, gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Hayır, ben Jor-"

"Kim olduğunuzu biliyorum. Carys Chase için buradayım. Kadınla konuşmak istiyorum. Şimdi."

Jordana Gates'in çarpıcı yüz hatlarına endişe yayıldı. "Bir sorun mu var? Neden onun-"

Nathan zihninin gücünü kullanarak kilitli demir bariyeri fırlatıp açtı. "Onun burada olduğunu biliyorum."

Adam davetsizce içeri girince Jordana bir adım geri çekildi. Omzunun üzerinden endişeli bir bakış fırlattı ve sesini hiç şüphesiz geniş konutun arka tarafına kadar duyulacak bir seviyeye yükseltti. "O burada değil ve Tarikat'ın evime habersizce girmesini hoş karşılamıyorum."

Nathan, bu Darkhaven'da yetişmiş sosyetenin onun amacına müdahale edebileceğini düşünmesinden duyduğu hafif kızgınlıktan çok mizahla ağzının kenarının kıvrıldığını hissetti. Bir adım daha ilerledi ama bu sefer Breedmate geri çekilmek yerine yolunu kesti.

"Hayır," dedi, çivili topuklarını onun önüne sıkıca dikerek. "Hayır. Sanki buranın sahibiymişsin gibi özel konutumda öylece tepinemezsin."

Kafasını eğdi, kızın korkusuzluğuna ve direnmeye devam etmesine şaşırılmış ve biraz da sinirlenmişti. "Carys Chase!" diye kükredi, sesi antrenin kubbeli tavanına doğru gürledi.

Jordana bir adım daha yaklaştı. "Burada istenmediğinizi söyledim. Derhal gitmeni istiyorum. Ciddiyim."

Kız yüzüne doğru yaklaşıp ondan hiç hoşlanmamaya başlayınca adamın kızgınlığı yerini şaşkınlığa bıraktı. "Evime bir adım daha atmana izin vermeyeceğim savaşçı."

Nathan kıkırdamasını engelleyemedi. "Bayan, salonunuzda kamp kurmuş bir koruma ordunuz yoksa, beni nasıl engellemeyi düşünüyorsunuz?"

Adam ileri doğru sağlam bir adım atmaya başladı, kadın da öyle. Ancak Jordana Gates onu itmek ya da yardım için bağırarak yerine daha da şaşırtıcı bir şey yaptı.

Onu öptü.

Hiçbir uyarıda bulunmadan dudakları adamın dudaklarındaydı, parmakları adamın omuzlarını kavırıyor, göğüsleri adamın göğsüne çarpıyordu.

Nathan çok uzun bir an boyunca donakalmış, tamamen sersemlemiş bir halde durdu. Ağzının sıcaklığı, vücudunun yumuşaklığı, dudaklarının Nathan'ın dudaklarında erimesi... hepsi bir araya gelerek, en iyi koşullarda bile başa çıkamayacağı bir his fırtınasına dönüşmüştü. Göğüs göğüse çarpışmalar ve gizli infazlar sorun değildi. Ama bu onun yeteneklerinin ve eğitiminin çok ötesinde bir durumdu.

Bakire değildi, yakınından bile geçmiyordu. Ama tercih ettiği kişisel olmayan karşılaşmalar hiçbir zaman dokunmayı, kucaklaşmayı ya da öpüşmeyi içermiyordu.

O anda, Jordana Gates 9 mm'lik silahını kalçasındaki kılıfından çıkarıp onu göğsünden vursa bile onu daha fazla şok edemezdi.

O kadar ki, yakınlarda bir yerde boğazını temizleyen bir erkeğin kısık sesini duyana kadar artık odada yalnız olmadıklarının farkında bile değildi.

Nathan aniden Jordana'nın ona sarılmasından kurtuldu ve aralarına sağlıklı bir mesafe koydu. Okyanus mavisii gözleri irileşmiş, göz bebekleri büyümüş, öpüşmeden önce Karayip masmavisii olan bakışları şimdi fırtınalı bir turkuaza dönüşmüştü. Elini ağzına götürdü ve hızla geri çekilerek girişin bitişiğindeki oturma odasında arkadaşının yanında güvenli bir yere geçti.

Güzel, kültürlü Carys Chase esmer, tehlikeli Rune'un yanında durmuş, parmaklarını onunkilere geçirmişti. "İyi misin, Jordana?" diye fısıldadı. Sonra Nathan'a, sesinde hiç nezaket olmadan: "Buraya neden geldin? Ne halt etmeye Jordana'ya saldırdın? Bana neler olduğunu anlat!"

Diğer Cins Arkadaşı soluk sarı başını salladı, dilsizdi. Nathan bile bir an için sesini toparlamakta zorlandı. Rune'a soğuk bir bakış fırlattı. "Buraya bunu öğrenmeye geldim: Ne haltlar dönüyor?"

Rune onun karanlık gözlerini kırpmadan bakmaya devam etti. "İşten izin aldığım nadir bir gecede arkadaş ziyareti. Sanırım buna karşı bir yasa yok."

Nathan, "Hiç kuşkunuz olmasın, bu kadınla ne yapmayı düşündüğünüzü daha sonra konuşacağız," diye cevap verdi. Carys'e sert bir bakış fırlattı ve "Biz de konuşacağız," diye ekledi. Bunun üzerine Carys'in çenesi bir kademe yukarı kalktı, küstahça ve pişmanlık duymadan. "Şu anda, dün gece kulüpte tanıştığın arkadaşın hakkında konuşmak için buradayım," dedi Rune'a.

Breed dövüşçüsünün yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ama bu sadece bir saniyeden kısa sürdü ve ardından kayıtsızlık maskesiyle yüzünü kapattı. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Birkaç dakika önce oradayken Cassian bana böyle söylemedi," diye karşı çıktı Nathan. "Bowman adında asi bir pislik tarafından ziyaret edildiğini söyledi."

Şimdi Rune kıkırdadı ve Nathan'ın anlayabildiği kadarıyla inkârı gerçektir. "Yanlış bilgilendirilmişsin dostum. Tahmin etmeye çalışmayacağım

Cass seninle nasıl bir oyun oynuyor bilmiyorum ama ben isyancılarla takılmam. Ve bu isimde birini tanımıyorum."

"Gerçekten mi? Cassian bana Bowman'ın dün gece Mira ile La Notte'de olduğunu söyledi." Rune'un ifadesi şimdi biraz daha taşlaşmış gibiydi. "Cassian soyunma odanızda onlarla bir süre konuştuğunuzu söyledi."

"Bu bir yalan," diye araya girdi Carys, karamel kahverengi saçları sallanırken başını sertçe salladı. "Rune'un dün gece soyunma odasında benden başka kimse yoktu."

Nathan'ın laneti düz bir şekilde bastırdığı dudaklarının arasından süzüldü. Bu flaş haber karşısında duyduğu dehşet, Carys'in anne babası ya da ikiz kardeşi için duyacağı dehşetten sadece biraz daha azdı. "Belli ki şu anda biri bana yalan söylüyor," dedi Nathan. "Ve hepinizi bir kez daha uyarıyorum, saçmalıklara ayıracak vaktim yok."

Rune ona baktı, değerlendiriyordu. Neredeyse şüpheyle. "Görünüşe göre Tarikat'ın başı biraz dertte."

"Dün gece Bowman'ı Mira'yla birlikte gördün mü görmedin mi?" diye sordu dövüşçüye. "Onunla ne yaptığı hakkında bir şey biliyorsan, bilmem gerek. Hayatı buna bağlı olabilir."

Nathan, Carys'in Rune'un elini biraz daha sıkı tuttuğunu fark etti. Ama Rune yüz ifadesinden hiçbir şey anlamamıştı. "Yardım edemediğim için üzgünüm."

"Özür dilerim." Nathan kelimeyi hırıldayarak söyledi. "Seni üzgün yapabilirim."

Belki de piçin ihtiyacı olan şey buydu. Nathan ileri doğru bir adım attı ve Rune'un olduğu yerde kaldığını fark etmeden edemedi. Önemli değildi, çünkü bir sonraki saniyede her iki kadın da iki Breed erkeğinin arasına girmek için adım attı.

"Bunu hemen durdur," diye bağırdı Carys. Rune'a doğru döndü. "İkiniz de kesin şunu!"

Nathan gözlerini Jordana'dan ayıramıyordu ama Rune'un Carys'in yanağını hafifçe okşadığını çevresel görüşünde gördü.

Nathan, önümüzdeki birkaç dakika içinde, o ve onun pek de hoş olmayan erkek arkadaşı, aralarındaki dostça olmayan tartışmayı fiziksel bir boyuta taşıdıklarında, muhtemelen onun hassas kalbini incitecek olmaktan nefret ediyordu.

Tam bunu yapmayı düşünürken, pantolonunun cebindeki iletişim ünitesi çaldı. Çıkardı ve arayanın Boston'daki takım arkadaşlarından biri olan Eli olduğunu gördü. Nathan daha son durumu sormadan Eli, Nathan'ın bu gece almak için canını vermeye hazır olduğu haberi ağzından kaçırdı.

"Bowman'ı bulduk."

"Nerede?" Nathan, Rune'la arasındaki çıkılmaz bu önemli bilgi ışığında birden önemini yitirdiğini söyleyerek sordu.

"İpucu New Bedford'daki bir asi üssünde ortaya çıktı. Pislik silah kaçakçısı geçen kış Vince'e bir düzine yarı otomatik satmış. Sadece Vince'le muhatap olduğunu, Bowman'a ya da başka birine hiç bakmadığını söyledi ama olası üsle ilgili ipucu sağlam görünüyor. Çok değil ama bu da bir şeydir, değil mi?"

"Anlaştık," dedi Nathan. "Neredesiniz?" Eli ekibin şehirdeki yerini saydı. "Tamam. Rafe ve ben beş dakikadan kısa bir süre içinde orada olacağız. Bu gece devriye gezen diğer herkesle temasa geçin, bu işin üzerinde olduğumuzu bildirin. New Bedford'a doğru ilerliyoruz, gecikme yok."

"Anladım, Kaptan."

Görüşmeyi kestiler ve Nathan telsizini tekrar cebine sokarken kafes dövüşçüsü katile son bir kez baktı. "Konuşmadığın için Mira'ya bir şey olursa, seni pişman ederim. Bu dışının başına bir şey gelirse, bu iki katına çıkar."

Rune'un kara gözleri bu tehdit karşısında kısıldı. "Carys için hayatımı ortaya koyarım."

Nathan alay etti, Breed erkeğinin şüpheli geçmişinin ve rezil yaşam tarzının farkındaydı. "O senin on tanene bedel, bunu sen de biliyorsun."

"Evet," diye onayladı Rune, genellikle sessiz tuttuğu aksanının ilk belirtisiydi bu. Geri dönen bakışları ciddi ama özür dilemeden bakıyordu. "Bunu biliyorum savaşçı."

Jordana Gates, dairesinin ortasında duran şeytanın ta kendisiymiş gibi ona bakarken ve Carys, Rune'un savaşta yaralanmış iri elini sıkıca tutarken, Nathan arkasını dönüp çatı katından çıktı.

Rafe'i almak için lobiye geri dönerken, Nathan duyularını soğukkanlı bir amaç haline getirmek için eğitimine konsantre olmak zorunda kaldı.

Zemin kattaki asansörden çıktı ve eliyle yaptığı sert bir hareketle takım arkadaşını yanına çağırdı. Rafe'ye yeni gelişmeleri aktardı, ardından iki savaşçı Bowman ve isyancı takipçilerine acı ve ölüm saçmaya hazır bir şekilde yola koyuldu.

Ve tüm bunlar olurken Nathan'ın ağzı Jordana Gates'in beklenmedik, rahatsız edici derecede unutulmaz öpücüğü yüzünden hâlâ yanıyordu.

Karanlık tamdı, mürekkep gibi bir siyahlık.

Kellan hem ondan hem de onu saran körlükten uzaklaşırken etrafındaki boşluk soğuk ve sessizdi. Şimdi onun gözlerinde ne gördüğünü bilmiyordu, tek bildiği görmeyen bakışlarının iğrençliğinin onu şiddetli bir lanetle uzaklaştırdığı idi.

"Kellan, bilmeni istemedim," diye mırıldandı, onun geri çekilmesinden dolayı acı çekiyordu. "Beni böyle görmeni istemedim-"

"Hiçbir şey göremiyor musun?" Sesi tahta gibiydi, gözleri karanlıkta onu bulabilseydi yakışıklı yüzüne yazılacağını bildiği bir öfkeyle kenarları çizilmişti. Kadın yavaşça başını salladığında, adamın nefesi bir iniltiyle kesildi.

Arkasında, Kellan hareket etmemiş olmasına rağmen, kapının kilidinin bir silah sesi gibi çarptığını duydu. Yerinden sıçradı, görüşünün yokluğunda diğer duyuları aşırı uyarılmıştı.

Kellan tekrar konuştuğunda sesi havasızdı, sıkı bir şekilde kontrol edilen bir fısıltıydı. "Lanet olsun sana, Mira. Her şeyi bu kadar berbat ettiğimiz için ikimize de lanet olsun."

"Kellan, özür dilerim-"

"Yapma." Kısa bir süre için sözünü kesti ama sonra elleri kızın kollarının üstündeydi ve tutuşu titriyordu, parmakları onu şefkatle tutuyordu. Acı verici bir şekilde. "Tanrım, şimdi hiçbir şey için özür dileme. Benden değil. Bunu hak etmiyorum. Bak sana ne yaptım."

Onun yüzünü görmeyi o kadar çok istiyordu ki. Şu anda onun sesinde duyduğu duygunun kendisi için duyduğu üzüntü mü yoksa kulağa acıma gibi gelen bir duygu mu olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Yutkundu, onu kaybetmekten çok korkuyordu - onu kendisinden çalmakla tehdit eden kader yüzünden değil, artık onun gözünde bir bütün olmadığı için. Kırılmıştı ve kendinden başka suçlayacak kimsesi yoktu.

"Bu şekilde yaşamana izin veremem," diye mırıldanarak kalbini daha da kırdı. "Eğer yapabilirsem bunu düzeltmeliyim. Kana ihtiyacın var, Mira. Bağ bunu onarabilir."

Onun, kanının kendisine ait olduğunu söylemesini ne kadar beklemişti? Kaç yıl boyunca onları kan bağı kurmuş, çiftleşmiş bir çift olarak hayal etmişti? Şimdi onun teklifini yüzüne inen bir tokat gibi hissediyordu. Acıtmıştı. Canını o kadar derinden yakmıştı ki, geriye doğru sallanmış, darbeden etkilenmiş ve uyuşmuştu.

"Benim için üzülmeni istemiyorum," diye mırıldanmayı başardı. "Sakın bana sadaka vermeye kalkma, Kellan."

"Charity?" diye mırıldandı kalın kalın. Ellerinden biri yanağını okşamak için kalktı. "Tanrım, hayır. Hissettiğim şey acıma değil. Pişmanlık. Ve korku. Ve sevgi, Mira. Seni çok seviyorum." Hırıltılı bir nefes verdi. "İşlerin bizim için bu kadar ters gidebileceğini hiç düşünmemiştim. Beni eşin olarak kabul etmeni istediğim o kadar çok zaman oldu ki. Etmeliydim ama seni kaybedersem duyacağım acıdan çok korkuyordum."

"Giden sendin," diye hatırlattı ona. "Ben kaldım. Her şeyin nasıl sona ereceğini bilsem bile seninle kalırdım."

"Biliyorum," diye cevap verdi, derin sesinde yoğun bir pişmanlık vardı. "Ve bu seçimi sana borçluydum. Bunu şimdi anlıyorum." Sessizce alay etti. "Birçok şeyi şimdi daha net görüyorum, geri dönmek için çok geç olduğunda. Ama belki de bu değil," dedi, başparmağı yüzünü okşamaya devam ederken göz kapağında hafifçe gezindi. "Bunu senin için düzeltebilirim. Ve senden bana bu şansı vermeni istiyorum, Mira."

Şefkatli, güzel sözler. Onun şefkatini sesindeki sessiz tınıda ve tenini okşayışındaki dikkatte hissedebiliyordu. Ona değer veriyordu. Onu seviyordu, artık bundan hiç şüphesi yoktu.

Ama kendini onun eşi olarak vermiyordu. Kan bağı sayesinde ona iyileşme şansı veriyordu. Onun yeniden bir bütün olmasını istiyordu ama şu anda gözlerinin içine bakıyor olsaydı, onu sevdiği, kalbinin bağlı olduğu erkek olarak görseydi, kanı mühürlese de mühürlemese de bu hediye verirmiydi?

Kendi kanı ona ihanet etmiş olmalıydı, çünkü bunu düşünür düşünmez Kellan'ın dokunuşu çenesi boyunca aşağı kaydı ve görmeyen bakışlarını gözleriyle buluşmak üzere yukarı kaldırdı. "Bu parçamı seninle paylaşmayı hayal ettiğimde, Mira, bu kutsal bir şeydi. Tutkuyla, zevkle, önümüzde sonsuzluk vaadiyle yapılan bir şey. Hiç böyle olmamıştı," dedi, sesi sert ama çok nazikti. "Sen acı çekerken ve korkarken ve ben çaresiz, umutsuz, nihayetinde seni kaybetmeye lanetlenmişken asla yapılmaması gerekiyordu. Ve kendini bağladığın kişi olmaya asla şu anda olduğumdan daha az uygun değildim."

"İstediğim başka kimse yok, Kellan. Hiç olmadı." Ona doğru uzandı ama onu bulmakta zorlandı, sadece havaya ve karanlığa dokundu. Hayal kırıklığı boğazının arkasında kaynadı ve küçük, kırık bir çığlıkla patladı.

Sonra Kellan'ın eli onunkini buldu ve güçlü kavrayışının içine aldı. "İşte," dedi ve avucunun ortasına bir öpücük kondurdu. "Seni yakaladım, Mouse."

"Evet, biliyorsun," diye cevap verdi, ona olan sevgisi kalbinin yerinden fırlayacağını hissedene kadar içinde kabarmıştı. "Gitmesine izin vermeyeceksin, değil mi Kellan? Bana söz verdiğin şey buydu. Bırakmayacaksın."

Laneti fısıltılı bir yemindi. Sonra ağzı onunkinin üzerindeydi, sahiplenici ama bir o kadar da tatlı bir öpücükle onu sahiplendi. Uzun bir süre sonra teması kestiğinde, adamın kolunu hareket ettirdiğini hissetti. Yumuşak, ıslak bir ses duydu ve adamın kanının baharatlı, karanlık kokusunu aldı.

"Ağzını benim için aç bebeğim," diye fısıldadı, bileğini kızın ayrık dudaklarına dayayarak.

Mira onu içine aldı, kanının ilk yudumu dilinde bir ateş yalaması gibiydi. Yutkundu, sonra ağzına bir yudum daha çekti. Ve bir yudum daha.

Hazırlıklı değildi.

Kellan'ın bağı olan ısı ve güç kükremesini bilmeye nasıl hazırlanabilirdi ki?

Mira onu hararetli, açgözlü yudumlarla içti. Kan bağları tamamlandığında, sadece ona tutunabilir ve kendini ışığın, gücün ve daha da yoğun bir şeyin -tüm tanımlara meydan okuyan bir şeyin- her kasına, kemiğine ve hücrelerine akmasına bırakabilirdi.

O onundu.

Kellan artık her yönüyle ona aitti ve eğer kader onu elinden almak isterse, Mira o zalim kaltakla müthiş bir mücadele vermeye niyetliydi.

BOŞ.

New Bedford'un uzak ucundaki eski askeri kalede Mira'dan, Bowman'dan ya da başka birinden iz yoktu. Üç tarafı Atlantik'le çevrili, aşırı büyümüş, bakımsız bir park alanı üzerinde çömelmiş olan sığınak ve yeraltı bataryaları koleksiyonu yakın zamanda boşaltılmış gibi görünüyordu. Asi piçleri kaçırmışlardı.

Nathan'ın Lucan'a vermek istediği türden bir rapor değildi bu. Birkaç dakika önce Nikolai'ye bunu bildirmek yeterince kötüydü. O da bunu iyi karşılamamış, öldürücü, kara bir öfkeyle patlamıştı. Mira'nın babası, Boston'da Tarikat kardeşlerinden oluşan küçük bir ekiple birlikte, Mira'nın şafaktan önce onlarla birlikte eve sağ salim döneceğinden emindi. Şimdi bu ihtimal giderek daha az mümkün görünüyordu.

Nathan'ın ekibi, Mira'nın üç takım arkadaşıyla birlikte sözde isyancı üssünde tam bir tarama yapmış ve hiçbir şey bulamamıştı. Sadece terk edilmiş mobilyalar, masalar ve sandalyeler, karyolalar ve yataklar, hepsi de üssün sakinleri burayı en son kullandığında olduğu gibi yerinde duruyordu. Ama Mira oradaydı; Nathan onun varlığını neredeyse iliklerinde hissediyordu.

"Lanet olsun!" Küfür içinden patladı, kontrol altına alınamayacak kadar güçlü bir tepkiydi. Başların kendisine doğru döndüğünü fark etmemişti. Savaşçılar sığınığın dışındaki sık, otlarla kaplı çimenlerin üzerinde yeniden toplanırken, ekibinin ve Mira'nın ciddi bakışları karanlıkta onu karşıladı. Niko ve ekibi de şimdi oraya doğru gidiyordu, orayı kendi gözleriyle görmek ve Nathan ve diğer adamlarla birlikte gecenin geri kalanında yapacakları devriyenin stratejisini belirlemek için.

Balthazar, büyük vampirin bu akşamki tipik mizah anlayışından yoksun bir şekilde, "Belli ki çok çabuk temizlenmişler," dedi. "Batan bir gemideki fareler gibi."

Rafe başını salladı, suratı asıktı. "Belki biri onları geleceğimiz konusunda uyarmıştır."

"Eğer peşlerinde olduğumuza dair bir uyarı aldılarsa," diye araya girdi Eli, "bu, bizim liderliğimizin üzerinden beş dakika geçmeden kışkırları kaldırıp buradan kaçtıkları anlamına gelir."

içeri."

Torin, "Panik içinde kalkış yapmadım," dedi. Başını geriye eğdi, şakaklarındaki uzun saç örgüleri havadaki enerjiyi okurken keskin elmacık kemiklerine doğru sallanıyordu. "İhtiyaç duydukları her şeyi toplamak için zamanları vardı. Ayrıldıklarında -tahminime göre sabahın geç saatlerinde-kendi istekleriyle ayrıldılar."

Jax hira-shuriken'lerinden birini çevik parmaklarının arasında döndürdü, metal ay ışığının altında ölümcül bir hassasiyetle göz kırpyordu. "Neden ya da ne zaman gittikleri önemli değil. Sadece nerede oldukları önemli."

Lucan'ın daha bir hafta önce Horoz'la yaşadığı olaydan sonra Mira'nın ekibinin başına getirdiği savaşçı Webb, "Bu da bizi en başa döndürüyor," dedi. Breed erkeğinin yüzündeki ağırbaşlı ifadeye bakılırsa, bu görevi kişisel bir hırsıyla değil, sadece görev icabı kabul etmişti. "Şimdiye kadar o asilerin kışını tek başına tekmelemediğine ve büyük bir şey değilmiş gibi bize geri dönmediğine inanamıyorum. Kahretsin, Mira'nın savaşa girme şekli?" Webb düşüncelere dalarak başını salladı. "Lanet olası Valkyrie, dostum. Cins olmaması önemli değil; onu yere sermek ve orada tutmak için bir insan ordusu gerekir. Ve ben, onun hâlâ orada bir yerlerde nefes almadığına inanmayı reddediyorum."

Nathan'ın düşünceleri de ilk kez benzer bir yola girmiyordu. Mira'ya ne yapmışlardı da onu günlerce esir tutmuşlardı? Karşı koymaya çalışmış mıydı? Peki ya Bowman? Dün gece onu halka açık bir yer olan La Notte'ye nasıl getirebilmişti ve Mira ondan kurtulmanın bir yolunu bulamamış mıydı?

Nathan'ın zihninde rahatsız edici bir senaryo kök salmaya başlamıştı.

Tadından hoşlanmamıştı. Mira'nın bir şekilde istemeden de olsa asilere ve onların suç eylemlerine bulaşmış olabileceğini düşünmek istemiyordu. Ya da daha kötüsü... Bowman tarafından büyülenmesine izin vermiş olabilir miydi?

Sonuncusu neredeyse gülünecek bir şeydi, o kadar anlaşılmazdı ki. Mira için sadece tek bir erkek vardı ve o da sekiz yıl önce ölmüş ve gitmişti. Açıkça hor gördüğü bir sınıf olan insan asilerle geçirdiği birkaç gün onu birdenbire Tarikat'tan ve akrabalarından uzaklaştıramazdı.

Ve yine de . . .

Nathan'ın görmezden gelmekte en çok zorlandığı şey, içlerinde en az mantıklı olan bu son rahatsız edici olasılıktı.

Görmediği bir şey vardı. Henüz bağlantı kuramadığı bir şey. Sığınaktaki aramanın aciliyetinden dolayı belki de önemsemediği ve görmezden geldiği bir şey.

"Sorun mu var Kaptan?"

Soruyu kimin sorduğunu bilmeden elinin tersiyle itti. Botları altındaki toprağı çiğnemeye başlamıştı bile, asilerin saklandığı yerin nemli karanlığına doğru ilerlerken adımları uzun ve amaçlıydı.

Her odayı ve koridoru tekrar kontrol etti, bu sefer daha az aceleyle, bakışlarını her rustik masanın, sandalyenin ve karyolanın üzerinden geçirdi, mekanın her köşesine ve en kuytu köşesine. Ve hiçbir şey bulamadı.

Ta ki beton geçidin en ucunda yer alan son odaya adım atana kadar.

Topuklarının altında bir şey çıtırdadı. Küçük bir kırık cam parçası.

Durakladı ve ayağını kaldırarak gümüşü, zarif parçayı aldı. Parçalanmış aynanın küçük parçasını baş ve işaret parmakları arasında tutan Nathan bakışlarını kaldırdı ve ışısız odanın her santimini taradı, Breed gözleri karanlıkta keskinleşmişti.

Başını eğdi ve yuvarlanmış çarşafların ortasında duran bir nesneye dikkat kesildi. Şimdi bile onu görmezden gelmeye meyilliydi. Sadece kırık bir aynaydı, isyancılar binayı boşaltmak için acele ederken aceleyle yapılmamış yatağın üzerine atılmıştı.

Ama aceleyle gitmemişlerdi.

Nathan daha önce, silah ve teçhizat, giysi ve yiyecek almak için zamanları olduğu belliyken bundan şüphelenmişti. Sonra Torin, tahliyenin ardından kalan yerin enerjisini okuyarak bunu doğrulamıştı.

Bowman ve isyancıları Mira'yı panik içinde değil, kendi istekleriyle terk etmişlerdi. Zemini kirletmiş olması gereken küçük bir cam parçası hariç hepsini süpürmek için zamanları olmuştu ama kırık aynayı da onunla birlikte kaldırmaya zahmet etmemişlerdi.

Ve şimdi Nathan'ın avcı içgüdüleri soğuk bir farkındalıkla karıncalanıyordu.

Ayna geride bırakılmıştı, yatağın üzerine atılıp unutulmamıştı. Oraya kasıtlı olarak yerleştirilmişti.

Yürüdü, eline aldı. Parçanın cilalı gümüş arka yüzüne işlenmiş karmaşık tasarıma baktı. Ok ve yay ambleminin ait olduğu ailenin neredeyse yok edilmesinden bu yana, yani uzun zamandır görmemiş olmasına rağmen amblem ona hemen tanıdık gelmişti.

"Archer," diye mırıldandı Nathan nefesinin altında. Sonra da kuşku ve öfke karışımı bir küfür savurdu. "Bowman."

Bu nasıl mümkün olabilir?

Bu hatıraya sahip olabileceğini bildiği tek bir kişi vardı. Tarikat'ın radarının altından, tam da burunlarının dibinden kaçma yeteneğine sahip olabilecek tek bir kişi.

Ama o kişi ölmüştü.

Nathan, kardeşi gibi gördüğü savaşçının ölümüne neden olan patlamaya bizzat tanık olmuştu. Kellan Archer içeri girdikten birkaç dakika sonra alevlerin gece gökyüzüne yükseldiğini görmüştü - Nathan ve Mira'nın onunla birlikte yok olmak için onu depoya kadar takip etmesinden sadece birkaç saniye önce.

Ama Nathan'ın görmediği şeyin -kimsenin geride kalan kül ve molozların arasında bulmaya çalışmadığı şeyin- Kellan'ın tahmin edilen kalıntıları olduğunu şimdi fark etti.

Orospu çocuğu.

Nathan, Archer ailesinin amblemini taşıyan narin aynayı sıkıca kavradı. İlk kez gördüğü rahatsız edici bir bulmacanın parçalarını mantıklı bir şekilde sıralamaya çalışırken, içini kemiren bu kafa karışıklığı duygusundan hoşlanmıyordu. Kellan Archer hayatta olabilir miydi? Bunca zamandır, tanıdığı herkesi kandırarak, bir tür hayalet gibi Boston'da mı yaşıyordu? Eğer öyleyse, nasıl olmuştu da yeni bir isim ve emrinde bir grup insan isyancıyla bu yere gelmişti?

İhanet, Nathan'ın ölümcül mantığının onu mücadele etmek için eğittiği bir şey değildi. Daha önce hiçbir şeyi, gittiğinde adaletsizlik duygusu yaşayacak kadar önemsememişti ama şimdi bu alışılmadık duygu, asit gibi acı bir şekilde bağırsaklarında çalkalanıyordu.

Peki ya Mira?

Kellan'ın aldatmacasını inkâr etmeyi ne kadar çok istese de, Mira'nın da bu denklemin içine çekilme ihtimali, içinde çalkalanan asidin soğumasına neden oldu. İçindeki suikastçıyı hareketsiz ve hesapçı hale getirmiş, görevini yerine getirirken tüm duygusal bağları koparmaya hazırlamıştı.

Nathan avucunda sıkıca tuttuğu paramparça aynayı düşündü. Ya Kellan ya da Mira onu bırakmıştı, onu tanıyacak biri tarafından bulunacağını biliyor -belki de umuyordu-. Tarikat'tan biri. Belki Nathan'ın kendisi bile.

Eğer Mira'ysa, belki de bir yardım çağrısıydı, kurtarılmasına yardımcı olacak bir tür ipucuydu. Ancak Nathan, Melez savaşçıyı buna inanmayacak kadar iyi tanıyordu. Kellan Archer'a olan aşkı sekiz yıllık yokluğa dayanmıştı. Şimdi onunla yeniden bir araya gelse, onun yasını tuttuğu onca zamandan sonra, onu onun yanından ayırmak mümkün olmayacaktı.

Kellan'a gelince, Nathan onu da iyi tanıyordu ya da tanıdığını sanıyordu. Yine de Nathan bu hatıranın bulunma amacını taşıdığından emindi, Tarikat'ın gazabını çekmeye yönelik pervasız bir sataşma olarak değil.

Hayır, Nathan şimdi anlıyordu, bir davetiye olarak bırakılmıştı.

Doğru kişiyi doğrudan Kellan'ın bulunacağı yere götürecek bir ipucu.

Bu bir teslimiyet göstergesiydi.

Kellan'ı uyandıran bir ses değil, ani, sessiz bir beklenti duygusuydu. Bunu etrafındaki havada, Darkhaven yatak odasının Fransız kapılarının dışındaki sık ormanın ay ışığıyla aydınlanmış karanlığında hissetti. Sessiz, sinsî, ölümcül.

Bu kadar çabuk
bulunmuşlardı.

Şaşırdığından değil.

Hayır, New Bedford üssünden ayrıldığı andan itibaren bu an için hazırlanmıştı. Mira'yı kendi yansımasına bakarken bulduğu ve kaçınılmaz olanı geciktirmesinin ona ne kadar mal olduğunu dehşet verici bir şekilde anladığı andan beri.

Şimdiden ondan ne kadar çok şey
almıştı. Artık her şeyin bitmesini
istiyordu. Onun için.

Eğer çok geç kalmadıysa.

Kellan, yanında çırılçıplak uyuyan Mira'nın kollarından dikkatlice sıyrılarak yataktan çıktı. Bol kot pantolonunu çekti ve yalınayak Fransız kapılarına doğru yürüdü. Kapıları sessizce açıp dışarı çıktı ve serin yaz gecesine adım attı, keskin kuzey havası ve sık çam ağaçlarının kokusunu aldı.

Ormanın mürekkep gibi karanlığından bir gölge sıyrıldı.

Nathan.

Siyah savaş kıyafetleri giymiş, belinde bir dizi bıçak ve ateşli silah taşıyan eski Breed suikastçısı, Kellan'ı şimdiye kadar bir düzine farklı şekilde öldürebilirdi. Ama o saldırmak için hiçbir hamle yapmadı.

ormanın içinden yaklaştı. Sekiz yıl sonra ilk kez Kellan'ın yüzüne bakarken hiçbir şey söylemedi.

Kellan çevredeki ormana doğru hızlı bir bakış gönderdi.

"Yalnız geldim." Nathan'ın derin sesi sessizdi, bulundukları ortamın durgunluğu içinde ancak bir fısıltıydı ve hiçbir ifade barındırmıyordu. Düz, sakın ve okunaksızdı. Tıpkı kırpışmayan gözlerindeki bakış gibi. "Kimse nerede olduğumu bilmiyor. Sanırım istediğin de buydu."

Kellan belli belirsiz başını salladı.

"Umuyordum, evet." "Burada seninle mi?"

"Evet."

"Bunca zamandır güvende miydi?"

Kellan bunu doğrulamakta zorlanıyordu, özellikle de kızın bir daha bütün olup olamayacağından emin olmadığı şu anda. Bir saatten fazla bir süre önce, aralarındaki bağın görme yetisini geri getireceği umuduyla ona kendi kanını vermişti. Onu iyileştireceğine güvenerek kollarında uyuyakalmıştı ama bu ona, yerine getiremeyeceği bir başka söz gibi gelmişti.

"Mira içeride," dedi Nathan'a. Eski dostuna yalan söylemek istemiyordu ama Mira'nın iyileştirilemeyeceğini kabul etmeye de hazır değildi. "Onu buraya getirmeme yardım eden mürettebatımın geri kalan üç üyesiyle birlikte uyuyor."

Nathan homurdandı. "Ve sen. Ne de olsa ölmemişsin."

"Olmalıydım," diye yanıtladı Kellan. "O gece patlamadan sonra biri bana yardım etti, iyileşene kadar benimle ilgilendi. Yaptığım gibi ortadan kaybolmayı hiç istememiştim."

Nathan onun sözünü kesti, sesi soğuktu, kelimeler kesik kesik ve etkiliydi. "Açıklamalara gerek yok. En azından beni ilgilendirdiği kadarıyla. Ben senin yargıcın ya da jürin değilim, sadece bir haini almaya gelen bir Avcıyım."

Kellan çenesini kaldırdı ve bu cevabı kendisine fırlatılmış bir yaylın ateşi gibi hissetti. "Sanırım arkadaş olduğumuzu düşünürsek bunu hak ediyorum."

"Arkadaşım sekiz yıl önce öldü. Bowman'ı tanımıyorum."

"Yine de tutuklanmama yol açacak ipucunu bulduktan sonra tek başına geldin."

Nathan öne doğru ince bir adım attı, yüzü asıktı. "Buna ölen arkadaşımın anısına bir iyilik diyebilirsin. Ve onu sevmekten asla vazgeçmeyen kadın için. Bundan daha iyisini hak eden, kalbi çok yakında yeniden kırılacak olan bir kadın için, şüphesiz."

"Sizi buraya getirmemin sebebi Mira. O ve arkadaşlarım bu Darkhaven'ın içindeler. Bu an geldiğinde hepsinin güvende olacağını bilmem gerekiyordu. Bunun burada, böyle olmasını sağlamak bildiğim tek yoldu."

Nathan'ın gözleri, abanoz rengi kaşlarının altında hafifçe kısıldı. "Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü yalnız geldin," diye cevap verdi. "Ve çünkü eğitimine rağmen masumların katili olmadığını biliyorum. Senin ve Tarikat'ın istediği kişi benim. Seninle barışçıl bir şekilde gitmek istiyorum. Tek istediğim mürettebatımın serbest kalması ve Mira'nın sağ salim evine dönmesi, Jeremy Ackmeyer'ın başına gelenler ya da benimle geçirdiği zaman için hiçbir suçlama kabul etmemesi."

Nathan'ın soğuk bakışları şimdi onu daha da derinden deliyordu. "Senin teslim olduğunu bilmiyor." Bu bir soru değildi; gerçeğin soğuk ve kesin bir ifadesiydi. "Bunu ona neden yaptın?"

"Onu yeterince incittim. Bunu istiyorum, her şeyin bitmesini istiyorum."

Nathan'ın kaşları çatıldı. "Ona değer veriyorsun, bu benim için bile yeterince açık. Onun da sana değer verdiğini biliyorum. Neden birlikte bir yerlere kaçmıyorsunuz? Ne de olsa bunca zamandır bir yalanla yaşadın. Neden şimdi kendini kılıcın üzerine atıyorsun?"

Bu ironi Kellan'ın burun deliklerinden keskin bir nefes vermesine neden oldu. "Çünkü başka seçeneğim yok."

Nathan başını eğdi, onu inceliyordu. "Nedir bu, on birinci saatte gelen bir vicdan azabı mı? Bunun için çok geç. Eğer bu kadar uzun bir aradan sonra onurunun ani bir dirilişiyse, seni temin ederim, boşa gitti. Bu iş çok ileri gitti. Artık çok aleni oldu. Bowman için, senin için herhangi bir af olmayacak. Olamaz."

Kellan başını salladı. "Bunu biliyorum. Bu benim için sadece tek bir şekilde sona erecek. Bunu kendim de gördüm."

"Onu *gördün*." Nathan'ın sabit bakışlarında soğuk ve şüpheli bir şeyler titreyordu şimdi. Dikkatle eğitilmiş ve sessiz olan sesi şimdi biraz daha yüksek çıkıyordu. "Yani Mira sana bir şey mi gösterdi? Bir imgelem mi?" Eski dostunun dudaklarının arasından olgun ve şiddetli bir küfür patladı. "Bunun ona neye mal olduğunu bile bile onun yeteneğini mi kullandın?"

"Tanrım, hayır. Ben bunu asla yapmazdım," dedi Kellan. "Kasıtlı olarak değil."

"Seni de niyetini de sikeyim," diye hırladı Nathan şimdi. Öfkesi içinde tehlikeli bir şekilde ilerledi. "Onu kullandın mı? Onun hediyesini kullandın mı?"

kendi bencil kazancın için
mi?" "Kellan. . . ?"

Ah, Tanrım.

Mira'nın endişeli sesi yatak odasının karanlığında arkasından geliyordu. Onun Nathan'la yaptığı konuşmaya girmesine henüz hazır değildi. Nathan'ı onlara kan dökülmeden ya da kayıp vermeden teslim olmanın bir yolu olarak getirdiğini öğrenmesine hazır değildi. Her şey çok hızlı geliyordu, bir dağın yamacından aşağı yuvarlanırken hızını artıran bir kartopu gibi.

"Sorun yok," dedi ona ve Mira'nın ayağa kalkmaya başladığını duyunca omzunun üzerinden güvence verdi. "Mira, kal. Hemen geliyorum ve konuşabiliriz."

Hareket etmeye devam etti, yataktan bir çarşaf çekip içine sarınırken kumaş hışırdadı. Açık Fransız kapılarına doğru ilerlerken çıplak ayakları geniş çam zeminde yumuşak ve dikkatli adımlarla ilerliyordu. "Dışarıda kiminle konuşuyorsun? Kellan, neler oluyor?"

Ve sonra bir yanlış adım. Kellan'ın kalbinin taş gibi çarpmasına neden olan, duraklayan, aksayan bir hareket.

Dönerek kızın yanına gitti ve düşmesine fırsat vermeden onu yakaladı. Küçük acı çığlığı bir ok kadar keskin ve acımasızca içinden geçti. "Şşş," diye onu yatıştırdı. "Şşş, seni tuttum, Mira. Artık her şey yolunda."

Kellan'ın sırtından gelen alçak bir hırıltı, boynunun uyarıyla diken diken olmasına neden oldu. "Vay anasını. Düşündüğümde de kötüymüş."

"Nathan?" Mira solgun, bulanık gözleriyle karanlığı tarayarak sordu. "Kellan. .. Nathan'ın burada ne işi var? Bana neler olduğunu anlat. Kellan. . . ?"

"Seni lanet olası piç." Avcı'nın sesi saf bir tehditti ve tümüyle Kellan'a kilitlenmişti. "Onu kör ettin."

"NATHAN, HAYIR!" MIRA CINSİ GÖREMESE D E

Nathan kendini Kellan'a doğru fırlatırken, savaşçı hamlesiyle vücudunun ezici etkisini hissetti. Damarlarında, Kellan'ın başına ve gövdesine inen yumrukların her bir cezalandırıcı darbesinin yankısını hissetti.

Ancak kan bağı nedeniyle yaşadığı fiziksel acı, çok değer verdiği iki adamın - bir zamanlar birbirlerine kardeş kadar yakın olan en iyi iki arkadaşının - şimdi onun yüzünden acımasız bir kavgaya tutuştuğunu bilmenin acısıyla kıyaslanamazdı.

Ve önünde gerçekleşen şey için *kavga* doğru bir terim değildi. Görüşü karanlık ve gölgelerden ibaret olsa da, Kellan'ın Nathan'a karşılık vermeye çalışmadığını anlayabiliyordu. Gelen yumrukları savuşturuyor, yapabildiğinde kaçıyor ama kendi yumruklarını atmıyordu. Arkadaşıyla dövüşmeyecekti. Nathan şu anda onun hakkında ne düşünüyor olursa olsun, Kellan bunun için çok fazla onura sahipti.

"Nathan, dur!" Körlüğün ve çıplaklığını saran çarşafın engeline takılan Mira hayal kırıklığı içinde çırpındı ve sonunda elini yatak odasının çam tahtalarla kaplı zemininde Kellan'ın üzerine eğilmiş iri cüsseye koydu. Kellan'ın üzerine oturan savaş gömleğini avuçladı ve çekiştirerek onu uzaklaştırmaya çalıştı. "Nathan, beni kör eden Kellan değildi. Ben kendim yaptım. Kahretsin, beni dinle. Bunu hemen durdurmalısın!"

Nathan'ın cüssesi kadının onu tutuşunun altında kayarken yumruklama yavaşladı, sonra durdu. Nathan'ın bakışlarının sıcaklığını yüzünde hissetti ve gözlerinin tamamen dönüşmüş olması gerektiğini anladı; kehribar rengi ışık ve öfkeyle parlıyordu. Nefesi sert ve ağır bir şekilde kesilerek çıkıyordu. Onun ne kadar öfkeli, ne kadar ölümcül bir şiddetle dolu olduğunu fark eden Mira, Nathan'ın gerçekten isteseydi Kellan'ı o anda öldürebileceğini anladı. Onu birkaç dakika önce, daha Kellan orada olduğunu bile bilmeden dışarıda öldürebilirdi.

"Bırak onu, Nathan. Kellan senden merhamet istemeyecek ama ben isteyeceğim." Boşta kalan eliyle Nathan'ın yüzünü aradı, beceriksizce bir hareketti ve Nathan'ın karanlık bir lanet tıslamasına neden oldu.

"Ah, lanet olsun, Mira. Bak sana ne yaptı."

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Hayır, Kellan hiçbir şey yapmadı. Bana yardım etmeye çalıştı. Bana kanını verdi-"

"Aman Tanrım." Nathan alay etti. O anda sesi ondan uzaklaştı ve Kellan'a baktığını anladı. "Bunca zaman onun hayatına geri dönmek için bekledin, sadece onu kan bağıyla kendine zincirleyerek hayatını mahvetmek için mi?"

"Onu seviyorum," dedi Kellan. Mira onun yerden kalkışını duydu, kendisine yaklaşırken sıcaklığını hissetti. Elleri hafifçe omuzlarına indi, rahatlatıcı ve güçlüydü. "Kader bu konuda ne derse desin, onu her zaman seveceğim." Ağzı şakağına bastırdı, şefkatli ve tatlıydı. "Seni seviyorum, Mira. Bu dünyadaki ya da öbür dünyadaki her şeyden daha çok." Bunu biliyordu. İçten içe, onun her kelimesinde ciddi olduğunu biliyordu. Ama işte buradaydı, kalbini paramparça ediyordu.

Gitmesine izin veriyordu.

"Bana söz vermiştin," diye mırıldandı, acıya karşı gözlerini kapatarak. "Gitmeme izin vermeyeceğini söylemiştin."

"Ah, Mouse." Bir öpücük daha, bu seferki hafifçe göz kapağına kondu. Sesi kaba bir fısıltıydı, alçak ve samimi, duygu yüklü. "Seni bırakmak yapmak isteyeceğim son şey. Eğer bunu tersine çevirmenin bir yolu olsaydı, inan bana yapardım."

Kellan onu şefkatli veda sözleriyle yatıştırırken, Darkhaven'ın başka yerlerinden sızma ve mücadele sesleri geliyordu. Derin, tanıdık sesler Kellan'ın ekibine tutuklanmalarında işbirliği yapmalarını ve kimsenin zarar görmemesini emrediyordu.

Botlar koridordan yatak odasına doğru gürleyerek ilerledi.

"Bana yalan söyledin," dedi Kellan Nathan'a. "Yalnız geldiğini söylemiştin."

Nathan homurdandı. "Hiçbir şeyi şansa bırakacak değilim. Dışarıda bana söylediğin gibi, bu gece başlattığın bu toplantı Mira'nın iyiliğini sağlamakla ilgiliydi. Onun da bu işten sağ salim çıkacağından emin olmalıydık."

"Mira." Nikolai'nin alçak hırıltısı yatak odasının artık açık olan kapısından ona doğru geliyordu.

"Baba?"

Adam içeri girip onu sıkıca kucaklamak için kendine çektiğinde kollarına düşmekten kendini alamadı. Adamın ona baktığı anda

yüzüne baktı; onun buğulu gözlerini gördüğü anda. Hırlaması vahşi ve hayvancaydı, yavrularından birini yaralayan davetsiz misafirin üzerine atılmak üzere olan ölümcül bir yırtıcıydı. "Orospu çocuğu. Tutuklamayı siktir et, o piçi öldüreceğim-"

Mira bir şey söyleyemeden Nathan Nikolai'yi sadece kelimelerle durdurdu. "Ona bağlı. Kellan'ı incitirsen, onu da incitirsin."

"Bu doğru mu?" Niko ona sertçe sordu. "Ondan içtin mi?"

"Çiftleştik," diye cevap verdi, Niko'nun soğuk öfkesi altında çarşafı sıkıca kavrayarak. "Bağımız tamamlandı."

Savaşçının cevap niteliğindeki laneti çevredeki duvarlardan yankılanıyordu. "Durduğu yerde kellesini almadan önce onu gözümün önünden uzaklaştırın."

Kellan, Emir'in gözetimine alındığını gösteren hareketlere karşı koymadı. Mira onun yüzünü görebilmeyi diledi. Onu görmeye ihtiyacı vardı. Ona bir daha asla bakamayacağı fikrine dayanamıyordu.

"Hadi bebeğim," dedi Nikolay, onu kolunun koruyucu siperiyle sararak. "Sana giyecek bir şeyler bulalım ve seni buradan çıkaralım. Artık her şey bitti. Seni eve götürelim."

Ama bitmemişti.

Mira onunla birlikte uyuşuk bir şekilde yürüdü, adam onu yavaşça odadan dışarı çıkarırken tökezlememek için ona tutundu.

Onun için henüz hiçbir şey bitmemişti. Sessizce yürüdü, babasına D.C.'ye vardıklarında çektiği çilenin en kötüsünün sadece başlangıç olacağını söyleyecek sesi yoktu.

Tarikat'ın devriye ekipleri şafaktan hemen önce Maine'deki eski Darkhaven'dan Washington'a vardılar ve yanlarında Mira, Kellan Archer ve inanılmaz bir şekilde son birkaç yıldır onun emrinde görev yapan üç insan asiye getirdiler.

Lucan on saat kadar önce Nathan sahadan görevin tamamlandığını bildirdiğinde durumun büyük kısmı hakkında bilgi sahibi olmuştu. Asilerin artık Düzen'in gözetiminde olduğu ve Mira'nın kurtarılıp eve doğru yola çıktığı gerçeği dışında, rapor edilecek pek iyi haber yoktu. Lucan'ın kafası hâlâ duyduklarının etkisindeydi ve dokuz yüz yıldan fazla bir süre yaşadktan sonra onu şaşırtmak için çok şey gerekiyordu.

Yine de, konağın girişinde durup Niko'nun Mira'yı içeri almasını izleyene kadar kendisine verilen gerçeklerin ağırlığını tam olarak kavrayamamıştı. Niko, işe yaramaz gözleri açık ama hiçbir şeye sabitlenmemiş, babasının yanında ağır ağır yürüyen, destek ve rehberlik için koluna yapışan Melez'i pürüzsüz beyaz mermer zeminde neredeyse kucağında taşıyordu.

Savaşçıların eşleri -Tarikat'ın tüm kadınları- Mira eve girer girmez topluca onun üzerine atladılar. Lucan, kadınlar hızla Mira'ya eşlik ederek onu uzaklaştırırken genç Cins Arkadaşı'na akan kadın ilgisi ve şefkatini fark etti, tüm dikkatleri Mira'nın iyiliğine odaklanmıştı. Lucan onların gidişini izledi, Mira'yı ziyaret etme sırasının daha sonra kendisine geleceğini biliyordu. Kafası daha sakin olduğunda ve kanı artık birkaç gün önce kaçırılmasından ve şu anki fiziksel durumundan sorumlu olan piç kurusuna ağır bedensel zarar verme ihtiyacıyla kaynamadığında.

Öfkesinin nesnesi şimdi fuayeye girmiş, Tegan ve Rio tarafından kibarca içeri itilmişti. Nathan ve Rafe, ekiplerinin diğer iki üyesi ve Mira'nın üç kişilik ekibiyle birlikte arkalarından içeri girdiler.

"Chase ve Hunter asileri dışarıda yakaladı," diye bildirdi Nathan. "İçlerinden biri bacağından yaralanmış. Tıbbi müdahale yapılmış ama yara derin. Bacağının üzerinde yürüyemiyor."

Lucan homurdandı. "Rafe," dedi Dante ve Tess'in oğluna bakarak. "Kadının içeri girmesine yardım et. Ona bir bak, ne yapılabileceğine bir bak."

Annesinin olağanüstü iyileştirici dokunuşuna sahip olan sarışın savaşçı başıyla onayladıktan sonra emri yerine getirmek için koşmaya başladı.

Kellan Archer'a gelince, ısıltılı fuayenin ortasında durdurulduğunda bir düzineden fazla ölümcül derecede yetenekli, öfkeli Breed savaşçısının gözleri zar zor dizginlenen bir düşmanlıkla ona sabitlenmişti. Lanet olsun, on yıl boyunca öldüğüne inandıktan sonra onu tekrar görmek şok ediciydi. Lucan çocuğu her zaman sevmişti ama şimdi karşısında duran kanun kaçağı, Lucan'ın Kellan'ın halihazırda sahip olduğu koleksiyona kendi çürüklerini de eklemesine karşı koymasını zorlaştırıyordu.

Ve Kellan'ın suçlandığı şeye duyduğu öfke konusunda yalnız değildi. Lucan'ın kardeşlerinin öfkesi elle tutulur bir şeydi ve bir grup vampirden kara bir rüzgâr gibi yayılıyordu.

"Bu taraftan," dedi Lucan, kimse dürtülerine göre hareket etmeye kalkışmadan önce. Onun sert bakışı Kellan'ı harekete geçirdi ve diğerlerine

Tarikat geri çekilerek ikisinin Lucan'ın çalışma odasına yalnız girmelerine izin verdi.

Kellan odanın ortasına doğru yürüdü ve Lucan kapıyı arkalarından kapatırken durdu, sonra da hatalı savaşıyla teke tek yüzleşmek için geri döndü. Lucan, Kellan'ın kararlı elâ bakışlarında ve Lucan'ın önünde gazabını kabul etmeye hazır bir şekilde dikilirken omurgasının ve omuzlarının düz çizgisinde hâlâ cesur, açık sözlü askeri görebiliyordu.

Kendisi için seçtiği yolun büyük olasılıkla gerçek bir mezar sonuyla sonuçlanacağı gerçeğiyle yüzleşmeye hazırdı.

Lucan gereksiz nezaketi bir kenara bırakıp bu beklenmedik buluşmanın özüne inerek, "Bu eve ne kadar çok sorun getirmişsin," dedi. "Nathan bana son birkaç gündür olan biten her şey hakkında bilgi verdi. Bowman çok meşgul bir adam. Adam kaçırma, engelleme, komplo, isyana yardım ve genel olarak yasalara karşı gelme. İhanet ve tefeciliği de unutmayalım. Mira'yı orada bıraktığın duruma bakılırsa en güçlü yanların bunlar. Yaptığın herhangi bir şey için acı çekmeyi hak ediyorsan, o kızı incitmek bana göre en üst sırada yer alır. Aman Tanrım. Ve sonra her şeyi bitirmek için onu kendine bağladın."

Kellan'ın soğukkanlı ifadesi Mira'nın adı geçene kadar bozulmadı. Derin sesi Lucan'ın inkâr edemeyeceği bir acıyla doluydu. "Bağın görme yetisindeki hasarı onarmaya yardımcı olabileceğini düşünmeseydim ona kanımı vermezdim." Kaşlarını çatarak başını pişmanlıkla iki yana salladı. "İşe yaramadı. Tekrar denemeliyim Lucan. Ona biraz daha vermeliyim. Bakalım iyileşecek mi?"

Lucan alay etti. "Yeterince şey yaptın, değil mi?" "O zaman belki Rafe ya da Tess-"

"Mira artık ait olduğu yerde," dedi Lucan, bilmiş bir tavırla. Kellan'ın, haklarının çok ötesinde sahiplendiği eşi için duyduğu bariz endişeye sempati duymaya yakın bile değildi. "Tarikat, Mira'nın sağlayabileceğimiz tüm yardımı almasını sağlayacaktır. O artık ailesiyle birlikte. Senin kendi sorunlarınla uğraşman gerekiyor."

Kellan onun bakışlarını tuttu. "Mira güvende olduğu sürece benim sorunlarımın hiçbir önemi yok."

"Ölmek mi istiyorsun, evlat?"

Kellan'ın tepkisi anında oldu. "Hayır." Sonra tekrar, daha sert bir şekilde. "Kesinlikle hayır. Mira yanımdayken yaşamak istiyorum. Onu tekrar kollarıma alana kadar bunu ne kadar istediğimi fark etmemiştim." Keskin bir küfür savurdu. "Ama ne istediğimin bir önemi yok."

"İmgelem yüzünden," dedi Lucan. "Nathan da beni bu konuda daha önce bilgilendirdi. İkimiz de Mira'nın yeteneğinin güçlü bir şey olduğunu biliyoruz. Yanılmaz. Ama kehanette bulunulan son başının üstünde dursun ya da durmasın, isyancılarla olan ilişkin - Tanrı aşkına, onları komutanları olarak yönetmiş olman - bu konuda elimi kolumu bağladı. Ackmeyer'in ölümünden isyancılar sorumlu tutuldu, Bowman adında bir kanun kaçağının yönetimindeki isyancılar. Bu da halka karşı çıkabilecekleri bir neden verdi ve bunu yüksek sesle yapıyorlar. *Kan* istiyorlar, senin kanını. Sadece Cins değil, aynı zamanda Tarikat'ın eski bir savaşçısı olduğun ortaya çıkarsa ne olacak? İnsanlar kelleni alana kadar tatmin olmayacaklar evlat. Bunu onlara vermekten ya da insanlıkla barış yolunda attığımız tüm adımları baltalamaktan başka seçeneğim kalmayacak."

Kellan'ın sabit bakışları imkansız durumu anladığını gösteriyordu. "Eğer iş o noktaya gelirse, ne ceza gerekiyorsa ödemeye hazırım."

Lucan bir elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Kahretsin, Kellan. Yirmi yıl önce Boston yerleşkesine ilk geldiğinde işlerin seninle böyle gideceğini hayal etmemiştim. Eğitimini başarıyla tamamladığında hayatının böyle olacağını hayal etmemiştim. Bu gece gelip seni alması için JUSTIS'i aramak hiç de kolay olmayacak."

"Buna minnettarım," diye cevap verdi Kellan ağırbaşlılıkla. "Sen bu kararı vermeden önce Lucan, mürettebatım için bir şey isteyebilir miyim? Eğer uygun görürsen onlara özgürlüklerini ver. Onları benimle birlikte JUSTIS'e teslim etmeyin. Yaptıklarımın ve emrim altındaki insanların tüm sorumluluğunu üstleniyorum."

Lucan bu istek karşısında başını eğdi ve savaşta kendisini takip edenlerin tüm yükünü taşımaya istekli olan lidere birazcık saygı duymaktan fazlasını hissetti.

"Bilmeni isterim ki," dedi Kellan, "son sekiz yılda gurur duymadığım pek çok şey yaptım. En kötüsü de Mira'yı incitmek ve ölümüm konusunda seni ve Tarikat'ı -ailemi- kandırmaktı. Pek çok şeyden suçluyum Lucan ama cinayet bunlardan biri değil. Laboratuvarın yok edildiği gece, Mira ve ben şehirde Ackmeyer ile ilgili ipucu arıyorduk. Bizi ona ya da o sabah firar eden ve Ackmeyer'i fidye için kaçırان ekibimin üyesine götürecek bir şeyler bulmayı umuyorduk."

Lucan kaşlarını çattı. "Bunların hiçbiri yüksek profilli bir sivilî kaçırdığınız gerçeğini mazur göstermez -Ackmeyer neredeyse ulusal bir hazineydi, Tanrı aşkına. Sonra da Tarikat'ın bir üyesini mi kaçırdınız? Aklından ne geçiyordu senin?"

"Mira'yı götürmek planın bir parçası değildi. Orada olacağını bilmiyordum. Ackmeyer'in o gün harekete geçeceğine dair son dakika istihbaratı aldık. Hemen harekete geçtik ve ona yaklaştık. Mira istemeden ağa takıldı. O asla bu işin bir parçası değildi ve benim hatam onu hemen Tarikat'a geri göndermemek oldu. Ama son birkaç gündür onunla geçirdiğim zaman için pişmanlık duymamı isterseniz, bunu yapamam."

Lucan genç erkeği inceleyerek nefes verdi. Mira'yı sevdiği çok açıktı. Ve Lucan kısa bir süre önce yaptığı kendi hatalarını ve beceriksizliklerini düşünmeden edemiyordu; bunlardan herhangi biri ona tüm kalbiyle değer verdiği kadına, Cins Arkadaşı Gabrielle'e mal olabilirdi. Şanslıydılar. Birlikte paylaştıkları bir hayat ve taparcasına sevdikleri, ikisini de gururlandıran bir oğulları vardı. Kellan ve Mira'nın muhtemelen asla bilemeyeceği şeyler.

Kalbi kabul etmek istediğinden daha ağır olan Lucan boğazını temizledi ve hâlâ cevaplanması gereken şeylere odaklandı. "Neden Ackmeyer hedef alındı? Size ya da asilerinize düşman olmayı nasıl başardı?"

"Üç ay önce Boston'da bir Breed sivilî vurularak öldürüldü. Ekibimdeki kadınlardan biri, Nina, cinayete tanık oldu. Breed erkeği onun sevgilisiydi. O gece onun dairesinden çıkmış ve bir hükümet aracı geldiğinde yan sokakta yürüyordu. İki insan araçtan indi ve onu sebepsiz yere öldürdü." Kellan Lucan'a baktı, bakışları yoğun, dışa yansıyan sakinliğinin hemen altında kaynayan bir öfkeyle canlıydı. "Silahlarında UV mermileri vardı. Sıvı güneş ışığı, Irk öldüren mermilerin içine düzgünce paketlenmiş. Vampirin hiç şansı yoktu. Oracıkta kül oldu."

"Vay canına." Lucan şaşkınlıktan çok suratsız bir ifadeyle topukları üzerinde geriye doğru sallandı. İnsanoğlu her zaman zeki olmuştu, bazen şeytani bir şekilde, ama silahlar için geliştirilen ultraviyole teknolojisinin sonuçları sarsıcı olabilirdi. Zaman ve hayal gücü verildiğinde, sonunda tüm Irk ırkını yok edebilirlerdi. "Ve teknolojiyi Ackmeyer'e kadar takip ettiniz mi?"

"Biraz zaman aldı ve çok kazdık ama bir araya getirmeyi başardık. Ackmeyer geçen yıl bir bilim dergisine verdiği röportajda

ultraviyole ışıkla ilgili bir proje üzerinde çalışıyordu. O zamanlar bunun tarımsal amaçlar için ideal olacağını düşündüğünü söylemişti."

"Ta ki biri önüne büyük bir maaş çeki koyana kadar, hiç şüphesiz." Lucan elini kafa derisinin üzerinde gezdirdi ve bir küfür daha savurdu. "Olan bu muydu? Ackmeyer teknolojisini, bunun Irk'a karşı bir silah olarak daha iyi kullanılabileceğini düşünen birine mi sattı?"

"Ben de bunu öğrenmek istiyordum," diye yanıtladı Kellan. "Cevapları almak istiyordum ve eğer Ackmeyer işbirliğine yanaşmazsa, onu teknolojiyi yok etmeye ikna etmeye hazırdım - ne şekilde olursa olsun. Sorun şu ki, Ackmeyer çalışmalarının özel laboratuvarının dışına sızdırılmasıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Gözetimim altındayken onu sorguladığımda, Morningstar adını verdiği projesinin hâlâ test aşamasında olduğunu ve kilit altında tutulduğunu söyledi. Çalışmasının kimseye zarar vermek için kullanılmasına asla izin vermeyeceğine yemin etti. Onun içindeki gerçeği okudum, Lucan. O masumdu. Bunu anladığımda, çarklar çoktan dönmeye başlamıştı."

Lucan homurdandı. "Tek başına hareket etmemeliydin. Bu konuyla ilgili olarak Tarikat'a gelmeliydin."

"Sana Bowman olarak mı geldim?" Kellan sordu, yüz ifadesi alaycıydı. "Yoksa kardeşlerine ve akrabalarına sırtını dönen bir korkak olarak mı?"

Lucan onun haklı olduğunu biliyordu. Durumu her halükârda savunulamazdı. Hâlâ da öyleydi. "Ne yazık ki artık bunları geri döndürmek için çok geç olabilir."

Kellan başını salladı. "Keşke farklı yapsaydım dediğim pek çok şey var, sekiz yıl önce nasıl ayrıldığımdan başlayarak." Yere baktı, başını sallarken kısa bir nefes verdi. "Jeremy Ackmeyer benim yüzümden öldü Lucan. Çünkü nihayetinde onu kaçırma emrini ben verdim. Bu suçu kabul ediyorum. Ama sana burada ve şimdi söylüyorum, laboratuvarını yakma ya da ona herhangi bir şekilde zarar verme emrini ben vermedim."

"Halkı bu konuda ikna etmekte zorlanacaksınız."

"Halk ve onların inandıkları umurumda değil," dedi Kellan, gözlerinde kehribar rengi bir parıltıyla. "Bana inandığınızı bilmem gerek. Güveninizi kaybetmediğimi."

Lucan genç vampiri dinledi; bir zamanlar Lucan'ın himayesi altında zorlu, yiğit bir savaşçı haline gelmiş, ancak en iyi dönemine ulaşmadan iz bırakmadan ortadan kaybolmuş, içine kapanık, asık suratlı Darkhaven gencini.

O savaşçı Kellan Archer'ın içinde hâlâ yaşıyordu. Hala iyi bir mücadele için hazırdı, yolunu kaybetmiş olsa bile onurunu hala koruyordu.

bir süreliğine. Onun bir kez daha kayıp gittiğini görmek ne büyük bir kayıp olurdu.

Lucan alçak sesle küfretti. "Son zamanlarda burada ters giden onca şey arasında -ve Tanrı aşkına, saymakla bitmeyecek kadar çok şey var- beni en çok neyin rahatsız ettiğinden emin değilim. Senin ve Mira'nın en kötü koşullar altında kan bağıyla bağlı olmanız mı, yoksa sizi ayıran kişinin ben olmak zorunda kalmam mı?"

MIRA BİR ODADA YUMUŞAK BİR YATAĞIN KENARINDA OTURUYORDU. Güller ve limon mumu kokuyordu, etrafı Tarikat kadınlarının sevgisi ve desteğiyle çevriliydi.

Evindeydi. Ailesiyle, takım arkadaşlarıyla ve dostlarıyla yeniden bir araya geldi. -Hayatında önemli olan tüm insanlar. Ve yine de hiç bu kadar başıboş hissetmemişti. Bu kadar yalnız.

Çünkü en çok ihtiyaç duyduğu kişi, şu anda ulaşabileceği en uzak kişiydi. Kendi seçimiyle.

Kellan onu bir daha asla terk etmeyeceğine söz vermişti ama etmişti. Maine ormanlarındaki eski Darkhaven'da haftalarca daha kalabilirlerdi; şansları yaver giderse birkaç ay daha. Bunun yerine, birlikte geçirdikleri zamana isteyerek bir son vermişti.

Onunla olabildiğince uzun süre kalabilirdi. Onun yerine, gitmesine izin verdi.

İçindeki savaşçı bu yenilgiyi kabul etmeyi reddetti. Kötü olsun ya da olmasın, ayağa fırlamak ve Kellan'ın tutulduğu yere doğru savaşmak istiyordu. Ondan yanında durmasını ve sorunlarını birlikte çözmelerini talep etmek istiyordu. Gerekirse tüm dünyayı birlikte ele geçirmeyi bile.

Ama aralarında duran şey Tarikat, insanlık ya da dünya değildi. Kaderdi.

Kader, sekiz yıl önce Kellan'ın hayatında bir hak iddia etmişti. Şimdi de almaya geliyordu. Ve kalbinin derinliklerinde, ne kadar savaşırsa savaşınsın, ne kadar kaçarsa kaçsın, onun kadar güçlü bir düşmanı alt etmeye yetmeyeceğini biliyordu.

Ancak bu, ileride yaşanacakları kabullenmeyi kolaylaştırmıyordu.

Şu anda odada kendisiyle birlikte toplanan Irk Arkadaşlarından hiçbirini göremese de, sadece karanlık bir alanda gölgeler üzerinde gölgeler görse de, Mira

seslerini ona yakın duydu. Kellan'la çok kısa süren buluşması sırasında olan her şeyi anlattıktan sonra birden fazla kadının sessizce gözyaşlarını tutamadığını duydu.

"Gittiğine sevindim," diye mırıldandı sessiz odada. "Gözlerim. İmgelemlerimi susturmanın tek yolu görme yetimi kaybetmekse, o zaman buna değmiş olacak."

"Böyle söyleme, Fare. Ciddi değilsin." Renata yatakta onun yanına oturmuş, Mira'nın elini rahatlatıcı ve koruyucu bir şekilde tutuyordu. Küçük bir kızken yetim kalan Mira'yı kurtaran, onu kendi çocuğu gibi kanatları altına alan İrkdaş, en az diğerleri kadar yetenekli bir savaşçıydı; Tarikat'ın yanında onlardan biri olarak savaşan ilk kadındı. Sert, ölümcül ve kırılması imkânsız olan Renata, Mira'nın Kellan ve diğerleriyle birlikte gelişinden bu yana neredeyse tek kelime etmemişti.

Korkuyordu. Mira bunu hamile Cins Arkadaşı'nın sessizliğinde ve Mira'nın elini tutarken parmaklarının yumuşak titreyişinde hissetti.

Nikolai'nin Mira için duyduğu endişe ve Kellan'ın tüm bu olup bitenlerde oynadığı rolü küçümseme konusunda öfkeli ve açık sözlü olduğu yerde, Renata'nın sessiz, yürek parçalayan korkusuna katlanmak daha da zordu.

"Sebep olduğum onca acıya bak," dedi Mira. "Her şeyin suçlusu benim imgelemim, Rennie. Hiçbir zaman iyi bir şey getirmeyen bir lanetti."

"Hayır," diye yanıtladı Renata. "Bu doğru değil." Mira'nın çenesindeki nazik parmaklar yüzünü annesinin sesine doğru çevirdi. "Niko'ya onun ve benim kaderimizde birlikte olmak olduğunu gösterdin, hatırladın mı? Ondan önce de yeteneğin Hunter'a bir anlık umut ışığı verdi ve bunun sonucunda sadece senin değil, onun da hayatı kurtuldu. Kötünün yanında iyi de vardı. Bunların da yok olmasını dileme."

Mira kendisini yakınına çeken şefkatli ve sevgi dolu kollara karşı koymadı. Elini hafifçe Renata'nın karnına koydu ve minik bir ayağın güçlü tekmesini avucunun içinde hissettiğinde isteksiz bir sevinçle gülümsedi. Yakında doğacak olan erkek kardeşi, onunla paylaşmak zorunda kalacağı ilgiyi şimdiden kısıkanıyordu.

Bir gün o çocuğu görmek istiyordu. Rennie ve Niko'nun, en az ebeveynleri kadar maceracı ve cesur olacağına şüphe olmayan yeni doğmuş oğullarını kucaklarında görmek istiyordu.

Ve Kellan'ı tekrar görmek istiyordu.

Artık malikanede değildi; Renata ona JUSTIS'in kısa bir süre önce Kellan'ı gözaltına aldığını söylemişti ama Mira'nın kanı

Bağ ona, artık onunla aynı çatı altında olmadığını daha içgüdüsel bir şekilde anlattı. Şu anda ondan ayrı olmak yeterince eziyet vericiydi, ama eğer görme yetisi asla geri gelmezse - eğer onunla birlikte olmak, yakışıklı yüzünü görmek için en azından son bir şansı olmazsa ...

Boğazından küçük, tırtıklı bir hıçkırık çıkana kadar ağladığını fark etmedi.

"Mira," dedi yukarıdan bir yerden gelen nazik, besleyici bir ses. Renata değil, Tarikat'ın diğer kadınlarından biriydi. Dante'nin Cins Arkadaşı, Tess. "İzin verirsen sana yardım etmek isterim."

Mira Tess'i neredeyse tüm hayatı boyunca tanımış, Tarikat'ın merkezi Boston'dayken onun şifa konusundaki yeteneğini birden fazla kez ilk elden görmüştü. Dante'yle tanışmadan ve oğulları Rafe'yi doğurmadan önce veterinerlik eğitimi almış olan Tess, geleneksel tıp ve prosedürler konusunda hâlâ ustaydı. Ancak Tess'in şu anda kullanmak istediği diğer iyileştirme yeteneği: en ağır yaralanmaları ve hastalıkları bile dokunuşunun gücüyle iyileştirme konusundaki duyu ötesi yeteneği.

Mira hasarı değerlendirmesine izin vermek için doğrulduğunda Tess, "Benim için gözlerini kapat," diye talimat verdi.

Kendisine söyleneni yaptı ve diğer kadının başparmaklarının kapalı göz kapaklarının üzerinde hafifçe dinlendiğini hissetti. Tess'in avuç içleri yüzünü kavradı, parmak uçları şakaklarına yayıldı ve ince sıcaklık bantları oluşturdu. Tess'in dokunuşundan yayılan ısı, Mira'nın kafa derisinin üst kısmında küçük akımlar halinde akan hissedilir bir enerjiydi.

Ve Tess'in başparmaklarının kapalı gözlerinin üzerinde durduğu yerde daha güçlü bir ısı filizlendi. Orada yumuşak bir ışık çekirdeği titreşmeye başladı, yavaşça kan kırmızısı bir parıltıya dönüşen ikiz küçük aydınlatma noktaları. Mira göz kapaklarının arkasında parlayan ışığın şiddetiyle irkildi ve kornealarının yanabileceğini düşündü.

"Seni incitiyor muyum?" Tess sessizce sordu. Ellerini çekti, güçlerini de yanlarına alarak. "Eğer rahatsız oluyorsan, dilersen durabilirim. Bunu başka bir zaman deneyebiliriz."

"Hayır," dedi Mira. Başını şiddetle salladı. "Hayır, lütfen, devam et. Bir şeyler oluyordu."

Tess işine devam etti ve Mira tüm görüş alanını kaplayan, tüm kafatasını dolduran sinir bozucu ısı ve ışığa göğüs gerdi. Renata'nın elini bir cankurtaran halatı gibi tuttu, diğer eliyle de yatağın üzerindeki ipek örtüyü kavradı.

Tess'in dokunuşunun gücü damarlarında, kemiklerinde ve hücrelerinde şimşek gibiydi. Gözlerinin arkasında patlıyordu. Bir saniye daha dayanamayacağını düşündüğünde, yoğunluk iki katına çıktı. Sonra tekrar iki katına çıktı.

Ve sonra sadece ... gitmişti.

Çalkantılı bir gece fırtınasının yerini sakin bir şafağa bırakması gibi, serin ve beyaz bir sükûnet çöktü üzerine.

Mira öne doğru yığıldı, nefes nefese kaldı, bitkin düştü. Nefes almak ve kalp atışlarını yavaşlatmak için çabalarken her bir Cins Arkadaşının bakışlarının ağırlığını hissetti.

Tess elinin kenarıyla çenesini kaldırdı. "Gözlerini aç."

Göz kapakları birbirine yapıştırılmış gibi hissediyordu ama onları dikkatlice araladığında, komodin lambasının sarı ışığı görüşüne sızdı. Gölgeleler daha net bir şekil aldı, sonra da tamamen kayboldu. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak Tess'e baktı. Tekrar görebiliyordu!

Mira büyük bir hayranlık ve minnettarlıkla bakıyor, güzel İrk Arkadaşı'nın akuamarin gözlerini ve uzun, bal sarısı buklelerinden oluşan halesini seyreliyordu. Tess başını salladı ve Mira artık kör olmadığı gerçeğini özümsemeye çalışırken bakışlarını ondan ayırmadı.

"Aman Tanrım." Mira'nın sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı, kelimeleri bulamıyordu. Ayağa fırladı ve şifacıyı sıkıca kucakladı. "Tess, teşekkür ederim."

Dante'nin eşi başını salladı, Mira'ya nefes alması için alan açmak üzere geri çekilirken küçük gülümsemesinde hüzünlü bir şeyler vardı.

Ve buna ihtiyacı vardı. Çünkü bir anda kendini odadaki diğer İrkdaşlarının sevinçli ve rahatlamış kucaklaşmalarının içinde buldu. İlk olarak Renata, Mira'ya şiddetle sarılırken yeşim yeşili gözleri yaşlarla nemlendi. Onu teker teker diğer kadınlar izledi ve Mira'yı öylesine sevgi yağmuruna tuttular ki kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissetti.

Kendinden o kadar geçmişti ki gözlerinin açık olduğunu fark etmesi bir an aldı. Sadece Tess'in işini bozma riskini almakla kalmıyordu, aynı zamanda korkunç yeteneği odadaki herkese açtı. "Lenslerim," diye ağzından kaçırdı, paniği artmıştı. İstmeden göz teması kurmamak için bakışlarını hemen aşağıya çevirdi. "Lenslerim kimsede var mı?"

"İşte buradalar," diye yanıtladı Tess. Çantayı Mira'nın eline tutuşturdu, sesi sakindi. "Ama artık onlara ihtiyacın olacağını sanmıyorum. En azından görme yetini korumak için."

"Ne demek istiyorsun?" Bu güvenceye aldırış etmeyen Mira, Tess'in sakın bakışlarıyla karşılaşmak için başını kaldırmadan önce lensleri taktı. "Beni kalıcı olarak iyileştirdiğini mi söylüyorsun?"

"Kaybettiğin görme yetini geri kazandırdım ama yeteneğinin gelişmesini sağlayacak olan kan bağı. Bu hepimiz için aynı oldu," diye açıkladı Tess. "Kellan'ın kanı hasarı tersine çeviremedi ama bağ senin içinde güçlü ve gücünü artırıyor." Tess sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bunu hissettiğini biliyorum."

Hissetti.

Kellan'ın yaşadığını, duyularını beslediğini ve şu anda paylaştıkları güçlü bağla ona bağlı olduğunu söyleyen farkındalığın sabit uğultusunu fark etmek neredeyse hiç çaba gerektirmedi. Onun gücünü içinde hissediyor ve aynı şeyi onun da kendisinden hissedebileceğini umuyordu.

Tess, Mira'nın elini hafifçe sıktı ve arkasını dönmeye başladı.

"Nereden biliyorsun?" Mira mırıldandı, Irk Arkadaşı'nın ona söylediklerinin etkisini yeni yeni fark ediyordu. "Tess, yeteneğimi şimdi kullanırsam görme yetimi kaybetmeyeceğimden nasıl emin olabiliyorsun?"

Ve sonra anladı.

Mira'nın bir an önce hissettiği tüm sevinç geri aktı. Kalbi anında pişmanlıkla doldu.

"Oh, Tanrım. Tess . . . sadece birkaç dakika önce. Gözlerimin içine bakıyordun."

Mira'nın ve şimdi dikkatlerini şifacıya çevirmiş olan diğer kadınların endişelerini elinin tersiyle itti. Tess, Mira'nın görme yetisinin geri kazanılmasından bu yana garip bir şekilde sessiz ve düşünceli görünüyordu. Mira şimdi bunun nedenini anlıyordu.

"Tess, özür dilerim." Eğer imgelemi ona yardım eden kadını yaralamak için yeniden uyanmış olsaydı yıkılırdı. "Ne gördün? Bana korkunç bir şey olmadığını söyle."

"Hayır," diye cevap verdi Tess, sakın ve nazik bir şekilde. "Hiç de kötü değil."

"Bana söyleyecek misin?" Mira göğsünde hâlâ dalgalanan endişeyi bastıramıyordu. "Çünkü az önce seni incittiysem-"

Tess başını yavaşça salladı. Dudaklarına götürdüğü parmaklarının ardında ağzı usulca kıvrıldı. Gözleri gizli bir gülümsemeyle parladı. Uzandı ve Mira'nın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Senin yeteneğin olağanüstü, Mira. Bir lanet değil. Her zaman nazik olmayabilir, ama bazen ... bazen çok güzel." Sonra Tess ona sarıldı, sıcak ve telaşsız. Ağzını Mira'nın kulağına yaklaştırarak fısıldadı: "Bana bu inanılmaz yeteneği gösterdiğin için teşekkür ederim."

oğlumun bir gün sahip olacağı aile. Keşke benim hediyem de sizinkinin bana sağladığı mucizenin aynısını size sağlayabilseydi."

"Ben de," dedi Mira, Tess'e tekrar sarılarak.

Kusursuz görme yetisi yeniden bulanıklaşmaya başladı... körlükle değil, gözyaşlarıyla.

GNC direktörü Charles Benson, Jeremy Ackmeyer'in kaçırılmasından sorumlu isyancı liderin o hafta başında yakalandığını duyuran sabahın erken saatlerindeki basın toplantısından eve döndüğünde, evinin kapısının önünde kamp kurmuş bağırarak protestocu kalabalığının arasından güçlkle ilerlemek zorunda kaldı. Bowman'ın Tarikat tarafından hızlı ve gizli bir şekilde yakalanması, özellikle de barış zirvesinin yapıldığı gün gelmesi açısından sevindirici ve tam zamanında gelen bir haberdı.

Ama asinin tutuklanmasıyla ilgili ortaya çıkan bir başka şey, yani bu caninin sadece insan değil, aynı zamanda eski bir Tarikat üyesi olduğunun ortaya çıkması, Benson da dahil olmak üzere herkesi şaşkına çevirmişti.

Bu haber üzerine halkın öfkesi ikiye katlandı. Benson'ın evinin dışında protestocuların pankartları zirveyi alay konusu olarak nitelendiriyor, bazıları da bunu şeytanın ta kendisiyle yapılmış bir anlaşma olarak ilan ediyordu. Daha rahatsız edici olan diğer afişler ise doğrudan Benson'ı hedef alıyor, onu Lucan Thorne'un karikatürü tarafından tutulan iplerin ucunda dans eden bir kukla olarak tasvir ediyordu; uzun dişlerini göstermiş, kedi gibi açılmış Breed gözleri çılgın bir neşe içindeydi.

Kalabalık Benson'ın eve geldiğini görür görmez, sataşmalarının hacmi ve düşmanlığı sağlıklı bir gümbürtüden kafatası yaran bir gürültüye dönüştü. Onun kendi taraflarında olduğunu anlamıyorlar mıydı? Bu insanlar onun bu gezegeni kendisiyle paylaşan herkes için gerçek barışı sağlamak adına her şeyi feda etmeye hazır olduğunu anlamıyorlar mıydı?

Benson arabasından aceleyle çıktı, alaycı bakışlardan kaçınmak için başını eğerek hızla arnavut kaldırımli araba yolundan geçip eve girdi. İçeri girdiğinde uzun bir iç çekti. Omurgasının ağır meşe ön kapıya yaslanmasına izin verdi.

Eylem yeni bir sorundu. Tarikat'ın Bölge'deki merkezlerinde sürekli slogan atan hoşnutsuzlar kalabalığından haberdardı ama huzursuzluk ve kin GNC'nin diğer üyelerine de yayılmıştı.

tünemek için ön sahanlığına gelmesi, ihtiyacı olmayan bir sorundu. Kendisine yönelik bu tür olumsuz bir spot ışığı da istemiyordu.

Şimdi olmaz. Bir zamanlar basit olan dünyasının küçük parçalarının etrafında parçalanmaya başladığını hissederken olmaz.

Kendini toplarken, karısının mutfaktan ona seslendiğini ve geç bir kahvaltı hazırlayıp hazırlayamayacağını sorduğunu duydu.

"Şu anda gelemem canım," dedi ona, rahat bir ses tonu takınmaya çalışarak ve dışarıdaki gürültüye rağmen sesini duyurmaya çalışarak. "Birkaç dakika içinde katılmam gereken bir video konferans var. Bir süre ofisimde olacağım. Rahatsız edilmek istemem."

Kırk altı yıllık itaatkâr karısı işini bölmeyi aklından bile geçirmezdi. Martha'nın bu özelliğini seviyordu. Evliliklerindeki ve evdeki tüm önemli şeyleri yönetme konusunda ona sorgusuz sualsiz güvenmesini seviyordu, aynı şekilde siyasi görevinde kararlı bir şekilde ahlaklı olması ve hayatını özgür dünyanın istikrarını sağlamaya adanması konusunda da ona güveniyordu.

Martha'ya göre, saçları dökülmüş, kırışmış ve buruşmuş olsa bile o bir tanrıydı. Başkasının iplerinin ucunda sallanan bir kukla değil.

Son zamanlarda vicdanı kurşuni bir ağırlığa dönüşen ve taşınması giderek zorlaşan adam değil.

Benson evinin pırıl pırıl fuayesini geçti ve koridorun sonundaki ofisine yöneldi. İçeri girmek yerine, uzun çift kapıyı kapatarak içeride mahsur kalmış gibi görünmesini sağladı, ardından merdiven boşluğundan aşağı inerek büyük eski evin şarap mahzenindeki sahte bir duvarın arkasına gizlenmiş gizli ikinci ofise geçti.

Bu odanın içinde tek bir amaç için tasarlanmış özel bir iş istasyonu vardı. Bilgisayarı açtı ve erişim kodunu girdi, güvenlik programı kimliğini doğrulamak için retinasını tararken gözlerini kırpmadan bekledi. Tarama bittiğinde, telsiz bağlantısı aracılığıyla meslektaşlarıyla önceden ayarlanmış bir toplantıya bağlandı. GNC değil, Benson'ın rapor verdiği başka, daha yeni bir grup meslektaşı.

Hem insan hem de Irk ırklarından -devlet başkanları, iş dünyası patronları, dini liderler- toplam on üç güçlü adamdan oluşan bu grup dünyanın her köşesinde konuşlanmıştı. Birlikte kendilerine Opus Nostrum adını veren gizli bir kabal oluşturdular.

Onlar tarafından açıkça tanınmasına rağmen, Benson onların isimlerini bilmiyordu, yüzlerini hiç görmemişti. Anonimlik anahtardı, makul inkar edilebilirlik

bir zorunluluktı. Hedefleri riske atılamayacak kadar önemliydi. Yöntemleri genellikle uzlaşılamayacak kadar sertti.

Kardeşliğe acil çağrıda bulunmasına neden olan en son karar da öyleydi.

Bir dünya haritası monitörünü doldururken Benson sandalyesinde endişeyle arkasına yaslandı, ardından Opus Nostrum üyeleri teker teker çeşitli konumlarından bağlantı kurdu. Birkaçı Kuzey ve Güney Amerika'dan rapor verdi. Diğerleri Avrupa ve Asya'dan, hatta bir tanesi Afrika'dan. Ekranda her üye harita üzerinde bir nokta ile temsil ediliyor, sesleri dijital olarak maskeleniyordu.

Ancak Benson on üç adama video kamerayla gösterildi ve kimliği tamamen ifşa edildi. Bunun ona kabal karşılarındaki savunmasızlığını hatırlatmak için yapıldığını biliyordu ve işe de yaramıştı. Artık ona sahiptiler. Son aylarda onlar için yaptıklarından sonra, Opus Nostrum onun ruhunun bir parçasına sahipti.

On üç pozisyonun tamamı ekranda aktif hale geldiğinde ilk konuşan Kuzey Amerikalı üyelerden biri oldu. Bilgisayar tarafından değiştirilmiş sesi doğal olmayan bir şekilde kısıktı. "Bu sabah çok keyifli bir basın toplantısı oldu, Direktör Benson. GNC'nin kötü adamlarını gözaltına aldığını ve halkın yakında arzuladığı adalete kavuşacağını bilmekten memnuniyet duyuyoruz. Tarikat'ın kendi içinden biri tarafından bu mücadelenin içine çekilmesi çok daha iyi oldu." Bilgisayarın ses sisteminden bir kıkırdama yükseldi. "Ackmeyer'in kaçırılmasını ve öldürölmesini kendimiz planlamış olsaydık Lucan ve savaşçıları için daha iyi bir tuzak kuramazdık."

Benson titrek gülümsemesinin tedirginliğini ele vermemesini umuyordu. Herkesin bildiği bir diğer gerçek de Benson'ın kaçırılma olayından önceki günlerde yeğeni için Tarikat'tan koruma istemiş olmasıydı. Benson Jeremy'nin güvenliğinden endişe ediyor, bilim adamının başına -şu anda cevabını bekleyen meçhul güç simsarları tarafından- istenmeyen bir şey gelmesinden korkuyordu.

Benson boğazını temizledi. "Kardeşliğin işlerin gidişatından memnun olması beni rahatlatdı. Ve Opus Nostrum'un dünya için barışçıl bir gelecek vizyonunu paylaşıyorum. Bu yüzden size yeğenimin ultraviyole teknolojisini verdim."

"Ve bunun için cömertçe ödüllendirildiniz," diye yanıtladı bu toplantılarda her zaman diğerlerine liderlik eden kişi. "Sana ve eşine güveniyorum."

son birkaç aydır prestijli yeni adresinizin tadını çıkarıyor."

Benson cevap vermedi. Gerçek şu ki, Bölge'nin en seçkin semtindeki görkemli malikanenin tadını çıkarıyordu. Jeremy'nin prototiplerini ve henüz yayınlanmamış Morningstar projesiyle ilgili verileri teslim etmesinin ertesi sabahı, malikânenin anahtarları ve bedeli nakit olarak ödenmiş temiz bir tapu, isimsiz bir kurye tarafından ofisine teslim edilmişti. Çalınan istihbarat için ödül olarak evi kabul etmek başka bir şeydi; masum hayatların kanıyla satın alınan bir çatı altında yaşamak başka bir şeydi.

"Bize teknolojiyi vererek doğru olanı yaptınız," dedi bilgisayardan gelen duygusuz ses. "Bu akşamki zirve galasındaki etkinlik onsuz mümkün olmazdı."

"Evet, ama ..." Benson'ın sesi paslandı ve onu tamamen başarısızlığa uğratmakla tehdit etti. Sessizlikte, örgütün geniş kapsamlı üyelerinin gizli, dağınık inlerinden onu acımasızca değerlendiren on üç çift gözün ağırlığını neredeyse hissedebiliyordu. "Sadece düşündüm ki Jeremy'nin zarar görmesini hiç istemedim, hepsi bu."

"Bu yüzden mi zirveye kadar ona özel eskort ayarlamak için Tarikat'la temasa geçtiniz?"

Benson, kaçınılmaz olsun ya da olmasın, bu soru karşısında yüzünün kızardığını biliyordu. "O masumdu, çoğu konuda bir çocuk kadar masumdu. Opus Nostrum'la olan ilişkimin onu herhangi bir şekilde etkilemesini istemedim. Kardeşliğin onu bir tür sorumluluk olarak görmesinden korkuyordum. Ona bir şey olmasından korkuyordum-"

"Yani bunun yerine güvenimize ihanet etmenin akıllıca olduğunu düşündünüz."

"Hayır," diye yanıtladı Benson başını kuvvetle sallayarak. "Hayır, sana ihanet etmedim. Etmezdim de. Tarikat'tan Jeremy'yi barış zirvesine sağ salim getirmesini istedim, hepsi bu."

Opus Nostrum'un zirve misyonu ortaya çıktığında ve dünya yeni bir yönetim paradigması altında kendini düzeltmeye çalıştığında, Benson yeğenini Martha ve ailesinin geri kalanıyla birlikte derinlere saklanmaya göndermeyi planlamıştı.

Yetkili kişi cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu. "Yeğeninizi güvende tutmaya çalıştınız, ancak onun ölümüne neden olan kendi eylemlerinizdi. Kaçırılması onu davamız için olduğundan daha büyük bir sorumluluk haline getirdi. Onu elinde tutanın eski bir Tarikat üyesi olduğunu da hesaba kattığınızda bu risk daha da artıyor. Neden bu Breed liderliğindeki isyancılar

ona? Onlara ne söylemiş olabilir?" Çarpıtılmış ses tehditle incelmış ve alçalmıştı. "Bunlar rahatsız edici sorular, Müdür Benson. Hatanızın bir kısmını düzeltmek için bize bir şans verildiği için şükredin. Sizin ve ailenizin geri kalanının şu anda nefes almasına izin verilmesinin tek nedeni yeğeninizin ölümüdür. Ve yerle bir etmeden önce laboratuvarından topladığımız ek teknolojiler Opus Nostrum'un hedeflerini yıllarca ileriye taşıyacak."

Benson boğazının arkasında soğuk bir taş gibi duran korkuyu yutkundu. Bu adamlar durdurulamazdı. Planlarına engel olacak tek bir hayat bile bir anlık dikkatten daha değerli değildi. Bunu en başından beri, gelecek için yeni ve güçlü bir vizyonun parçası olması için isimsiz davetleriyle ona ilk yaklaştıklarında bilmeliydi.

Üç ay önce, Opus Nostrum'a sadık adamlar Boston'da silahsız, masum bir Breed sivilini öldürdüğünde, Jeremy'nin silahlarda kullanılmak üzere uyarlanmış ultraviyole teknolojisinin saha testi olarak onu sokakta vurduğunda bunu bilmeliydi.

Opus Nostrum'un sesi, "Gerçek ve kalıcı barışı getirme amacımızda birleştik," dedi. "Amacımız yeni bir şafağın doğmasını sağlamaktır ki bu da Tarikat resmin içinde olduğu sürece mümkün olamaz. Onlarla birlikte Lucan Thorne ve onun sürekli genişleyen savaşçı ordusunun Opus Nostrum'un devreye soktuğu her şeye yumruklarını indirmesi riskiyle karşı karşıyayız. Eminim hiçbirimizin on yıl önce Rusya'daki kazadan sonra Lucan'ın dünyadaki tüm kimyasal ve nükleer silah tesislerini ortadan kaldırma görevini nasıl üstlendiğini hatırlatmaya ihtiyacı yoktur."

"Kaza," diye alay etti kardeşlikten biri. "O geniş toprak parçasının Ölü Topraklar'a dönüşmesinden kimin sorumlu olduğunu öğrenebilecek miyiz merak ediyorum."

"İnsan ya da Irk, fark etmez," dedi yetkili kişi. "Bizim için çıkarılan ders, Lucan Thorne'un bir daha asla bu tür bir gücü kullanmasına izin verilemeyeceğidir. GNC'nin siyasi boyunduruğu altında çalışmaya daha ne kadar razı olacağını sanıyorsunuz? O ve savaşçıların diplomasi ve müzakerelerin miadını doldurduğuna karar vermeleri ne kadar sürer? Ortak dünyamızın geleceği için bu riski almak isteyeniniz var mı?"

On üç üyenin hepsinden destekleyici cevaplar geldi ve Benson, şu anda karşı çıkmanın Martha'yı ve sevdiklerinin geri kalanını tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramayacağını bilincinde olarak oyuna katıldı. Geçmişinin dokunaçları

Eylemler onu şimdi bu ittifaka hapsetmişti ve ona uymaktan başka seçeneği yoktu.

Grup bir kez daha sessizleştikten sonra, ilk üye tekrar konuştu. "Tarikat ortadan kaldırılmalı. Opus Nostrum'un gücünü göstermek için onları bu geceki galada, tüm dünyanın gözü önünde bir hamlede yok etmekten daha iyi bir yol var mı?"

Benson, Lucan'ı ve Tarikat'ın geri kalanını öldürme planının aynı zamanda orada bulunan her Breed diplomatının ve sivilin ölümü anlamına geleceğini belirtme zahmetine girmede. Opus Nostrum'un üyeleri, hem on üç kişi arasındaki insanlar hem de içlerindeki Melezler bu gerçeği kesinlikle anlamıştı.

Zirve toplantısı için planladıkları gibi bir imhanın vampir ulusu ile insanlık arasında geniş çaplı bir savaşa yol açabileceğini de fark ettiklerine şüphe yok.

Onlarca yıl sürebilecek bir savaş. Ya da daha uzun.

Komplocuların lideri onlara, "Kalıcı bir barış için hiçbir fedakârlık çok büyük değildir," diye hatırlattı. "Gerçek bir barış ancak Tarikat'ın yolumuzdan çekilmesiyle mümkün olabilir."

Grup oybirliğiyle cevap verdi. Sonra birisi Kabal'ın sloganını söylemeye başladı: "*Pax opus nostrum.*"

Teker teker her üye katıldı, ta ki cümle o kadar yüksek sesle gürleyene kadar, Benson Martha'nın bunu harap evlerindeki gizli sığınağının duvarlarından duyabileceğinden endişelendi. Ama tüm gözlerin onun üzerinde olduğunu biliyordu, bu yüzden o da ilahiyi aldı ve "Barış bizim işimizdir" diyen Latince cümleyi mırıldandı.

"Bu geceye kadar, kardeşlerim," dedi Benson'ın muhtemelen hayatının geri kalanında kâbuslarında duyacağı sentezlenmiş, insanlık dışı ses. "Ve bir tavsiye, Direktör. Opus Nostrum'un gözleri her yerde. Güvenimize bir daha ihanet etmeyi aklınızdan bile geçirmeyin."

Benson başıyla onayladı. Grup imzayı atana kadar bekledi, sonra bilgisayarını kapatıp nefes verdi ve kemiksiz bir yığın halinde masasının üstüne yığıldı. "Ben ne yaptım?" diye dirseğinin kıvrımına doğru inledi. "Tanrım, affet beni. Ne yaptım ben?"

MIRA DUŞU HENÜZ AÇMIŞTI KI KAPI ÇALINDI.

Tarikat'ın malikânesindeki yatak odasının kapısı çalındı. Hâlâ birkaç saat önce geldiği kıyafetlerini giyiyordu, banyodaki musluğu kesti ve orada kimin olduğunu görmek için dışarı çıktı.

"Nathan."

Kısa abanoz saçlarından, fit tişörtüne, spor kıyafetlerine ve savaş botlarına kadar siyahlar içinde bir çalışma olan adam, koridorda asık suratlı ve gülümsemeden duruyordu. "Tess'in gözlerini iyileştirdiğini duydum. İyi olmana sevindim. Sen nasılsın?"

Omzunu hafifçe silkerek kaldırdı. "Kellan'ı tekrar gördüğümde daha iyi olacağım."

Nathan cevap vermedi; onun yerine elinde tuttuğu nesneye baktı. "Bunu sana daha önce vermek isterdim ama olan biten her şey yüzünden ..."

Tüm hayatının raydan çıktığı gün kaybettiği bıçağı ona uzattı.

"Hançerimi bulmuşsun."

Başını salladı. "Kaybolduğun ilk gece Rafe, Eli, Jax ve ben seni aramaya çıktık. Bıçağı Ackmeyer'in bahçesinde bulduk. Onu senin için sakladım." "Teşekkür ederim." Mira silahı elinde evirip çevirdi, sonunda ona yeniden sahip olduğu için minnettardı. Gözleri narin kabzanın karmaşık tasarımına ve yazılarına takılsa da, zihni çok sevdiği kılıcını kaybettiğinden bu yana geçen sürede olup biten her şeyi gözden geçirdi. Tanrım, her şey sanki yüz yıl önce olmuş gibiydi. "Benimle arkadaş olduğun için teşekkür ederim,

Nathan ... ve

Kellan. Dün gece işler onun için çok daha kötü gidebilirdi, biliyorum."

Homurdandı. "Yaptığı her şey için onu öldürmek istedim. Sana, Tarikat'a, aldatmacasından zarar gören herkese."

Mira arkadaşına baktı, her zaman çok okunmaz ve uzak, her zaman en metanetli savaşçı olan laboratuvarıda yetiştirilmiş suikastçıya. Gerçek acıyı gördü

Şimdi onun içinde. Ve o da öfkeliydi. Yakışıklı yüzü taş gibi bir tarafsızlığa bürünmüştü ama Mira onun yeşilimsi mavi gözlerindeki kehribar rengi titreşimi gözden kaçırmadı. "Kızgınsın ama ondan nefret etmiyorsun, değil mi Nathan?"

Kaşlarını çattı ve soruyu düşünmüş gibi göründü. "Dün gece, asi sığınağında Archer amblemini bulduğumda ve aniden gerçeği fark ettiğimde, evet, ondan nefret ettim. Hayatımda daha önce hiçbir şey hakkında bu kadar güçlü ya da bu kadar kesin hissetmemiştim. Onu öldürmeye hazırdım, Mira. Ta ki onu görüp arkadaşımın nefret edemeyeceğini anlayana kadar. Düşmanım olduğunu öğrendikten sonra bile." Ağır bir nefes verdi. "Nasıl hissettiğini tahmin edemiyorum. Seni en derinden yaraladığı kesin."

"Öyle," diye sessizce itiraf etti. "Ama onu tekrar kaybedersem canımın yanacağı kadar kötü değil. Bunun olmasına izin vermeyeceğim, Nathan. Eğer GNC Kellan'ı benden almak istiyorsa, bir tür siyasi açıklama yapmak için onu mahkemeye çıkaracaksa, lanet olası kanlı bir savaş olmadan onu alamayacaklar."

Nathan'ın ağzı düzleşti, kara kaşları birbirine yaklaştı. Başını sallamaya başladı. "Mira, bunu bekleyemezsin-"

"Denemek zorundayım," diye ısrar etti. "Ondan vazgeçmeyeceğim. GNC'yi de sikeyim, kaderi de sikeyim. İsteddiği bu olsa bile onu bırakmayacağım. Ve bugün onu görmeye gittiğimde, JUSTIS onu nerede tutuyorsa, Kellan'a da aynı şeyi söylemeyi planlıyorum."

"Mira," dedi Nathan ve ses tonunda bir şey vardı - o kadar endişe dolu, o kadar nazikti ki kanı damarlarında donmaya başladı. "Mira, bunların hiçbirisi için zamanımız olmayacak. Şimdi olmaz."

Kalbi bir taş gibi ağırlaşarak yere düştü. "Ne demek istiyorsun?"

Ona baktı, hançerini geri vermesinin onu görmeye gelme nedeninin sadece bir parçası olduğunu ancak şimdi fark etti.

"Bana neler olduğunu anlat, Nathan."

Yere baktı ve alçak sesle küfretti. "Kellan'ın eski Emri nedeniyle Lucan, GNC'nin Kellan'ı tam kapsamlı bir yargılama için ceza mahkemelerine teslim etmek yerine suçlamaları dinlemeyi ve durumu özel olarak ele almayı kabul etmesini sağladı."

"Tamam," dedi Mira temkinli bir şekilde. "Bu iyi, değil mi?"

Nathan sadece ona baktı. "Ayaklanmalar ve halkın adalet çağrıları nedeniyle ve barış zirvesi bu gece başlayacağı için, GNC toplantı sırasında olası aksaklıkları önlemek için kararlı bir eylem sergilemesi gerektiğini düşünüyor."

Gala. Özel bir duruşma yapılması kabul edildi, ancak GNC bu duruşmayı gerçekleştirecek - ve Kellan'ın cezasını belirleyecek - özel bir toplantıda. Bugün GNC merkezinde gerçekleşecek."

Tüm korkuları bir dalga halinde üzerine hücum etti. Ciğerlerindeki hava çekilmiş gibi hissederek topukları üzerinde geriye doğru sendeledi. "Kellan'ın cezasına bugün mü karar verecekler? Lucan bunu erteleyemez mi? Yapabileceği daha fazla şey olmalı."

"Elindeki tüm siyasi imkanları kullanıyor, Mira. Konsey'in her bir üyesiyle temasa geçti ve hoşgörü sözü almak için onlarla pazarlık yapmaya çalışıyor."

"Kaç kişi?" diye sordu, midesini bulandıran bir korkuyla uyuşmuştu. "Şimdiye kadar kaç kişi kabul etti?"

Nathan uzun bir süre konuşmadı. "Sekiz önemli ulusu temsil eden on altı Konsey üyesi var ve her birinde bir insan ve bir Cins üye bulunuyor." Nathan boğazını temizledi. "Birkaçından onaylanmış oy aldı ama çoğunluğu elde etmek için ikna etmesi gereken birkaç Konsey üyesi daha var. Lucan çok fazla söz veriyor, Mira. Kellan için taşaklarını ortaya koyuyor. Elinden gelen her şeyi yapıyor."

Umut hissetmek istiyordu. Her şeyin bir şekilde yoluna gireceğine ve bir mucize eseri Kellan'la bu korkunç durumdan birlikte çıkabileceklerine inanmak istiyordu. Ama göğsünün ortasında soğuk bir ağırlık vardı.

"Artık konuşamam," diye mırıldandı, açık kapıdan ve Nathan'ın endişeli ifadesinden uzaklaşmaya başlamıştı bile. "Gitmek zorundayım. Daha fazla zamanımız olur sanmıştım. Konsey'in önüne çıkmadan önce Kellan'ı görmeliyim."

Nathan başını yavaşça salladı. "Duruşmaya getirilmeden önce onu görmeniz için zaman olmayacak. Konsey bir saat içinde onunla orada buluşmak üzere toplanıyor."

"Hayır." Yutkundu, boğazı kurumuştı. "Hayır, bu olamaz. Daha fazla zamana ihtiyacımız var ..."

Kelimeler kifayetsiz kalmaya başlamış, korkuya kapılmıştı. Nathan'ın özür dileyen, pişman bakışlarını tutarak yatak odasına doğru ilerledi. Kapıyı onun üzerine kapattı ve alnını serin ahşap panele dayayarak kapıya yaslandı.

Kellan'ı görmesi gerekiyordu. Ve onu savunmak için yanında olmadan Konsey'in karşısına çıkmasına izin vermesinin imkânı yoktu. Savaşmak için

özgürlüğü için, kan ve kılıçla, eğer iş o noktaya gelirse.

Hançerini yatağın üzerine atan Mira banyoya yöneldi ve duşu açtı. Soyundu ve aynanın önünde durup dönüştüğü kadının yüzüne baktı.

Kan bağı var, aşıklar.

Hayatı boyunca hiç bu kadar korkmamıştı.

Mor lenslerini çıkarıp bakışlarını Görme yetisinin armağanıyla yüzleşmek için kaldırmadan önce bile yansımanın acımasız olacağını biliyordu.

İmgelem hiç vakit kaybetmeden ortaya çıktı. Aynı korkunç sonuç, gözlerinin önünde oynuyordu.

Kellan, önünde yerde ölü yatıyordu.

Onun cansız bedeni üzerinde kederli bir ıstırap içinde ağlıyordu.

Mira, duşun buharı odayı doldurana ve kaçamadığı korkunç görüntünün üzerine yoğun bir sis soluyana kadar dehşet içinde ve kalbi sıkışmış bir şekilde baktı.

Kellan, o gün öğleden hemen önce ağır silahlı JUSTIS memurları -dört Breed ve iki insan- onu hücrelerinden almaya geldiğinde, iyi bir şeye doğru gitmeyeceğini biliyordu.

Ancak bu şüphenin tam etkisini, onu GNC'nin merkez binasındaki kavernöz, özel bir duruşma odasına götürene kadar hissetmemişti. Orada kendini, U şeklindeki geniş bir yargı kürsüsünün arkasındaki kürsüde oturan on altı Konsey üyesinden oluşan bir heyete bakarken buldu. Toplantının merkezinde Lucan Thorne vardı ve başkan olarak ciddi görünüyordu.

Tarikatın yaşlı üyelerinin çoğu da oradaydı; savaşçılar ve dostları kürsünün altındaki sıralarda oturuyordu.

Ama Kellan'ın damarlarını asıl titreten şey, Mira'nın Konsey'in tam önünde durduğunu görmek oldu. Siyah tayyör ve savaş botları giymiş, uzun sarı saçlarını sırtından aşağıya doğru kıvrılarak inen sıkı bir örgüyle örmüş, sanki savaşa hazırlıklı gelmiş gibi duruşma için giyinmişti.

O ne halt ediyordu?

Kellan neredeyse ona bağıracaktı ama sonra korumaları onu odanın içine doğru iterken Kellan dönüp ona baktı. Yanakları kızarmış, gözleri kırmızılaşmış bir halde ona doğru bakıyordu.

Gözleri ... *ah, Tanrım*. Gözleri artık sütölü ve odaksız değil, menekşe rengi kontakt lenslerin arkasındaki parlak ve doğrudan ona bakıyordu.

İyileşmişti.

Görebiliyordu.

O günün erken saatlerinde ona Mira'nın yeniden bir bütün olduğunu söyleyen bağa güvenmekten korkmuştu ama şimdi Tess'in ya da Rafe'in, kendisinin kaniyla yapamadığını Mira için yapabildiklerini kendi gözleriyle gördüğünde bir sevinç dalgası, derin bir rahatlama hissetti.

Şimdi ona doğru koşmak ve onu kollarının arasına almak istiyordu. Ani kaşıının, duruşma salonuna girerken ona eşlik eden JUSTIS memurlarını kendisine ve muhtemelen Mira'ya ateş açmaya davet edeceğinden şüphelenmeseydi, bunu yapardı.

Muhafızlar onu ileriye doğru yönlendirdi, her iki yanında bir çift Melez erkek, arkasında ise iki insan vardı. Kellan, Tarikat'ın ve Soydaşlarının asık suratlarını ya da kürsüde oturan kadın ve erkeklerin çoğunun onaylamayan bakışlarını kaşırmadı. Yargılanmak için oradaydı -şimdi ve burada- eğer odadaki ağır sessizlik bir gösterge ise, suçu belki de çoktan belirlenmişti.

Ve işte Mira, Konsey'le tek başına yüzleşiyordu.

İmgeleminin ona verdiği ön bilgi olmasa bile Kellan, Mira'nın duruşma salonundaki varlığını anlamıştı. Davasını yargıçların önünde savunmaya gelmişti. Onun için.

Onun güzel, inatçı Mira'sı.

Teslim olarak onun kalbini kırdığını bildiği halde yanında duran sadık eşı.

Gurur ve alçakgönüllülük birbirine karışmıştı. Onun bunun bir parçası olmasını istememişti. Yine de onu uzak tutmanın mümkün olmadığını biliyordu.

Şimdi ona bakarken yüzü sıkıntıyla çökmüştü. Tekrar Lucan'a ve Konsey üyelerine döndü. "Hayır, durun! Lütfen beni dinleyin. Kellan katil değil. Hayat kurtarmaya, tehlikeli bir teknolojinin serbest kalmasını önlemeye çalışıyordu. Bu yüzden Jeremy Ackmeyer'ı kaşırdı. Yaptığı şeyi mazur göstermeye çalışmıyorum, sadece bunu neden yaptığını düşünmenizi istiyorum."

Kürsünün en ucunda, çökmüş gözleri ve sağlıksız bir solgunluğu olan yaşlı bir insan boğazını temizledi. "Konsey tartışmanızı dinledi.

Konsey bu konudaki kararını verirken tüm faktörler eşit bir şekilde tartılacaktır."

"Müdür Benson," diye yalvardı Mira, yaşlı adamla doğrudan yüzleşmek için dönerek. "Bu duruşmanın sizin için de kişisel olduğunun farkındayım. Jeremy sizin yeğeninizdi. İyi bir adamdı, masum bir adamdı. Ailenizin kaybı için gerçekten çok üzgünüm. Kellan'ın onu kurtarmaya çalıştığını bilmenizi isterim. Gerçeği anladıktan sonra, Kellan Jeremy'yi bulmak için elinden geleni yaptı. Hatalarını düzeltmeye çalıştı ama artık çok geçti-"

"Yeter!" Yaşlı adamın patlaması mecliste silah sesi gibi yankılandı. Ağırlaşmış gözleri halsiz bir şekilde meclise bakarken, gri başı çökmüş omuzlarının arasında sarkıyordu. "Yeterince şey duydum. Lütfen, artık bu işi bitirelim."

Lucan'ın bir bakışı Nikolai'yi Mira'yı almak üzere seyircilerin arasından çıkardı. Niko onu koltuğuna geri götürürken Mira önce debelendi, Kellan'a doğru endişeli bakışlar fırlattı.

Silahlı muhafızlar onu kürsüye doğru yönlendirirken Kellan onun sıkıntısının damarlarında yankılandığını hissetti. Onu Konsey'in önünde durdurdular ve Lucan'ın ayık gözleri onun üzerine yerleşti.

"Kellan Archer," diye anons etti toplananlara. "Tarikat'ın eski bir üyesi olarak davanızın kendine özgü koşulları nedeniyle, Konsey bugün size yöneltilen suçlamaların özel olarak görüşülmesini ve cezanızın oy çokluğuyla belirlenmesini kabul etti. Suçlandığınız suçları gözden geçirdik ve sizin adınıza verilen ifadeleri dinledik. Bunlar ciddi suçlar ve ciddi cezalar gerektiriyor. Suçlamalardan herhangi birinden suçlu bulunmanız ölüm cezası gerektirir."

"Anlıyorum," diye yanıtladı Kellan, kaderine karar verecek olan kadın ve erkeklerin ciddi yüzlerine bakarak. Hiçbirinde çok az merhamet görüyordu.

Yine de hiç beklemiyordu.

Kendisine yöneltilen suçlamaların teker teker okunmasını dinledi ve ardından her birine yanıt verdi. Kelimeleri neredeyse hiç fark etmedi. Tüm düşünceleri -tüm duyuları- odada kendisi için önemli olan tek kişiye odaklanmıştı.

Mira, Niko ve Renata'nın yanındaki koltuğundan baktı, gözleri yaşlarla doluydu, parmaklarını dudaklarına bastırmıştı. Bu korkuyu, bu dehşeti bilmek zorunda olması onu öldürüyordu. Konsey'in kararını açıklamasını beklerken yaşadıkları bu lanet çaresizlik hissi onu öldürüyordu.

Ve sonra o an geldi ve Kellan hayatının son sekiz yılında kaçınmaya çalıştığı bir yolun sonuyla yüzleşmek için kendini çelikleştirdi.

Lucan, Konsey'e ağırbaşlı bir şekilde hitap ederek teker teker oylarını belirtmelerini istedi ve ya ömür boyu hapis ya da idam cezası verilmesini talep etti. "Başkan olarak benim oyum alışlageldiği üzere en sonda yer alır," dedi. "Ancak, bu özel duruşmanın bir şartı olarak - çünkü Tarikat'ın lideri olarak komutam altındaki eski bir savaşçıyı ilgilendiriyor - Konsey benden bugünkü duruşmalardan çekilmemi istedi. Cezalandırma konusunda oy kullanmayacağım ve Konsey'in kararı nihai olacak."

Kellan başıyla onayladıktan sonra oylama başladığında hazır olda durdu. Çok az tartışma oldu. Her Konsey üyesi oyunu açıkladı ve GNC'nin insan ve Irk üyeleri arasında şaşırtıcı bir şekilde bölünmüş bir sayıma ulaşıldı.

Her iki ırkı temsil eden yedi oy, onun hapsedilmesi yönündeydi. Diğer sekiz oy ise idamını istedi.

Bir oy kaldı.

Duruşma ya berabere bitecek ya da Kellan'ın nihai infazı için kesin bir karar verilecekti.

Her şey kürsünün sonunda yığılmış duran meclis üyesine, Jeremy Ackmeyer'in amcasına gelip dayanmıştı. Kellan Benson'a baktı, yaşlı adamın sıkıntılı bakışlarında basit bir keder ya da intikamdan daha fazlasını hissetti. İçki içtiğinden şüphelenen Kellan, omuzlarındaki kemiksiz sarkmaya ve gözlerindeki camsı kızarıklığa dikkat etti.

Lucan ona bir bakış atarak, "Müdür Benson," diye sordu. "Kararınızı açıklamaya hazır mısınız?"

Yaşlı adam homurdandı ve başını kaldırıp Kellan'a doğru baktı. Konuştuğunda söylediği şey kesin ve netti. "Ölüm."

Kellan Mira'nın keskin nefesini duydu. Mira'nın şaşkın tepkisinin içinden geçtiğini hissetti, endişesi aralarındaki kan bağı aracılığıyla Mira'nın içine işlerken nabızı bir elektrik şoku gibi sarsıldı.

"Hayır." Arkasındaki oturma grubundan gelen sesi kırıktı, gözyaşlarıyla boğulmuştu. "Hayır! Yeğeninizi o öldürmedi, Müdür Benson. Jeremy'nin laboratuvarındaki yangınla ya da onun ölümüyle hiçbir ilgisi yok. Buna inanmak zorundasınız! Burada doğru olanı yapın. Ona merhamet göstermelisiniz-"

"Mira, yapma." Kellan dönüp ona bakarken Mira yerinden fırladı ve onu savunmak için ileri atılmaya başladı. Yanında, dört Breed muhafızı

gerginleşti. Hepsinin silahlarını çekmeye hazırlandıklarını fark edince alarının üzerlerinden düştüğünü hissetti.

"Hayır!" Mira ağladı. "Lucan, bunun olmasına izin verme, lütfen!"

Kellan Lucan'ın acımasız bakışını gördü. Tarikat liderinin elinden geleni yaptığını anladı. Kellan'ı kurtarmak için söylenebilecek ya da yapılabilecek başka bir şey yoktu.

"Hayır," diye hıçkırdı Mira, yüzünü avuçlarının içine bırakarak.

Kadının ıstırabı adamın yüreğini burktu. Ona bunu yaşattığı için nefret ediyordu, tıpkı bu andan kaçınmayı umarak uzak durduğu onca yıl boyunca korktuğu gibi.

Odanın uzak ucunda, Benson başını sallıyor, nefesinin altında mırıldanıyordu. "Her şey çok ileri gitti," diye mırıldandı, başı öne eğikti, konuşurken yüzü düşüyordu. "Artık çok ileri gitti. Sonunda bunu anladım, işleri düzeltmek için çok geç olduğunda."

Kellan dinledi, Benson asık suratlı ve şifreli bir şekilde konuşurken merakı diken diken olmuştu. Yaşlı adamın sesinde pişmanlık vardı, bu çok açıktı. Ve başka bir şey daha vardı, Kellan'ın kanının şakaklarında çarpmasına neden olan bir şey.

"Jeremy için çok geç," diye mırıldandı Benson, kendi özel ıstırabına iyice kapılmıştı. "Böylesine parlak bir hayat kısa kesildi. O çocuk saf bir ruhtu, bozulmamıştı. Dünyayı değiştirebilecek gerçek bir ışık getiriciydi."

Işık getiren.

Alışılmadık bir ifade. Ackmeyer'in henüz yayınlanmamış UV teknolojisi projesini tanımlamak için kullandığı ifadenin ta kendisi.

Vay anasını.

Prototipi çalan *Benson*'dı. Bu gerçek Kellan'ın midesine pençe gibi battı. Kanı dondu, sonra hemen öfkeyle volkanik bir şekilde patladı.

"Morningstar," diye homurdandı, tüm öfkesi Konsey toplantısının sonundaki yaşlı adama kilitlenmişti. Benson'ın içkiden sırlanmış gözleri suçluluk ve dehşetle irileşti. "Seni orospu çocuğu. O sendin."

Kellan öfkeli bir kükremeye saldırdı.

Kürsünün sonuna doğru havalanırken arkasında hareket eden bedenlerin ani telaşını hissetti. Mira'nın çığlığını duydu. Arkasından hızla patlayan silah seslerini duydu.

Benson'ın üzerine düşüp onu yere serdiğinde ani bir acı dalgasının, bitmek bilmeyen bir mermi yayınının gövdesini ve uzuvlarını parçaladığını hissetti.

meclis üyesini kürsüye davet ediyorum.

Mira'nın sesi yürek parçalayan bir ıstırap ılığıydı. "Kellan!"

Vücudundaki yaraların ve öfkenin yankısını hissettiğini biliyordu. Kadının dehşeti kendi duygularıyla birleşmişti ama kendini dizginleyemeyecek kadar ileri gitmişti. Benson'ı boğazından kavradı. "Bana teknolojiyi kime verdiğini söyle, seni lanet olası piç. Söyle bana!"

İnsan konuşmuyordu. Azı dişlerini birbirine kenetlemişti, sarhoş gözleri korku doluydu ama şu anda canını çıkaran vampirden çok görünmeyen bir tehditten korkuyordu. Kellan'ın kalbi kulaklarında gümürdüyordu, o kadar gürültülü ve sancılı atıyordu ki, kanı vücudunu ve uzuvlarını delen sayısız delikten akarak dışarı pompalanırken duyabildiği tek şey buydu. Hasar tamdı; kan durmuyordu.

Ölüyordu.

Bu düşünce hızlı ve kesin bir şekilde aklına geldi ve zaman hızla akıp giderken etrafında patlak veren kaosu yarıp geçti.

Mira'nın imgeleminin öngördüğü her şey göz önüne alındığında şaşırmaması gerekirdi. Ama lanet olsun, hissettiği şeyin şoku onu zehir gibi sarmıştı.

"Onu kim öldürdü? Kendi etini ve kanını sattın, bunu kimin için yaptığını söyle bana, Benson." Bir hırıltıyla, gücü tükenmeye başlarken ellerini insanın boynuna dolamak için mücadele etti. Bilmek zorundaydı, kendisi öldükten sonra Tarikat'a devam edecek bir şey vermeden bu şekilde ölemezdi. Eğer insan Kellan'ın istediği cevapları boğuk boğuk söylemeyi reddederse, o zaman gerçeği onun zihninden çekip çıkaracaktı.

Kellan yaşlı adamın pişmanlığını okudu. Yaptıklarından, yeğeninin öldürölmesine ve kısa süre sonra sayısız kişinin ölümüne neden olmasından duyduğu pişmanlık. Barış kisvesi altında daha pek çok ölüm gelecekti.

Kellan'ın tutuşu gevşemeye başladı. Tutunamıyordu. Benson ellerinden kurtulup GNC ve JUSTIS muhafızları tarafından süpürölldüğünde bile. Sırt üstü yuvarlandı ve kendini Lucan'ın ve Tarikat'ın geri kalanının puslu gölgelerine bakarken buldu. Konuşmaya çalıştı ama sadece öksürdü, acı vücudunun her santimine yayılırken kan tükürdü.

Birden fazla savaşçı ona bakarken alçak sesle lanet okudu. "Biri Benson'ın peşine düşsün," diye homurdandı Lucan. "Lanet olsun. Getirin şunu

Orospu çocuğunu sorgulamak için içeri alın. Hemen."

"Kellan." Mira'nın sesi gözyaşları ve ıstırapla paramparça olmuştu. Savaşçıların arasından sıyrıldı ve onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Onu yakaladı

Bir hıçkırık onu sarsarken elini göğsüne bastırdı. "Ah, Kellan. Hayır!"

Mira onun üzerine kapanmış, onu mermilerden ya da geçmişteki başarısızlıklarından bile daha fazla mahveden çiğ bir kederle ağlıyordu. Ona üzgün olduğunu söylemek istedi. Onu sevdiğini söylemek istedi. Diğer tarafta onu ne bekliyor olursa olsun, onu her zaman sevdiğini ve her zaman seveceğini söylemek istiyordu.

Ama o bunu biliyordu.

Yüzüne baktı ve gözyaşlarının arasından başını salladı, parmakları adamın alnında hafifçe gezindi, ağzındaki kanı silerken titredi ve onu öpmek için eğildi.

Kellan yine de ona bu sözleri söylemek istiyordu ama duyması gereken başka bir şey daha vardı. Tüm Tarikat'ın duyması gereken bir şey.

"Opus Nostrum," diye mırıldandı Kellan, ancak fısıltıyla, bir kalp atışıyla diğeri arasındaki boşluk her saniye biraz daha uzarken konuşabilmek için nefesiyle savaşıyordu. "Opus Nostrum'u durdur."

HAYIR.

Oh, Tanrım ... hayır, bu olamaz.

"Kellan." Mira onun elini sıktı, gözleri kapanırken gücünün avuçlarından süzüldüğünü hissetti. "Kellan? Oh, hayır . . . Hayır, Kellan, lütfen, benimle kal. Sakın bırakma."

Ama çoktan ondan uzaklaşmaya başlamıştı, onu bırakmayan görünmeyen eller tarafından çekiliyordu. Aralarındaki kan bağının gerildiğini, gittikçe incelendiğini hissetti, ne kadar istese de geri sarılamayan bir iplikçik.

Ve sonra kırıldı.

Bağlantı koptuğunda yaşadığı şoku hissetti. Kalbinin uyuştüğunu ve boşaldığını, göğsünde akıntıya kapıldığını hissetti.

Oh, Tanrım. Onu

kaybetmişti. Onu tekrar

kaybetmişti.

"Kellan, hayır," diye bağırdı, sıcak ve yakıcı gözyaşlarıyla boğulurken. "Hayır!"

Hıçkırıklarını tutamadı. Adamın cansız bedeninin üzerine yığılıp ağlarken, kederi onu parçaladı, pürüzlü ve çiğ.

Kellan gitmişti.

Öldü.

Tıpkı imgeleminin ona gösterdiği gibi.

Kederden ve ruhunu parçalayan ıstıraptan aklını yitirmiş bir halde onun adını tekrar tekrar haykırdı. Onun öldüğüne inanmak istemiyordu ama eli elinin içinde gevşekti, güçlü bedeni hareketsizdi, dökülen kanıyla sırlıklam olmuştu. Çok ağır, korkunç yaralarla doluydu.

Onu

öldürmüşlerdi.

Onun aşkını.

Arkadaşı.

En iyi arkadaşı, ortağı, her şeyi.

Gitti.

Mira, Kellan'ın cansız bedenine sarılıp hıçkırarak hıçkırarak ağlarken omuzlarına hafifçe inen elleri zar zor fark etti. Nikolai'nin alçak sesini zar zor duydu, dikkatli ve sessiz tonu her şeyin dehşetini daha da gerçekçi kılıyordu. "Mira," dedi Nikolai nazikçe.

Renata da onun yanındaydı, ikisi de onu rahatlatmaya çalışıyordu. Rennie'nin parmakları başının arkasını okşadı. "Hadi, Mouse. Bırak onu, tatlım."

"Hayır," diye homurdandı, çocukken ona her zaman büyük bir rahatlık sağlayan elleri uzaklaştırarak. Niko ve Renata, küçük bir kızken onun için her şeyi daha iyi hale getirmeyi başarmışlardı. Onlar önemli olan her şekilde onun ebeveynleriydi, ihtiyaç duyduğunda sonsuza dek güvenebileceği güçlü omuzlar ve sevgi dolu kolları. Ama bugün değil. Şimdi değil. Bunu düzeltemezlerdi, ortadan kaldıramazlardı.

"Onu öldürdüler," diye mırıldandı, çaresizlikten perişan bir halde. "Oh, Tanrım . . . Onu öldürdüler."

Nikolai ve Renata'ya bakmak için başını çevirdi. Lucan ve Tarikat'ın çoğu da oradaydı, savaşçılar ve onların Soydaşları Kellan'ın cesedinin etrafında ciddiyetle toplanmıştı. Sessiz, şok olmuş, herkes ne diyeceğini bilemez haldeydi.

Ve hepsinin arkasında, hastalıklı bir merakla ağzı açık kalan GNC üyeleri -ki çoğu Kellan'ın ölümünü istemek için ikna edilmeye ihtiyaç duymamıştı. Breed ve insanlar, nefret ettikleri kötü adamın cesedine bir göz atabilmek için sallanan kafalarıyla dikkatle bakıyorlardı. Mira Konsey üyelerini gördüğünde damarlarında zehirin kaynadığını hissetti. Kellan'ın ölümünden, ona ateş açan JUSTIS muhafızları kadar onlar da suçluydu.

İçinde kaynayan nefret, acı dolu bir kükremeye patladı. "Defolun buradan," diye hırladı Konsey'e. "Ondan uzak durun, hepiniz!"

Kendini onlara doğru fırlattı ama Niko onu sıkıca kavradı ve vücudundaki her hücre intikam çılgınlıkları atarken onu geride tuttu. Umutsuz feryadı kendi kulaklarına bile hayvani geliyordu. Nikolai'nin kollarına yığıldı, gözyaşları görüşünü dolduruyordu.

Lucan Niko ve Renata'ya, "Onu karargâha götürün," dedi, derin sesi ciddi ama sempati doluydu. "Rahat etmesini sağlayın. Neye ihtiyacı olursa olsun."

Mira şimdi onu uzağa çeken kollarla savaşamazdı. Ne gücü ne de isteği vardı. Hiçbir şey hissetmiyordu.

Göğsü sanki yarılmış ve soğuk, uyuşturan bir rüzgârla dolmuş gibiydi. Kellan ölmüştü.

Nikolai ve Renata onu sessiz odadan dışarı çıkarırken, Mira artık nefes aldığından bile emin olmadan, tahta gibi yürüyordu.

Lucan, Mira olay yerinden uzaklaştırılırken aval aval bakan GNC üyelerine bir bakış fırlattı. Görüşü sıcaktı, kehribar rengi kıvılcımlar saçıyordu. Sesi ölümcül bir öfkeyle titrerken, konuştuğunda dişleri dilinin üzerinde keskin bir his uyandırıyordu. "Gösteri bitti. Payına düşeni aldın. Şimdi siktir git buradan."

Grup sessiz ve korkmuş bir şekilde dağıldı. Onlar odadan kaçarken Dante, Benson'ın kaçtığı arka taraftan içeri girdi. "Müdür öldü, Lucan. Az önce onu arka koridorda bulduk. Kafasından üç kez vurulmuş. Onu dışarı kadar takip eden JUSTIS memurlarından iz yok."

"Orospu çocuğu." Lucan bir elini kafa derisinde gezdirdi. Benson, Ackmeyer'in UV teknolojisi hakkında bir şeyler biliyordu. Kellan üzerine atlamadan önceki saniyeler içinde bunu neredeyse itiraf etmişti. Görünüşe göre Benson Morningstar ve şu anda teknolojiyi elinde tutan her kimse, birilerinin onun daha fazla bir şey söyleme fırsatı bulamayacağından emin olması için yeterince şey biliyordu. Ama kim ve neden?

Peki bu komplo ne kadar ileri gitti?

Şimdi hızla yanıtlanması gereken başka bir soru daha vardı: Opus Nostrum kimdi ya da neydi?

Lucan tekrar Kellan'a, genç adamı yere seren düzinelerce kurşun yarasına baktı. "Böyle olmak zorunda değildi, lanet olsun. O daha iyisini hak ediyordu. Daha fazlası için bir şansı hak ediyordu, hem o hem de Mira."

Dante acımasızca başını salladı. "Belki de bunu düzeltmenin bir yolu vardır."

Savaşçı, Tarikat'ın geri kalanı ve eşleriyle birlikte duran Cins Arkadaşı Tess'e anlamlı bir bakış gönderdi. Lucan ya da Dante daha tek kelime edemeden Tess harekete geçti, düşüncüyü kavradı ve Kellan'ın yanına inerek iyileştirici ellerini üzerinde gezdirdi. "Kanı hâlâ sıcak ama kalbi durmuş."

"Atlayabilir misin?" Lucan, Dante'nin ona Tess'in savaşçı eşiyle tanışmadan önceki hayatından anlattığı bir olayı hatırladı. Genç bir kadinken

Bir keresinde kalp yetmezliğinden aniden vefat eden birini hayata döndürmüştü. Daha sonra, veteriner olarak çalışırken, olağanüstü İrk Arkadaşı yeteneğini kullanarak hastalıklı küçük bir iti kanserinden ve diğer rahatsızlıklarından bile kurtarmıştı.

Tanrı biliyordu ki, kadın geçtiğimiz yirmi yıl boyunca Tarikat için payına düşenden çok daha fazla savaş yaralanmasını onarmıştı.

Ama şimdi Tess pek de emin görünmüyordu. "Kalbini yeniden çalıştırabilirim," dedi, "ama aynı anda hem kanamayı durdurup hem de tüm kurşun yaralarını onaramam. Onu hayata döndürebilirim ama kanaması onu iyileştirebileceğimden daha hızlı olabilir."

"Dur sana yardım edeyim." Tess ve Dante'nin oğlu Rafe onun yanına çöktüler. Genç savaşçının yüzü bir amaç uğruna ciddileşmiş, gözleri - annesininkiyle aynı akuamarin rengi- Lucan'ın savaş alanında aynı ölçüde sergilediğini gördüğü bir kararlılıkla yoğunlaşmıştı. Rafe avuçlarını kurşun yaralarından ikisinin üzerine koydu, sonra annesine başıyla onay verdi. "Sen onun kalbini çalıştır. Gerisini bana bırak."

Tess gülümsedi, iki şifacı Kellan üzerinde çalışmaya başlarken yüzü annelik gururuyla doluydu.

Lucan, Tarikat'ın bugün burada bir mucize mi gerçekleştireceğini yoksa kendilerinden birinin, akrabalarından birinin cesedini yarın sabah cenaze töreninde güneşle buluşmaya gönderecek bir kayıp mı yaşayacağını sahnenin etrafında toplanan herkes kadar çok bilmek istiyordu.

Ama Kellan Archer Tarikat'ın karargâhına hangi durumda dönmüş olursa olsun, Lucan ve diğer savaşçıların şu anda uğraşmaları gereken ciddi sorunları vardı.

Birkaç dakika önce GNC direktörü Benson'ın infaz tarzında öldürülmesiyle daha da acil hale gelen sorunlar.

Lucan Gideon'a, Tegan'a, Dante'ye ve Tarikat'ın diğer büyüklerine bir bakış gönderdi. "Opus Nostrum," dedi acımasızca, karanlık tonunda bir soru vardı.

Gideon da diğer savaşçılar gibi başını salladı. "Latince. 'Bizim işimiz' anlamına gelir. "

"Bunun ne anlama geldiği ya da daha da önemlisi Ackmeyer'in Morningstar projesiyle nasıl bir ilişkisi olabileceği konusunda bir fikriniz var mı?"

"Bunu ilk kez duyuyorum," diye yanıtladı Gideon.

Tegan başını eğdi, bakışları düz ve soğuktu. "Bir ekip toplayıp biraz keşif yapacağım. Gün batımında sahada botlarımız olabilir."

Lucan başıyla onayladı. "Toplayabildiğiniz her şeye ihtiyacımız olacak. Hiçbir ipucunu boş bırakmayın. Bulduğunuz her şeyi bana rapor edin."

Tegan dönerek diğer savaşçılara kendisine katılmaları için işaret verdi.

"Zirve resepsiyonu ne olacak?" Dante sordu. "Güvenliği arttırmak, bu gece aptalca bir şey yapmayı düşünen olursa diye daha fazla dikkat çekmek mi istiyorsun?"

Lucan bir an için düşündü. Her ne kadar cazip gelse de, yapması gereken son şey barış zirvesine tam teşekküllü savaş teçhizatı ve ağır ateşli silahlarla donatılmış bir Breed savaşçı ordusuyla dalmaktı. Aslında bunu yapmak, insanlık ve Breed arasındaki ateşkesin bozulduğunu görmek isteyebilecek herhangi birinin ekmeğine yağ sürebilirdi.

Bir savaşı kıskırtmak için barış zirvesinden daha iyi bir yer olabilir mi?

Darion'un sözlerini hatırlayan Lucan oğluna baktı. Dare'in birkaç gün önce, tüm bu kaos başlamadan önce yaptığı gözlem, o zaman düşünmek için yeterince rahatsız ediciydi. Şimdi ise oğlunun taktikler ve stratejiler konusundaki keskin zekâsının bunu doğru tahmin etmiş olması fazlasıyla mümkün görünüyordu.

Ya biri bu akşamki zirve galasını bozmak isterse?

Ya birileri yirmi yıl önceki İlk Şafak'tan bu yana atılan tüm adımları geri almak ve saati barışın olmadığı bir zamana geri döndürmek isterse? Ya da bundan sonra asla olamayacağından emin olmak?

Bunu yapmak için önce Tarikat'ı geçmeleri gerekecekti.

Lucan Dante'ye baktı ve Tarikat'ın kudretini herkesin önünde sergileme sorusu karşısında başını iki yana salladı. "Bu gece elimizi korkak alıştırmayalım. Eğer ortada bir oyun varsa, bırakalım da piçler rahat etsin. Bırakalım önce kendilerini göstersinler. Biz onlar için hazır olacağız. Bu arada, hiç kimse şüphenin üzerinde değildir."

MİRA BİR SESLE UYANDI, DENİZDEN ÇIKMIŞ BİR BALIK GİBİ okyanusa ve kuru karaya.

Şok
oldum.
Kafam
karıştı.

Anı, sert yeni bir gerçekliğe tokatlandı.

Nefesi kesilerek yatakta dimdik doğruldu. Kalbi sanki göğsünden fırlayacakmış gibi hızlı ve sert çarpıyordu.

Tarikat'ın karargâhına geri dönmüştü, karanlık bir yatak odasında tek başınaydı. Etrafında sessizlikten başka bir şey yoktu. Etrafını pek fark etmedi, oraya nasıl geldiğini ya da ne kadar zamandır baygın olduğunu pek umursamadı.

GNC binasından ayrıldıktan sonra Nikolai'nin onu bayılttığını hayal meyal hatırlıyordu. Onu hipnotik bir yatıştırıcıya soktuğu için suçlayamazdı. Teselli edilemez bir haldeydi, kederden histerikleşmişti.

Her şey bir kabus gibi görünüyordu - korkunç ve iç burkucu. Ama hayır, gerçektir. Giysilerinde hâlâ Kellan'ın kanı vardı.

Vurulmuştu.

Kellan ölmüştü.

Ve yine de . . .

Göğsünü ovuşturdu, avucunun altında ağır ve güçlü kalbinin sabit atışını hissetti. Kanı damarlarında gümbür gümbür akıyordu. Tüm duyuları saf bir farkındalık noktasına odaklanmıştı.

Kellan.

Onu varlığının her zerresiyle hissetti.

Onun acısını, şimdiye kadar elinden kayıp giden bir şeye tutunmak için verdiği mücadeleyi hissetti.

Hayat.

Ona ulaşmaya çalıştığını hissetti. Onun her nefes için savaştığını, kalbinin her ağır atışını damarlarına daha fazla kan itmeye zorladığını hissetti. Onu hissetti

Zihni onu arıyordu. Aralarındaki bağın yeniden kurulduğunu ve ona çok ihtiyaç duyduğu gücü verdiğini hissetti.

Oh, Tanrım . . .

Kellan

yaşıyordu.

Renata odaya girdiğinde Mira ayaklarını yere vurdu ve ayağa kalktı.

"Kellan?" Mira hem bir soru hem de bir dua gibi ağzından kaçırdı.

Renata gülümsedi, yüzünde rahatlama ifadesi vardı. "Evet, Mouse. Henüz ormandan çıkmadı ama Tess ve Rafe-"

Mira onun sözünü bitirmesine izin vermeyecek kadar sevinçliydi. İnançsız bir çığlık attı ve Renata'ya şiddetle, sevinçle sarıldı. "Onu görmem gerek."

Onunla paylaştığı kan bağının ince ipini takip ederek malikânede hızla ilerledi. Bu bağ onu merdivenlerden ana kata, sonra tekrar aşağıya, karargâhın teknoloji merkezinin yeraltı kanadına ve koridorun sonundaki revirin çift kapısına götürdü.

Kellan yarım düzine tıbbi odadan birinin içindeki hastane yatağında yatıyordu. Tess ve Rafe onun yanındaydı. Nikolai, Dante ve Lucan yatağın bir kenarında duruyordu. Ve Nathan oradaydı, nöbet tutan bir nöbetçi gibi dimdik duruyordu, yanında savaşçı ekibi ve Mira da vardı.

Birlikte eğitim gördüğü, birlikte güldüğü, birlikte savaşa at sürdüğü ekiplerin hepsi, Mira odaya girdiğinde başlarını sallayarak onu selamladı ve destekledi. Nathan'a gelince, özenle eğitilmiş duruşuna rağmen, başını çevirip Mira'nın bakışlarıyla buluştuğunda koyu renk saçaklı gözlerindeki endişeyi fark etmemek mümkün değildi. O da Kellan için endişelenmişti.

Mira yatağın kenarına gitti, Kellan'ın göğsünün inip kalktığını görene kadar nefesini tuttuğunu fark etmedi ve kendi ciğerleri düzensiz bir iç çekiş çıkardı.

Adını fısıldadı ve uzanarak bakırımsı kahverengi saçlarını solgun alnından düzeltti.

"Şu anda çok zayıf," dedi Tess nazikçe. "Çok kan kaybetti."

"Yaşıyor," dedi Mira. İhtiyacı olan tek umut buydu. Adamın dudaklarını öptü, kendi gözyaşlarının tadına baktı, kollarını adamın iri omuzlarına doladı ve rahatlamasına izin verdi.

Onu bırakabilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekti. Arkasını döndü ve mucize işçileri olan Tess ve Rafe'e doğru yürüdü. İkisini de kucakladı ama Tess'e kelimelere meydan okuyan bir minnettarlıkla sarıldı.

Daha o sabah Tess, Mira'ya imgeleminin ona sadece karşılığını ödemeyi umabileceği bir hediye verdiğini söylemişti. Mira, Tess'in olağanüstü gücüne ne kadar ihtiyacı olacağını hiç düşünmemişti. Borcunun derinliğini nasıl ifade edebilirdi ki?

"Tess, ben ..."

Diğer Breedmate sadece gülümsedi ve Mira'nın elini sıktı. "Biliyorum. Şimdi onun yanına git. Kellan'ın sana, onun için yapabileceğimiz her şeyden daha çok ihtiyacı var."

Mira tekrar onun yanına gitti ve elini tuttu. Teni sıcacıktı. Parmakları Mira'nın avuçlarında kıpırdadı, sonra sıkılaştı. Onu hissedebiliyordu. Onun yanında olduğunu biliyordu.

"Kalbi çok güçlü," dedi Tess. "Geri dönmek için çok mücadele etti. Gitmesine izin vermek istemedi."

Mira hıçkırıklarını tutamadı. "Bana geri döndün," diye mırıldandı ve ona doğru eğilerek yakışıklı yüzünü okşadı. "Artık sonsuza dek sıkıştın, Kellan Archer. Beni duyuyor musun? Bir daha asla bırakma."

Tess'in eli Mira'nın sırtında hafifçe durdu. "Onu biraz sonra kontrol etmek, iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Ama şu anda iyileşmesi sana bağlı. Gerisini senin kanın halledecek, Mira."

Başını salladı, Tess uzaklaşırken ince bir neşteri komodinin üzerindeki katlanmış giysilerin üzerine koyduğunu fark etti.

Kellan'ın hayatta olması Mira'yı daha fazla rahatlatamazdı ama Lucan'ın odadaki varlığının karanlık ağırlığını hissetmekten de kendini alamıyordu. Kellan'a kendisini GNC'nin önünde öldüren kurşun yaralarına karşı koyma şansı verilmişti ama bu onu Lucan ve Tarikat'ın geri kalanıyla nerede bırakacaktı?

"Şimdi ne olacak Lucan? Kellan uyanırsa *-uyandığında-* bundan sonra nereye gidecek?"

Lucan'ın acımasız ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. Gözlerini Kellan'a dikti, sonra sert gri bakışlarını tekrar Mira'ya çevirdi. "Bunların hiçbirisi zaten gerçekleşmiş olan şeyi değiştirmez. Ölü ya da diri, yine de Konsey tarafından suçlu bulundu. Daha önce sürdürdüğü hayata geri dönemez. Bir zamanlar yaşadığı hayatların hiçbirine."

Mira hayal kırıklığının yüzünden okunduğunu biliyordu. Lucan'dan bir tür bağışlanma umuyordu. Biraz güvence

Kellan aileye geri kabul edilecek ve hayat eskiden olduğu gibi devam edecekti. Her zamankinden daha iyi.

Bir mucize umuyordu. Ve mucizeye sahipti, değil mi? Kellan hayattaydı. Gerisini daha sonra çözmeleri gerekecekti. Her şeyi birlikte çözeceklerdi.

Peki ya bu Kellan'la birlikte olmak için Tarikat'tan ayrılması gerektiği anlamına geliyorsa?

Bu düşünceinin beraberinde getirdiği acı hissini görmezden gelmeye çalıştı. Tarikat onun ailesiydi. Hayattaki amacı. Yuvasıydı.

Lucan'dan Nikolai'nin güçlü kollarının koruyucu kanatları altında yatan güzel ve çocuklu Renata'ya baktı. Nathan'ın yanına baktı, sevgili arkadaşına. Kellan'ın arkadaşına. Ve uzun zaman önce basit bir yoldaştan daha fazlası haline gelmiş olan üç Irk savaşçısına. Bu odada ve bu çatı altında toplanan herkes Mira'nın hayatının bir parçasıydı.

Geçtiğimiz günlerde Kellan'ı birlikte kaçmaları, her şeyi terk etmeleri ve onun gözlerinde gördüğü kaderden kaçmaya çalışmaları gerektiğine ikna etmek için yaptığı tüm girişimlere rağmen, bunun bedelinin ne kadar ağır olacağını ancak şimdi fark etmişti.

Ama Kellan biliyordu.

Kendi ölüm ihtimali başının üzerinde sallanırken bile, Mira'nın onunla sürgün ve saklanma hayatı için sevdiği her şeye sırtını dönmesine izin vermemişti. Ait olduğu yere geri dönmesini sağlamak için ölümcül bir kaderle yüzleşmeyi seçmişti.

Onu bu fedakârlığı için şimdi, başka hiçbir zaman sevmediği kadar çok seviyordu.

Mira yatağın yanındaki masadan neşteri aldı. Bileğine küçük bir kesik attı, sonra kanayan yarayı adamın gevşek ağzına dayadı. Saçlarını, yanağını okşadı, usulca içmesi için onu cesaretlendirdi. Kanı adamın diline doldu, koyu kırmızı, bakırımsı tınısı zambak kokusuyla, kendine has kan kokusuyla birleşti. Kellan uzun bir süre sonra cevap verdi, kan ağzının arkasına doğru kayarken boğazı yavaşça çalışıyordu.

"İşte bu kadar," diye fısıldadı Mira. "Benden biraz daha al, Kellan. İhtiyacın olan her şeyi al."

Dudakları damarını daha iyi kavramak için hareket etti. Sonra dili tenine bastırdı, sıcak ve arayıcı. Bir yudum daha aldı. Sonra bir tane daha.

Mira ondan içerken onu okşadı, aralarındaki bağ sayesinde gücünün yenilenmeye başladığını hissetti. "İçmeye devam et," dedi ona nazikçe. "Bana geri dön."

Artık odadaki diğerlerini neredeyse hiç fark etmiyordu, tüm odağı Kellan'a kilitlenmişti. Onu iyileştirmeye. Onu bütünleştirmeye.

"Onları biraz yalnız bırakalım," dedi Renata. Bir grup savaşçıyı ve arkadaşlarını odadan çıkarırken Mira'ya doğru şefkatli bir gülümseme göndermek için durakladı. "Seni seviyorum Fare."

Mira başını salladı, ona titrek bir gülümseme verdi. "Ben de seni seviyorum, Rennie."

Hepsini seviyordu, bildiği tek aileyi. Ve Kellan'ı, onu ilk gördüğü andan beri kalbini elinde tutan adamı seviyordu.

Seçmek istemedi. İkisini de istiyordu.

Bencilce, umutsuzca, ikisini de istiyordu.

Dört saat sonra Lucan Thorne, siyah takım elbisesi, siyah düğmeli gömleği ve cilalı siyah ayakkabılarıyla tam bir cenaze levazımatçısı gibi giyinmiş bir halde, barış zirvesi galasının ortasında, Cins Arkadaşı Gabrielle'in yanında duruyordu.

Resepsiyonda görev yapan Tarikat'ın geri kalanı da benzer şekilde giyinmişti; yaklaşık yirmi kişilik bir güvenlik ekibi, özenle dikilmiş takım elbiseler giymiş ve silahlarını dikkatle gizlemişti. Tam olarak uyum sağladıkları söylenemezdi. Işıltılı resepsiyon salonunun her köşesinde konuşlanmış, bir buçuk metrelik kaslı Irk kudretini ve karanlık bir şekilde ağırbaşlı tehdidin varlığını fark etmemek zordu.

Lucan'ın dünyanın çeşitli yerlerinden gelen binden fazla insan ve Irk ileri geleni ve devlet başkanına anlatmak istediği de tam olarak buydu.

Tarikat sahada ve tetikteydi.

Haklılıklarını kanıtlamak için silah cephaneliğine ihtiyaçları yoktu. Her savaşçının adımlarında bu açıkça görülüyordu. Sabit gözlerinde ve sert çenelerinde. Ve Lucan'ın savaşçı kardeşlerinin her birinden, dinlenirken bile yayılan doğaüstü güçte. Ölümcül derecede soğukkanlı ve tetikteydiler.

Ancak onlar huzursuzluk ya da güvensizlik ateşini körüklemek için değil, barışı korumak için oradaydılar.

Crowe Industries uniformaları içinde, her birinin elinde bir çift tabanca sallanan otuzdan fazla kovboy için söyleyebileceğinden daha fazlasını

Kalçalar. Lucan, o cahil serserilere komuta eden gösterişli tavus kuşu, kalabalık resepsiyonun geniş zemininden ona doğru kasıla kasıla yürümeye başladığında ters ters baktı.

Gabrielle onun yanında, elini onun koluna koydu ve kayıtsızca ona doğru eğilerek, güzel, diplomatik gülümsemesiyle konuştu. "Nazik olmaya çalış. Bu bir parti, unuttun mu?"

Gözleri Reginald Crowe'un üzerinde olan Lucan başını eğdi ve hırladı.

Doğuştan bir pazarlamacının hazır sırtışına sahip olan zengin ve yağlı Crowe, siyah smokini ve beyaz gömleğinin içinde, sol elinin parmakları arasına sıkıştırdığı ince, fokurdayan bir şampanya kadehiyle yürüyordu. Uzun boylu ve formdaydı, gözüne kestirdiği her şeyi sahipleniyormuş gibi bir havası vardı ve Lucan'ın onu gördüğü anda kibrini yumruklamak istemesine neden oluyordu. Crowe'un kalın sarı yelesi bir Krugerrand'ın altın ışıltısını taşıyordu, bu gece geriye doğru kayganlaştırılmıştı ve geniş sırtışının Akdeniz'de pişmiş yüzünü daha da fazla kaplamasına neden oluyordu.

"Başkan Thorne," dedi, o sırtış yakından daha da sıkı, çok daha az dostça görünüyordu. "Size de iyi akşamlar."

Lucan'ın uzatılan eli tutup sıkıca selamlamaktan başka çaresi yoktu. Ama Crowe'un bakışları Gabrielle'e kayınca bakışlarını dizginlemek zorunda kalmadı. Onu tepeden tırnağa inceledi, sade güvercin grisi kılıfı ve narin topuklu ayakkabılarıyla göz kamaştırıcıydı. "Bu şerefe nail olduğumuzu sanmıyorum."

"Eşim," diye hırladı Lucan. "Gabrielle."

Kibarca başını salladı ve Crowe'un yüzü takdirle aydınlandı. "Büyülü, kesinlikle." Hafifçe eğildi, sonra şampanya kadehiyle bir işaret yaptı. "Size bir kokteyl ya da ordövr getirebilir miyim? Hizmet etmek benim için bir zevktir, Leydi Thorne."

Gabrielle'in gülümsemesi bu istenmeyen ilgi karşısında biraz gerginleşti. "Hayır, teşekkür ederim."

"Ne istiyorsun, Crowe?"

Crowe başını Lucan'a doğru çevirdi. "Aslında bu akşamki galaya devam etme kararınızdan dolayı sizi takdir etmek istedim. Müdür Benson da bunu isterdi, buna inanmak zorundayım. O ve GNC'nin geri kalanı - tabii ki siz de dahilsiniz - bu zirvenin gerçekleşmesi için çok şey yaptılar. Son dakikada dağıldığını görmek utanç verici olurdu."

Lucan onaylarcasına homurdandı. "Özellikle de bu etkinliğe kişisel olarak bu kadar çok yatırım yaptıktan sonra."

Baktığı her yerde partide Crowe Industries'in damgasını gördü: güvenlik personelinin yemek servisine ve resepsiyonu dünyanın geri kalanı için yayınlayan video ekibine kadar. Tanrı aşkına, lüks salonun arkasındaki on kişilik orkestra bile Reginald Crowe'un sırttan görüntüsünü taşıyan dijital bir afişin altında çalışıyordu.

Bir de adamın egosunun en önemli parçası vardı: İlk Şafak ve zirvenin gerçek barışı sağlama misyonu anısına bu gece GNC'ye ithaf edeceği kristal heykel, büyük salonun ortasına yerleştirilmişti. En azından bu Crowe'un kibrine bariz bir övgü değildi. Lucan'ın yarı yarıya beklediği gibi adamın gerçek boyutlu bir benzeri değil, ışıltılı, çok yönlü kristalden oyulmuş uzun bir dikilitaşı. On metrelik heykel tepe noktasında sivriliyor, tepesinde bir elmas kadar kusursuz ve soğuk parıldayan ama merkezinde şeftali ve altının en soluk tonlarında belli belirsiz ışıldayan bir küre oturuyordu.

Lucan'ın kabul etmesi gerekirdi ki, sadece kendisi için bile olsa, büyüleyici bir sanat eseri idi. Birbirine karışan ileri gelenlerin çoğu da aynı fikirdeydi; kalabalık, resmi kıyafetli katılımcılar denizinin ortasında bir fener gibi dikilitaşa doğru çekiliyordu.

Crowe şampanyasından bir yudum aldı ve milyonları bulan parasıyla satın aldığı resepsiyonu inceledi. Sıkıntılı bir iç geçirdi ve yavaşça başını salladı. "Yazık gerçekten. Bu akşamın hala gelecek olan tüm iyi şeylerin bir kutlaması olması gerekiyordu. Geleceğin vaat ettiklerinin tanınması. Dünyanın en parlak bilimsel beyinlerinden birini ve saygın bir devlet adamını aynı hafta içinde şiddete kurban vermek ..." Crowe dilini şaklattı. "Bu düşünülemez. Ne büyük bir trajedi."

"Gerçekten de," diye yanıtladı Lucan.

Crowe'un bakışları ona kilitlendi, yırtıcı bir kuş kadar kurnaz ve keskindi. "Tarikat da şokta olmalı, bu hafta kendi kayıpları da yok değil. Sürünüzden birinin hain olduğunu öğrenmek korkunç bir olay. Eski bir savaşçı, isyancılarla işbirliği yapmak için karanlık tarafa geçmiş... hayret verici." Crowe soğuk bir gülümsemeyle dudaklarını geriye doğru sıyırdı. "Umarım bugün kutlamak için neden bulduğum tek ölümün bu olduğunu söylediğim için beni affedersiniz."

Lucan insanın kendisini kışkırtmasına izin vermeyerek umursamaz bir omuz silkti. "Görünüşe göre komploya karışan tek kişi o değilmiş. Benson'ın bugün JUSTIS görevlileri tarafından öldürülmesi belli ki müdürün kendi gizli düşmanları olduğunu gösteriyor."

Crowe pişmanlığını ifade etmek istercesine kaşlarını çattı ama bu duygu gözlerine tam olarak yansımadı. "Tehlikeli zamanlarda yaşadığımıza eminim siz de katılırsınız. Bugünkü duruşmada yaşanan şiddet olaylarından sonra güvenlik güçlerinin müdahalede bulunmamasına şaşırdığımı söylemeliyim. Tarikat'ın bu gece yürüyüşe çıkmış bir tabur gibi geleceğini tahmin ederdim."

Lucan homurdandı, soğukkanlı ve etkilenmemişti. "Bu bir barış zirvesi etkinliği, savaş alanı değil. Adamların notu kaçırmış olmalı."

Crowe kıkırdadı ve partide bir SWAT timi gibi devriye gezen üniformalı korumalarına baktı.

Lucan, "Kimin çıkarlarını daha çok koruduğunuzu merak ediyorum," diye ekledi. "Zirve mi, katılımcılar mı . . ya da kendi çıkarlarınızı."

Şimdi patronun esprisi kaybolmuştu ve gülümsemesi hiç de hoş değildi. "Ben bunları eşit önemde görüyorum. Özellikle de Tarikat Jeremy Ackmeyer gibi birinin kendi gözetimleri altında kaçırılmasına izin verdikten sonra, hem de kendi şehit üyelerinden biri tarafından. Geleceğimizin çıkarlarını korumak söz konusu olduğunda çok dikkatli olamayacağımızı düşünüyorum, Başkan Thorne."

Lucan sert bir tavırla, "Bu konuda hemfikiriz," diye cevap verdi.

Crowe kadehini kaldırdı ve uzun bir yudumda boşalttı. Gabrielle'e baktı ve ona kibarca başını salladı. "İzin verirsiniz, karşılamam gereken misafirlerim var."

Bir yanıt beklemedi. Çekici sarışın eşiyle birlikte Güney Amerika'dan gelen bir Breed elçisini fark eden Crowe, smokin ve gece elbiselerinin oluşturduğu kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Gabrielle onun ardından baktı, sonra nefesinin altından alay etti. "Ne göt herif ama."

Lucan homurdandı ve onu yanına çekti. "Evet, öyle. Ve bir şeylerin peşinde. Orospu çocuğunun kokusunu alabiliyorum."

Odanın diğer ucundaki Tegan ve Dante'ye bir bakış attı, ardından Crowe'a doğru anlamlı bir baş selamı gönderdi. Bu gece insanı yakından izliyor olacaktı.

Ve eğer Tarikat'tan herhangi biri endişelenmek için en ufak bir neden bulursa, tüm dünya izlese de izlemese de o piç kurusu alaşağı edilecekti.

KELLAN ZAMBAKLARIN HAYALINI KURUYORDU.

Tatlı kokuları duyularını ipeksi bir kurdele gibi sardı. Onu karanlık ve ağır bir uykudan yavaşça yüzeye çıkardı.

Yaşıyordu.

Gözlerini açtı. Etrafına odaklanırken yavaşça gözlerini kırptırdı. Bir yataktaydı. Bir hastane, hayır, Tarikat'ın D.C. merkezindeki revir. Burayı biliyordu, uzak geçmişinde birden fazla kez savaştan sonra buraya inmişti. Ama hiç böyle olmamıştı.

Ve asla Mira ona sokulmuşken değil.

İçini bir duygu seli kapladı.

Yaşıyordu.

Yine de ölmüş olduğunu biliyordu. Karanlığın içine kapandığı ve bedensel dünya üzerindeki hakimiyetini kaybettiği anı hatırlıyordu. Tutunmak için çok çabalamıştı. Gitmek istememişti. Onu terk etmek istememişti. Mira'yla olan bağı inceliyor gerilirken, sonra kopup ondan uzaklaşırken, karanlığın denizinde kaybolurken yaşadığı panik duygusunu, iliklerine kadar işleyen kaybı hâlâ hissedebiliyordu.

Ölmüştü.

O bunu anladı.

Yine de buradaydı, ona yaşamak için bir şans daha verilmişti. Tess ve Rafe, şimdi fark etti. Onu iyileştiren onların elleriydi. Ona dayanmasını, ona attıkları ipi yakalamasını söyleyen sesleriydi.

Ve sonra Mira vardı.

Onu da kurtarmıştı. Dilinde hâlâ onun zambak gibi tatlı kanının tadını alabiliyordu. Tam da en çok ihtiyacı olduğu anda onu bulmuş, iyileştirmişti. Onun gücü, onun kudreti, onun sevgisi.

Aralarındaki bağ ölüme meydan okuyordu ve daha önce hiçbir şey karşısında bu kadar alçaldığını hissetmemişti. Bu *kadını* seviyordu -onun kadını, onun

Ebedi eşi. Ona havadan, bu hayatın ona verebileceği her şeyden daha fazla ihtiyacı vardı. Kalbi ona duyduğu sevgiyle kabarıyor, yeniden doğuyor ve yenileniyor, bir davul kadar sert ve güçlü atıyordu.

Mira onun yanında kıpırdandı, yumuşak bir iç çekişle uyandı. Onu son gördüğünde üzerinde olan siyah tayyörün aynısı vardı ama şimdi yatakta buruş buruş olmuş, yer yer adamın kanıyla lekelenmişti. Sarı saç örgüsü bir enkaz gibiydi, daha da gevşemişti, solgun saçları yüzünü dal dal çerçeveliyordu. Daha önce hiç bu kadar hoş bir manzara görmemişti.

Başını kaldırdı, ona bakarken sığ bir nefes çekti ve gözlerinin açık olduğunu, ona baktığını gördü. "Kellan. . . Oh, Tanrım. Uyanmışsın. Bana geri döndün." Gülümsedi ama Mira onun ağzını şiddetli bir öpücükle ezmeden önce konuşmaya fırsatı olmadı. Geri çekildi ve ona baktı, gözleri lenslerinin mor perdesinin ardında dans ediyordu. "Gerçekten burada benimlesin."

Elleri yüzünü kavrayarak onu tekrar, bu sefer daha şefkatli bir şekilde öpmeden önce başını salladı. Ona bakmaya devam etti, gözlerini aradı, açık bir neşe ve şefkatle onu içine çekti. Sonra kaşlarını çattı ve karanlık bir lanet tısladı. "Beni bir daha asla terk etme, Kellan Archer."

"Asla," diye yemin etti, sesi kalın ve paslıydı.

Kaşları daha da çatıldı. "Eğer bunu yaparsan, sana söz veriyorum, hemen şimdi ve burada, seni avlayıp kendim öldüreceğim. Anladın mı?"

Gülümsedi ve onu daha yakına çekti. "Evet, hanımefendi."

Vücudu çoktan faaliyete geçmiş, kan damarlarında güçlü bir şekilde pompalanmaya başlamıştı. Çıplak vücudunu örten çarşafın altında kasları esniyor, gençleşiyor ve kullanıma hazır hale geliyordu. Başka bir şey de hazırdı ve Mira'nın onun her bir parçasının uyanık ve canlı olduğunu fark etmesi sadece bir saniye sürdü.

"İnanılmazsın," diye mırıldandı ama gözlerinde mizah ve azımsanmayacak bir ilgi vardı. "Fark etmediysen diye söylüyorum, üzerinde en az iki düzine kurşun deliği var."

Hissetmedi ve aslında artık sargılı yaraları neredeyse hiç hissetmiyordu. Tek hissettiği Irk Arkadaşı, kıymetli Mira'sıydı, kollarında sıcak ve tatlı. Elini sırtından aşağıya, arkasındaki sert kıvrıma doğru götürdü. Mira'nın ellerinin altındaki hissinden keyif alarak inledi ve onu uzun boyuna doğru bastırdı. "Birimizin üzerinde çok fazla kıyafet var."

Anı hafifletmek istedi ve evet, hayatta olduğu ve tekrar nefes aldığı için çok mutluydu - en iyisi de bunu

Birlikte uzun bir sonsuzluk geçirmeyi umduğu kadın. Bu olayı kutlamak için kendisini Mira'nın nefis vücudunun derinliklerine gömmekten daha iyi bir yol düşünemediği için çok mutluydu.

Ama şu anda hiçbir şey yapmıyordu. Adamın yanında bir dirseğinin üzerinde doğrulup ciddileşti. Bakışları ayıktı, nefesi titriyordu ve sessiz bir küfür savurdu. "Bugün seni kaybettiğimi sandım, Kellan. Ölmeni izledim. Bunu hissettim." Hafif kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu, yavaşça başını sallarken gözleri alçaldı. "Maine'deki Darkhaven'da kendini teslim ettiğin için senden nefret etmek istedim. Sanırım bunun için senden nefret ettim, sadece birazcık. Birlikte geçirdiğimiz zamanın uzun sürmesini istedim ve sen bunu benden aldın. İkimizden de."

Onun yüzünü ve ipeksi saçlarını okşadı, kuru boğazıyla yutkundu. "Seni tekrar incitmek istemedim. Benim yaptığım gibi geçmişini bir kenara attığını, aileni bir kenara attığını görmek istemedim. Benim verdiğim imkansız kararlar senin de yüzleşmeni istemedim. Benim yaptığım hatayı yapmanı istemedim."

"Bunu artık biliyorum," dedi, parmaklarını hafifçe adamın yaralı göğsünde gezdirerek. "O gece benim için ne yaptığını anlamam için seni neredeyse tamamen kaybetmem gerekti." Tekrar ona baktı, ağzı alaycı bir şekilde çarpılmıştı. "Bu arada, bu hâlâ kızgın olmadığım anlamına gelmiyor."

Kaşlarını kaldırdı, elinin kolundan aşağı inmesine izin verdi, sonra göğsünün kabarıklığı boyunca ilerledi. "Bunu telafi etmek için sabırsızlanıyorum." Sonra şefkatle çenesini kaldırdı ve onu acelesiz ve saygılı bir şekilde öptü. "Sen benimsin, Mira. Seni seviyorum. Bunu sana daha önce yüzlerce kez söylemeliydim. Bu şansı tekrar kaçırmayacağım. İkinci bir şansım var ve bunu düzeltereğim."

"İkinci bir şansımız var," diye mırıldandı usulca. "Ama nereden başlayacağız? Sen öldün, Kellan. Sen de Bowman da. Tüm ülkede, muhtemelen tüm dünyada haber oldu. Halk intikamını almak istiyordu ve GNC de onlara adaletin yerini bulduğunu söylemeye çok hevesliydi."

Uzun bir süre düşündü. "Candice ve Doc ve Nina ... ?" "Lucan onları bu sabah serbest bıraktı, siz mahkemeye çıkarılmadan önce Konsey. Şimdiye kadar senin vurulup öldürüldüğünü duymuşlardır." Ona baktı, gözlerinde şiddetli bir yoğunluk vardı. "Tarikat dışındaki hiç kimse farklı bir şey bilmemeli, yoksa hayatın yeniden tehlikeye girer. Böyle bir endişeye katlanamam. Bir daha asla."

"Senden bunu istemeyeceğim," dedi, güzel ağzının etrafındaki gerginliği yumuşatarak. Alaycı bir tavırla sertçe nefes verdi. "Bir hayaleti sevebileceğini düşünüyor musun?"

"Birini sekiz yıl boyunca sevdim."

"Demek yaptın. Tanrı'ya şükür yaptın." Onun yanağını okşadı, kendisine ne kadar sadık olduğunu düşündüğünde ona duyduğu arzu daha da alevlendi. Sadık ve güçlü. Her zaman, her şekilde onun ortağı olmuştu. Yaşadıkları onca şeyden sonra, ölüm gibi küçük bir şeyin onlarla gelecekleri arasına girmesine izin vermeyecekti.

Ve kimsenin Mira'ya ya da değer verdiği diğerlerine zarar vermesine izin vermeyecekti. Bu da yeni görevinin Benson'ı alaşağı etmek ve Kellan'ın duruşmadaki son bilinçli anlarında yozlaşmış meclis üyesinin verdiği ismin ardındaki gerçeği ortaya çıkarmak için ne gerekiyorsa yapmak olduğu anlamına geliyordu.

Opus Nostrum.

Kellan ayağa kalktı, Benson'ın suçluluğunu aniden hatırlayınca kanı deli gibi akmaya başladı.

"Sorun nedir?" Mira onunla birlikte ayağa kalkarak sordu. Bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve Mira da onun arkasına geçti. "Ne yapıyorsun?"

"Lucan'la konuşmam
gerek." "Ne hakkında?"

"Benson." Ayağa kalktı, halsiz ya da sallantılı hissetmeyi bekliyordu ama Irk Arkadaşı'nın kanıyla desteklenen bacakları güçlüydü. Yaraları bile önemsiz görünüyordu. Bandajlardan birini sıyırdı ve kurşun deliğinin iyileşmiş olduğunu gördü, büzüşmüş ve pembeleşmişti ama yeni deri oluşmaya başlamıştı. Kellan kalan sargıları da açtı ve yakındaki bir çöp kutusuna attı. Birisi yatağın yanındaki masanın üzerine bir çift eşofman ve bir tişört bırakmıştı. Kellan aceleyle pantolonu giydi. "Lucan'ın bugün Benson'dan öğrendiklerimi duyması gerekiyor."

"Ona söylemişsin," dedi Mira. Adamın önüne geldi ve parmaklarını iyileşmekte olan yaralarının üzerinde dikkatle gezdirdi. "Eğer Opus Nostrum'dan bahsediyorsan, o her neyse, Lucan zaten onu araştırıyor. Ona o bilgiyi senden hemen önce verdin."

"Dahası var, Mira. Benson'ı buraya getirmeliyiz. Ackmeyer'in Morningstar teknolojisini içeren bir tür saldırı planlandığına dair bilgisi var. O piçi en kısa zamanda sorgulamalıyız."

Ona tuhaf bir bakış attı, sonra başını salladı. "Benson öldü. Seni vuran aynı JUSTIS memurları tarafından öldürüldü. Onu GNC binasının arka koridorunda, kaçmaya çalışırken infaz tarzında öldürdüler."

Ah, lanet olsun.

Kellan tişörtü kaptı ve omuz silkti. "Lucan'ın neler olduğunu bilmesi gerekiyor. Onu hemen görmem gerekiyor."

"Yapamazsın." Mira başını salladı. "O gitti. Bir süre önce Gabrielle ve Tarikat'ın geri kalanı ve onların arkadaşlarıyla birlikte ayrıldı. Herkes bu akşamki barış zirvesi galasında."

Barış zirvesi.

Farkına varış keskin, buz gibi pençelerle içine battı.

"Galada olacak," diye mırıldandı Kellan. "Benson'ı okuduğumda, Opus Nostrum'un Ackmeyer'i UV teknolojisi yüzünden öldürdüğü ve daha birçok insanın da bu yüzden öleceği gerçeğinden dolayı suçluluk duyuyordu - hepsi de barış kisvesi altında. Bu geceki galada Morningstar'ı bir silah olarak kullanacaklar."

Lucan Mira'yla yaptığı görüşmeyi sonlandırırken telsizini sıkı sıkı tutuyordu. Küfrü, acımasız ve iğrençti. Son yirmi dakikadır Gabrielle ve Gideon'un arkadaşı Savannah'ya son sanat eserleri hakkında durmaksızın gevezelik eden, ziyaretçi büyükelçinin cins arkadaşından dehşet dolu bir soluk aldı. Kadın Lucan'a baktı, Lucan da ona kara bir kaş çatarak karşılık verdi, hoş bir parti konuşunu oynamakla uğraşamayacak kadar sıkıntılı haberlere dalmıştı.

Kadın mazeretlerini sıralayıp koşarak uzaklaşırken, Gabrielle ona alaycı bir bakış attı. "Kurtarma için teşekkürler. Mira ne istiyordu? Kellan'ın bir sorunu yok, değil mi?"

"O iyi. Aslında çoktan ayağa kalktı. Ama Benson'la ilgili okuduğu bir şeyi daha hatırladı." Lucan galaya katılan insan denizine bakarken kanı biraz daha soğumuştı. İki İrkdaş'ın diğer tarafında Darion'la konuşmakta olan Gideon'a baktı. "Kellan, Benson'ın Opus Nostrum tarafından planlanan bir saldırıdan haberdar olduğunu söylüyor. Ackmeyer'in UV teknolojisini silah olarak kullanan büyük bir şey. Bu gece gerçekleşebileceğine inanıyor."

"Burada, galada mı?" Gabrielle fısıldadı. "Bunun mümkün olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Gideon homurdandı, mavi gözleri şık, gümüşü camlı gözlüklerinin kenarlarından kuşkuyla bakıyordu. "Tarikat ve Crowe'un güvenlik görevlileri arasında burası kilitli durumda. Birinin buraya girip bir tür saldırı düzenleyebileceğini düşünmesi için deli olması gerekir."

"Tabii zaten içeride değillerse," diye önerdi Dare.

Lucan oğlunun çok muhtemel senaryosunu düşünürken kaşlarının çatıldığını hissetti. Çenesini eğerek Tegan, Nikolai ve Hunter'a odanın diğer ucundan gelmelerini işaret etti. "Buradaki herkes metal dedektörlerinden ve silah taramasından geçti, değil mi?"

Tegan ciddi bir şekilde başını salladı. "Bugünlerde tam vücut röntgeni olmadan hiçbir hükümet binasına giremiyoruz. Girişte herkes taramadan geçirildi."

Niko sırtıttı. "Crowe'a üst araması önermek için çok geç olduğunu mu düşünüyorsun? Hayır, bir daha düşündüm de, hoşuna gidebilir."

Crowe şu anda büyük resepsiyon salonunun başındaki gösterişli sahneye doğru ilerliyordu. Yaklaşırken düzinelerce el kaldırdı, ileri gelenlerle kıkırdadı ve sırtlarını sıvazladı, eşlerine baktı ve temelde bu lanet yerin ve içindeki herkesin sahibiymiş gibi davrandı.

Lucan başını eğdi ve Crowe'a doğru baktı. Sesi derin, gürleyen bir hırıltıydı. "Bu gece kibirden daha fazla bir şey kokuyor. Ya Crowe'un elinde Morningstar teknolojisi varsa? Binaya girerken herkes metal taramadan geçti ama Crowe'un güvenlik görevlilerinin paketlediği mermileri kontrol eden oldu mu?"

"Sence UV olabilirler mi?" Tarikat'ın kişisel silah uzmanı ve dişli kafası Niko alçak bir ısıklık çaldı. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Kim bir tur gösterip anlatmaya hazır?"

Tegan onun bakışlarına karşılık verdi. "Sessiz olmalıyız. Adamları yerden kaldırmak ve teker teker arayabileceğimiz gözden uzak bir yere götürün. Yirmi kişi olursak bu işi birkaç dakika içinde halledebiliriz."

Hunter başıyla onayladı. "Resepsiyon salonunun dışındaki batı koridorunda boş konferans odaları var."

Niko sırtıttı. "Neyi bekliyoruz?"

"Çabuk olun," dedi Lucan, "ama bu işi gizli tutun. İçeri girerken transa sokun, çıkarken de zihinlerini yıkayın. Ve eğer şüphe uyandıracak bir şey bulursanız, tüm bu parti derhal kilitlenecek."

Üç savaşçı emri onayladıktan sonra nöbet tutan diğerlerini plandan haberdar etmek için yola koyuldular. Darion da onlarla birlikte gitmeye başladı ama Lucan bir eliyle oğlunun kaslı omzunu sıkıca kavrayarak onu geri çekti. "Yakınımda kal. Durum gerektirirse annene göz kulak olman için yakında olmanı istiyorum."

Dare'in kaşları düştü, ağzı sert bir çizgi halinde düzleşti. Ama başıyla onayladı ve geri çekilerek Tarikat'ın geri kalanının Crowe'un güvenlik ekibini gizlice aramaya başlamasını izledi.

Lucan'a gelince, gözleri şu anda sahnede olan ve altına yayılmış kalabalığın gürültülü alkışlarının tadını çıkaran Reginald Crowe'a sabitlenmişti. Crowe bunu utanmaz bir zevkle, şişinerek ve kendini beğenmiş bir şekilde, köylü tebaasına hitap etmek üzere olan altın bir kral gibi yedi. Alkışlar nihayet dindiğinde, Crowe zirve galasını resmen açmak ve ileri gelenleri kişisel konukları olarak karşılamak üzere mikrofonu aldı.

Lucan, savaşçıların kabul salonunun zemininde devam etmekte olan yakala ve bırak operasyonundaki ilerleyişini incelemek için kendi kendini ekrana getirmeyi bıraktı. Nikolai, Crowe'un güvenlik görevlilerinden birini rahatça odadan çıkarırken, Tegan da üniformalı muhafızlardan bir diğerini toplantıya salmak için geri dönmüştü. Lucan'ın bakışlarıyla karşılaştı ve başını sertçe salladı. Hiçbir şey.

Tarikat Crowe'un adamlarını teker teker odadan çıkardı. Ve teker teker hepsi rapor edecek bir şey bulamadan geri dönüyordu.

Belki de Kellan yanlış anladı.

Belki de Benson'ın haberdar olduğu saldırı başka bir yerde, başka bir zamanda gerçekleşecekti.

Yine de Lucan'ın savaş içgüdülerinin her biri bu gece bir şeylerin ters gittiğinden emin bir şekilde karıncalanıyordu. Doğru olmayan bir şeyler vardı ve bu şeylerin Reginald Crowe'la ilgili olduğuna bahse girmeye hazırdı.

Sahnede, Crowe'un tavrı, hem Jeremy Ackmeyer'in hem de GNC direktörü Benson'ın trajik kaybı karşısında yaşadığı şoku ve üzüntüyü ifade etmek için durakladığında ayılmıştı. "İkisi de vizyon sahibi iki büyük adam," dedi sesi sessiz kalabalığın üzerinde yankılanarak. "Biri kendini bilim ve yenilik yoluyla dünyamızı ilerletmeye adanmıştı. Diğeri ise hayatını hepimiz için daha güvenli bir gelecek sağlamaya adanmıştı..."

Lucan kısa konuşmayı dinlemek yerine daha fazla Crowe Endüstrisi muhafızının Tegan ve diğer savaşçılar tarafından aranıp serbest bırakılmasını izledi.

Bu arada Crowe yeniden hız kazanıyordu. "İnsanlık ve Irk arasındaki barışı kutlamak için burada toplandığımız bir zamanda geleceğimizin iki parlak şampiyonunu kaybetmiş olmak, daha yapılacak çok iş olduğunu gösteriyor. Barış bizim hayalimiz. Barış bizim hedefimizdir."

Kalabalık alkışlayıp mırıldanarak anlaşılmaya varırken Crowe dikkatleri resepsiyonun ortasına, salonun yumuşak ışıkları altında ışıltılı kristal dikilitaşının bir fener gibi parladığı yere çevirdi. "Bu gece size dünyamızın geleceğine ilişkin vizyonumun bir sembolünü veriyorum. Bu gece size gerçek bir barış geleceği öneriyorum. İlk Şafak değil, Yeni Şafak."

Crowe'un sözleri Lucan'ın damarlarında ani bir ürperti yarattı. Dikilitaşa tekrar baktı ve heykeli taçlandıran kristal kürenin eskisinden daha yoğun bir şekilde parlamaya başladığını fark etti. Şimdi kürenin içindeki ışık enerjile titreşiyordu.

Vay anasını.

Sonuçta endişelenmeleri gereken şey UV mermileri değildi.

"Barış bizim vizyonumuz," diyordu Crowe şimdi, konuşurken bakışları kalabalığı tarıyordu. Gözleri Lucan'ı buldu ve durdu. "Barış bizim işimiz. *Pax Opus Nostrum.*"

Morningstar.

Crowe burunlarının dibine kadar sokmuştu.

"Yere yat!" Lucan böğürdü. Gabrielle'ı Dare'in kollarına itti ve odadan çıkmalarını işaret etti. Tüm gözler ona çevrilmişken, Lucan takım elbisesinin altından 9 mm'lik yarı otomatik silahını çıkardı ve dikilitaşa doğrulttu. "Herkes yere yatsın!"

Kürenin içindeki ışık her geçen saniye daha da güçleniyor ve patlamakla tehdit ediyordu.

"Küredeki UV bombası," diye bağırdı Tarikat'ın diğer üyelerine. "Breed sivillerini hemen bu lanet odadan çıkarın!"

Lucan ilk kurşunu sıkmadan önce bile kalabalık çığlık atmaya başlamıştı.

Kaos patlak verdi, insanlar ve Irklar şaşkınlık ve dehşet içinde etrafa dağıldı.

Kurşunun etkisiyle kristal küre çatladı ama ışık sönmedi.

Diğer savaşçılar ellerinden geldikince ileri gelenleri bir araya topladılar; paniğe kapılmış bedenlerin oluşturduğu karmaşa, gala kitlesel bir histeriye dönüşürken her yöne kaçışan kadın ve erkeklerin telaşından başka bir şey görmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Lucan kaçışan kalabalığın arasından Crowe'un sahneden atlayıp resepsiyon salonunun arka tarafındaki gölgelere doğru ilerlediğini fark etti. Piçin peşinden gitmek istiyordu ama tüm odağı -tüm vahşi amacı- toplantının merkezinde şimdi daha büyük bir güçle parlayan ölümcül sanat kulesini yok etmeye odaklanmıştı.

OLMASI GEREKEN SON YER OLDUĞUNU BİLMESİNE RAĞMEN- ve yanında Mira varken olmak isteyeceği en son yerdı - hiçbir şey Kellan'ı Ackmeyer'in UV teknolojisinin Tarikat'ın üzerine salınma ihtimali olduğunu fark ettiğinde barış zirvesi galasına gitmekten alıkoyamazdı.

Mira ile birlikte Tarikat'ın araçlarından biriyle kaldırırna yanaştıklarında Kellan durumun tahmin ettiğinden de kötü olduğunu fark etti.

Çok daha kötü.

Yüzlerce insan -hem insanlar hem de Breedler- GNC binasından dışarıya ve gecenin karanlığına doğru akın etti, dehşet içinde çığlıklar atarak yaya olarak kaçtılar. Resmi giyimli erkekler, pırıltılı gece elbiseleri ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş kadınlar her yöne dağıldı.

Tam bir kaos.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Mira, Kellan'la diğer tarafta buluşmak için sedanın etrafından dolanırken. O da Kellan gibi giyinmişti, baştan aşağı siyah savaş giysileri içindeydi, tabancaları dolu ve harekete hazırđı. Mira'nın kalçalarına dayalı ikiz hançerlerinin kabzaları, tepedeki soluk ay ışığının altında parlüyordu. Yüzündeki endişe ifadesi gevşemiş bir halde, şaşkınlık dolu sahneye bakıyordu. "Bu zaten oluyor. Kellan, ya çok geç kaldıysak?"

Birkaç savaşçının Breed ileri gelenlerini binadan uzakta, güvenli bir yere götürdüğünü gördü. "Hâlâ vaktimiz var. Hadi gelin."

Mira onun peşinden koşarak geniş merdivenlerden yukarı çıktı. Kör bir izdihamda sürüklenen sığırlar gibi kendilerine doğru akan parti misafirlerinden kaçmak zorunda kaldılar. Kellan ana girişten itişip kakışarak çıkan çılgın kalabalıktan uzakta, açık bir yan kapı gördü. Mira'nın elini tuttu ve onunla birlikte koşarak binanın içine daldı.

Lobideki manzara da daha akıllı başında değildi. Kaçışan çok sayıda insanla doluydu ve akıntıya karşı koymak neredeyse imkânsızdı. Kellan

ileride Rafe'i gördü, sarışın kafası ve geniş omuzları yanından koşarak geçen insanların çoğunun üzerinde yükseliyordu. Savaşçı ona doğru baktı ve su rengi gözleri yoğun bir şekilde parladı.

"Ne oldu?" Kellan ona seslendi.

"Crowe," diye hırladı Rafe kaçışan kalabalığın tepesinden. "Orospu çocuğu lanet resepsiyonun ortasına bir UV bombası yerleştirmiş. Lucan orayı kapatmaya çalışıyor. Tamamen boşaltılmasını istiyor."

Ah, Tanrım.

Ultraviyole mermilerden daha da kötüsü, bu tür bir teknolojiyi kullanan bir bomba sadece Tarikat'ı değil, oradaki tüm Breed ileri gelenlerini de yok edebilirdi.

Opus Nostrum'un planının da tam olarak bu olduğunu şimdi fark etti.

"Kellan, bak." Mira lobinin uzak ucuna doğru başıyla işaret etti. "Asansörlerin orada."

Reginald Crowe, yanında bir çift üniformalı güvenlik görevlisi olduğu halde, lobinin geri kalanı tam bir kaosla doluyken servis asansörüne doğru koşuyordu. Kellan'ın mesafeyi aşip piçi durdurmasına fırsat kalmadan kapılar kapandı. Crowe gitmişti.

Kellan, Mira'yla birlikte kapalı kapılara doğru koşarken, "Kahretsin," diye homurdandı. "Çatıya doğru gidiyor. Burada kalın. Rafe ve diğer savaşçılara yakın durun."

"Peşinden tek başına gitmene izin mi vereyim?" dedi, soruya yakın bile değildi. "Cehennem gibi izin vereceğim."

Bundan hoşlanmamıştı ama onunla tartışacak zamanı da yoktu, özellikle de konuşurken çenesini yukarı kaldırmasından. Ayrıca Crowe sadece bir insandı. Yanındaki iki muhafız da cins değildi, bu da üçünün birlikte Kellan için pek sorun teşkil etmeyeceği anlamına geliyordu. Mira'nın bıçaklarını kullanmadaki ölümcül becerisi de buna eklenince, Crowe'un kaçma girişimi daha başlamadan boşa çıkmıştı.

Kellan servis merdivenlerine bir bakış attı. Irk genetiğinin ona verdiği hızı kullanarak sadece birkaç saniye içinde çatıya çıkabilirdi. "Ben yürüyerek çıkacağım. Sen ikinci asansöre bin."

Kadın başını salladı ve Crowe ile güvenlik görevlileri asfaltta ilk adımlarını atarken, Crowe birkaç kat yukarı çıkarak çatıdaki servis giriş kapısına doğru koşmaya başladı. Bir düzine metre ötede bir helikopter bekliyordu, kumandaların arkasında bir insan pilot oturuyordu. Crowe hızla uçağa doğru yürürken motor vınlayarak çalışmaya başladı.

Kellan hiç vakit kaybetmedi. Her iki muhafızın da kafasının arkasına birer kurşun sıkarak ikisini de bowling pimi gibi yere düşürdü. Adamları yere düşerken Crowe hemen geri çekildi.

"Kıpırdama," diye homurdandı Kellan. "Sakın kıpırdama, yoksa sıradaki sen olursun."

Crowe ellerini havaya kaldırdı ve yavaşça arkasını döndü. Altın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Bu çok eğlenceli bir gelişme. Eskiden Bowman olarak bilinen asi lider. Bu akşam bir tabancanın namlusundan bana bakan ölü bir adam görmeyi hiç beklemiyordum."

Kellan homurdandı. "Komik, ben de ölü bir adama bakıyorum."

Crowe gülümsedi. "Beni öldüremezsin. Bunu ikimiz de biliyoruz. Bana ihtiyacın var. Sana sadece benim verebileceğim bilgilere ihtiyacın var. Opus Nostrum'u bilmek istiyorsun, değil mi?"

Kellan nişanını Crowe'un kafasının ortasına sabitledi. "Bilmem gereken her şeyi biliyorum."

"Öyle mi?"

Kellan adama karanlık bir bakış fırlattı. "Özetlememe izin verin. Sen ve Benson bu gece Tarikat'ı öldürerek senin ve sapkın güç ihtiyacının önünü açmayı planlıyordunuz. Ama böyle bir şeyi kendi başınıza yapabilecek kapasitede değildiniz. Bunu başarmak için Jeremy Ackmeyer'ın teknolojisine ihtiyacınız vardı. Anında, toplu katliam yapabilecek bir silaha ihtiyacın vardı. Morningstar senin cevabındı."

Crowe gülümsedi, görünüşe göre eğleniyordu.

"Benson prototipi yeğeninden çaldı ama siz Ackmeyer'ın ölmesi gerektiğine karar verdiniz. Tahminimce yarım kalan bir şey yok. Şanslısınız ki, onun kaçırılması size saldırmak için mükemmel bir fırsat sağladı. Onu öldürüp suçu isyancıların üzerine atabildiniz ve her zaman tahtanızdan silmeyi planladığınız bir piyonun hayatına son verdiniz."

Kellan çatıdaki hizmet binasının giriş kapısının arkasından açıldığını duydu ve Mira sessizce kendini duyurdu. Elllerinde kılıçlarla Kellan'ın yanına yaklaştı, sert ve heybetli görünüyordu. O anda fark etmek istediğinden daha seksi idi.

Kendini tekrar Crowe'a ve adama karşı duyduğu küçümsemeye odakladı. "Benson yeğeninin öldürülmesini desteklemiyordu, değil mi? Bu yüzden bugünkü duruşmaya sarhoş geldi. Çok fazla şey söyledi, bu yüzden casuslarınız onu oracıkta idam ettirdi."

Crowe kıkırdadı. "Her şeyi çözdüğünü sanıyorsun. Yakınından bile geçmiyorsun."

"Sanırım öyle. Benson'a dokunduğumda, zihni bana Opus Nostrum'un bu gece burada ne planladığını söyledi."

"Opus Nostrum sorunlarınızın en kötüsü değil," diye yanıtladı Crowe. Ellerini indirdi ve yavaşça yanlarına düşmelerine izin verdi. Kellan ve Mira'ya doğru yürümeye başladı.

Kellan silahını kaldırdı ve Crowe'un eğlenen gözlerinin ortasına bir el ateş etmeye hazırlandı. "Orada dur, pislik. Yoksa bir sonraki adımın son adımın olur."

Ama Crowe durmadı. Bir adım daha ilerledi.

Kellan tetiği çekti, bir, iki kez. İki doğrudan vuruş, tam gözlerinin ortasından, piçin kafatasına tam isabet.

Kurşunlar onun irkilmesine bile neden olmadı. Kan oracıkta buharlaşıyor gibiydi, derisi Kellan'ın türünden birinden bile daha hızlı iyileşiyordu.

Mira keskin bir nefes çekti. "Aman Tanrım..."

"Ne oluyor lan?" Kellan şok olmuş ve kafası karışmış bir halde mırıldandı. "Sen insan değilsin. Irk da değilsin."

Crowe sırtıttı. "İşte şimdi anlıyorsun."

Kellan silahını ona doğrulttu ama Crowe insanüstü bir çeviklikle kurşunların çoğunu savuşturdu. Kellan ikinci tabancasına uzandı ama Mira çoktan harekete geçmişti. Bir savaş kükremesiyle hançerlerini havaya savurdu ve bir bıçağını Crowe'un göğsünün ortasına, diğerini de boğazının derinliklerine sapladı.

Crowe başını ona doğru eğdi, gözlerinde zalim, hayvani bir parıltı vardı.

Sanki aldığı ağır yaraların hiçbir önemi yokmuş gibi hançerlerini çıkardı ve kanlı silahları yere bıraktı.

Çılgılık atan gala katılımcılarından oluşan kalabalık kitlesel histeri dalgaları halinde lobiye doğru akmaya devam ederken yükselen parıltı Nathan'ı resepsiyon salonuna geri çekti.

Lucan geride kalmış, kristal dikilitaşı ve onun ışıklı küresini etkisiz hale getirmeye çalışıyordu. Nathan koridora geri döndüğünde, Lucan boş 9 mm'lik şarjörünü atıyor ve silaha bir tane daha dolduruyordu. Küre yontulmuş ve parçalanmıştı ama kırılmamıştı.

"Hava aydınlanıyor." Darion Thorne, Nathan'ın yanına gelmişti. "Silah ateşi onu yok etmeye yetmiyor. Bu şey n e y d e n yapılmış böyle?"

Nathan başını salladı. Bilmiyordu ama cephaneliğinde başka bir silah daha vardı - annesi olan Breedmate'ten miras kalan bir silah. İki silahını da Darion'a doğru fırlattı. "Ateşle şu pisliği. Ben hemen arkanda olacağım."

Dare başıyla onayladı ve dikilitaşın önünde babasıyla buluşmak üzere boşalan zeminde ilerlemeye başladı. Lucan'la birlikte ateş açtı, her iki elinde de birer 9 mm'lik vardı ve her uzun adımda mermi sıkıyordu.

Nathan gök gürültüsünü andıran silah seslerine ve kalabalığın yankılanan çığlıklarına odaklandı. Gürültüyü topladı, ses dalgalarını bükme ve onları yükseltme ya da susturma yeteneğini çağırdı. Kakofoniye oluşturarak bir ses ve enerji topuna dönüştürdü.

Lucan önce oğluna, sonra Nathan'a baktı ve her iki savaşçıya da başıyla onay işareti yaptı. Ciddi bir saygı ve minnettarlık.

Lucan ve Darion birlikte küreye doğru patladılar ve parlayan ışık küresinde derin yarıklar oluşturdular. Nathan daha fazla ses topladı, ta ki titreşen enerji topluluğu neredeyse kontrol edemeyeceği kadar çok olana kadar.

Bir kükremeyle, onu serbest bıraktı.

Sonokinetik patlama çatlak dikilitaşa doğru yaylanırken hava dalgalandı.

Lucan ve Dare sıçrayarak yoldan çekildiler, her iki savaşçı da heykel parçalanmadan hemen önce yuvarlanırken hâlâ ona ateş ediyordu.

Küreden ışık fişkırdı ama bu sadece bir an sürdü. Dikilitaşın çakıl taşlı kristali ve onu taçlandıran küre her yöne doğru patlayarak binlerce küçük elmas gibi resepsiyon salonunun zeminine yağdı.

Morningstar etkisiz hale getirilmişti.

Lucan önce Nathan'a, sonra da oğluna baktı. "İkiniz de iyi iş çıkardınız." Gri gözleri sıcak kehribar kıvılcımlarla parladı. "Şimdi gidip Crowe'u bulalım ve o piçin işini bitirelim."

MIRA HAYRETLER İÇİNDE KALDI CROWE'UN DELDİĞİ

Boğaz ve göğüs birkaç dakika içinde kendini onardı.

Kimdi *ya* da neydi?

Cevap ne olursa olsun, onu durdurmak mümkün görünmüyordu. Ama bu Kellan'ı denemekten alıkoymadı.

Kendini Crowe'a doğru fırlattı ve tüm vücuduyla saldırarak iki erkeği de çatıdaki hizmet binasının merdiven boşluğu kapısının yan tarafına çarptı. Ağır çelik panel çarpmanın etkisiyle içe doğru ezildi ve endüstriyel sınıf menteşeleri üzerinde inledi.

Crowe kıkırdadı. "Kendi cinsinden daha aşağı birinden dayak yemeye alışık değilsin, değil mi savaşçı? Seninle eşit olmadığımı düşünmek senin hatan olurdu."

Kellan ona tekrar saldırdı ve Crowe'u çatıdaki binanın yan tarafına fırlattı. Her şeye rağmen işe yaradı. Crowe havada dönerek Kellan'ı da yanına aldı. Öne doğru hamle yaptı ve ikisini de geniş asfalt düzlükte, neredeyse kenara kadar korkutucu bir yuvarlanmaya itti.

"Sizin türünüz bir iğrençlik. Eskiler dedikleriniz ile insanların doğurduğu dişi buçukluklar ve kendi ırkının kafir sığınmacıları arasındaki karışık kandan doğan piçler. Irk bu gezegende yaşamayı hak etmiyor, en az insanlar kadar. Kadim atalarınız bizi kendi dünyamızdan bu kaba kayaya sürdüklerinde bizi yendiklerini düşündüler. Bizi burada avlayıp mükemmel Atlantis'imizi yok ettiklerinde ve kraliçemizi sürgüne zorladıklarında yine kazandıklarını düşündüler. Ama biz sadece yeniden yükselme şansımızı bekliyorduk. Buna sahip olacağız, hem de yakında. Çarklar çoktan dönmeye başladı."

Mira, Kellan'ın Crowe'u yenmesine yardım etmenin bir yolunu ararken onu dinledi. Son birkaç on yıldır, kendisi gibi Melezlerin bir medeniyet inşa etmiş ölümsüz bir ırkın çocukları olduğuna dair teorileri duymuştu.

insan efsaneleri sonunda Atlantis'i çağıracaktı. Jenna'nın Tarikat'ın merkez arşivindeki günlükleri bu çarpıcı olasılıkla ilgili kayıtlarla doluydu. Ama şimdiye kadar hiç kimse bilerek bir Atlantisli ile yüz yüze gelmemiştir.

Crowe'un söyledikleri, türünün Atlantis'in yıkımından kurtulmakla kalmayıp gizlice gelişerek kendi savaşlarını planladıklarının ortaya çıkması şaşırtıcıydı. Dehşet vericiydi. Başka bir ölümsüz ırkla savaş ihtimali Mira'nın kemiklerini iliklerine kadar titretiyordu.

Ama onun daha acil endişesi Kellan'ı hayatta tutmaktı.

Bıçaklarının Crowe'u yavaşlatmaya bir faydası olmayınca Mira tabancasına sarıldı. Bu dövüşte kurşunların da pek işe yaramayacağını biliyordu ama elindeki tek şey buydu.

Keşke net bir atış bulabilseydi.

Kellan ve Crowe, kemik kıran yumruklar ve şiddetli vücut darbeleri arasında gidip gelerek göğüs göğüse dövüştüler. O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki, her biri insan hızına yakın bir hıza sahipti, Mira bırakın Crowe'a ateş etmek için uygun bir fırsat bulmayı, onları zar zor takip edebiliyordu. Kellan'ı vurma riskini göze alamazdı. Bugün zaten onun vurulduğunu görmüştü. Eğer Kellan ateş hattındaysa tetiği çeken kişi olmaya yüreği elvermiyordu.

Birkaç başarısız girişimden sonra, mücadeleye katılmaktan başka yapabileceği bir şey olmadığını fark etti.

Crowe'un üzerine atladı, silahını kafasına dayayıp sabitlemeye çalıştı. Kafasına isabet eden bir kurşun onu yavaşlatmamıştı ama eğer Crowe bunu yapmasına izin verecek kadar uzun süre hareketsiz kalırsa tüm şarjörü boşaltmaya hazırды.

Tetiği çekme şansı olmadı.

Crowe geri çekildi ve onu üzerinden attı. Kellan çatıdaki sert asfalta düşerken ve silahı elinden fırlarken, Crowe Kellan'ı tutmayı bırakarak yüzünü ona döndü. Crowe şimdi öfkeliydi, yüz hatları kemiklerine kadar gerilmiş gibiydi.

Tamamen insanlık dışı görünüyordu. Dünyadışı. Bu gözlemin ne kadar doğru olduğunu ancak şimdi fark etmişti.

Crowe bir hırıltıyla onu yakaladı, yerden kaldırdı ve bir kalkan gibi önünde döndürdü. Kellan silahını Crowe'a doğrultmuştu ama nasıl olduysa Crowe da aynı hızla hareket etmiş, Mira daha onun hareketlerini fark etmeden önce düşen güvenlik görevlilerinden birinin silahını almıştı.

Kendisini bekleyen helikoptere doğru geri geri giderken tabancanın soğuk burnunu Mira'nın şakağına dayadı.

"Onu yere bırak," diye emretti Kellan.

"Hiç sanmıyorum." Crowe geri çekilmeye devam ederek uçağa yaklaştı. Yavaşça dönen kanatlardan çıkan esinti Mira'nın saçlarını karıştırdı, örgüsünden kurtulan tutamları yüzüne savurdu.

Kellan'a baktı, gözleriyle ona yalvarıyor, onun atışını yapmasını istediğini görmesini umuyordu. Aralarındaki kan bağı sayesinde korkmadığını hissetmesini umuyordu. Crowe'u vurabileceğine güveniyordu.

Yap şunu. O kuşa ulaşmadan önce bu piçi öldürün.

Kellan'ın parmağının tetikte gerildiğini gördü. Ona zarar verme korkusuyla nabzının attığını ve onu tutan kişiyi öldürmek için buz gibi bir ihtiyaç duyduğunu hissetti. Ama son anda Kellan hedefini değiştirdi, Crowe'un yanından geçip pilotunu vurdu.

İnsan çarpmanın etkisiyle koltuğunda geriye doğru sallandı ve kontrollerin üzerine yığıldı. Motor tıklandı ve kanatlar hızlarının bir kısmını kaybetti.

Crowe hiç istifini bozmadan bir kahkaha attı. "Bu taş yığınının üzerinde geçirdiğim birkaç bin yıldan sonra senin kaba makinelerini uçurmayı öğrenmediğimi mi sanıyorsun? Lütfen." Hâlâ geri geri gidiyor, kaçmaya hazırlanıyor ve yol boyunca Mira'yı sıkı sıkı tutuyordu.

Kurtulmak için pek bir şey yapamadı. Adamın tutuşu demir gibiydi. Silahın metal burnu sağ şakağına buz gibi saplanmıştı. Kulakları rotorun yaklaşırken çıkardığı sürekli *kesik kesik* seslerle dolarken artan paniğini yuttu.

"Ne yazık ki gitmeden önce sadece birinizi öldürebileceğim," diye alay etti Crowe Kellan'a. "Sanırım bu sen olmak zorundasın."

Mira, Kellan'a nişan almaya hazırlanan Crowe'un kaslarının neredeyse belli belirsiz seğirdiğini hissetti. Şakağındaki baskı azalır azalmaz Mira Crowe'un elinden kurtuldu ve kolunu havaya kaldırarak aynı anda onun ulaşamayacağı bir yere doğru döndü. Ona çarpan ağır bir şeyin ani gücünü hissetti. Pervane bıçağının elini bileğinden koparıırken çıkardığı çıtırtıyı duydu.

Crowe sendeledi, kopan uzvuna bakarken ağzı açık kaldı.

Sonra tekrar Mira'ya baktı.

Adam kızın gözlerine bakarken yüz hatlarında garip bir şey belirdi. Kendi kendine iyileşmeyen korkunç yarayı artık fark etmiyor gibiydi. Onun

Kaybolan eli asfaltta, silahının yanında yatıyordu, kan ön kolundan aşağıya ve siyah çatıya pompalanıyordu. Yine de Crowe tamamen donmuş bir halde onun gözlerine bakıyordu.

Gözleri . . .

Lenslerinden birinin yanağına yapıştığı yerde gıdıklandığını hissetti. Mücadele sırasında yerinden fırlamış olmalı ki, irisinin hipnotik aynası ortaya çıktı. Crowe kendini onun bakışlarından ayıramıyor gibiydi.

Ama hâlâ geriye doğru sürükleniyordu, şimdi onun hayallerinin gücüne kapıldığı için adımları yavaştı.

Onun ne gördüğünü bilmiyordu.

Bilmek isteyeceğini sanmıyordu.

Ve o anda, artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Crowe -ya da gerçek Atlantisli adı her neyse- topukları üzerinde geriye doğru tökezledi. Kanatlara çok yakındı. Yavaşlayan rotorlar ivme kaybederek sarkmaya başladığında çok uzundu.

Crowe o anda başını çevirdi, sanki bilinçaltının daha güçlü bir parçası, uyanık zihninin Mira'nın bakışlarının büyüü altında göremediği tehdidi fark etmişti. Arkasına baktı ... tam o sırada helikopterin bıçağı ona doğru savruldu ve başını boynundan ayırdı.

Mira gözlerini kaçırdı ama az önce olanların dehşetini bastırmak mümkün değildi.

Sonra Crowe'un bedeni yere yığılırken, içinde parlak bir ışık kabarmaya başladı. Uzuvarına doğru aktı ve boynundan dışarı aktı, yoğun, saf ve uhrevi. Ve sağlam avucunun ortasında, içinden aydınlatılmış bir sembol şekillenmeye başladı.

Hilal şeklindeki bir ayın beşiğine düşen bir gözyaşı damlası şeklindeydi.

Mira ve diğer tüm Irkdaşların vücutlarının bir yerinde doğum lekesi olarak taşıdıkları sembolün aynısı.

Artık bundan şüphe edilemezdi.

Atlantisliler gerçektir, Soydaşların öteki dünyadaki babaları.

Sayıları bilinmeyen Atlantisliler hayattaydı ve sürgün edilen kraliçeleriyle birlikte gizlice saklanıyorlardı. Irk'a ve insanlığa karşı ayaklanmak için fırsat kolluyorlardı.

Ölümsüz ve ölümcüllerdi. Onlar düşmandı.

Lucan, Darion ve Nathan hemen arkasındayken, çatı katındaki servis merdiveninin hırpalanmış kapısından içeri daldı. Crowe'un kaçması için tek uygun yer orası gibi görünüyordu ama Lucan'ı GNC binasının tepesinde karşılayan durum hiç de beklediği gibi değildi.

Mira ve Kellan karanlıkta birlikte durdular, Mira Breed erkeğine sıkıca sarıldı, sarışın kafası göğsüne gömüldü, kaslı kolları onu yakın tuttu.

Crowe'un üniformalı güvenlik görevlilerinden ikisi önündeki siyah asfaltın üzerinde ölü yatıyordu. Yolun karşısında bir helikopter rölantide çalışıyor, pilotu koltuğunda öne doğru eğilmiş, motoru insansız bir şekilde duruyordu.

Ve yavaşlayan rotor kanatlarının altında, Reginald Crowe'un başsız bedeni yatıyordu.

Lucan doğru görüp görmediğinden emin olamadan bakarken, Crowe'un uzuvlarını ve gövdesini içeriden aydınlatıyor gibi görünen bir parıltı gözlerinin önünde kayboldu.

Lucan'ın arkasında hem Dare hem de Nathan inanmadıklarını mırıldandılar.

Lucan tekrar Mira ve Kellan'a baktı. "Az önce ne oldu öyle?"

İkili açıklamaya başladığında, Nathan ve Dare'in arkasından daha fazla Tarikat üyesi geldi. Daha genç ekipler ve Tarikat'ın kuruluşunun neredeyse başından beri Lucan'la birlikte olan savaşçılar. Gabrielle ve diğer Soydaşlar da çok geçmeden geldiler ve Lucan kendisini, onun için en önemli olan akraba ve yakınlarıyla çevrili buldu.

Mira ve Kellan Crowe'un yaptıklarını, kim olduğunu ve ölümsüzün son nefeslerinde açıkladığı şeyleri anlatırken hepsi sessiz bir şaşkınlıkla dinledi.

Mira ve Kellan'ın Crowe'u tek başlarına yenmiş olmaları övgüye değerdi, her ne kadar Lucan'ın içindeki lider kendi bilgisi ya da izni olmadan giriştikleri bu başına buyruk harekettten dolayı ikiliye hesap sormak istese de. Belki de Kellan'ın içindeki asi, herhangi bir savaşın başına geçmekten korkmayan lider buydu. Tanrı biliyordu ki, Mira hiçbir zaman çizgilerin dışına çıkma isteğiyle tanınmamıştı.

Bu gece birleşik bir cephe olmuşlardı. Birlikte daha güçlü olan iki kişilik bir ekip. Onları çiftleşmiş bir çift olarak görmek doğru gelmişti. Birçoğundan daha fazla sınanmış ve zor kazanılmış bir ortaklık.

Lucan onlara doğru yürüdü ve önce Mira'ya elini uzattı, onu kısa bir süre kucaklamaktan kendini alamadı, Tarikat'ın böylesine değerli bir üyesi haline gelen küçük kızla babalık duygusu ve gurur duyuyordu.

Takım. Ayrıldıklarında Lucan onun elini sıkıca kavradı. "Bizi çok iyi onurlandırdın, savaşçı."

Cins erkeğin güçlü elini sıkarken Kellan'a minnettarlığını belirten bir baş selamı verdi. "Sen de öyle," dedi. "Belki de Tarikat'ın saflarında asi bir hayalete de yer vardır."

Kellan sırtıttı ve Lucan'ın teklifini kabul etmek için başını sallarken Mira'yı biraz daha yanına çekti.

Lucan önce onlara, sonra oğluna ve etrafını saran genç savaşçılara baktı. Tarikat'ın geleceğinin nasıl şekilleneceğine bakıyordu. Yeni bir kuşak, şimdiden mücadeleye atılıyordu.

Ve onlara ihtiyaç olacaktı, hepsine.

Lucan Reginald Crowe'a baktı ve orada da yeni bir şeyle karşı karşıya olduğunu fark etti: Tarikat'ın daha önce hiç karşılaşmadığı bir düşman, şimdi açıkça kendi kurallarına göre oynayan bir düşman.

"Bu gece burada olanlar yeni bir başlangıca işaret ediyor," dedi karanlık gece gökyüzünün altında kendisiyle birlikte duran Tarikat'ın kadın ve erkeklerine. "Bu yeni bir savaşa işaret ediyor. . kazanmamız gereken bir savaş."

Bir dizi onaylayıcı ses ona cevap verdi, kararlılık ve ateşle dolu acımasız yüzler.

Lucan kadın olsun erkek olsun herkesin sert bakışlarıyla karşılaştı. "Şu andan itibaren kendi kurallarımıza göre oynayacağız. Ne gerekiyorsa, bedeli ne olursa olsun. Yeni görevimiz şimdi başlıyor."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.